

Yêu đôi môi em

Contents

Yêu đôi môi em	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03 Phần 1	12
4. Chương 03 Phần 2	17
5. Chương 04 Phần 1	22
6. Chương 04 Phần 2	27
7. Chương 05	32
8. Chương 06 Phần 1	35
9. Chương 06 Phần 2	39
10. Chương 07	43
11. Chương 08 Phần 1	48
12. Chương 08 Phần 2	52
13. Chương 09 Phần 1	57
14. Chương 09 Phần 2	62
15. Chương 10	65
16. Chương 11	71
17. Chương 12 Phần 1	77
18. Chương 12 Phần 2	82
19. Chương 13 Phần 1	87
20. Chương 13 Phần 2	91
21. Chương 14 Phần 1	94
22. Chương 14 Phần 2	99
23. Chương 15 Phần 1	102
24. Chương 15 Phần 2	106
25. Chương 16 Phần 1	110
26. Chương 16 Phần 2	115
27. Chương 17	120
28. Chương 18	127
29. Chương End	133

Yêu đôi môi em

Giới thiệu

Lạc Tiểu Phàm là một cô gái từng bị tổn thương tình cảm, cô dùng tiền để mua một mối tình một đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-doi-moi-em>

1. Chương 01

CHƯƠNG I

TÌNH CỜ Lạc Tiểu Phàm run rẩy dựa lưng vào chiếc bàn gỗ bên quầy bar, sắc mặt mệt mỏi, hai mắt nhìn chăm chăm vào chất nước màu xanh đang tan dần trong đá qua lớp thủy tinh trong suốt của chiếc ly, bên tai vang lên bài hát “Khách sạn Carlifornia” với những giai điệu khiến người ta say mê.

Khóe miệng Lạc Tiểu Phàm hờ hững một nụ cười như có như không, nụ cười thê lương, đau đớn và phóng dăng. Ai nói đàn bà không thể phóng dăng, ai nói chỉ có đàn ông mới có quyền đùa giỡn với tình cảm mà không bị tổn thương, Lạc Tiểu Phàm cô cũng có thể! Tay cô lắc mạnh ly rượu đế cao, những viên đá chưa tan hết đập vào thành ly, tạo nên một cơn sóng nhỏ màu xanh lam. Cô nằm bò trên bàn, đôi mắt mơ màng, một lát sau, bỗng dưng cô ngẩng đầu lên, đưa ly rượu lên khóe miệng, uống cạn, quay đầu lại, lắc lắc tay với anh chàng Batender đứng cách đó không xa, giọng nói khàn khàn: “Cho tôi một ly nữa, tôi muốn uống nữa, tôi chưa say, vẫn có thể... - Cái cổ hình chữ V bằng lụa tuột xuống khỏi đôi vai trắng ngần, bầu ngực nõn nà nhấp nhô lộ ra ngoài, cái nốt ruồi màu đỏ ngay trước ngực đập vào mắt mọi người có trong quầy bar.

Đôi mắt như dải lụa, lả lơi.

- Thưa cô, cô uống say rồi, đừng nên uống nữa!

- Tôi say ư? Không đâu, tôi còn uống được nữa!

Cô liếc mắt, nhìn thấy một chàng trai xinh xắn đứng trước mặt, khuôn mặt vẫn còn vẻ non nớt, trông như bầu không khí chưa hề vướng bụi, thậm chí còn ngửi thấy mùi hương của mặt trời tỏa ra từ cơ thể cậu, bộ đồng phục trắng tinh, trên cổ là một cái nơ bướm màu đen.

Lạc Tiểu Phàm đưa tay lên, vuốt ve khuôn mặt ấm áp và mịn màng của cậu, cảm thấy hình như mình đang vuốt ve một mảnh lụa thượng hạng, mềm mại, mịn màng, khuôn mặt chàng trai nhòa dần đi trong ánh đèn mờ ảo của quán bar. Lạc Tiểu Phàm nhếch miệng cười, khuôn mặt cô tỏ vẻ ghê tởm với chính mình.

- Cậu có muốn ngủ với tôi không? – Lạc Tiểu Phàm nhìn sự thay đổi trên nét mặt của chàng trai bằng một vẻ vô cùng nghiêm túc.

Chàng trai sững sờ, khuôn mặt thoáng vẻ ngượng ngùng, trù trừ hồi lâu rồi mới ấp úng:

- Thưa cô, cô rất xinh đẹp, cũng rất quyến rũ, chắc chắn có nhiều người thích cô...

- Vậy sao?

Lạc Tiểu Phàm khẽ nhướng mày lên, giọng nói nhỏ như một con muỗi, dường như muốn nói với chàng trai, nhưng cũng giống như đang nói với chính mình. Nụ cười như có như không trên khóe miệng lại càng sâu

hơn, ánh mắt mơ mơ màng màng, như mặt nước xanh nhìn không thấy đáy, thoáng ánh lên một sắc xanh gợi cảm.

- Vậy tại sao anh ấy lại bỏ rơi tôi! Tại sao anh ấy không yêu tôi nữa mà yêu người đàn bà khác? Có phải vì tôi không đẹp bằng cô ta không... - Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt cô là sự đau đớn và khẩn cầu. – Cậu ở cùng với tôi được không? Không ai chịu ở bên tôi cả, cậu ở bên tôi được không?

Chàng trai cảm thấy cô gái trước mắt thật kỳ lạ, vẻ đẹp của cô phản chiếu dưới ánh đèn mờ ảo, giống như một thiên thần, cũng giống như một ác quỷ. Sự mơ màng trong đáy mắt cô đã kích thích vào chỗ mềm yếu nhất của cậu, cậu đưa tay kéo áo Lạc Tiểu Phàm lên, bàn tay hơi run rẩy, hoảng loạn, nhưng giọng nói lại rất cương quyết:

- Chờ tôi tan ca, tôi có thể ở bên cô.

Lạc Tiểu Phàm muốn cười, nhưng lại không cười được. Cô sờ chỗ tiền trong túi áo, đó là tiền sinh hoạt trong một tháng của cô, nhưng hôm nay cô lại dùng nó để mua lấy sự ấm áp trong một đêm, để sưởi ấm cơ thể lạnh giá của mình. Lạc Tiểu Phàm nắm tay chàng trai, đặt lên miệng, nhẹ nhàng hôn, sau đó ngẩng đầu lên, ánh mắt đau thương nhìn vào đôi mắt trong sáng và tràn đầy quan tâm của chàng trai trẻ, lẩm bẩm:

- Được.

Khi Lạc Tiểu Phàm nói câu này, cả người cô đang tắm trong ánh đèn neon từ trên chiếu xuống, đẹp tới mức quái dị, giống như vẻ đẹp của những yêu tinh trong truyền thuyết của Trung Quốc xưa.

Lạc Tiểu Phàm lại ngửa cổ lên uống hết số rượu trong ly, uống luôn cả thứ nước mằn mặn vừa lặn khỏi mắt cô:

- Được, nhưng cho tôi một ly nước.

Chàng trai lặng lẽ đứng sau lưng cô, nhìn bờ vai gầy mỏng manh của Lạc Tiểu Phàm đang run rẩy.

- Thưa cô, tôi có thể mời cô một ly không?

Lạc Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, đuôi mắt cô như mắt một con cáo, đập vào mắt cô là một khuôn mặt xa lạ nhưng dễ mến của một người đàn ông trung niên, khuôn mặt trắng trẻo, trên đó là cặp kính gọng vàng, bộple màu trắng thẳng thớm, đáng đứng thẳng ra về người quân tử.

- Cút đi! – Lạc Tiểu Phàm có một khuôn mặt bướng bỉnh và một đôi môi mỏng, có những lúc cô có thể nói ra những lời độc ác nhất.

Khuôn mặt của người đàn ông trung niên thoáng chút thay đổi:

- Chẳng phải cô muốn người ta ngủ cùng cô sao? Tôi cho cô tiền, cô cần bao nhiêu?

- Cần mẹ của ông, có dám không?

Sắc mặt của Lạc Tiểu Phàm cũng thay đổi rất nhanh, khuôn mặt hắt lên danh đá, đôi mắt sắc bén có thể xuyên thủng trái tim người khác, giống như một con báo sẵn sàng lao vào vồ người ta bất cứ lúc nào. Khuôn mặt của người đàn ông nhanh chóng mất đi vẻ nho nhã, lịch sự ban đầu.

Lạc Tiểu Phàm nhìn thấy khuôn mặt đó, bật cười lớn, tiếng cười rất to, to tới mức không thể nào không chế được, những ai nghe thấy tiếng cười đó, bỗng dưng sẽ muốn khóc.

- Vũ, cậu có hứng thú không? Chẳng phải đó là loại đàn bà cậu thích nhất sao? Rất thú vị và danh đá.

Đôi môi mỏng của Lâm Nam Vũ nhấp nhẹ một ngụm Swing, trước mắt anh là một người phụ nữ đã say mèm, cô gái có mái tóc dài đen uốn xoắn, đôi môi mỏng, sống mũi cao và nhỏ, đôi mắt hoa đào biết đung đưa, khi nheo mắt lại, đôi mắt đó lại trở thành mắt một con cáo, một thân hình mảnh mai, chiếc áo màu đen để lộ bờ vai trần gợi cảm, thu hút ánh mắt của mọi người đàn ông.

Lâm Nam Vũ lạnh lùng lắc đầu, đôi mắt sâu như một đầm nước trong đêm tối, không một gợn sóng, giọng nói châm biếm:

- Tôi không có hứng thú với những người đàn bà tự tìm đến mình, nhất là những người đàn bà say rượu, làm mất cả khẩu vị.

Bạch Hạo Uy nhìn nụ cười của Lâm Nam Vũ, bất giác khóe môi mỏng cũng nhếch lên, đôi mắt lại trở về với cô gái cách đó không xa đang chìm đắm trong men rượu và ánh đèn quán bar:

- Cậu khẳng định là không cần, vậy thì tôi không khách sáo nữa. – Nói rồi anh đứng lên. Anh mặc một chiếc áo màu hồng phấn thêu hoa, chiếc quần bò màu đen, khuôn mặt sáng sủa, dáng vẻ kiêu ngạo, khóe miệng là một nụ cười tự tin.

Lạc Tiểu Phàm cảm thấy mí mắt mình càng lúc càng nặng, chàng trai xinh xắn lúc này đặt một ly nước ấm vào tay cô, trên khuôn mặt là một nụ cười đáng mến:

- Cô vẫn khỏe chứ? Có cần tôi gọi xe đưa cô về trước không?

Lạc Tiểu Phàm lắc lắc đầu, khóe miệng thoáng giễu cợt, giọng nói lè nhè:

- Không, tôi muốn đi cùng cậu.

Trong mắt chàng trai có cái gì đó như một giọt nước chuyển động rồi tan ra:

- Được, cô uống nhiều rượu như vậy, chắc là cũng đói rồi, về nhà tôi sẽ làm cái gì đó cho cô ăn.

Bạch Hạo Uy bước đến ngay lúc đó, khuôn mặt kiêu ngạo, khóe miệng là một nụ cười tự tin, ánh mắt đảo qua đảo lại:

- Tôi muốn mời cô tới kia uống một ly. – Theo cánh tay của Bạch Hạo Uy chỉ, Lạc Tiểu Phàm nhìn thấy một đôi mắt đen như nước mực, trong đó có sự chế giễu, có nụ cười lạnh lùng và cả vẻ bất cần.

Lạc Tiểu Phàm lão đảo dựa người vào bàn rồi đứng lên, hai tay dang ra chặn đường Bạch Hạo Uy, đôi giày cao gót dưới chân khiến cô mất thăng bằng, cô đành chống tay vào bàn, tay còn lại tháo giày cao gót ra cầm tay rồi lão đảo đi về phía đó.

Lâm Nam Vũ nhìn cô gái đang đi về phía mình, ánh mắt ngang ngược quét một vòng khắp người cô, khóe môi đỏ cắn nhẹ, những ngón chân nhỏ trắng trẻo, móng tay sơn màu đen, bắp chân săn chắc, cặp đùi mềm mại lấp ló sau lớp vải lụa mỏng màu đen. Nhìn Lạc Tiểu Phàm, nụ cười giễu cợt trên môi Lâm Nam Vũ càng sâu thêm, những trò chơi như thế này trong quán rượu ngày nào mà không có, chỉ khiến người ta càng thấy hưng phấn và kích thích hơn mà thôi.

Đôi môi lạnh giá phả vào mặt Lâm Nam Vũ hơi rượu nồng nặc rồi chậm chậm trượt xuống, mũi anh ngửi thấy mùi hoa thoang thoảng, khóe môi mỏng bặm lại, anh nghe thấy tiếng thở nhẹ nhẹ của Lạc Tiểu Phàm. Âm thanh không lớn, nhưng đủ để khơi dậy hứng thú trong Lâm Nam Vũ.

Trong quán rượu lập tức dậy lên tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay. Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên hai người họ. Khuôn mặt xinh xắn của chàng trai trẻ lộ ra vẻ chán ghét, ánh mắt cậu thoáng qua một cái gì đó như gió, như mưa, như sương mù.

Lâm Nam Vũ nhìn người đàn bà trong lòng mình, lạc vào mắt anh là một khuôn mặt bừng bừng, lạnh lùng và không sợ hãi. Ánh mắt mê loạn của Lạc Tiểu Phàm cũng dừng lại trên khuôn mặt đẹp trai nhưng lạnh lùng của Lâm Nam Vũ.

- Tôi muốn anh ngủ với tôi. – Khi Lạc Tiểu Phàm nói câu này, cô nói rất nghiêm túc, dứt khoát, cứ như thể câu nói này đã được cô nói ra hàng trăm lần.

Làn da trắng nõn nà phơi bày ra trước mặt anh, Lâm Nam Vũ không thể không khen ngợi vẻ đẹp của tạo hóa. Ánh trắng rọi lên cơ thể Lạc Tiểu Phàm, như đắp lên mình cô một tấm màn huyền bí, nhưng lại khơi dậy sự tò mò của người khác.

Lạc Tiểu Phàm trần truồng đứng giữa căn phòng rồi chậm chậm bước về phía Lâm Nam Vũ, như mục phủ thủy trong khu rừng sâu, mang theo sự mê hoặc ghê người, khiến người ta cam tâm thuận phục cô, cam tâm vì cô mà phải chịu trừng phạt. Lâm Nam Vũ cắn nhẹ môi, khóe miệng là nụ cười đều đặn, ánh mắt như một ngọn lửa cháy rừng rực.

- Lại đây. – Anh đưa tay ra, nhìn Lạc Tiểu Phàm tới gần mình hơn.

Bên tai vang lên tiếng thở nhẹ nhẹ và tiếng lẩm bẩm:

- Em muốn có anh. – Lạc Tiểu Phàm hôn lên từng chỗ nhỏ trên người Lâm Nam Vũ, lành lạnh, nhưng sau đó lại như một ngọn lửa đốt cháy trái tim anh.

- Được. – Giọng nói của Lâm Nam Vũ bỗng trở nên khàn khàn nhưng dễ chịu.

Anh nhìn bàn tay nhỏ bé của Lạc Tiểu Phàm đang cởi từng chiếc cúc áo trên người anh, cảm giác làn da cô mát lạnh, như một lớp nước mỏng, bàn tay chậm chậm lần xuống tới thắt lưng anh, nhưng một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng mở cúc, đôi môi ngọt ngào, run rẩy đang cắn vào môi anh, giọng nói nhẹ như hơi thở:

- Em không mở được thắt lưng.

Lâm Nam Vũ muốn cười, nhưng vẫn cố nhịn, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Lạc Tiểu Phàm. Anh cởi quần áo, ôm chặt lấy cô gái vào lòng, hai làn da chạm vào nhau. Bên dưới dường như phát ra một âm thanh nhẹ nhẹ, như tiếng thở, như tiếng khản cầu. Nhưng thứ khiến anh thích nhất là cảm giác như một giấc mộng, một niềm vui thầm kín chưa bao giờ có, giây phút siết chặt hai tay, cảm thấy một niềm vui khi hai người hòa vào một.

Lâm Nam Vũ hôn lên gò má Lạc Tiểu Phàm:

- Nói cho anh biết, có dễ chịu không?

Khóe miệng Lạc Tiểu Phàm nở một nụ cười ngọt ngào, ánh mắt say đắm, hai tay ôm chặt thắt lưng Lâm Nam Vũ, đôi môi tiến lại gần đôi môi anh:

- Em muốn có anh, không bao giờ thấy đủ cả.

Trái tim Lâm Nam Vũ giây phút đó như bị lửa thiêu cháy, chỉ vì câu nói của người phụ nữ trong vòng tay, đây là câu nói mà những người đàn ông thích nghe nhất, cho dù nó được thốt ra từ miệng một người đàn bà xa lạ thì vẫn có khả năng châm lên một ngọn lửa nhiệt tình trong họ. Hai cơ thể mềm mại lại một lần nữa quấn vào với nhau.

Sau phút nghỉ ngơi, Lâm Nam Vũ ôm chặt cơ thể Lạc Tiểu Phàm, đôi môi anh cắn lên làn da cô, để lại những nụ hôn cháy bỏng.

Lạc Tiểu Phàm siết chặt hông Lâm Nam Vũ, ánh mắt trong sáng như nước suối mùa xuân. Cô ngẩng đầu lên, nhìn mặt trăng treo lơ lửng ngoài khung cửa sổ trong suốt, mộng lung, mơ hồ.

Lạc Tiểu Phàm quay đầu lại, trong mắt cô có cái gì đó chế giễu, nhìn khuôn mặt đẹp trai của Lâm Nam Vũ, sống mũi cao và thẳng, đôi môi mỏng như đôi môi cô, cô không nhận được, giờ tay lên vuốt nhẹ mặt anh, mũi anh, môi anh, cả hàng lông mi dài và cái cằm của anh nữa, dưới cằm anh là một lớp râu rậm mới mọc, cứng cứng, khiến tay cô nhồn nhột.

Lâm Nam Vũ vẫn nhắm mắt, giờ tay ra nắm chặt bàn tay không yên phận của cô, đặt lên miệng cắn nhẹ mấy ngón tay, khiến Lạc Tiểu Phàm bị nhột cười khúc khích. Bàn tay còn lại của Lạc Tiểu Phàm vẫn không chịu nghỉ ngơi, trượt xuống phần bên dưới thắt lưng Lâm Nam Vũ.

Lâm Nam Vũ mở mắt ra nhìn Lạc Tiểu Phàm, có vẻ gì đó rất nghiêm túc, có vẻ gì đó như nhẫn nại. Đôi mắt Lạc Tiểu Phàm khép hờ, hàng lông mi dài khẽ lay động, khuôn mặt cô như một đứa trẻ, có cảm giác ngây thơ, trong sáng. Dùng ngón tay vuốt ve khuôn mặt Lạc Tiểu Phàm, cảm giác dễ chịu lan khắp người anh, anh giờ cánh tay ra ôm chặt cô:

- Thích anh không?

Lâm Nam Vũ bỗng trở nên kỳ lạ, tại sao lại hỏi câu hỏi này nhỉ? Nhưng đúng là bây giờ anh rất muốn biết, cho dù chỉ là tình một đêm, anh hy vọng người phụ nữ xa lạ này sẽ yêu anh, có thể đó là vì lòng ích kỷ của một người đàn ông.

Lạc Tiểu Phàm lưỡi biếng mở mắt ra, nở một nụ cười tinh nghịch, đưa tay lên ôm cứng cổ Lâm Nam Vũ, đôi môi tiến lại gần rồi bỗng dừng hẳn một cái lên cổ anh. Lâm Nam Vũ đau đớn “a” một tiếng rồi đẩy mạnh Lạc Tiểu Phàm ra:

- Chết tiệt, cô làm gì vậy? Điên rồi hả?

Lạc Tiểu Phàm bật cười, cười rất vui vẻ, tiếng cười vang khắp căn phòng, không thể dừng lại được:

- Em muốn đánh dấu lên cổ anh để chứng minh là em đã từng ăn anh.

Tâm trạng tốt đẹp của Lâm Nam Vũ phút chốc bị Lạc Tiểu Phàm phá hỏng, Lạc Tiểu Phàm thấy khuôn mặt giận dữ của Lâm Nam Vũ, tự giác quần ga giường rồi nằm về một bên, cơ thể nhỏ bé cuộn lại, khuôn mặt không có chút biểu cảm nào.

Lâm Nam Vũ bực bội thở hắt ra, quay người lại, không buồn nhìn Lạc Tiểu Phàm nữa, đúng là người đàn bà thần kinh có vấn đề. Có thể vì quá mệt mỏi nên Lâm Nam Vũ nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Khi Lâm Nam Vũ tỉnh lại thì mặt trời đã treo lơ lửng giữa bầu trời. Ánh mặt trời chói chang hắt qua khung cửa sổ bằng thủy tinh, xuyên thẳng vào mắt Lâm Nam Vũ khiến anh nhất thời quên mất mình đang ở đâu. Nhưng anh nhanh chóng nhớ lại người đàn bà đáng ghét đêm hôm trước, người đàn bà đã cắn anh một cái thật đau.

Nhớ tới cô, thân dưới của anh lại nóng lên, hơi thở bắt đầu dồn dập, dục vọng lại kéo tới. Bàn tay anh quờ quạng sang bên cạnh, trống không, lạnh lẽo, không hề sờ thấy cơ thể mềm mại ấm áp mà anh đang tưởng tượng. Ngày trước, đa số những người đàn bà anh mang về đều giống như một con mèo lưỡi biếng nằm trong lòng anh, chờ anh tỉnh dậy, hoặc là hai người sẽ cùng vào nhà tắm nghịch ngợm với nhau, hoặc là sẽ nằm trong lòng anh để chờ anh “ăn tươi nuốt sống”.

Anh luôn là người rất rộng lượng, cho dù là những người đàn bà xa lạ có với anh những mối tình một đêm thì xong việc, anh đều cho họ một số tiền vừa đủ để bù đắp cho những gì mà họ đã đem lại cho anh. Anh không muốn có bất cứ quan hệ lãng nhăng nào với họ sau này, tiền là cách giải quyết tốt nhất.

Nhưng lần này là thế nào đây?

Lâm Nam Vũ kinh ngạc quay đầu lại, bên cạnh anh trống không, chỉ có tấm ga giường trắng tinh được gấp gọn gàng đặt ở đầu giường. Cửa phòng tắm mở, bên trong cũng không có tiếng nước chảy. Lâm Nam Vũ cau mày tỏ vẻ không hài lòng, bước xuống giường, xỏ chân vào đôi dép lê, lẩm bẩm:

- Cô nàng chết tiệt này đi đâu rồi nhỉ?

Anh nhìn Đông ngó Tây, có phải là ra ban công rồi không? Nhưng cánh cửa kính dẫn ra ban công vẫn mở, không có bóng người nào, chỉ có tấm rèm in hình hoa mai đang phất phơ bay trong gió. Nhìn xung quanh cũng chẳng thấy ai, quay người lại anh mới phát hiện trên chiếc tủ để quần áo, không biết từ lúc nào đã có thêm một tờ giấy và một xấp tiền. Lâm Nam Vũ khi đó cảm thấy đầu mình ù đi, hai mắt bỗng sáng. Anh đưa tay ra, trên tờ giấy chỉ có một hàng chữ:

Honey: Cảm ơn anh đã cho em một đêm thật tuyệt vời, để em được thưởng thức niềm vui chưa bao giờ có, số tiền này là thù lao trả cho anh. Từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai nữa.

Không để lại họ tên.

Sắc mặt Lâm Nam Vũ thay đổi liên tục, ghê tởm, không tin, phẫn nộ, chế giễu, anh chỉ cảm thấy từng câu nói trên tờ giấy như biến thành những lưỡi dao sắc bén nhất thế gian, đâm thẳng vào ngực anh, khiến anh không thể thở nổi. Anh giận dữ ném mạnh tờ giấy xuống đất, nắm tay vang lên những tiếng “rắc rắc”, hét lớn:

- Con đàn bà chết tiệt, cô coi tôi là cái gì? Cô thật là đáng chết, đừng để tôi gặp lại cô lần nữa! Đúng là khốn nạn...

Nếu người đàn bà đáng chết đó xuất hiện trước mặt anh lúc này, chắc chắn Lâm Nam Vũ sẽ vật cái đầu xinh đẹp đó xuống làm bóng đá. Anh chỉ muốn người bỏ đi lúc này là anh, còn người ở lại nhìn xấp tiền là người đàn bà đáng chết đó. Cổ anh có cảm giác bỏng rát, anh sờ tay lên, thở mạnh:

- Đáng chết, đừng để tôi tìm thấy cô, tôi mà gặp cô thì sẽ giết cô hàng ngàn, hàng vạn lần!

Anh bịt chặt cổ, đi vào phòng tắm, nhìn vết đỏ trên cổ qua tấm gương. Trời ơi, thế này thì làm sao anh dám gặp người khác! Đúng thật là... Trời ơi, sao anh lại gặp người đàn bà như thế này! Lâm Nam Vũ đau đầu:

- Làm thế nào bây giờ, mình chưa bao giờ gặp chuyện này cả.

Lâm Nam Vũ tắm qua loa một chút, khắp nơi trên cơ thể anh đều vương lại mùi thơm của cô, trên quần áo cũng vậy, khiến anh không thể nào quên được người đàn bà chết tiệt đó. Nhìn xấp tiền trên tủ quần áo, sự kiên nhẫn của Lâm Nam Vũ đã vượt quá giới hạn, anh cầm xấp tiền lên, mở cửa sổ ra rồi ném ra ngoài, cả tờ giấy đáng ghét đó nữa. Khi anh ra thanh toán tiền phòng, cô nhân viên lễ tân có khuôn mặt xinh xắn mặc bộ đồng phục màu xanh mím cười nói với anh:

- Thưa anh, cô gái tối cùng anh đã trả tiền phòng rồi.

Sắc mặt Lâm Nam Vũ càng trở nên khó coi hơn, anh cảm thấy ánh mắt cô nhân viên nhìn anh càng ngày càng kỳ dị, cứ như thể anh là một kẻ vô công rồi nghề chỉ chuyên dựa vào khuôn mặt đẹp trai quyến rũ phụ nữ để kiếm tiền nuôi thân, tất cả những điều này đều là do người đàn bà đó gây ra cho anh. Lâm Nam Vũ kéo mạnh cổ áo, trong lòng như bị lửa thiêu đốt, càng cảm thấy khó chịu, miệng không ngừng chửi rủa người đàn bà khiến anh không vui.

- Con đàn bà chết tiệt! Nhớ là đừng để tôi gặp lại cô, nếu không thì cô chết chắc rồi! Tôi chắc chắn sẽ xé thịt cô ra.

~~hết chương 1

2. Chương 02

CHƯƠNG II MỘT THOÁNG XAO ĐỘNG

Lâm Nam Vũ bước nhanh ra khỏi khách sạn, nhảy lên ô tô, lấy điện thoại ra gọi tới công ty:

- Thư ký Lý, hôm nay tôi không tới công ty, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.

Nghe thấy tiếng trả lời bên kia xong, anh cúp điện thoại, suy nghĩ một lát, cái dáng vẻ thê thảm của mình lúc này nếu về nhà cũng không được, chắc chắn mẹ anh sẽ đi theo hỏi mãi không thôi. Anh lại gọi điện thoại cho Bạch Hạo Uy:

- Đường 15, khu Hương Xá, gặp nhau ở sân golf nhé. – Không để bạn có cơ hội từ chối, anh ngắt điện thoại luôn.

Bạch Hạo Uy ở đầu dây bên kia ngạc nhiên, mới sáng sớm đã bị cái gã dở hơi này quấy rầy. Anh nhìn khuôn mặt cô gái nằm bên cạnh, véo nhẹ lên má cô, nở nụ cười xin lỗi:

- Cục cưng, tối nay anh đền cho nhé.

Anh cũng chẳng buồn để ý xem cô ta có đồng ý hay không, đã vội vàng ngồi dậy mặc quần. Đàn bà không có thì tìm người khác, nhưng bạn bè mà mất rồi thì khó khăn lắm. Khi tới sân golf, lên tầng hai, anh thấy Lâm Nam Vũ vẫn hằm hằm nét mặt ngồi trên hàng ghế đặt ở hành lang, đôi mắt đầy lửa giận, không biết là ai đã đắc tội với anh. Giang Lỗi Hằng ngồi bên cạnh Lâm Nam Vũ cũng thấy kỳ lạ trước thái độ của anh, anh ra hiệu bằng mắt cho Bạch Hạo Uy, cười nói:

- Hạo Uy, cái gã này hôm nay bị điên rồi, chúng ta mặc kệ hắn, không có tới lúc bị hắn giết lại không hiểu vì sao.

Bạch Hạo Uy vỗ vỗ lên vai Lâm Nam Vũ, tỏ ra rất tò mò.

- Sáng sớm ra, ai đắc tội với Giám đốc Lâm vậy? Sao mặt mũi khó chịu thế? Chúng tôi đâu có đắc tội với cậu, ô... - làm ra vẻ ngạc nhiên. – Có phải là cô gái tối qua có vấn đề không?

Bạch Hạo Uy không nhắc tới cô gái đó còn tốt, vừa nhắc tới, sắc mặt Lâm Nam Vũ càng trở nên khó coi hơn, lửa giận lại bốc lên. Anh cầm cốc nước đặt trên bàn, uống một hơi hết sạch.

Giang Lỗi Hằng ngơ ngác nhìn Bạch Hạo Uy rồi quay sang nhìn Lâm Nam Vũ, tò mò hỏi:

- Cô gái nào? Hai cậu đang nói gì vậy? Sao tôi chẳng hiểu gì cả!

Bạch Hạo Uy mỉm cười giả hoạt, hất mặt về phía Lâm Nam Vũ. Bạch Hạo Uy thấy Lâm Nam Vũ không nói năng gì, sắc mặt càng u ám hơn thì cười:

- Sao hả Vũ? Chẳng nhẽ không ăn được cô ta sao? Hay là... hay là cậu không được? Ha ha ha...

- Bạch Hạo Uy, nếu cậu còn muốn sống thì mau cầm miệng lại cho tôi, nếu không tôi không khách sáo với cậu đâu. – Lâm Nam Vũ hình như đã thực sự nổi giận, dữ dằn nắm đấm về phía Bạch Hạo Uy.

Bạch Hạo Uy thấy Lâm Nam Vũ nổi giận thì lập tức im lặng, không nói nữa, nhưng một lúc sau, anh không nhịn được lại tò mò hỏi:

- Rốt cuộc là cậu làm sao? Nói với anh em xem nào, biết đâu giúp được gì cho cậu. Dù sao cũng hơn là một mình ôm nỗi tức giận trong lòng. – Nói được một câu nghiêm túc, Bạch Hạo Uy lại quay lại với bản tính cợt nhả vốn có, chế giễu Lâm Nam Vũ.

- Có phải là vì cô gái nhỏ nhắn tối hôm qua lợi hại quá không? Người anh em không chống đỡ nổi nên nảy sinh tâm lý tự ti, bởi vậy hôm nay mới buồn rầu không vui, ha ha ha...

Câu nói của Bạch Hạo Uy làm tổn thương tới lòng tự trọng của Lâm Nam Vũ, khiến anh nổi giận:

- Thăng chết tiệt, cậu nói gì vậy? Chán sống rồi phải không, cút mẹ đi.

- Thế thì cậu nói mau lên để bọn tôi đỡ phải đoán mò. Cậu mà không nói thì Bạch Hạo Uy còn nói nhiều lời khó nghe hơn, tới lúc đó đừng có trách tôi không nhắc nhở cậu. – Giang Lỗi Hằng lại thêm dầu vào lửa.

Đối với chuyện tối hôm qua, Lâm Nam Vũ thật khó mà mở lời, cảm thấy mình thật là mất mặt, đúng là làm hỏng cả cái danh hiệu “công tử đào hoa”. Lúc đầu anh không chịu nói, nhưng không chống nổi sự tò mò của Bạch Hạo Uy và Giang Lỗi Hằng nên anh bèn kể cho họ nghe chuyện xảy ra hôm qua.

Bạch Hạo Uy nghe xong, ngoác miệng ra cười, cười bò lăn ra cả bàn:

- Ha ha ha, cô nhóc này thú vị thật, thú vị quá đi mất! Tôi chưa bao giờ gặp cô gái nào thú vị như thế, ha ha ha... Vũ, cậu gặp đúng đối thủ rồi, tôi phục cô ta thật. – Anh không hề quan tâm tới việc sắc mặt của Lâm Nam Vũ ngày càng khó coi hơn.

Giang Lỗi Hằng cũng cười lớn, khuôn mặt đầy vẻ chờ đợi:

- Tôi thực sự rất muốn gặp mặt cô gái ngủ cùng với Vũ mà lại trả tiền cho cậu ta trông như thế nào. Có thể trả tiền để được ngủ với Giám đốc Lâm của chúng ta một đêm, đúng là có bản lĩnh, nếu mà để các phóng viên trong giới giải trí biết được thì chắc chắn sẽ được lên trang nhất luôn.

- Tôi chắc chắn sẽ tìm được cô ta, con đàn bà chết tiệt! – Sắc mặt Lâm Nam Vũ càng lúc càng tối, nắm mạnh tay lên bàn, nghiến răng trèo trẹo.

Giang Lỗi Hằng vỗ vai Lâm Nam Vũ, vẫn không nén được nụ cười:

- Được ngủ với người đẹp lại còn được tiền, một việc tốt như thế này biết tìm ở đâu, cậu còn buồn rầu cái gì? Haiz! Chán thật! Sao tôi lại không được gặp cô ấy nhỉ, buồn quá đi mất!

Lâm Nam Vũ giận dữ túm cổ áo Giang Lỗi Hằng, khuôn mặt phẫn nộ, giọng cao nắm đấm:

- Có phải cậu muốn ăn đánh không? Hay là người ngứa ngứa khó chịu, để tôi gãi cho vài cái nhé?

Giang Lỗi Hằng biết điều giơ tay lên, cười hi hi nhìn Lâm Nam Vũ, vỗ vỗ lên mặt anh:

- OK, Vũ, đừng giận. Anh em chỉ muốn giúp cậu thôi, nếu cậu không thích thì lần sau gặp cô gái đó cứ để tôi, tôi thích những việc như thế này.

Lâm Nam Vũ chán nản buông Giang Lỗi Hằng ra. Nghe Giang Lỗi Hằng nói vậy, trong lòng anh cảm thấy không thoải mái. Mặc dù anh hận người con gái đó, nhưng vừa nghĩ tới việc cô tùy tiện liên giường với người con trai khác là anh lại không kìm được ý nghĩ muốn giết cô, giọng nói của anh trở nên lạnh lùng:

- Không cần, tôi tự giải quyết được, không cần các cậu phải lo.

Giang Lỗi Hằng cười lớn, không nghĩ rằng người bạn thân của mình, luôn được mọi người ca ngợi là khắc tinh của phụ nữ, giờ cũng có lúc bị phụ nữ đánh bại, cô gái đó đúng là thú vị thật, xem ra anh sắp có kịch hay để xem rồi.

- Cảm ơn, cho tôi một ly nước quả. – Một giọng nói ngọt ngào dễ nghe từ đầu hành lang phía Bắc vang tới. Một cô gái xinh đẹp, sang trọng trong bộ quần áo thể thao màu trắng nhãn hiệu Adidas, trên đầu đội một chiếc mũ LV xuất hiện ở đầu hành lang. Khuôn mặt cô trắng nõn nà, nụ cười tươi tắn nở trên môi, đôi mắt long lanh ướt như mặt hồ, cảm giác nước mắt có thể chảy ra bất cứ lúc nào.

Bạch Hạo Uy nhìn cô gái đó chăm chăm, hai mắt sáng lên, võ vai Lâm Nam Vũ:

- Vũ, cậu nhìn kia, có phải cô gái của cậu không.

Lạc Tiểu Phàm ung dung gác chân lên bàn, uống nước ép dưa hấu, nhìn anh chàng đẹp trai người Hàn Quốc với mái tóc dài buộc gọn gàng sau như đuôi ngựa, mặc bộ đồ Dior màu trắng đang đánh golf vào lỗ. Đường bóng đi rất đẹp, tư thế cũng hoàn hảo, quả bóng đánh ra thẳng, trung bình mỗi quả đi xa khoảng 200m, có những quả đi được 300m.

- Wa! – Giang Lỗi Hằng trố mắt lên nhìn Lạc Tiểu Phàm, nước miếng trong miệng tứa ra. – Cô gái như thế này mất tiền tôi cũng chịu chứ đừng nói là còn được cho tiền. Một việc tốt như thế này đúng là có thấp đèn đi tìm cũng không thấy. Vũ, tôi càng ngày càng ngưỡng mộ vận may của cậu đấy! Trời ơi, nếu biết thế tối qua tôi đã tới bar với các cậu rồi! Vì một cô gái xinh đẹp như thế này thì dám bỏ đại gia có thể vứt hết.

Lâm Nam Vũ đã không còn nghe thấy Giang Lỗi Hằng nói gì nữa, trong mắt anh chỉ còn lại không mặt của người đàn bà đáng ghét đó, nhìn nụ cười vui vẻ của cô là anh nổi giận:

- Các cậu có mang tiền mặt đi không?

- Cái gì? Tiền mặt? Cậu cần tiền làm gì? – Giang Lỗi Hằng kinh ngạc nhìn Lâm Nam Vũ.

Ánh mắt Lâm Nam Vũ trở nên thật đáng sợ, nghiêng răng nói:

- Bảo cô ta ngủ với tôi.

- Ha ha, Vũ, tôi thấy cậu bị cô ấy làm cho nổi giận đến phát điên rồi. Có điều cậu sẽ không nghiệm ngủ cùng cô ấy chứ! – Bạch Hạo Uy còn chưa nói xong đã sợ hãi im miệng khi nhìn thấy ánh mắt của Lâm Nam Vũ.

Ba người vốn dĩ đều không thích mang theo tiền mặt, nên góp hết lại được có 5000 tệ, hình như cũng tương đương với số tiền mà cô gái đó để lại cho anh. Lâm Nam Vũ vẫy tay với cô nhân viên phục vụ mặc bộ đồng phục màu xanh lam đứng gần đó, viết mấy chữ vào một tờ giấy, kẹp tiền vào trong đó rồi đưa cho cô phục vụ, chỉ về phía Lạc Tiểu Phàm:

- Đưa tờ giấy này cho cô gái đó.

Cô nhân viên nhìn Lâm Nam Vũ, rồi lại nhìn Lạc Tiểu Phàm đang vui vẻ ngồi bên kia, khuôn mặt tỏ vẻ khó hiểu:

- Dạ vâng, thưa ông, còn chuyện gì nữa không ạ?

Lâm Nam Vũ lắc đầu, lại quay sang nhìn Lạc Tiểu Phàm. Anh muốn xem cô ấy sẽ có phản ứng như thế nào, bất giác trong lòng thấy căng thẳng hơn.

Đúng lúc Lạc Tiểu Phàm đang theo dõi rất say mê thì cô nhân viên phục vụ nhét vào tay cô một tờ giấy rồi chỉ về phía Lâm Nam Vũ:

- Anh bên kia nhờ tôi đưa cho cô.

Lạc Tiểu Phàm quay đầu lại, đụng ngay phải đôi mắt giận dữ của Lâm Nam Vũ, đôi mắt đen và sâu thẳm như đang muốn nuốt chửng cô.

Lạc Tiểu Phàm giật mình cúi đầu xuống, kéo kéo cái mũ lưỡi trai trên đầu, chết tiệt thật, sau lại là anh ta nhỉ. Nhưng nghĩ một lát, thấy mình chẳng có gì phải sợ cả, cô đã trả tiền cho anh ta rồi, chẳng nhẽ một đêm 6000 tệ mà còn chê ít sao? Dù sao đó cũng là tiền mà cô vất vả kiếm suốt một tháng trời, nếu không phải vì không muốn sau này lằng nhằng với anh thì cô cũng chẳng nỡ bỏ hết số tiền trong túi ra cho anh như thế. Trên thực tế, điều quan trọng nhất là cô không muốn tiếp tục sai lầm, sa đọa một lần trong đời đã là đủ lắm rồi. Lạc Tiểu Phàm cầm tờ giấy trong tay cô nhân viên, trong đó nặng nặng bèn tò mò mở ra xem, thì ra là một xấp tiền, trên tờ giấy còn có mấy dòng chữ:

Tối nay, tôi muốn em ngủ với tôi.

Lâm Nam Vũ ngồi cách đó không xa quan sát nụ cười tươi rói nở trên khóe miệng cô gái, đôi mắt nheo lại, ánh mắt nghịch ngợm nhìn anh. Anh thấy Lạc Tiểu Phàm đứng lên đi về phía mình, khuôn mặt cô tỏ vẻ bất cần.

Lạc Tiểu Phàm đi tới bên cạnh chiếc bàn, lấy xấp tiền ra khỏi tờ giấy rồi đặt xuống trước mặt Lâm Nam Vũ, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên:

- Xin lỗi, tôi không thích những người đàn ông chủ động tìm đến mình.

Giọng nói không lớn nhưng đủ để những người chơi bóng xung quanh đều nghe thấy. Lâm Nam Vũ cảm thấy rất nhiều ánh mắt đều đổ dồn lên người anh, có người khinh bỉ, có người chế giễu, có người thờ ơ, đương nhiên, tất cả những điều này đều do người đàn bà trước mặt ban cho anh. Lâm Nam Vũ đã không còn kiên nhẫn với cô nữa, anh giận giữ nắm chặt tay Lạc Tiểu Phàm, lửa giận trong mắt đủ để thiêu cháy cô:

- Con đàn bà chết tiệt, không phải tối qua cô từng cầu xin tôi sao?

Ánh mắt của Lạc Tiểu Phàm đang cười, như nụ cười của một con cáo,狡 hoạt và xảo quyệt:

- Anh có thể từ chối, tôi không nghĩ rằng anh ngon hơn cậu bé đó.

Lâm Nam Vũ chỉ cảm thấy các mạch máu của mình căng phồng lên, công lao “tu dưỡng” của anh bao nhiêu năm nay đã bị người con gái này phá hỏng. Anh cố nén giận, giữ lại chút lý trí cuối cùng:

- Vậy bây giờ phải làm thế nào cô mới động ý?

- Rất đơn giản. – Lạc Tiểu Phàm vẫn cười, nụ cười gian xảo, nụ cười lẳng lơ, nụ cười tươi rói như đóa mầu đơn đang nở rộ, khiến người khác không thể không ngoái lại nhìn. Nhưng tất cả những thứ này trong mắt Lâm Nam Vũ chỉ khiến anh thấy lạnh toát cả người.

Lạc Tiểu Phàm mỉm cười lấy một đồng xu ra đặt trước mặt Lâm Nam Vũ, ánh mắt chế giễu:

- Chỉ cần anh chấp nhận giá này, anh có thể được ngủ với tôi, nhiều hơn 1 xu cũng không được.

Bạch Hạo Uy và Giang Lỗi Hằng không nhịn được, bật cười lớn. Cô gái này đúng là khiến họ mở rộng tầm mắt, họ chưa bao giờ thấy người phụ nữ nào thú vị như thế, hoàn toàn không chế được anh chàng Lâm Nam Vũ vốn nổi tiếng lạnh lùng trong tầm tay. Giang Lỗi Hằng đứng lên, vỗ vai Lâm Nam Vũ:

- Vũ, cậu thật là đáng thương, 1 xu, ha ha ha...

Lâm Nam Vũ sầm mặt xuống, bất chấp sự chế giễu của hai người bạn bên cạnh, kéo đầu Lạc Tiểu Phàm lại, miết chặt tay lên cằm cô rồi miết mạnh môi mình lên đôi môi đỏ chót của cô, sau đó nói:

- Con đàn bà chết tiệt, có phải cô không muốn sống nữa không?

Lạc Tiểu Phàm đẩy tay Lâm Nam Vũ ra, làm nũng:

- Em rất hài lòng về anh, chỉ cần anh đồng ý thì em cũng đồng ý. Anh có tiền, lại được người đẹp ngủ cùng, em không biết anh còn lý do gì mà không đồng ý. – Nói xong, khuôn mặt cô lập tức thay đổi, tinh ranh như một con cáo.

Lâm Nam Vũ sa sầm mặt, lấy ra một chiếc thẻ ở trong ví, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lạc Tiểu Phàm:

- 10 vạn, cô ngủ với tôi.

Lạc Tiểu Phàm cười lớn, nụ cười rất sáng khoái và ngông nghênh:

- Em nói rồi, em không thích những người đàn ông chủ động tìm tới mình, những người đàn ông như vậy không đáng một xu! – Nói xong, cô không thèm nhìn Lâm Nam Vũ nữa, quay về ngồi cạnh chàng trai người Hàn Quốc, miệng ngậm ống hút, tỏ ra rất vui vẻ.

Lâm Nam Vũ thực sự phát điên vì người con gái đó, nhưng anh lại không biết phải làm gì cô, người ta còn chẳng buồn liếc mắt nhìn anh, ngày trước anh đã từng đối xử như vậy với phụ nữ, không ngờ hôm nay lại gặp báo ứng. Trái tim anh chùng xuống, liếc xéo sang khuôn mặt của cô gái, lần nào gặp nhau cũng là cô đùa giỡn anh! Ngày trước anh từng nghe nói có những người đàn bà thích chơi kiểu “thả con săn sắt, bắt con cá rô”, chắc chắn là vậy, có người đàn bà nào không động lòng trước tiền? Tôi không tin cô lại ngoại lệ.

Bạch Hạo Uy nghiêm túc nhìn Lâm Nam Vũ:

- Vũ, tớ khuyên cậu đừng tiếp cận với những cô gái như thế này, nguy hiểm quá, cậu sẽ tan xương nát thịt mất. Rồi cậu sẽ yêu cô ta lúc nào không biết. Cậu đừng quên, cậu đã có vị hôn thê rồi, đừng tay thoải!

Lâm Nam Vũ nhếch một nụ cười giễu cợt:

- Uy, tôi sẽ không thích người đàn bà như thế đâu, cô ta và những người đàn bà khác chẳng có gì khác nhau cả, không biết chừng cô ta làm quen với tôi là vì muốn chơi trò mèo vờn chuột, tôi sẽ không mắc bẫy đâu.

- Vũ, nếu cậu đã nói vậy thì chứng tỏ cậu không quan tâm tới cô ấy, thế thì nhường cô ấy cho tôi đi! Tôi rất hứng thú với cô gái này. – Giang Lỗi Hằng nhìn Lạc Tiểu Phàm, tại sao ngày trước anh không phát hiện ra còn có những cô gái thú vị như thế này nhỉ? Anh phải có được Lạc Tiểu Phàm, để cô ấy thích mình, chắc chắn sẽ rất thú vị.

Khóe miệng Lâm Nam Vũ bắt gặp khe run run, giọng nói tắc nghẹn:

- Chờ tôi báo thù xong đã, tới lúc đó thì tùy các cậu, tôi không quan tâm, nhưng bây giờ cô ta là của tôi.

Lạc Tiểu Phàm vẫn không thèm liếc nhìn Lâm Nam Vũ một lần nào, không phải cô không có tình cảm với anh, thậm chí trong lòng còn thầm thích anh, thích cảm giác anh cắn vào ngón tay mình, thích cảm giác được anh ôm chặt vào lòng, thích mùi hương trên cơ thể anh, nhẹ nhàng thôi nhưng lại đem tới cho cô một giấc mơ đẹp. Con gái thật đáng thương, trao cơ thể mình cho ai thì sẽ có tình cảm với người đó.

Thật tiếc là giờ đây cô đã không còn là cô bé Lạc Tiểu Phàm đáng thương luôn cần người khác phải chăm sóc nữa, từ sau khi người đàn ông mà cô yêu sâu sắc vì tiền tài, danh lợi mà ngủ với một người đàn bà khác, Lạc Tiểu Phàm đã không còn để cho mình phải chịu tổn thương nữa, vĩnh viễn không. Một lần đau đớn vì xé rách trái tim mình đã quá đủ rồi, cô không muốn tái diễn việc này một lần nữa, cô sợ tới lúc đó cô sẽ không thể đứng lên được. Một lần buông trôi bản thân đã đủ rồi, từ nay về sau, Lạc Tiểu Phàm phải sống vì chính mình.

Lâm Nam Vũ không nén được, lại quay sang nhìn lên Lạc Tiểu Phàm, trong lòng anh thực sự hy vọng cô sẽ quay lại nhìn anh, nhưng điều khiến anh thất vọng là Lạc Tiểu Phàm coi anh như thể không tồn tại, không thèm liếc qua lấy một cái. Lẽ nào anh đoán nhầm rồi sao? Lâm Nam Vũ ủ rũ, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Nhìn Lạc Tiểu Phàm và gã thanh niên người Hàn Quốc nói nói cười cười rất vui vẻ, Lạc Tiểu Phàm cùng gã thanh niên đó chơi golf với nhau, khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc. Lâm Nam Vũ bực mình đứng lên, nói:

- Tôi về trước đây, các cậu cứ chơi đi! – Không chờ hai người kia nói gì, anh đã quay người đi luôn. Lúc đi ngang qua Lạc Tiểu Phàm, anh ngửi thấy mùi hương quen thuộc của cô, trong lòng thấy chua chua. Thấy cô cười rạng rỡ, anh thực sự muốn đánh cho cô vài cái. Nhưng anh vẫn cố nhịn, những người đàn bà thích anh còn xếp hàng dài, thích người như thế nào mà không có. Anh không thèm quan tâm tới cô, một người đàn bà thích chủ động đi tìm đàn ông.

- Tôi đoán Vũ sẽ bị cuốn vào đó. – Bạch Hạo Uy nhìn theo cái bóng lạnh lùng của Lâm Nam Vũ đang rời xa.

Giang Lỗi Hằng thản nhiên:

- Đâu phải lần đầu tiên Vũ lên giường với đàn bà, cũng chưa nghe cậu ta nói là thích ai, cậu ta chỉ giận giữ nhất thời thôi, chắc vài ngày nữa là quên. Nhưng mà tôi thì có lẽ nên nghiêm túc mới được.

Bạch Hạo Uy cười lớn:

- Chúng ta đánh cược, cô gái này chắc chắn không phải loại người như cậu và Vũ tưởng. Từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, nhìn vào đôi mắt ấy, tôi hôm đó đã tôi luôn có cảm giác cô ấy và Vũ sẽ có chuyện gì đó, bởi vì hai người họ thuộc cùng một loại người.

- Cậu vẫn chưa nói là cược cái gì.

- Chúng ta cược hai người họ sẽ yêu nhau.

Lần này thì tới lượt Giang Lỗi Hằng cười:

- Không thể nào, Vũ chưa bao giờ thích người đàn bà nào cả, tôi cược họ sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bạch Hạo Uy bắt lực cười:

- Chuyện gì cũng có lần đầu tiên, 100 vạn, tôi cược họ sẽ yêu nhau!

- OK!

Hai bàn tay nắm chặt vào nhau.

Nhà Lâm Nam Vũ nằm trong khu nhà giàu trên đường 15 khu Hương Xá, ngôi nhà gần biển, tựa lưng vào núi, hai bên đường có những cây bích đào xanh ngắt cùng những khóm tử vi, những cây anh đào và rừng trúc, một căn biệt thự nhỏ xinh xắn ẩn mình trong chốn non xanh nước biếc. Ngôi nhà có vườn treo đầy những giỏ hoa cúc Huyền Nhai màu vàng chính là nhà của Lâm Nam Vũ, cúc Huyền Nhai cánh nhỏ và mềm, dáng cây tự nhiên như những bông hoa cúc nhỏ treo trên vách núi, cành cây rủ xuống rồi bám vào bờ tường. Trong vườn còn có một chiếc xích đu bằng gỗ quắn đầy hoa cúc, mỗi khi có cơn gió thổi qua, nhưng bông hoa cúc lại tỏa ra mùi thơm dịu dịu, lan rộng khắp vườn.

3. Chương 03 Phần 1

Lạc Tiểu Phàm thấy Lâm Nam Vũ đã bỏ đi, trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng, có thể vì đây là lần cuối cùng hai người gặp nhau, sau này cô sẽ không bao giờ tới đây chơi golf nữa, cho dù có tới cũng chưa chắc đã gặp anh.

Lái xe đi mãi, cô đi vào đường 13 khu Hương Xá lúc nào không biết, nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, trái tim cô lại quặn đau. Tình cảm ba năm vẫn không chống nổi sự cám dỗ của tiền bạc và địa vị! Cô lặng lẽ nhìn khung cửa sổ quen thuộc, nhìn giỏ hoa lan quân tử treo trên đó, chiếc xích đu bằng gỗ khê đóng đưa trong gió, nước mắt bất giác trào ra. Cô tưởng rằng trái tim mình đã đủ lạnh lùng, vậy mà cô vẫn còn rơi nước mắt vì con người đó.

Nhìn chiếc Chevrolet màu xám bạc của “hắn” đậu bên đường, quay đầu nhìn lại chiếc Chevrolet màu trắng của mình. Hai chiếc xe này là năm ngoái anh giúp công ty hoàn thành một vụ giao dịch lớn, được công ty thưởng cho 40 vạn nên bỏ tiền ra mua. Anh biết cô thích màu trắng nên để chiếc xe màu trắng lại cho cô, còn anh đi chiếc xe màu xám bạc. Nhưng tình cảm của anh giờ đã không còn nữa, đã để dành cho người phụ nữ khác, trong mắt anh, cô chẳng là gì nữa.

Lạc Tiểu Phàm không nhìn thấy trong chiếc xe BMW màu trắng sau xe anh có một đôi mắt đang nhìn cô, nhìn cô rơi lệ, nhìn cô đau khổ, nhìn đôi vai run rẩy của cô, nhưng lại không dám làm gì.

- Lạc, anh có lỗi với em! Hãy quên anh đi! Đừng bao giờ nhớ tới điều gì liên quan tới anh nữa. – Lòng anh thầm nói với cô như vậy.

Anh đã chuyển sang đường 10 khu Hương Xá từ lâu, đó chính là nơi mà anh hằng mơ ước, là nơi mà anh đã phấn đấu hết sức mình để mong có nó. Nhưng bây giờ anh không cần phấn đấu nữa, bởi vì anh đã cưới một người đàn bà giàu có, tất cả những thứ này anh đều có được dễ dàng. Cái gì đạt được quá dễ, quá đơn giản ngược lại càng khiến anh không dám tin là nó có thật. Còn căn phòng nơi đây, anh không bán đi, thì thoảng anh vẫn về lại nơi này. Ngày trước lúc nào cũng muốn thoát khỏi nó, bây giờ anh phát hiện ra, thì ra nơi này mới là nơi anh trân trọng nhất, nhưng mọi thứ đều đã quá muộn, quá muộn rồi, anh dùng hạnh phúc và tình yêu ở đây để đổi lấy một căn biệt thự lạnh lẽo. Anh nhìn Lạc Tiểu Phàm lau khô nước mắt, bước bình ngẩng cao đầu, khởi động xe rồi biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Mặt trời dần dần khuất sau ngọn núi, ngay cả tia sáng cuối cùng cũng đã bị bóng tối nuốt chửng, cơn gió nhẹ nhàng vuốt ve những bông hoa trên cửa sổ, tỏa ra mùi hương thoang thoang, dịu dàng.

Lạc Tiểu Phàm nhắm mắt lại, hai tay duỗi thẳng, lặng lẽ nằm trên giường, không nghĩ ngợi gì, không có cảm giác, không muốn suy nghĩ, cũng không muốn làm gì. Từ sau khi Khương Hạo rời bỏ cô, cô thường xuyên cảm thấy cô đơn một cách kỳ lạ, nó giống như một dòng nước đang chảy, từ trong suy nghĩ của Lạc Tiểu Phàm lan đi khắp nơi, khiến cô luôn chìm đắm trong bóng đêm của sự cô đơn.

Bỗng dưng Lạc Tiểu Phàm ngồi bật dậy, hình như cô đã không chịu đựng được sự cô đơn, lắc mạnh đầu, đứng lên. Cô mở cái máy tính để đầu giường, kích chuột vào bài hát mà cô vẫn thích, ngay lập tức, một giai điệu du dương lọt vào tai cô, hình như chỉ có bài hát này mới có thể thay Lạc Tiểu Phàm nói lên tâm trạng:

Vì anh mà em quên mọi thứ

Những lời nguyện rửa giấu kín trong chiếc bình thủy tinh

Tự cho rằng mình thông minh, nhưng em vẫn không cẩn thận

Âm thầm yêu anh

Không cẩn thận, không nhìn thật kỹ

Phát hiện ra anh còn quá nhiều bí mật

Hình như em không phải là duy nhất của anh

Bởi vậy anh luôn tỏ vẻ bất cần

Cho dù trong tim em vẫn còn quan tâm tới anh

Anh cũng đừng tưởng rằng anh là giỏi giang

Chỉ một trò chơi thôi, em không muốn thua chính bản thân mình

Cứ cho rằng trong lòng em còn nhớ tới anh

Cũng chỉ là một điệp khúc lãng mạn mà số phận đã an bài

Anh có thể để lại cho em

Thêm một vài hồi ức đẹp

Những điệp khúc lãng mạn...

Lạc Tiểu Phàm cũng nhớ tới Lâm Nam Vũ, nhớ tới nụ cười của anh, nhớ tới dáng vẻ anh khi giận dữ, cô không nhận được bật cười, sự xuất hiện của Lâm Nam Vũ ít nhiều gì cũng làm nhạt bớt hình ảnh của Khương Hạo và làm giảm bớt nỗi đau trong tâm hồn cô.

Có người nói, nếu muốn cứu vớt linh hồn mình khỏi nỗi đau thất tình thì hãy bắt đầu một tình yêu mới! Tâm hồn bạn tự nhiên sẽ được giải phóng. Mình có thể không? Mình có còn đủ trái tim để yêu không? Lạc Tiểu Phàm cười chua chát, mình cảm thấy hình như mình đã mất đi khả năng yêu một ai đó.

Chiếc điện thoại để trên bàn đồ chuông, Lạc Tiểu Phàm ấn nút nghe, đó là đồng nghiệp ở công ty cũ, Tuyền Thiên Thiên. Sau khi rời khỏi công ty đó, lâu lắm rồi hai người không liên lạc với nhau. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói:

- Tiểu Phàm, tối nay cậu có rảnh không?

Lạc Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi:

- Thiên Thiên, có việc gì không?

- Ồ! Là thế này, tớ có mấy tấm vé tham gia dạ tiệc của ông Tổng giám đốc cũ.

- Ồ! – Lạc Tiểu Phàm thấy thật kỳ lạ.

- Nghe nói bữa tiệc này có rất nhiều anh chàng đẹp trai cũng tham gia, mà toàn là người giàu có. Tớ biết cậu mới thất tình, ra ngoài cho đỡ buồn! Nói không chừng gặp được tình yêu mới, Lệ Lệ và Đào Đào cũng đi, họ bắt tớ nhất định phải rủ cậu đi cùng. Cậu đi nhé! Chúng ta cũng lâu lắm rồi không gặp nhau.

Lạc Tiểu Phàm đang định từ chối, nhưng nghe nói Lệ Lệ với Đào Đào cũng đi, đúng là lâu lắm rồi cô không gặp họ, mặc dù thời gian làm việc chung không dài, nhưng ngày trước họ cũng thường cùng đi chơi với nhau. Lạc Tiểu Phàm nghĩ một lát rồi nói:

- Được, vậy chúng ta gặp nhau ở đâu?

- 7 giờ, bọn tớ ở chỗ ngã tư trước nhà chờ cậu, ba người bọn tớ sẽ lái xe tới đó đón cậu. Không được thất hẹn đâu đấy!

- Được, tớ chờ các cậu.

Cúp điện thoại, tâm trạng Lạc Tiểu Phàm cũng tốt hơn nhiều. Cô khẽ uốn người, thăm nghĩ, ở nhà cũng chán, thôi cứ ra ngoài cũng được, lâu lắm không tham gia các hoạt động xã hội rồi.

Mở tủ quần áo ra, mặc bộ nào được nhỉ? Không biết là ba người họ sẽ mặc quần áo như thế nào! Hy vọng là đừng mặc giống nhau. Cô cầm một bộ trang phục dạ hội màu đỏ, hình như hơi nổi bật, bỏ xuống; lại cầm lên một bộ đồ màu đen, soi mình trong gương, lắc đầu, gần đây sắc mặt cô hơi xấu, mặc bộ đồ này trông tối quá. Bỗng dưng nhìn thấy chiếc váy màu trắng như công chúa, cô đưa tay ra, cảm thấy hơi buồn. Bộ đồ này là do Khương Hạo tặng cô nhân dịp sinh nhật 22 tuổi. Khi đó, Lạc Tiểu Phàm rất hạnh phúc, có người thích mình, quan tâm mình, luôn ở bên cạnh mình, nhưng bây giờ mọi thứ đều đã biến mất, nhìn lại chiếc váy này, sao cô có thể không đau lòng?

Lạc Tiểu Phàm lấy chiếc váy xuống, đó là một chiếc váy quây ôm ngực, phần hông có một sợi dây lụa màu trắng, bên dưới rủ xuống như chiếc váy của một nàng công chúa. Chiếc váy này hợp với giấc mơ được làm công chúa của mọi cô gái. Khi Lạc Tiểu Phàm lần đầu tiên nhìn thấy nó, cô đã thích mê. Nhưng khi đó cô và Khương Hạo vẫn còn là học sinh, không có nhiều tiền, không ngờ Khương Hạo lại lén cô đi làm thêm ở quán bar vào buổi tối, dùng tiền kiếm được mua cho Lạc Tiểu Phàm chiếc váy này. Khi đó, Lạc Tiểu Phàm cảm động trong suốt một thời gian dài, cô cảm thấy mình đúng là người hạnh phúc nhất trên thế gian, vậy mà bây giờ chiếc váy này lại như đang cười nhạo thứ hạnh phúc ngắn ngủi đó của cô.

Lạc Tiểu Phàm chậm chậm thay quần áo, chiếc váy vẫn vừa vặn với thân hình cô, chỉ có điều người giúp cô buộc thắt lưng đã không còn nữa. Lạc Tiểu Phàm tự thắt một cái nơ bướm chỗ thắt lưng, nhìn kiểu gì cũng thấy cái nơ không đẹp. Ngày trước đều là Khương Hạo thắt giúp cô, nơ anh thắt vừa to vừa đẹp, ngay cả người bán hàng cũng phải khen anh. Lạc Tiểu Phàm mỉm cười với chính mình trong gương, rồi lại lắc đầu.

Thiên Thiên, Lệ Lệ và Đào Đào gặp Lạc Tiểu Phàm đều không nhắc gì tới Khương Hạo, có lẽ vì họ không muốn khiến cô đau lòng. Lạc Tiểu Phàm cũng hài lòng với việc đó, bởi vì ngay cả bản thân cô cũng không muốn nhắc tới Khương Hạo nữa. Thiên Thiên một tay lái xe, tay kia mở nắp xe ra, ánh trăng lập tức ủa vào trong xe, để lại một màn sáng bàng bạc bao quanh bốn người.

Chiếc xe lái tới đường 9 khu Hương Xá, các căn nhà nơi đây mặc dù không đẹp và sang trọng như nhà ở đường 10, nhưng phong cảnh lại rất đẹp, nhất là phía sau gần với hồ Trăng, suối Ting Tang, đều là những nơi nghỉ ngơi rất tốt.

Mọi người đều thở dài. Lệ Lệ và Đào Đào nhìn những vườn hoa gia đình với ánh mắt ngưỡng mộ. Lệ Lệ nói:

- Tiểu Phàm, cậu bảo bao giờ bọn mình mới có một căn nhà như thế này, thích quá đi mất.

Thiên Thiên cười nói:

- Nhìn là được rồi, đừng có đặt vào trong mắt rồi muốn lấy ra không lấy được. Với ngoại hình của ba đứa mình được ở một căn nhà trên đường 8 khu Hương Xá là đã tốt lắm rồi, đừng có tham lam quá. Nhưng mà Tiểu Phàm nói không chừng có thể được vào ở đường 10 đấy.

Lạc Tiểu Phàm cười nhẹ:

- Tổ cảm thấy ở đâu cũng như nhau, tổ chẳng có yêu cầu gì về nhà cửa cả, chỉ cần có một cái vườn hoa thật to là được rồi.

Lệ Lệ chấp hai tay lại với nhau:

- Xin ông trời hãy ban cho mỗi người chúng tôi một người đàn ông tốt, nhưng xin ông đừng quên, còn phải có một cái vườn hoa thật rộng nữa nhé. – Bốn người đều bật cười.

Thiên Thiên dừng xe lại bên đường, bốn người cùng xuống xe.

Bữa tiệc được tổ chức ở hậu hoa viên của nhà họ Trương, để chúc mừng kỷ niệm 3 năm ngày cưới của chủ nhân căn nhà, Trương Hàn Lâm và Tô Xảo Vân, bởi vậy khách mời ngày hôm nay đa số là những người trẻ tuổi. Đúng là không ít người tới tham dự, trong vườn không thiếu những chàng trai anh tuấn, hào hoa, nhìn họ đều là những người lịch sự, rất phù hợp với mẫu đàn ông lý tưởng trong lòng các cô gái, những cô gái tới đó đều trang điểm vô cùng tỉ mỉ, cố gắng để thu hút sự chú ý của người khác.

Bốn người cùng chào hỏi chủ nhân bữa tiệc, Trương Hàn Lâm từng có tình ý với Lạc Tiểu Phàm, nhưng vì khi đó trong lòng Tiểu Phàm chỉ có một mình Khương Hạo nên Trương Hàn Lâm thất vọng mất một thời gian rất dài. Trước bữa tiệc, anh đã nghe nói tới chuyện Lạc Tiểu Phàm và Khương Hạo chia tay nhau, trong lòng thầm cảm thấy rất thoải mái. Mời Lạc Tiểu Phàm tới tham dự bữa tiệc của mình cũng là ý của anh, anh muốn Lạc Tiểu Phàm phải thấy hối hận vì đã không chọn anh. Nhìn thấy thân hình tiều tụy của Lạc Tiểu Phàm, Trương Hàn Lâm thoáng cười lạnh, lẩm bẩm:

- Báo ứng, đây chính là báo ứng vì năm xưa em không chọn tôi, không ngờ Lạc Tiểu Phàm cũng có ngày hôm nay. – Anh khoác vai người vợ trẻ xinh đẹp, cố ý lượn đi lượn lại trước mặt Lạc Tiểu Phàm.

Lạc Tiểu Phàm không hề nghĩ nhiều như vậy, chỉ có điều Thiên Thiên, Lệ Lệ và Đào Đào hình như đã hẹn trước với nhau, Lạc Tiểu Phàm vừa mới quay người đi, quay lại đã không thấy họ đâu. Lạc Tiểu Phàm chán nản đứng uống sâm-panh một mình, ăn mấy miếng bánh ngọt. Lúc đầu, cũng có mấy chàng trai thấy Lạc Tiểu Phàm đứng một mình, khuôn mặt thì xinh đẹp, đáng yêu nên tới bắt chuyện, nhưng thấy Lạc Tiểu Phàm tỏ ra dửng dưng thì chỉ đứng một lát rồi kiếm cớ bỏ đi.

Những người đang bị tổn thương càng nhìn thấy người khác vui vẻ thì lại càng thấy mình cô độc. Lạc Tiểu Phàm nhìn từng đôi nam nữ đi qua đi lại trước mặt mình, trong lòng cảm thấy khó chịu, bởi vậy một mình đi theo bờ tường của vườn hoa, đi về phía hồ Trăng dưới núi. Trong một khu rừng trúc, có một chiếc ghế dài bằng gỗ, Lạc Tiểu Phàm ngồi xuống.

Mặt hồ màu xanh thẫm bị bóng trăng phủ lên, đẹp như cảnh trên tiên giới. Lạc Tiểu Phàm nhắm mắt lại, thả lỏng tâm trạng, rồi không biết từ lúc nào, cô ngủ thiếp đi. Cũng không biết bao lâu sau, cô nghe thấy có tiếng người nói chuyện.

- Ô, không cần sao? Anh tệ thật, lừa người ta tới đây làm gì? – Giọng một cô gái nũng nịu.

Sau đó là tiếng cười của một chàng trai:

- Em không thích sao? Nếu không thích thì anh đi tìm người khác, có rất nhiều phụ nữ thích anh đấy!

Lạc Tiểu Phàm nghe thấy câu nói này mà thấy buồn nôn, không biết gã đàn ông mặt dày nào mà dám nói năng điên cuồng như thế, nổi cả gai ốc, đàn bà thích loại đàn ông này mới lạ! Ngẩng đầu lên, thấy trên

thảm cỏ cách chỗ mình không xa đang có một màn kịch vô cùng “hot”. Áo của người con gái đó đã bị kéo xuống quá nửa, vốn dĩ cái áo đã ngắn, bây giờ thì gần như phơi toàn bộ cơ thể ra.

Cơ thể người phụ nữ đó hiện ra lồ lộ dưới ánh trắng, bộ ngực đầy đặn, cân đối, vòng eo thon, cặp mông nảy nở, đúng là gọi cho người ta nhiều liên tưởng. Người đàn ông bên cạnh cô ta vẫn ăn mặc chỉnh tề, chỉ có đôi tay là lướt nhanh qua thân thể của người phụ nữ, khiến cô ta không ngừng rên rỉ.

Lạc Tiểu Phàm chỉ cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh hơn, vừa định đứng lên khỏi chiếc ghế thì lại cảm thấy không hợp lý, ở gần họ như vậy, đứng lên một cái là họ phát hiện ra ngay, như thế thì không hay lắm, nhưng cứ ngồi lại đây thì cảm thấy gai ốc nổi khắp người.

Cô gái đó quần lấy người gã đàn ông. Chỉ nghe thấy cô ta hỏi:

- Anh thích em không?

- Thích, đương nhiên là thích, chỉ cần là phụ nữ xinh đẹp thì anh đều thích. – Nghe những lời miệng lưỡi của gã đàn ông, Lạc Tiểu Phàm thấy gã đàn ông này đúng là mặt dày, những lời như thế mà cũng dám nói ra trước mặt bạn gái, nếu là cô thì cô đã cho hắn hai phát tát rồi.

Nhưng người đàn bà ở cùng anh ta hình như không nổi giận, chỉ có trọng nói có vẻ chua chát:

- Anh thật là tệ, anh nói thật đi, có phải khi ôm em anh còn nghĩ tới người đàn bà khác không? Lẽ nào em không có sức quyến rũ đối với anh sao? Anh nói đi, có phải anh hai lòng không?

Gã đàn ông đó cởi quần áo ra đặt dưới đất, ôm người đàn bà nằm xuống, nghe thấy tiếng thở của anh ta hòa lẫn trong những lời nói như rót mật vào tai:

- Sao anh lại như thế được, cục cưng của anh, trong lòng anh chỉ có em. Chỉ cục cưng Kiều Phụng Phụng thôi. Đàn ông trên đời này có ai mà không muốn ôm em trong lòng, sao em lại không tự tin như thế? Chẳng phải có gã từng nói rằng chỉ cần em ngủ với hắn, hắn có chết cũng cam lòng sao?

- Vậy anh có cam lòng không?

- Ha ha ha... anh mà chết rồi thì ai ngủ với em, hầu hạ em. Em không nỡ để anh chết, phải không cục cưng?

Lạc Tiểu Phàm nghe thấy tên Kiều Phụng Phụng, há hốc mồm kinh ngạc, nghe nói bây giờ cô ta là ngôi sao nổi tiếng nhất chuyên đóng phim cấp ba, cũng là người có danh tiếng trong xã hội thượng lưu, không biết bao nhiêu công tử con nhà giàu có mối quan hệ mờ ám với cô. Sao cô ta lại ở đây? Còn gã đàn ông bên cạnh cô ta chắc chắn là một anh chàng con nhà giàu ăn chơi nào đó.

Lạc Tiểu Phàm nhìn họ “diễn” càng ngày càng mạnh mẽ thì nhắm mắt lại, quyết tâm đi khỏi chỗ này, không muốn tiếp tục xem màn kịch rẻ tiền này nữa, cho dù là miễn phí. Lạc Tiểu Phàm khom lưng, đi chầm chậm về phía cánh cổng của hậu hoa viên, đôi mắt thì thoáng lại liếc về phía đôi nam nữ đó. Lúc phân tâm, do không cẩn thận, cô ngã xuống đất. Lạc Tiểu Phàm đau đớn kêu “ai da” một tiếng rồi ngay lập tức bụm miệng lại, nhìn thấy đôi nam nữ kia lập tức buông nhau ra.

Cô gái kia vội vàng chỉnh lại quần áo, còn gã đàn ông thì đi về phía Lạc Tiểu Phàm. Thật là khâm phục hắn, quần với nhau một hồi lâu mà quần áo vẫn còn chỉnh tề. Chỉ có cô gái kia là không thấy cái áo đâu.

Lạc Tiểu Phàm ngồi dậy định quay người chạy, lúc gần về tới cửa của hậu hoa viên thì bị người ta giữ chặt tay lại, đằng sau vang lên giọng nói khàn khàn châm biếm:

- Sao hả, xem phim xong rồi sao? Trên đời này làm gì có chuyện nào dễ dàng như thế, xem phim miễn phí, cô không nghĩ cô nên để lại cái gì đó sao?

Lạc Tiểu Phàm vô cùng bối rối, không biết phải làm thế nào? Trong lòng thầm mắng:

- Có phải tôi muốn xem đâu, là tại các người cứ đòi diễn kịch trước mặt tôi đấy chứ! Anh tưởng tôi thích xem hả? Nhìn màn biểu diễn buồn nôn của hai người, thà về nhà xem phim cấp 3 còn hơn. – Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, cô vẫn quay đầu lại, vừa nhìn thấy khuôn mặt của gã đàn ông kia, cô sững sờ.

Lâm Nam Vũ còn kinh ngạc hơn cả Lạc Tiểu Phàm, đôi mắt nheo lại thành một đường nhỏ xíu, dồn Lạc Tiểu Phàm vào góc tường, lạnh lùng cười:

- Xem có đã mắt không? Có cần tôi biểu diễn lại lần nữa cho xem không?

Lạc Tiểu Phàm nhìn khuôn mặt của Lâm Nam Vũ, giống như nhìn thấy cái gì đó đáng ghê tởm nhất trên đời, môi chu lên, hai tay ra sức giẫy đạp, nói:

- Anh buông tôi ra, thật ghê tởm, anh tưởng tôi muốn nhìn sao! Là tôi tới chỗ đó trước, ai bảo các người không chọn chỗ cẩn thận, cứ thích biểu diễn ở đó? Vả lại màn biểu diễn của các người ai thèm xem, tởm lợm.

Lâm Nam Vũ khinh miệt hất cằm Lạc Tiểu Phàm lên, đôi mắt hung dữ như muốn nuốt chửng cô:

- Không thích xem, vậy sao không bỏ đi sớm? Tôi nhìn thấy có người ở đó từ lâu rồi, tôi thấy cô có vẻ rất hứng thú nên mới cố tình diễn cho cô xem.

Lạc Tiểu Phàm kinh ngạc chỉ Lâm Nam Vũ:

- Anh... anh biết tôi ở đó, vậy mà anh còn... Anh đúng là đồ mặt dày, anh không phải con người!

4. Chương 03 Phần 2

Lâm Nam Vũ nghiêng mắt nhìn Lạc Tiểu Phàm, khóe miệng nở nụ cười châm biếm:

- Ha ha ha... cô không biết sao? Có người nhìn mới thích. Có điều tôi không biết là cô ở đó, tôi còn tưởng là gã nào đó cơ! Nếu biết đó là cô thì tôi sẽ biểu diễn “sung” thêm một chút, chẳng phải cô cũng thích cảm giác đó sao?

Lạc Tiểu Phàm giận dữ nghiêng chặt răng. Từ trước tới nay cô chưa gặp một gã đàn ông nào mặt dày như vậy, nghĩ lại tối hôm qua cô còn cùng hắn... Cô lợm giọng tới buồn nôn, cố đẩy mạnh Lâm Nam Vũ:

- Anh là đồ xấu xa, anh mau buông tôi ra, tôi không muốn ở đây nghe anh lảm nhảm, có nghe không hả, mau buông tôi ra, lập tức buông tôi ra, nếu không tôi sẽ hét lên đấy!

Lâm Nam Vũ vẫn nhìn Lạc Tiểu Phàm một cách thích thú, giọng nói có vẻ bất cần:

- Vậy thì cô hét đi! Hét mau đi! Nếu không để tôi hét hộ cô cũng được.

- Anh... – Lạc Tiểu Phàm thực sự bị thua cái gã tồi tệ này, nhất thời không nghĩ ra cách gì để đối phó.

Kiều Phụng Phụng đã mặc quần áo xong xuôi, đi tới ôm thắt lưng Lâm Nam Vũ, đôi mắt long lanh liếc Lạc Tiểu Phàm một cái:

- Vũ, cô ta là ai? Anh quen hả?

Lâm Nam Vũ xoa xoa gò má của Lạc Tiểu Phàm, nụ cười đều đặn:

- Là một trong những người đàn bà mà anh thích nhất khi ở trên giường, còn biết biểu diễn hơn cả em đấy, em chưa nhìn thấy cô ta cởi quần áo đâu, giống như là đang khiêu vũ vậy, thực sự là khiến người ta phải thất điên bát đảo.

Lạc Tiểu Phàm thấy Lâm Nam Vũ càng nói càng liên thiên, giận giữ cắn mạnh tay anh:

- Đồ mặt dày! Vậy sao anh không nói với người khác anh chỉ là một thằng nhóc không có thể diện! Anh lấy tiền của tôi nên mới ngủ với tôi, tôi hài lòng với “kỹ thuật” của anh ở trên giường nên mới trả anh tiền, bởi vì anh chỉ là một kẻ tồi tệ, bị đàn bà...

Câu tiếp theo còn chưa kịp nói ra, cô đã bị Lâm Nam Vũ bịt chặt miệng. Khuôn mặt anh tái xanh, nói với Kiều Phụng Phụng:

- Em về trước đi! Anh có chuyện cần nói với cô này.

Kiều Phụng Phụng lưu luyến rời khỏi Lâm Nam Vũ, miệng vẫn cười cười:

- Đừng quan tâm tới cô ta, bọn mình khó khăn lắm mới được ở với nhau, anh không muốn ở cùng em nữa sao?

Lâm Nam Vũ đã bắt đầu bực bội:

- Anh bảo em đi thì em mau đi đi, đừng có lảm nhảm nhiều lời, lát nữa anh sẽ tới tìm em.

Lạc Tiểu Phàm thấy Kiều Phụng Phụng định bỏ đi thì sợ hãi, cất giọng khẩn cầu:

- Này! Cô đừng đi! Cô mà đi thì cũng phải kéo anh ta đi chứ! Này! – Nhìn Kiều Phụng Phụng đi càng lúc càng xa, Lạc Tiểu Phàm mới rụt rè quay đầu lại nhìn Lâm Nam Vũ. Cô chớp chớp mắt, nở một nụ cười rất ngọt ngào, phỉu mấy hạt bụi trên quần áo anh, chỉ về phía Kiều Phụng Phụng, nói, – Cô ta là Kiều Phụng Phụng đấy, anh cũng từng nói mọi gã đàn ông trên đời này đều muốn ôm cô ta vào lòng. Tôi nghĩ anh nên đuổi theo cô ta, một việc tốt như thế này đừng có bỏ lỡ, nếu không thì không còn cơ hội nữa đâu.

Ánh mắt Lâm Nam Vũ vẫn nhìn chòng chọc vào Lạc Tiểu Phàm, khóe miệng nhếch lên, châm biếm:

- Vậy sao? Sao tôi không biết là tôi từng nói như vậy nhỉ. Có điều cô mà không nói thì tôi quên mất, cô nói như vậy lại nhắc nhở tôi, cô nói xem, cô làm cho người đẹp của tôi đi mất, cô phải bồi thường tôi như thế nào?

Lạc Tiểu Phàm chu môi:

- Sao lại là tôi làm cô ta đi mất, là anh tự bảo cô ta đi mà! – Trông mắt Lạc Tiểu Phàm đảo nhanh, khuôn mặt nở nụ cười đẹp như hoa hồng. – Hay là thế này, tôi giúp anh đi tìm cô ta, anh thấy thế nào? – Nói rồi cô đẩy tay Lâm Nam Vũ, định chuẩn đi.

Lâm Nam Vũ đâu dễ mắc lừa như thế, nhanh tay giữ chặt Lạc Tiểu Phàm lại, kéo cô đi về phía bờ hồ, vẫn không quên chế giễu cô:

- Chả trách hôm nay lúc ra khỏi nhà thấy có con chim khách hót trên cây nhà tôi, hóa ra là thần tài đang chờ. Không biết tối nay nếu tôi ngủ với cô thì cô sẽ cho tôi bao nhiêu tiền?

Lạc Tiểu Phàm bị kéo đau cả cổ tay, nuốt nước bọt, khó nhọc nói:

- Tối nay tôi không có hứng thú, hay là hôm nào tôi có hứng sẽ gọi điện thoại cho anh.

Lâm Nam Vũ cười lạnh:

- Cô không có hứng thú, tôi có, thế là đủ rồi! Cô muốn tự cởi quần áo hay để tôi cởi. Ồ! Nhớ ra rồi, cô trả tiền cho tôi, vậy thì tôi phải cởi quần áo cho cô mới đúng, cô nói có phải không? Khách hàng là Thượng đế, để tôi hầu hạ cô vậy!

Thấy Lâm Nam Vũ định chạm vào váy mình, Lạc Tiểu Phàm vội vàng giữ chặt, hét lên:

- Anh mau dừng tay, anh mà như thế tôi sẽ... – Cô định nói là sẽ hét lên, nhưng nhớ ra Lâm Nam Vũ không sợ nên cứ “tôi, tôi, tôi” mãi một hồi lâu mà không nói được gì.

Lâm Nam Vũ rút tay về vừa cởi cúc áo của mình, vừa nhướng mắt nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Sao hả? Sợ rồi sao? Không còn dũng khí như ngày hôm đó nữa hả? Lúc cần tôi thì nhào vào lòng tôi, mau cởi quần áo ra đi! Nếu không tôi sẽ nghi ngờ là cô đang giả vờ ngây thơ đấy. Chắc là cô không đến nỗi mất mặt như vậy đâu.

Lạc Tiểu Phàm nhìn đôi môi quyến rũ của Lâm Nam Vũ đang nói ra những lời độc ác, nổi giận thở hổn hển, muốn chạy nhưng lại bị Lâm Nam Vũ chặn đường, hơn nữa thì thoảng anh còn chớp mắt nhìn mình

- Anh muốn thế nào? Anh nói đi, nhưng... – Cô chỉ vào quần áo của mình. – Cái này thì không được, tôi nói rồi, hôm nay tôi không có hứng thú. Anh cũng không thể ép người ta có hứng thú với mình chứ!

- Ồ! Không có hứng thú với tôi? – Lâm Nam Vũ cười rồi lại tiến lại gần, ghé sát mặt vào mặt Lạc Tiểu Phàm, khuôn mặt nam tính của anh dưới ánh trăng càng trở nên đẹp hơn, đôi mắt như những vì sao trong đêm tối, đẹp tới nỗi khiến người ta như bị hút vào trong đó, Lạc Tiểu Phàm nhất thời nhìn say mê. Ánh

mắt của Lâm Nam Vũ tràn đầy sự căm ghét và ghê tởm, anh dùng lưỡi liếm nhẹ lên môi Lạc Tiểu Phàm, nói nhỏ, – Bây giờ có hứng thú chưa, có phải thấy tôi rất “ngon” không?

Lạc Tiểu Phàm lập tức tỉnh lại, hai gò má đỏ ửng. Thấy Lâm Nam Vũ ở quá gần mình, cô lùi về sau, không cần thận ngã xuống đất. Đang định đứng lên thì cô đã bị Lâm Nam Vũ ấn mạnh.

Lâm Nam Vũ xoa xoa cằm Lạc Tiểu Phàm, cười cười:

- Việc gì mà phải sốt ruột như vậy? Thì ra cô thích ở dưới đất hả, sao không nói sớm? Trời là màn, đất là giường, đúng là địa điểm đẹp.

- Anh... – Lạc Tiểu Phàm quay đầu đi, không muốn nhìn Lâm Nam Vũ nữa. Rốt cuộc cái gã khốn nạn này định làm gì!

Lâm Nam Vũ không thích nhìn cái dáng vẻ thanh cao của Lạc Tiểu Phàm, cứ nghĩ lại cảnh tượng diễn ra buổi sáng hôm đó, anh lại hận không thể xé nát Lạc Tiểu Phàm ra. Thêm vào đó là việc hôm ở sân golf, làm gì có chuyện Lâm Nam Vũ anh dễ dàng tha cho cô như vậy! Hôm nay, cô rơi vào tay anh, đúng là ông trời giúp anh, nói gì thì nói, anh cũng phải trả thù. Nhìn dáng vẻ đáng thương của Lạc Tiểu Phàm, Lâm Nam Vũ đắc ý cười:

- Có phải đã biết mình sai rồi không? Vậy thì mau chóng sửa sai đi, giúp tôi cởi quần áo.

Lạc Tiểu Phàm nhìn dáng vẻ dương dương tự đắc của Lâm Nam Vũ, chửi thầm trong bụng: “Khốn nạn, dê già, mặt dày. Bây giờ làm thế nào? Làm thế nào? Bình thường còn có thể “động thủ” với anh ta, nhưng hôm nay đi đôi giày cao 6 phân, chỉ sợ có đánh cũng không đánh lại, chạy thì không chạy được. Phụ nữ đúng là khổ, chỉ vì xinh đẹp mà phải trả cái giá đắt quá, mình không thể nào...”

Lạc Tiểu Phàm đổi một nụ cười mê ly, đầu cúi dằng dựa vào vai Lâm Nam Vũ, đưa tay lên mở cúc áo sơ mi cho anh, nũng nịu nói:

- Được rồi, người ta biết sai rồi, người ta đồng ý với anh hết, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, chúng ta mau lên đi! Đừng lãng phí thời gian nữa.

Lâm Nam Vũ thấy Lạc Tiểu Phàm dường như biến hẳn thành con người khác, ngoan ngoãn nghe lời anh thì ngược lại không còn hứng thú nữa. Những người phụ nữ như vậy anh đã gặp quá nhiều rồi. Có điều thấy Lạc Tiểu Phàm cũng khá xinh đẹp, thêm vào đó là cảm giác hôm đó cũng tốt, nên miễn cưỡng một chút cũng được! Nghĩ tới đây, Lâm Nam Vũ ôm Lạc Tiểu Phàm, hôn lên môi cô. Lạc Tiểu Phàm cau mày, nghĩ tới việc anh ta vừa mới thân mật với người đàn bà khác thì cảm giác buồn nôn lại dâng lên trong cổ họng! Cô khéo léo né tránh, nũng nịu cởi áo Lâm Nam Vũ ra:

- Vợ gì mà vợ, phải từ từ thì mới thú vị chứ.

Lâm Nam Vũ nhìn dáng vẻ làm nũng của Lạc Tiểu Phàm thì chán nản, thật là mất hứng, tại sao người đàn bà nào cũng dễ dàng bị anh chinh phục như thế.

Lạc Tiểu Phàm đưa tay ra cởi quần Lâm Nam Vũ, nụ cười càng ngọt ngào hơn:

- Người ta thích anh lắm, từ hôm đó em đã thích anh rồi. Anh vừa đẹp trai lại cá tính.

Lâm Nam Vũ nghe mấy câu nói của Lạc Tiểu Phàm, rung mình nổi gai ốc, sao phụ nữ đều thích nói mấy câu này vậy? Một ngày nói mấy lần, không có câu nào mới hơn sao? Đúng là mất hứng.

Lạc Tiểu Phàm không quan tâm tới khuôn mặt chất ghét của Lâm Nam Vũ, định giúp anh cởi thắt lưng ra, nhưng không làm sao để cởi ra được. Nhìn dáng vẻ buồn cười của anh, cô xấu hổ muốn tìm chỗ nào chui ngay xuống.

Lâm Nam Vũ nắm chặt bàn tay nghịch ngợm của Lạc Tiểu Phàm, ghé sát mặt cô, khiến Lạc Tiểu Phàm sợ hãi chớp mắt liên tục. Lâm Nam Vũ phả một làn hơi vào mặt Lạc Tiểu Phàm, chế giễu:

- Em ngốc thật, em có biết không? Em là con heo sao? Hay giả vờ ngây thơ? Chẳng phải lần trước anh từng dạy em cởi thắt lưng như thế nào rồi cơ mà? Sao mà em ngốc vậy, vẫn không biết làm?

Lạc Tiểu Phàm lùi lại:

- Cái đó... cái đó... Hình như hôm nay anh thay thất lưng khác.

Lâm Nam Vũ giận tái mặt, ôm chặt thất lưng Lạc Tiểu Phàm, nói:

- Em đúng là do heo sinh ra hử. – Tay anh đặt lên vai Lạc Tiểu Phàm, chậm chậm trượt xuống, ánh mắt mơ màng, khóe miệng độc ác khẽ nhếch lên. – Thôi bỏ đi, để anh giúp em cởi quần áo tốt hơn!

Một sợi dây áo tuột ra khỏi bờ vai Lạc Tiểu Phàm, nụ hôn của Lâm Nam Vũ cũng đậu lên trên vai cô, bàn tay không yên phận của anh bắt đầu lần vào bên trong. Lâm Nam Vũ ngửi thấy một mùi hoa thoang thoảng rất dễ chịu trên cơ thể cô, dịu dịu, khiến người ta say mê. Khuôn mặt Lạc Tiểu Phàm dưới ánh trăng cũng đẹp tuyệt trần, cái cằm nhỏ nhỏ, đôi môi mỏng, đỏ và gợi cảm. Lâm Nam Vũ chậm chậm dùng tay đỡ lưng cô, nụ hôn trượt trên môi cô, ôm chặt Lạc Tiểu Phàm, cảm thấy cô không giống như những người đàn bà khác, cảm giác ôm cô khiến anh rất an tâm, rất thoải mái, và cả một cảm giác kỳ lạ nữa mà anh không biết gọi tên.

- Em thích anh không? – Dưới ánh trăng, ánh mắt của Lâm Nam Vũ dịu dàng vô cùng.

Lạc Tiểu Phàm bị Lâm Nam Vũ làm cho thở hổn hển, lồng ngực cô nhấp nhô, sững sờ trước ánh mắt dịu dàng của anh. Kiễng chân lên, hôn nhẹ lên đôi môi anh, cô nói:

- Thích. – Hai tay cô quấn chặt lấy thất lưng của anh.

Lâm Nam Vũ vuốt ve mái tóc Lạc Tiểu Phàm, nói nhỏ bên tai cô:

- Tối nay tới nhà anh được không? Anh nhớ em lắm.

Lạc Tiểu Phàm ngượng ngùng gật đầu:

- Vâng.

Trái tim Lâm Nam Vũ lập tức trở nên dễ chịu hơn, khuôn mặt nở một nụ cười:

- Thật hử, cục cưng, anh thực sự rất thích em. – Nhưng trong lòng anh lại nghĩ: “Để xem tôi hành hạ cô như thế nào!”. Nụ cười của anh càng lúc càng ngọt ngào.

Lạc Tiểu Phàm cũng cười, nụ cười của cô còn ngọt hơn của anh, rồi bỗng dưng cô chep miệng, nói:

- Đồ dê già, chết đi! – Cô co chân lên thúc mạnh vào bụng Lâm Nam Vũ. Lâm Nam Vũ không phòng vệ, ngã xuống cái hồ sau lưng.

Lạc Tiểu Phàm đứng trên bờ hồ, cười đắc ý:

- Ha ha ha... ha ha ha... Đúng là lợn. Sao trên đời này lại có người ngu như anh hử? Cái bầy đơn giản như thế mà cũng dính, đúng là lợn. Ha ha ha...

Lâm Nam Vũ bơi về phía bờ. Cũng may là mùa hè, nước hồ không lạnh lắm, nhưng cũng đủ để anh thấy run cầm cập. Nhìn dáng vẻ đắc ý của Lạc Tiểu Phàm, anh hét lớn:

- Con đàn bà chết tiệt, cô dám chơi tôi hử! Cô chờ đấy, xem tôi trả thù cô như thế nào.

Lạc Tiểu Phàm ngoáy móng về phía Lâm Nam Vũ ở dưới hồ rồi quay đầu lại làm mặt hề, nói:

- Đồ dê xồm, anh coi đàn bà là cái gì hử? Cũng ngu ngốc như anh sao? Tôi thấy anh không bị người ta đánh nên tưởng rằng ai cũng thích cái mặt lợn của anh. Anh tự tin quá đấy, thôi cứ ở dưới hồ mà bơi đi! Bốn cô nương không chơi với anh nữa, tạm biệt!

- Cô đừng có đi... – Lâm Nam Vũ bơi gần tới bờ hồ, nắm một ngọn cỏ rồi leo lên, giọng nói vẫn đuổi theo cô. – Cô chờ đấy, chết tiệt. Tôi sẽ trả thù cô.

Lạc Tiểu Phàm thấy Lâm Nam Vũ đã trèo lên tới nơi, sợ quá chạy nhanh vào hậu hoa viên, bỗng dưng nghĩ ra cái gì đó, lại quay đầu lại, nhặt cái áo mà Lâm Nam Vũ vừa cởi ra rồi chạy mất.

Lâm Nam Vũ khó khăn lắm mới leo được lên tới bờ, cả người ướt như chuột lột, tóc dính bết lại trên đầu, nhỏ nước tong tong, vô cùng khó chịu. Đáng giận hơn là trên người anh còn có một mùi rất kỳ lạ, khó chịu. Anh thấy Lạc Tiểu Phàm chạy tới cổng hậu hoa viên còn dừng lại, lè lưỡi với anh.

Lâm Nam Vũ đi tới gần. Lạc Tiểu Phàm giơ chiếc áo trong tay cô, cười khóa trái:

- Đồ kiêu ngạo, thấy thế nào hả? Lạ thật, sao lâu như thế mới leo được lên bờ, chẳng nhẽ anh là lợn thật sao? Hay là dưới hồ có gái đẹp hầu hạ nên không nổi lên.

Lâm Nam Vũ vuốt khuôn mặt đầy nước, chỉ hận là không thể ngắt cái đầu xinh đẹp kia xuống, để cô không bao giờ nói chuyện được nữa. Anh mắng:

- Đồ đàn bà chết tiệt! Mau trả áo lại cho tôi, nếu không tôi sẽ không khách khí với cô đâu.

Lạc Tiểu Phàm thấy Lâm Nam Vũ không mặc áo, chỉ mặc một chiếc quần mà lại ướt sũng, nhìn lại những trai thanh gái lịch sau lưng mình, nghĩ có cho tiền anh cũng không dám đuổi theo cô, bèn cười:

- Chẳng phải anh thích cởi quần áo sao? Giờ đừng mặc nữa, đến lúc gặp gái đẹp đỡ phải cởi, phiền phức lắm.

- Cô có trả cho tôi không? – Lâm Nam Vũ lườm Lạc Tiểu Phàm, giọng uy hiếp.

Lạc Tiểu Phàm đắc ý ngẩng cao đầu, nói:

- Tôi không trả, anh có bản lĩnh thì đuổi theo tôi. Đuổi được tôi thì tôi trả cho anh, nếu không thì đừng có mơ.

Lâm Nam Vũ cười lạnh lùng:

- Tôi đếm đến 3, nếu cô không trả tôi thì cô sẽ biết ngay hậu quả đấy.

Lạc Tiểu Phàm vốn tưởng rằng Lâm Nam Vũ không dám mặc như vậy để đuổi theo mình, nhưng thấy Lâm Nam Vũ bước từng bước về phía mình, cô sợ hãi lùi về sau:

- Trời ơi! Trời ơi! Anh đừng quên là mình không mặc áo, anh còn dám vào đây, không sợ người ta cười anh sao, da mặt anh dày quá!

Lâm Nam Vũ thản nhiên cười:

- Dù sao đàn bà trên thế giới này đều thích nhìn cơ thể tôi, hôm nay tôi sẽ đáp ứng mong mỏi của họ, lẽ ra phải cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội này mới đúng.

- Anh... anh đừng có qua đây... đừng qua đây! – Lạc Tiểu Phàm không ngừng đi giật lùi, cuối cùng cô cũng đã biết cái gì gọi là mặt dày rồi, thực sự là không thể nói nổi.

Rất nhiều người đã chú ý tới việc xảy ra ở đây, đều đua nhau quay đầu lại nhìn, Lạc Tiểu Phàm cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, nhưng Lâm Nam Vũ vẫn thản nhiên như không. Nói thật lòng, hình như đáng về anh không mặc quần áo còn thu hút người ta hơn là khi anh mặc quần áo đầy đủ, mái tóc vẫn nhỏ nước tong tong, thân hình rắn chắc, không có một chút mỡ thừa. Chiếc quần âu ướt dính chặt vào phần thân dưới, gợi lên biết bao liên tưởng, khiến người ta phải chảy nước bọt, chẳng trách cô nghe thấy tiếng hoan hô của bao nhiêu cô gái có mặt ở đó.

Lạc Tiểu Phàm lớn gan này rồi mà chưa bao giờ mất mặt như thế. Cô ném mạnh chiếc áo về phía Lâm Nam Vũ rồi quay đầu chạy mất.

Lâm Nam Vũ mặc áo vào, mấy anh chàng đứng gần đó cười ngoác miệng, nói:

- Vũ, sao thế? Cậu lại diễn kịch gì hả? ha ha ha... – Bạch Hạo Uy và Giang Lỗi Hằng nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của Lạc Tiểu Phàm đang chạy vào đám đông, sau đó lại nhìn thấy Lâm Nam Vũ người ướt sũng đuổi theo phía sau, hai người kinh ngạc như muốn rút con mắt ra ngoài. Lâm Nam Vũ này cứ gặp Lạc Tiểu Phàm là có chuyện hay để xem, nhưng màn kịch tối nay hình như là hơi “hot”.

Lâm Nam Vũ không quan tâm tới ánh mắt và những lời bàn tán của mọi người, dù sao cái tiếng đào hoa của anh cũng đã lan đi khắp nơi, không cần phải quan tâm tới việc giữ thanh danh, những chuyện ly kỳ hơn nữa nhưng xảy ra với Lâm Nam Vũ thì cũng không còn là kỳ lạ. Chỉ có Trương Hàn Lâm nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm quần áo xộc xệch cùng với Lâm Nam Vũ quần áo ướt sũng chạy từ đằng sau vào nhà, trong lòng thấy khó chịu, không biết Lâm Nam Vũ và Lạc Tiểu Phàm có mối quan hệ như thế nào.

Những người phụ nữ có mặt tại đó, có người thì đổ kị với Lạc Tiểu Phàm, có người thì nhìn cô khinh bỉ, nhưng khi nhìn thấy Lâm Nam Vũ, tất cả đều thốt lên: Đẹp trai quá, đẹp trai hơn cả mình tinh điện ảnh!

5. Chương 04 Phần 1

Lạc Tiểu Phàm từ sân sau nhà họ Trương chạy ra đường cái, dừng lại một chút, thở hổn hển. Trời ơi! Cô thực sự khâm phục người đàn ông đó, anh ta không phải là người, nếu không sao da mặt lại dày như vậy, còn dày hơn cả một bức tường. Vừa định đón taxi để đi thì Lạc Tiểu Phàm nghe thấy có tiếng người đuổi theo sau lưng, sợ quá vội vàng nấp sau một bụi hoa mẫu đơn ở ven đường, nhìn Lâm Nam Vũ đuổi ra.

- Con đàn bà chết tiệt! Cô mau ra đây cho tôi! Đâu cần phải nhát gan như thế! Nếu không muốn là lợn thì may cút ra đây cho tôi, tôi sẽ không tha cho cô đâu.

Lạc Tiểu Phàm đâu có muốn chết, cô vỗ nhẹ ngực mình, hy vọng Lâm Nam Vũ mau bỏ đi. Ai mà ngờ Lâm Nam Vũ cứ như thể biết là cô đã trốn, không chịu bỏ đi, Lạc Tiểu Phàm nửa quỳ nửa đứng sau khóm hoa, hai chân tê dại hẳn đi.

Lâm Nam Vũ hắt xì hơi, xoa xoa mũi, cảm thấy người mình run lập cập, thêm vào đó là cái mùi khó chịu trên cơ thể, rồi lại chờ một lúc lâu không thấy Lạc Tiểu Phàm bước ra, nghĩ chắc là cô đã trốn đi lâu rồi. Anh giận dữ, chỉ trách mình quá sơ ý, lẽ ra lúc nhìn thấy cô cười với anh, anh phải nhận ra cô có âm mưu mới đúng. Vậy mà anh còn tin cô! Lại để cô tuột khỏi tay, mối thù này không biết bao giờ mới trả được, anh sờ cái quần ướt sũng, đi tới bên cạnh chiếc xe của mình rồi leo lên.

Lạc Tiểu Phàm thấy chiếc xe của Lâm Nam Vũ đã đi xa mới dám chui ra khỏi bụi hoa mẫu đơn, trái tim như sắp rơi ra khỏi lồng ngực. Cô phúi phúi bụi đất bám trên quần áo, đang định gọi xe thì có người vỗ vai cô. Cô giật mình, mãi không dám quay lại, cố gắng nặn ra một nụ cười, quay đầu lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Không phải Lâm Nam Vũ mà là anh chàng lần trước tới quán bar cùng Lâm Nam Vũ.

Bạch Hạo Uy nhìn dáng vẻ sợ hãi của Lạc Tiểu Phàm, bật cười:

- Cô sợ Lâm Nam Vũ tới vậy à? Thế sao cô còn trêu chọc cậu ấy, cô không sợ cậu ấy tìm cô tính nợ hả?

Lạc Tiểu Phàm nhún vai:

- Tôi đâu có đắc tội với anh ta! Tại anh ta cứ đi theo tôi gây chuyện đấy chứ, tôi đâu còn cách nào khác! Đàn bà trên đời này nhiều như thế, sao anh ta cứ bám lấy tôi không tha nhỉ!

Bạch Hạo Uy cười, nhìn chiếc lá cây dính trên mặt Lạc Tiểu Phàm, đưa tay ra định giúp cô lấy xuống. Lạc Tiểu Phàm giật mình:

- Anh định làm gì? – Thấy chiếc lá trong tay Bạch Hạo Uy, mặt cô đỏ ửng. – Xin lỗi, tôi tưởng...

- Cô tưởng mọi người đàn ông trên thế giới này đều háo sắc hả? – Trong ánh mắt Bạch Hạo Uy có một nụ cười, nhìn Lạc Tiểu Phàm. Lạc Tiểu Phàm chẳng biết nên cười hay nên khóc, chỉ “hi hi” hai tiếng. Bạch Hạo Uy kéo tay Lạc Tiểu Phàm:

- Đi thôi! Tôi đưa cô về nhà. Nếu không đi, coi chừng Lâm Nam Vũ lại quay lại tìm cô tính sổ.

Lạc Tiểu Phàm vốn dĩ không muốn Bạch Hạo Uy đưa mình về nhà, nhưng vừa nghe thấy ba tiếng “Lâm Nam Vũ” lập tức lao thẳng về phía chiếc xe của anh. Bạch Hạo Uy cố nén để không bật cười.

Bạch Hạo Uy nhìn lên Lạc Tiểu Phàm, cô rất xinh đẹp. Hôm nay cô không trang điểm đậm nên trông càng xinh đẹp hơn, một vẻ đẹp thuần khiết, khiến người ta muốn tới gần, giống như giọt sương của mùa xuân, trong suốt. Con gái bây giờ ít ai còn giữ được vẻ đẹp tự nhiên và trong sáng như cô.

Lạc Tiểu Phàm cảm thấy Bạch Hạo Uy cứ nhìn mình mãi bèn đưa tay lên sờ mặt, hỏi:

- Mặt tôi có cái gì hở?

Bạch Hạo Uy lắc đầu, rồi lại nhìn Lạc Tiểu Phàm, hỏi:

- Thực ra Lâm Nam Vũ không phải là loại người như cô nghĩ đâu. Cậu ấy đào hoa, nhưng cũng có giới hạn.

- Cái gì mà có giới hạn, tôi chưa bao giờ gặp người đàn ông nào mặt dày như anh ta, cho dù có ném ra đường cũng chẳng ai thèm! Rác rưởi! Hừ! – Lạc Tiểu Phàm vừa nghĩ tới Lâm Nam Vũ là lửa giận lại bốc lên.

Bạch Hạo Uy cười cười:

- Chẳng nhẽ cô không thích cậu ấy hở? Nhưng có rất nhiều phụ nữ đều thích cậu ấy. Cô không thấy cậu ấy vừa có tiền, vừa đẹp trai lại tài giỏi sao? Cậu ta là bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều cô gái đấy.

- Thích anh ta? Nằm mơ hở? Nhìn thấy anh ta là tôi buồn nôn, chưa bao giờ tôi gặp người nào mặt dày như thế, dám làm việc đó với đàn bà ngay bên hồ, biết rõ là có người ở đó mà còn cởi quần áo, đúng là lưu manh! – Lạc Tiểu Phàm nói đầy giận dữ.

Bạch Hạo Uy thấy Lạc Tiểu Phàm coi Lâm Nam Vũ không đáng một xu, trong lòng thầm nghĩ, nếu Lâm Nam Vũ mà biết vậy, chắc anh thổ huyết vì giận mất. Anh quay đầu lại hỏi Lạc Tiểu Phàm:

- Cô định làm thế nào?

- Cái gì thế nào? – Lạc Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi.

- Cô với Nam Vũ thế nào? Không thể cứ gặp mặt là cãi nhau suốt như thế được!

- Cái gì chứ! Chúng tôi còn gặp mặt nữa hở? Tôi không muốn gặp lại anh ta đâu, nhìn thấy anh ta là lộn ruột, tốt nhất cả đời này đừng có gặp lại anh ta lần nào nữa! – Lạc Tiểu Phàm nghiêng rằng treo treo.

Bạch Hạo Uy dừng xe lại, quay hẳn người sang nhìn Lạc Tiểu Phàm, thấp giọng:

- Tôi... hỏi cô một câu hỏi, cô đừng nổi giận, hôm... hôm đó, tại sao cô không chọn tôi? Có thể nói cho tôi biết vì sao không?

Lạc Tiểu Phàm không ngờ Bạch Hạo Uy lại hỏi câu hỏi này, mặt đỏ bừng:

- Anh là người tốt, tôi không muốn làm tổn thương anh. Anh ta thì không giống anh, xấu xa thậm tệ, bởi vậy...

- Vậy tại sao cô lại cho Vũ tiền? Cô có biết không, cô làm thế là tổn thương tới lòng tự trọng của cậu ấy.

Lạc Tiểu Phàm giận dữ nói:

- Anh ta thì làm gì có lòng tự trọng! Tôi thấy anh ta còn không có cả trái tim nữa! Cho anh ta tiền tôi đã thấy ảm ức lắm rồi, nếu sớm biết anh ta tệ như vậy, tôi đã chẳng cho một xu, làm tôi mất 6000 tệ. Bây giờ phải ở nhà uống nước gặm bánh bao. Nghĩ tới là tôi lại tức, tôi không tìm anh ta tính sổ, anh ta lại còn nổi giận, đúng là chưa thấy ai mặt dày như thế.

Bạch Hạo Uy cảm thấy Lạc Tiểu Phàm càng lúc càng thú vị:

- Ha ha ha... Cô cho Lâm Nam Vũ hết tiền ăn cơm? Thế cô sống thế nào?

Lạc Tiểu Phàm chu môi:

- Tôi còn có 200 tệ, không biết sống thế nào đây! Tôi đã như thế rồi mà anh ta còn nổi giận, thật vô lý!

Bạch Hạo Uy không nhịn được, lại cười:

- Nếu đã không có tiền, hôm đó Vũ cho cô tiền, sao cô không cầm?

Lạc Tiểu Phàm hừ lạnh:

- Rốt cuộc là anh đang giúp ai hở? Có phải giúp cái gã khốn nạn đó không? Tôi không giống anh ta, ngày nào cũng bán thân, tôi việc gì phải cầm tiền của anh ta, anh đừng xe đi, để tôi xuống xe!

Bạch Hạo Uy vội vàng xin lỗi:

- Được rồi, coi như tôi nói sai. Nếu không tôi cho cô mượn tiền, khi nào cô có tiền thì trả lại tôi, cô thấy được không?

Lạc Tiểu Phàm bưng bình lắc đầu:

- Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của anh, tôi tiết kiệm một chút cũng được, cũng sắp trả lương rồi.

Bạch Hạo Uy cười nói:

- Tiết kiệm thế nào thì cũng không đủ, con gái ai mà không thích quần áo đẹp, đồ trang sức cao cấp, rồi còn đi chơi, 200 tệ đủ sao nổi.

Lạc Tiểu Phàm hơi không vui:

- Sao lại không đủ, người bình thường như chúng tôi đều sống như vậy, đương nhiên không thể so sánh với những người giàu có như anh.

Bạch Hạo Uy thăm dò:

- Cô cũng có thể làm người giàu có! Chỉ cần cô lấy Lâm Nam Vũ thì sẽ giàu có ngay thôi. Tôi cảm thấy hai người rất hợp nhau, cô...

Lạc Tiểu Phàm giận dữ vỗ mạnh vào cửa xe, nói:

- Anh dừng xe mau, tôi muốn xuống xe, tôi muốn xuống xe, anh mà không dừng lại là tôi nhảy xuống đấy.

Bạch Hạo Uy thấy Lạc Tiểu Phàm làm như sắp nhảy xuống, bèn vội vàng dừng xe, còn chưa kịp nói gì, cô đã giận dữ đẩy cửa xe, quay người đi một mạch, không ngoái đầu lại.

- Này! Tôi vẫn còn chưa biết tên cô! – Bạch Hạo Uy gọi với theo nhưng Lạc Tiểu Phàm vẫn làm như không nghe thấy gì, gọi một chiếc taxi rồi leo lên. Bạch Hạo Uy lắc đầu, – Bưng bình y như Lâm Nam Vũ. – Nói rồi anh gọi điện thoại cho Lâm Nam Vũ.

Lâm Nam Vũ về tới nhà, vừa từ xe bước xuống, sợ đi cửa chính, để mẹ nhìn thấy toàn thân ướt sũng của mình, thế nào cũng truy hỏi tới cùng, bèn trèo qua cửa sổ phòng bếp rồi lên lên phòng. Nhưng anh không cẩn thận bị ngã, chân rách một miếng, mặt nhăn nhó vì đau. Hôm nay đúng là xui xẻo, đầu tiên là đụng phải cô nàng xui xẻo kia, sau đó lại bị ngã, cả người thì lạnh như bị cầm, liên tục hắt xì hơi. Anh vội vàng uống thuốc cảm, rồi đi tắm nước nóng, chui vào trong chăn, nghĩ lại chuyện ngày hôm nay, quả là không nén được cười. Cô nàng chết tiệt đó, lại để cho cô chạy mất, lần nào cũng thế, thật là bực mình!

Điện thoại đổ chuông, anh nhấc máy.

Bạch Hạo Uy cười:

- Nam Vũ, ngủ rồi hả?

Lâm Nam Vũ chán nản nói:

- Ngủ cái gì mà ngủ, chỉ mới tức quá mà ngất đi thôi.

- Ha ha ha... – Bạch Hạo Uy cười lớn, nói. – Vì cô gái đó sao? Vừa nãy tôi gặp cô ấy.

- Gặp cô ta, ở đâu, chỗ nào? – Lâm Nam Vũ bật dậy khỏi giường, muốn ngay lập tức đi tìm cô gái đó tính sổ, để xem cô còn có những bản lĩnh gì.

- Cô ấy đi rồi, về nhà rồi. Nam Vũ, có phải cậu thích cô ấy không? Nếu không thì sao lại nổi giận?

- Cậu nói cái gì! Tôi thích cô ta? Cô nàng xấu xa đó sao, ha ha ha, thật là buồn cười, buồn cười quá đi! Sao tôi có thể thích cô ta được? Cậu xem cô ta có chỗ nào giống phụ nữ không hả, hoang dã, ngang ngược, vô lý, không có chút nữ tính nào cả. – Lâm Nam Vũ vừa nhắc tới Lạc Tiểu Phàm là trong lòng đã ngứa ngáy khó chịu.

- Nhưng cô ấy nói cô ấy thích cậu, yêu cậu.

- Cái gì? – Sắc mặt của Lâm Nam Vũ bình tĩnh hơn. – Cô ta thực sự nói như vậy sao? Nói là cô ta thích tôi? Sao có thể như thế được, tôi thấy cô ta hận tôi đến chết.

Bạch Hạo Uy cố nén cười, xem ra mình đoán không sai, Nam Vũ thực sự thích Lạc Tiểu Phàm rồi, chỉ có điều ngay cả anh cũng không biết mà thôi:

- Cậu đoán không sai, đúng là cô ấy hận cậu tới chết, còn nói cậu là người tồi tệ nhất trên đời này, là người không đáng tiền nhất. Nếu biết sớm như thế thì cô ấy đã không bỏ ra 6000 tệ để mua một đêm của cậu, bây giờ cô ấy hối hận lắm, cô ấy nói cả đời này không muốn nhìn thấy cậu nữa, còn nói...

Lâm Nam Vũ hét lên trong điện thoại:

- Bạch Hạo Uy, cậu muốn chết hả? Hay là ngứa chân ngứa tay?

Vừa nãy sao cậu dám nói là cô ấy thích tôi, cậu muốn chơi tôi hả?

- Tôi chỉ muốn để cậu hiểu rõ trái tim cậu đang nghĩ gì thôi. Khi cậu nghe thấy tôi nói cô ấy thích cậu, có phải cậu thấy rất ngọt ngào không? Tôi bảo cậu thích cô ấy mà cậu còn không thừa nhận. Tôi thấy hai người đều thích nhau nhưng chết cũng không chịu nhận. Thực sự là hết cách với hai người rồi, ngang bướng như nhau...

Đây là một cô người mẫu mà anh mới quen, có một thân hình đẹp, chỉ có điều ngực hơi nhỏ, được cái khuôn mặt cũng đẹp, đôi chân thì cũng chấp nhận được. Anh xóa tin nhắn đi, anh không có thói quen trả lời những tin nhắn như thế nào, những người phụ nữ thích anh cũng phải quen với việc chờ đợi “lệnh gọi” của anh bất cứ lúc nào.

Bạch Hạo Uy còn chưa nói xong, Lâm Nam Vũ đã cúp điện thoại. Lời nói của Bạch Hạo Uy khiến anh kinh ngạc: Anh thích cô rồi? Có thể không? Mình mà thích cô ta sao? Bất quá hai người chỉ gặp nhau ba lần thôi mà!

Nằm trên giường, Lâm Nam Vũ nghĩ tới nhất cử nhất động của Lạc Tiểu Phàm, cảm giác cô cũng không đáng ghét như trước, lại còn hơi đáng yêu nữa, ít nhất thì khi ở cùng cô, anh cũng không cảm thấy nhột nhèo, cũng khá là thú vị.

Nhưng Lạc Tiểu Phàm thì không nghĩ như vậy. Cô căm ghét Lâm Nam Vũ, hy vọng cả đời đừng bao giờ gặp lại gã khốn nạn đó. Tại sao trên đời này lại có người như vậy nhỉ, da mặt thật là dày, đúng là khiến cô mở rộng tầm mắt. Trời ơi! Lạc Tiểu Phàm ôm đầu, sao mà cô xui xẻo thế, gặp phải người như vậy? Năm nay đúng là năm hạn của cô mà!

Ánh mặt trời buổi sáng mang theo cảm giác trong lành và mới mẻ, chiếu rọi lên từng chiếc xe và mọi người đang vội vàng qua lại trên đường. Một ngày mới lại tới. Tòa nhà Hương Xá tọa lạc trên đường 3 khu Hương Xá, phía Đông giáp biển, phía Tây dựa vào núi, đây là khu vực thương nghiệp có giá trị nhất trong thành phố này. Tập đoàn Lâm Thế được đặt ở tầng 15 nhà Z.

Thời tiết tốt cũng mang lại cho Lâm Nam Vũ một tâm trạng tốt hiếm thấy. Hình như anh đã quên mất người đàn bà đáng ghét kia. Bước xuống khỏi chiếc xe Ferrari màu đỏ, bộple Givenchy màu trắng, chiếc cà vạt cùng màu, đôi giày da Missoni trắng, mái tóc hất ngược về sau, không một sợi rối, đôi mắt sâu thẳm, khóe miệng là một nụ cười lạnh lùng, tất cả những điều đó đều đủ để người đi đường dừng chân lại, nhìn anh một cái. Đó chính là Lâm Nam Vũ, không bao giờ thiếu những ánh nhìn ngưỡng mộ chú mục vào mình.

Nhân viên gác cửa vội vàng giúp anh mở cánh cửa kính nặng nề, khép người cung kính:

- Chào tổng giám đốc.

Lâm Nam Vũ mỉm cười gật đầu, đi vào cái thang máy chuyên dụng của tòa nhà, trước đó đã có một cô nhân viên lễ tân mặc đồng phục màu đen giúp anh ấn nút. Anh gật đầu với cô gái. Đó là một cô gái rất xinh đẹp, khi cô cười, cả khuôn mặt sáng lên như một đóa hoa đào mới nở. Ngoài ra cô còn có một đôi môi vô cùng gợi cảm, thân hình mảnh mai với các đường cong rõ ràng, đặc biệt, bên trong chiếc váy bó chặt là đôi chân trắng và dài, khiến Lâm Nam Vũ động lòng không biết bao nhiêu lần. Nhưng Lâm Nam Vũ luôn tuân thủ nguyên tắc “thỏ không ăn cỏ gần nhà”.

Ánh mắt cô nhân viên lễ tân nhìn anh như oán trách, cô cũng chưa bao giờ như các nhân viên khác, chào Tổng giám đốc Lâm. Cô chỉ dùng đôi mắt long lanh ướt của mình để nhìn anh với bao nhiêu ẩn ý. Đối với nhân viên, anh rất không hài lòng với thái độ không lịch sự của cô, nhưng đối với người đẹp thì lại khác,

huống hồ anh thích hàng sáng cô dùng ánh mắt đó để nhìn anh, cho dù đã có rất nhiều cô gái nhìn anh như thế, nhưng anh vẫn tham lam hy vọng rằng tất cả những cô gái đẹp mà anh từng gặp, đều nhìn anh bằng ánh mắt oán trách và hờn dỗi.

Chỉ có điều hôm nay anh lại nhớ lại khuôn mặt đáng ghét đó, anh cố ép mình không được nhớ tới cô, nhưng càng như vậy, anh càng nhớ cô một cách vô ý thức, tâm trạng anh lại trở nên tồi tệ. Cửa thang máy mở ra, thư ký của Lâm Nam Vũ, cô Sử đã đứng ở cửa thang máy chờ anh.

Trường phòng thư ký của Lâm Nam Vũ thực ra không xinh đẹp, thậm chí cô còn không thể nào so sánh được với những người con gái anh từng qua lại, điểm này có chút khác biệt với tác phong chỉ thích gái đẹp thường ngày của anh. Nhưng Lâm Nam Vũ có suy nghĩ riêng của mình. Người anh cần là thư ký, có thể giúp anh lo lắng mọi việc, xử lý mọi việc, có những lúc người đẹp lại không phù hợp với công việc này. Anh có thể nhìn thấy người đẹp ở nhiều chỗ khác nhau, nhưng làm thư ký thì phải giỏi giang.

Sử Phi Phi mặc một bộ đồ công sở màu đen, nhưng phía dưới cô không mặc váy như những cô gái khác mà thích mặc quần dài, có thể là vì cô muốn che đi đôi chân của mình. Cô thấy sắc mặt của Lâm Nam Vũ không bình thường, hình như hơi u ám. Anh rất ít khi có tâm trạng xấu vào buổi sáng.

Sử Phi Phi thông thả đi sau lưng Lâm Nam Vũ. Cô và Lâm Nam Vũ tốt nghiệp cùng một trường đại học, nhưng cô học sau anh hai khóa. Khi cô vào trường, Lâm Nam Vũ đã là Chủ tịch Hội học sinh của trường, còn là cục cưng của cả trường trong các kỳ thi thể dục thể thao, và là bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều cô gái. Không những bởi vì anh đẹp trai mà bởi vì danh tiếng công tử đào hoa của anh, bạn gái của anh hình như mỗi tuần lại thay một người, người sau luôn đẹp hơn người trước. Nhưng chưa bao giờ cô nghe người ta nói anh dừng lại bên người nào, cho dù chỉ là hơn một tuần.

Cô cũng giống như những người con gái khác, cũng coi Lâm Nam Vũ là hoàng tử trong lòng mình, nhưng cô biết Lâm Nam Vũ không coi trọng phụ nữ. Cô cũng từng vì Lâm Nam Vũ mà rơi lệ, mà đau lòng, mà thất vọng, chỉ biết hàng ngày trốn ở một nơi thật xa nhìn Lâm Nam Vũ ôm ấp người con gái khác nhưng không bao giờ dám xuất hiện trong tầm mắt của anh, ngay cả dùng khí để nói chuyện với anh, cô cũng không có.

Lâm Nam Vũ sau khi tốt nghiệp lập tức sang Anh quốc tu nghiệp, khi anh trở về, cô đã tốt nghiệp đại học, dựa vào kiến thức chuyên môn xuất sắc của mình, cô tìm được một công việc rất tốt. Trong một buổi họp mặt các học sinh cũ, cô biết Lâm Nam Vũ đã trở về, hơn nữa công ty anh đang tuyển nhân viên. Cô lập tức từ bỏ công việc mà bao nhiêu người mong mỏi để tới làm một nhân viên quen trong công ty của anh, rồi nhanh chóng, năng lực của cô được Lâm Nam Vũ khẳng định và cất nhắc cô lên làm thư ký riêng cho anh, luôn ở bên phục vụ anh. Tối hôm đó, cô mất ngủ cả đêm, chỉ cần có thể được ở bên anh, cô không cần những điều khác.

Lâm Nam Vũ quay đầu lại, thấy thư ký nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ:

- Này.

Sử Phi Phi lúc này mới sực tỉnh:

- Sếp tổng có chỉ thị gì ạ?

Lâm Nam Vũ vô tình đưa tay lên kéo cổ áo, mặc dù hôm nay anh cố ý chọn một chiếc áo sơ mi cổ cao nhưng vẫn hơi lo, nếu để nhân viên của mình nhìn thấy vết cắn trên cổ thì còn gì là uy nghiêm của một tổng giám đốc nữa. Anh mở miệng nói:

- Cái đó... có cái gì có thể che đi một thứ mà mình không muốn người khác nhìn thấy không?

Sử Phi Phi muốn cười nhưng cố không để tiếng cười bật ra khỏi họng. Lần đầu tiên cô thấy Lâm Nam Vũ nói chuyện ấp úng như thế, nhưng cô vẫn không hiểu anh định nói gì:

- Sếp tổng, anh có ý gì? Tôi không hiểu lắm.

Lâm Nam Vũ từ trước tới nay không che giấu Sử Phi Phi điều gì, bao gồm cả các mối quan hệ giữa anh và những người phụ nữ khác, có nhiều lúc anh còn nhờ Sử Phi Phi giúp anh xử lý các cuộc hẹn với người khác. Sử Phi Phi không những là thư ký của anh trong công việc, mà còn là trợ lý của anh trong cuộc sống. Lâm

Nam Vũ đẩy cửa phòng làm việc, sắc mặt trầm xuống, mở cúc trên cùng của áo sơ mi ra, vết cắn trên cổ hình như còn rõ hơn ngày hôm qua:

- Có cái gì có thể che cái này đi không?

Bỗng dưng trong lòng Sử Phi Phi cảm thấy khó chịu, cổ anh rõ ràng là bị ai đó cắn. Nhưng cô đã ở cạnh anh ba năm, cô biết anh luôn rất cẩn thận, không chỉ vì anh đã có vị hôn thê mà còn vì anh đủ nhẫn tâm để dứt tình với những người đàn bà từng cùng anh lên giường. Người phụ nữ nào cũng coi anh là trung tâm, không ai dám làm trái mệnh lệnh của anh. Cô cũng biết anh không sống chung với vị hôn thê, bởi vậy dấu vết này chắc chắn không phải của cô ấy. Nếu là người khác, những cô gái anh từng qua lại cô đều biết hết, không người nào dám cắn anh như thế.

Thấy Sử Phi Phi thần thờ nhìn mình, Lâm Nam Vũ “hừ” mạnh một tiếng, mặt hầm hầm:

- Làm thế nào? Cô mau nghĩ cách giúp tôi đi! Con đàn bà chết tiệt đó, lần sau... Không có lần sau, đừng để tôi tóm được cô, tôi quyết không tha cho cô đâu.

Sử Phi Phi nhìn Lâm Nam Vũ càng lúc càng tức giận, giật thót mình, vội nói:

- Tôi mang cho anh kem phủ nhé, nói không chừng có thể che đi được, mà nếu không che được thì cũng còn hơn là bây giờ.

- Vậy cô mau mang tới đây, như thế này sao tôi gặp người khác được?

6. Chương 04 Phần 2

Sử Phi Phi lấy trong túi của mình ra tuýp kem phủ, bôi lên cho Lâm Nam Vũ. Lâm Nam Vũ cầm cái gương nhỏ để soi, đúng là hay thật, nếu không nhìn kỹ thì quả thật là không nhận ra. Lâm Nam Vũ cầm tuýp kem phủ trong tay, chẳng trách da con gái cô nào cũng đẹp, hóa ra là dùng cái này. Không biết cô ta có dùng cái này không nhỉ? Lâm Nam Vũ cau mày, lại nhớ tới cô ta rồi, đồ đàn bà chết tiệt! Cô ta bôi hay không thì liên quan gì tới mình? Cầm tuýp kem trong tay, anh nói:

- Thư ký Sử, cái này cho tôi mượn nhé. – Rồi anh rút ngăn kéo ra, lấy một xấp tiền đưa cho Sử Phi Phi. – Coi như tôi mua của cô.

Sử Phi Phi đang định từ chối thì Lâm Nam Vũ đã xua tay, hỏi:

- Hôm nay có việc gì quan trọng không?

Sử Phi Phi nhìn vẻ mặt không cho phép từ chối của Lâm Nam Vũ, bèn nhận tiền. Cô biết Lâm Nam Vũ không bao giờ nợ ai cái gì, nhất là nợ phụ nữ.

Sử Phi Phi mở tập tài liệu trong tay ra, nói:

- Công ty Kate nói hôm nay sẽ phái nhân viên thiết kế chính của công ty họ trong việc thiết kế trò chơi “Ảo giác cuộc đời” tới đây cùng họp với chúng ta.

Lâm Nam Vũ gật đầu:

- Lúc nào tới? Máy người? Người đứng đầu là ai?

Sử Phi Phi đặt tài liệu vào tay Lâm Nam Vũ:

- 9 rưỡi họ sẽ tới đây, 5 người, người đứng đầu là trưởng phòng thiết kế của họ, một cô gái.

-Ồ. – Khóe miệng Lâm Nam Vũ nở một nụ cười châm biếm. Trong ngành này rất ít người thiết kế là nữ, đặc biệt là thiết kế cao cấp, anh rất có hứng thú muốn xem người này là ai.

Sử Phi Phi cười:

- Nghe nói vị trưởng phòng thiết kế này còn là hoa khôi của công ty họ. À, đúng rồi, cô ấy còn có đai đen Taekwondo, lần này thì sếp tổng có đối thủ rồi.

- Ô, có người phụ nữ như vậy sao, tôi thực sự rất tò mò đấy. Ha ha. – Lâm Nam Vũ cài lại cúc áo. – Cô nói với phòng tổng hợp, chuẩn bị chương trình đón khách, tôi sẽ đích thân đi đón họ.

Lâm Nam Vũ nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, thấy mấy cô cậu thanh niên đang vui vẻ bơi thuyền, điểm trên mặt biển là vài chú hải âu đang lướt sóng, mọi người vui vẻ đùa giỡn nhau bên bờ biển. Hôm nay đúng là một ngày đẹp trời. Anh nhìn đồng hồ, 9h19 phút, điện thoại anh rung lên, mở ra, có người nhắn tin tới: Em nhớ anh quá, khi nào thì tới thăm em. Người gửi là Linh.

Đây là một cô người mẫu mà anh mới quen, có một thân hình đẹp, chỉ có điều ngực hơi nhỏ, được cái khuôn mặt cũng đẹp, đôi chân thì cũng chấp nhận được. Anh xóa tin nhắn đi, anh không có thói quen trả lời những tin nhắn như thế nào, những người phụ nữ thích anh cũng phải quen với việc chờ đợi “lệnh gọi” của anh bất cứ lúc nào.

Sử Phi Phi đẩy cửa bước vào:

- Sếp tổng, bọn họ tới rồi.

- Ô, được, tôi tới ngay. – Lâm Nam Vũ đứng lên. Đối với cô trưởng phòng thiết kế chưa biết mặt, anh thực sự rất hứng thú. Taekwondo là môn võ mà anh say mê khi du học ở Anh, nhưng về nước, anh phát hiện ra mọi người không thích môn võ này lắm, bởi vậy cao thủ không nhiều. Đã lâu lắm rồi anh chưa từng giao đấu với người khác, thực sự thấy chân tay hơi ngứa ngáy, hy vọng cô gái thú vị này không làm anh thất vọng. Anh luôn cho rằng xinh đẹp và thông minh là hai thứ đi ngược lại với nhau, nhất là đàn bà: Người đàn bà xinh đẹp thì giống như một khúc gỗ; người đàn bà xấu xí thì như một quả sầu riêng, ngửi thì khó chịu, nhưng ăn vào mới thấy ngon.

Phòng tiếp khách ở tầng 10, Lâm Nam Vũ và Sử Phi Phi cùng đi thang máy xuống dưới. Lâm Nam Vũ nở một nụ cười tươi rói, tâm trạng rất vui vẻ, được gặp người đẹp đương nhiên là khiến người ta vui vẻ rồi, nhất là một người phụ nữ vừa thông minh vừa xinh đẹp càng đáng để anh chờ đợi.

Sử Phi Phi giúp Lâm Nam Vũ mở cánh cửa kính phòng tiếp khách, chỉ vào Lâm Nam Vũ, giới thiệu:

- Đây là Tổng giám đốc Lâm của chúng tôi, hôm nay anh sẽ cùng mọi người thảo luận về công việc chuẩn bị cho trò chơi “Áo giác cuộc đời”.

Tiếng vỗ tay hoan nghênh vang lên, Lâm Nam Vũ nở nụ cười hút hồn nhất của mình:

- Rất vui... – Nhưng ánh mắt anh lại lướt qua một bóng dáng quen thuộc, khuôn mặt như hạt dưa, hàng lông mày khẽ nhíu lên, đôi mắt sáng lấp lánh như hai dòng suối trong núi sâu chảy qua một hòn đá, trong sáng, thuần khiết như không vướng chút tạp chất nào, khóe miệng nở một nụ cười khinh miệt, bộ váy công sở màu trắng, vòng eo nhỏ nhắn.

Lâm Nam Vũ tưởng là mình nhìn nhầm người, không dám tin khuôn mặt mà anh ngày đêm nguyện rửa lại xuất hiện ngay trước mắt anh theo cách này, anh không thể không kinh ngạc.

Cô hiện nay khác với cô của tối hôm đó, khác với cô khi ở sân golf, khi đó, cô giống như một bóng ma dụ dỗ người ta phải phạm tội, còn bây giờ cô lại giống một thiên thần trong sáng. Cho dù là cô như thế nào thì trong mắt Lâm Nam Vũ, cô cũng là ma quỷ, là một con ma biết ăn thịt người khác. Phù thủy! Nghĩ lại chuyện tối hôm đó, anh càng có lý do để hận cô: Dám đùa giỡn anh, để xem hôm nay cô chạy đi đâu.

Lạc Tiểu Phàm nhìn thấy Lâm Nam Vũ lại càng kinh ngạc hơn, kinh ngạc vì anh là Tổng giám đốc của Tập đoàn Lâm Thế, kinh ngạc khi phát hiện ra duyên số quả là kỳ lạ, lại khiến họ gặp nhau trong tình huống này. Nhớ lại chuyện tối hôm qua, Lạc Tiểu Phàm giật mình thon thót.

Trời ơi! Làm thế nào bây giờ? Ai cứu tôi đây! Nhưng nghĩ lại, trước mặt người khác anh không quan tâm tới hình tượng của mình, nhưng trước mặt nhân viên anh cũng không thể quá tùy tiện! Cô vẫn còn cơ hội để thoát thân. Vừa nghĩ thế, sắc mặt Lạc Tiểu Phàm ngay lập tức khôi phục lại trạng thái bình thường, ánh mắt kinh ngạc chỉ thoáng qua rất nhanh.

Huống hồ, Lạc Tiểu Phàm cũng không dự định có bất cứ mối quan hệ nào với Lâm Nam Vũ nữa, anh nổi giận là việc của anh, nhưng không phải việc của Lạc Tiểu Phàm cô. Bởi vậy cô đứng lên, thản nhiên như không có việc gì, bắt tay anh, vì phép lịch sự, cô còn mỉm cười và gật đầu chào anh:

- Chào Tổng giám đốc Lâm, tôi là Lạc Tiểu Phàm, là thiết kế chính trò chơi “Áo giáp cuộc đời”, sau này quý công ty có bất cứ vấn đề gì liên quan tới trò chơi này, có thể trực tiếp liên hệ với tôi, tôi sẽ cố gắng giải quyết triệt để.

Sử Phi Phi thấy Lâm Nam Vũ nhìn chòng chọc vào cô gái đó, ánh mắt giận dữ như thể muốn ăn tươi nuốt sống cô ta, bèn vội vàng nhắc nhở:

- Tổng giám đốc?

Lâm Nam Vũ sực tỉnh, nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Lạc Tiểu Phàm, khuôn mặt mà không bao giờ anh quên. Nhìn Lạc Tiểu Phàm tự nhiên đưa tay ra bắt, đôi môi màu hồng đào với mùi hương bạc hà dịu dịu bay vào mũi anh. Lâm Nam Vũ cắn môi, trong lòng nghi ngờ, không lẽ cô ta không nhận ra mình? Hay là...

- Cô Lạc, hình như tôi từng gặp cô ở đâu đó.

- Vậy sao? – Lạc Tiểu Phàm cười ngây thơ như một đứa trẻ. – Tôi bình thường rất ít ra ngoài, chỉ cần Tổng giám đốc Lâm không sống trong khu của tôi thì tôi nghĩ chắc là anh đã nhận nhầm người rồi.

Lâm Nam Vũ nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Lạc Tiểu Phàm, thực sự không nhận ra điều gì, nhưng trong lòng anh lại vô cùng căm ghét khi phải nhìn khuôn mặt đáng chết này. Lạc Tiểu Phàm đứng trước mặt anh càng tỏ ra thản nhiên thì Lâm Nam Vũ lại càng khó chịu, chưa bao giờ có người đàn bà nào sau khi đã ngủ với anh mà vẫn có thể lãnh đạm như thế. Việc này đã đủ kích thích nghiêm trọng tới lòng tự tôn đàn ông của anh! Anh nghĩ thầm, lẽ nào cô ta không phải là người mà mình quen? Không thể nào, thế giới này làm gì có hai người hoàn toàn giống nhau như thế!

Sử Phi Phi thấy Lâm Nam Vũ từ lúc bước vào cứ nhìn chằm chằm Lạc Tiểu Phàm không thôi, các nhân viên bên dưới đã bắt đầu xì xào to nhỏ, vội vàng tiến tới nói nhỏ vào tai anh:

- Tổng giám đốc, anh đã nhìn cô Lạc hơn 10 phút rồi!

Lâm Nam Vũ quay mắt đi, nói nhỏ:

- Tôi biết rồi.

Lý Giai đứng cạnh đẩy tay Lạc Tiểu Phàm, hỏi:

- Tiểu Phàm, cậu lợi hại thật đấy. Vừa vào đã tóm được anh chàng tổng giám đốc rồi. Nhưng nghe nói anh ta đào hoa lắm đấy, cậu đừng có mắc lừa.

Lạc Tiểu Phàm không nói gì, liếc xéo Lâm Nam Vũ một cái, đứng thẳng lên:

- Trước tiên, tôi xin đại diện cho công ty Kate cảm ơn sự hợp tác của Tổng giám đốc Lâm. Dưới đây, tôi xin giới thiệu đặc điểm của trò chơi mà chúng tôi thiết kế:

Đó là một trò chơi loại mới, các game thủ chơi trò chơi này có thể cảm nhận được một cảm giác vô cùng kỳ diệu, đó là cảm giác mình rơi vào một không gian khác. Các game thủ khi chơi game, trước tiên phải đội chiếc mũ đặc biệt do công ty chúng tôi thiết kế, trong chiếc mũ có lắp đặt hệ thống tia quét hồng ngoại,

nó căn cứ vào các đặc trưng trong bộ não của game thủ, thiết kế ra một nhân vật trò chơi phù hợp với game thủ trong trò chơi. Đặc điểm lớn nhất của trò chơi này là vẻ đẹp của nhân vật trò chơi được thiết kế dựa vào đặc điểm trên khuôn mặt của game thủ...

- Chờ một chút.

Lâm Nam Vũ chán nản ngắt lời Lạc Tiểu Phàm, giọng nói có vẻ không vui:

- Tôi cảm thấy có chỗ không ổn, trên thế giới này không có nhiều người xinh đẹp, còn trong trò chơi, rất nhiều game thủ hy vọng tìm được một thứ mà mình không thể tìm được trong cuộc sống hiện thực, chỉ có

thể tìm được trong thế giới ảo. Nhưng trò chơi này lại đi ngược lại với nguyên tắc đó, vậy thì các game thủ có thể chấp nhận được không? Viễn cảnh thị trường sẽ như thế nào?

Cô Lạc đã phân tích vấn đề này chưa? – Ánh mắt Lâm Nam Vũ găm chặt vào mặt Lạc Tiểu Phàm, anh đang nghi ngờ Lạc Tiểu Phàm có phải là người đàn bà đáng ghét đó hay không.

Lạc Tiểu Phàm nhướn miệng cười, trong mắt cô còn có cái gì đó như chế giễu, đứng thẳng lên:

- Tôi tin là khi Tổng giám đốc Lâm chơi trò chơi này, sẽ không còn lo lắng về vấn đề này nữa.

Lâm Nam Vũ vẫn không thoả mái hơn, châm biếm:

- Tôi không nói tôi, dù sao thì cũng chẳng có mấy ai được như tôi hay như cô Lạc, có phải không? – Lâm Nam Vũ ngẩng cao đầu, lườm Lạc Tiểu Phàm, trong câu nói cuối cùng của anh, ai cũng nghe thấy có ý châm biếm.

Lạc Tiểu Phàm nhìn khuôn mặt đáng ghét của anh, trong đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên tia lửa giận, khóe miệng nhếch lên, cô nói:

- Tổng giám đốc Lâm rất thích hợp với trò chơi này, giả sử anh vẫn muốn nâng cấp ngoại hình của mình...

Lạc Tiểu Phàm còn chưa nói xong, Lý Giai ở bên cạnh đã vội vàng kéo cánh tay cô:

- Tiểu Phàm, cậu đừng nói linh tinh...

Lạc Tiểu Phàm giận dữ đẩy tay Lý Giai ra, nhìn đáng vẻ đắc ý của Lâm Nam Vũ, chửi thầm trong bụng: “Đồ lừa đảo, đắc tội với tôi thì không xong đâu!”. Các nhân viên khác của công ty Kate đều tỏ vẻ ngượng ngáp, nhìn Lạc Tiểu Phàm chăm chú, hy vọng cô đừng nói tiếp. Nhưng máu nóng của Lạc Tiểu Phàm đã dồn lên, cô không quan tâm nhiều chuyện đó, cô ghét nhất là cái mặt căng căng đáng ghét của gã lừa đảo này.

- Trò chơi này còn có một thể mạnh nữa. – Cô mỉm cười quyến rũ, nghiêng đầu nhìn Lâm Nam Vũ, thấy khóe miệng anh vẫn là nụ cười chế giễu.

- Giả sử người chơi muốn “nâng cấp dung nhan” của mình, chỉ cần để các game thủ khác thích mình thì bạn sẽ được nâng cấp một lần. Tôi tin rằng đây là một việc rất khó khăn với các game thủ khác, nhưng với Tổng giám đốc Lâm thì chắc chỉ là chuyện nhỏ.

Khuôn mặt Lâm Nam Vũ không có chút biểu cảm nào, nhưng tất cả các nhân viên hai công ty có mặt trong phòng họp đều tỏ ra ngượng ngùng, mặc dù ai cũng nói Lâm Nam Vũ là người đào hoa, đa tình nhưng không ai dám nói trước mặt anh như thế, vậy mà Lạc Tiểu Phàm lại dám...

Sử Phi Phi đứng bên cạnh hết nhìn Lâm Nam Vũ rồi lại quay sang nhìn Lạc Tiểu Phàm, cô có một dự cảm, giữa hai người họ từng xảy ra điều gì đó. Cô nhớ lại vết cắn màu đỏ trên cổ Lâm Nam Vũ, rồi lại nhìn khóe miệng khê nhếch lên của Lạc Tiểu Phàm, đây là lần đầu tiên cô không ra mặt nói đỡ cho Lâm Nam Vũ.

Lâm Nam Vũ vui vẻ vỗ tay, nói:

- Đúng là một trò chơi hay, rất thích hợp với tôi và với cả cô Lạc nữa, dù sao thì tôi với cô cũng cùng một loại người. Có điều, cô Lạc có đồng ý làm vật hy sinh đầu tiên của tôi để giúp tôi nâng cấp “nhan sắc” của mình không?

- Không!

Giọng nói rất dứt khoát, rõ ràng, cũng giống như câu hỏi của tối hôm đó: “Tôi muốn anh ngủ với tôi”. Tâm trạng của Lâm Nam Vũ tốt tới mức không thể tốt hơn được nữa, rốt cuộc thì con hồ ly tinh này cũng đã lộ cái đuôi ra rồi.

Tất cả những người ngồi ở đó đều hoảng hốt cúi đầu xuống, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

- Nghe nói cô Lạc là cao thủ Taekwondo, có hứng thú đấu với tôi một ván không?

Lạc Tiểu Phàm lạnh lùng, không hề nén được tâm trạng của mình, đôi mắt nhìn chòng chọc vào Lâm Nam Vũ, nghĩ bụng:

“Cái gã khốn này này định làm gì? Có phải muốn trả thù vụ hôm qua không? Hừ! Đừng có mơ. Anh tưởng rằng Lạc Tiểu Phàm tôi sợ anh sao, nếu không phải sợ mất mặt thì hôm qua tôi đã không bị anh đuổi chạy như thế, nếu anh mà còn ép tôi, tôi sẽ không khách sáo với anh nữa!”. Cô cười lạnh:

- Tôi sẽ không hạ thủ lưu tình đâu, giả sử Tổng giám đốc Lâm muốn bảo vệ khuôn mặt đẹp trai của mình thì đừng đấu với tôi. – Nói xong, sắc mặt của Lạc Tiểu Phàm càng lạnh lùng hơn, đôi tay bất giác co lại thành nắm đấm.

Lâm Nam Vũ đứng lên, tỏ vẻ bất cần, ghé sát vào mặt Lạc Tiểu Phàm, đôi mắt sâu thẳm như hồ nước, nụ cười châm chọc lại nở trên môi:

- Chỉ cần cô Lạc không quá quan tâm tới khuôn mặt mình thì tôi cũng vậy!

Lạc Tiểu Phàm tránh ánh mắt của Lâm Nam Vũ, luống cuống cầm tập kế hoạch trên bàn, đẩy ghế ra:

- Nếu Tổng giám đốc không còn ý kiến gì nữa thì tôi nghĩ chúng tôi nên về công ty trước, có chuyện gì anh cứ gọi điện tới cho chúng tôi! – Nói xong, không thèm nhìn Lâm Nam Vũ thêm một lần, cô quay người định bỏ đi.

Lâm Nam Vũ giữ chặt tay Lạc Tiểu Phàm lại, khuôn mặt như cười như không:

- Nếu đã tới rồi thì cũng phải ăn bữa cơm đã chứ, công ty chúng tôi đâu nhỏ nhen tới mức không mời mọi người ăn được bữa cơm.

Lạc Tiểu Phàm trừng mắt nhìn Lâm Nam Vũ, chỉ hận là không thể tát cho anh vài cái để xả hận. Lâm Nam Vũ cũng nghiêng đầu nhìn Lạc Tiểu Phàm, anh rất muốn xem cô gái này còn trò gì nữa. Những người khác đều cảm thấy có vấn đề, hai người trông cứ như một cặp tình nhân đang giận dỗi nhau, nhưng nghe nói Lâm Nam Vũ đã có vị hôn thê, anh ta và Lạc Tiểu Phàm có quan hệ như thế nào nhỉ?

Lâm Nam Vũ thấp giọng nói bên tai Lạc Tiểu Phàm:

- Không muốn tất cả mọi người ở đây nhìn chúng ta thì hãy ngoan ngoãn đi theo tôi, nếu không... Sẽ không phải mình tôi mất mặt đâu.

Lạc Tiểu Phàm trợn mắt lên, cô chưa bao giờ gặp người nào mặt dày như thế, ở trước mặt nhân viên của mình mà cũng dám công khai trêu chọc nữ nhân viên của công ty khác mà không sợ bị mọi người chê cười. Hôm qua là tiệc tư gia, mặt dày thì thôi! Không ngờ ở công ty mà anh ta cũng vô liêm sỉ như thế! Gã khốn nạn, đúng là lâu không bị đánh mà, xem ra phải có người dạy bảo anh ta lại mới được, để anh ta biết rằng trên thế giới này còn có “lễ nghĩa, liêm sỉ”.

Lâm Nam Vũ không quan tâm người khác nghĩ thế nào, dù sao thì anh cũng nổi tiếng là người đa tình, giờ thêm một người nữa cũng chẳng sao. Anh kéo mạnh Lạc Tiểu Phàm, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của các nhân viên, kéo Lạc Tiểu Phàm tới tận thang máy. Anh vui vẻ liếc Lạc Tiểu Phàm đang thở hổn hển, nói thầm trong bụng: “Con đàn bà chết tiệt, để xem lát nữa tôi xử lý cô như thế nào?”.

Lạc Tiểu Phàm nhìn thấy lửa giận trong mắt Lâm Nam Vũ thì trong lòng thầm kêu khổ, sao mình lại đen đủi gặp phải một gã vô học như thế này. Cô đáp trả Lâm Nam Vũ bằng một ánh mắt sắc như dao lam, nghĩ thầm: “Con bà nó, tôi đã trả anh tiền rồi, việc gì mà phải giận như thế? Tự anh đồng ý ngủ với tôi đấy chứ, cũng được hưởng thụ đấy chứ. Tôi cùng lắm mới chỉ ngủ với anh, còn anh, không được một vạn thì cũng phải tới một nghìn người rồi. Nếu biết anh là kẻ tồi tệ như vậy thì tôi đã không bỏ ra một xu! Đúng là hối hận thật, trả anh 6000 tệ, 6000 tệ cơ đấy! Ít nhất cũng có thể mua được một gã sạch sẽ, lịch sự, sao lại chọn anh nhỉ? Tôi đã thấy mình thiệt thòi lắm rồi, anh lại còn sừng mặt lên với tôi? Đồ chết tiệt, anh có hiểu không? Lạc Tiểu Phàm tôi chịu thiệt mà anh còn không vui là sao? Con bà nó, thế giới này loạn hết rồi!”.

Lâm Nam Vũ thấy ánh mắt Lạc Tiểu Phàm nhìn anh như nhìn một đồng rác hôi thối, đáng ghét. Nhưng anh chẳng quan tâm gì tới ánh mắt của cô, anh chỉ cần biết mối thù này nhất định phải trả! Mặc dù Lâm Nam Vũ anh không bao giờ tính toán với đàn bà, nhưng cô là một ngoại lệ.

7. Chương 05

CHƯƠNG V

CHỊU THUA

Hai người xuống nhà hàng Gloria ở dưới lầu, nói gì thì nói cũng phải ăn no trước rồi mới có sức để ra tay. Lâm Nam Vũ đã tưởng tượng ra khuôn mặt khấn cầu của Lạc Tiểu Phàm rồi.

Lạc Tiểu Phàm nắm chặt tay, cô sẽ không giữ thể diện cho gã này đâu, cô kiên quyết phải đánh méo khuôn mặt đó đi để anh ta không còn vũ khí đi quyến rũ con gái nhà lành nữa.

- Can I help you? – Một người phục vụ nước ngoài trong bộ vest đuôi tôm màu đen mở cửa giúp hai người. Đây là một nhà hàng do Anh Quốc mở ra, chuyên phục vụ các loại thịt bò bít tết và mỳ Ý.

Hai người ngồi xuống, Lâm Nam Vũ nói bằng tiếng Anh:

- Cho tôi một suất bít tết chín 6 phần và một ly rượu nho. – Sau đó anh liếc sang phía Lạc Tiểu Phàm. – Cô gái này sẽ tự gọi món và tự trả tiền.

Lạc Tiểu Phàm đứng đưng:

- Không cần, tôi ăn chung với ông đây, bởi vì tôi không mang tiền.

Lâm Nam Vũ giận dữ:

- Xin lỗi, tôi không quen ăn chung với người khác.

- Vậy thì anh không cần phải ăn, tôi ăn được rồi. Tôi không phiền khi phải ăn chung với lợn đâu.

Lâm Nam Vũ nhìn chòng chọc vào người đàn bà đáng ghét ngồi đối diện, thực sự muốn đánh mạnh lên khuôn mặt đẹp như hoa như ngọc của cô để cô không thể đi quyến rũ người đàn ông khác, nói những câu đáng ghét như thế. Anh nói với người bồi bàn:

- Cho cô ấy một suất, tôi trả tiền, chín 4 phần.

- Không, chín 8 phần.

- Cô là heo sao? Đòi ăn chín 8 phần.

- Anh là người rừng hủ? Ăn thịt sống!

Hai người đều ngậm miệng lại, không ai thắng được ai, tốt nhất là ngậm miệng lại ăn cơm cho lành. Lạc Tiểu Phàm đảo mắt:

- Tôi không biết vì sao Tổng giám đốc Lâm mới gặp tôi lần đầu tiên mà đã tỏ ra không khách sáo với tôi như vậy, lẽ nào trước đây tôi có chỗ nào đắc tội với anh sao?

- Lần đầu tiên? – Đôi mắt Lâm Nam Vũ giễu cợt nhìn Lạc Tiểu Phàm, thực sự muốn cười. Con đàn bà chết tiệt này lại muốn giở trò gì ra đây, cho dù cô muốn chơi như thế nào thì lát nữa tôi cũng không nường tay cho cô đâu. – Hình như tôi và cô Lạc từng có mối quan hệ khá sâu sắc với nhau. – Ánh mắt Lâm Nam Vũ tóe lửa, nụ cười ranh mãnh.

Lạc Tiểu Phàm nhướng nhướng mày ra vẻ vô tội, chớp mắt:

- Ô! Vậy sao? Sao tôi không nhớ nhỉ, tôi gặp Tổng giám đốc Lâm ở đâu, anh nhắc lại xem nào?

- Vậy thì chắc là cô Lạc có mối quan hệ sâu sắc với quá nhiều đàn ông rồi. – Lâm Nam Vũ nói xong, trong lòng thấy chua chua. Chỉ cần nghĩ tới việc Lạc Tiểu Phàm có thể không nhớ tới mình là anh đã thấy khó chịu. Mỗi tối một người, đúng là có thể cô không nhớ được mặt người đã từng qua đêm với cô, dù sao thì anh cũng từng như vậy.

Lạc Tiểu Phàm nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi mỉm cười:

- Đúng là ngày trước tôi chưa bao giờ gặp Tổng giám đốc Lâm, có thể là anh nhận nhầm người rồi, cũng có thể người mà anh gặp là em gái tôi!

Nụ cười của Lâm Nam Vũ càng sâu hơn, trong mắt thoáng chút hoài nghi, nói:

-Ồ, thì ra cô Lạc còn có một người em gái à, thật là bất ngờ. – Lâm Nam Vũ cố tình kéo dài hai chữ “em gái”, làm sao anh tin được lời Lạc Tiểu Phàm nói. Cái gì mà em gái? Mùi hương thoang thoảng trên người cô sao lừa được anh, cái cách nói chuyện đó sao lừa được anh? Xem ra hai người họ đúng là hiểu nhau.

Khi Lạc Tiểu Phàm ăn bít tết, cố ý nhai nhóp nhép thật to. Những người tới đây dùng bữa đa số đều là người nước ngoài, âm thanh này đối với họ là cấm kỵ, ánh mắt rất nhiều người đều quay lại nhìn hai người. Lâm Nam Vũ cảm thấy lần này ở cùng người đàn bà này cũng thu hút ánh mắt của người khác, thực sự là anh không quen. Anh đá mạnh vào chân Lạc Tiểu Phàm, nói:

- Cô là lợn hả? Khi ăn đừng có nhóp nhép như thế.

Lạc Tiểu Phàm dùng cái thìa múc canh đặt trên bàn gỗ mạnh vào đầu Lâm Nam Vũ:

- Anh là súc sinh sao? Đừng có dùng vó đá tôi.

- Cô... – Lâm Nam Vũ thực sự không chịu nổi người đàn bà đáng ghét này, sao anh lại dính vào cô cơ chứ!

Hai người đều bực bội ăn nốt bữa cơm nhưng thức ăn vào bụng hình như không tiêu hóa được. Lâm Nam Vũ ăn xong, dùng khăn ăn lau miệng:

- Tôi lên lầu trước giải quyết chút việc, chiều nay chúng ta tới Câu lạc bộ MS.

- Anh là ông chủ của tôi sao? Sao tôi lại phải nghe lời anh? Tôi còn việc phải làm, không có thời gian chơi với anh! – Lạc Tiểu Phàm bướng bỉnh ngẩng cao đầu, kiên quyết không thỏa hiệp.

Lâm Nam Vũ vui vẻ cười, gọi bồi bàn ra tính tiền rồi kéo cao cổ áo sơ mi, nhìn khuôn mặt đẹp trai của mình qua chiếc gương sau lưng Lạc Tiểu Phàm, hài lòng chép miệng, rồi sau đó mới nói với Lạc Tiểu Phàm:

- Tôi không phải là ông chủ nhưng hai công ty đang trong thời gian hợp tác, bởi vậy tôi cũng được coi như ông chủ một nửa của cô, tôi có quyền cho cô nghỉ. Trừ phi cô sợ tôi, vậy thì chẳng cần nói gì nữa.

Lạc Tiểu Phàm nhìn dáng vẻ Lâm Nam Vũ khi soi gương, cảm thấy rất buồn cười, một người đàn ông mà còn quan tâm tới dung nhan hơn cả một phụ nữ, thực sự là buồn nôn! Cô nghiêng rằng:

- Tôi sợ, ha ha ha... Được, xem ra anh chưa bị ai đánh bại, tôi ghét nhất là những gã đàn ông giống đàn bà như anh, đang muốn dạy cho anh một bài học đây!

- Cô nói ai đàn bà? Đồ đàn bà chết tiệt, cô đang nói ai hả? – Lâm Nam Vũ tóm áo Lạc Tiểu Phàm lại, trừng mắt hỏi.

Lạc Tiểu Phàm cười lớn, lè lưỡi với Lâm Nam Vũ:

- Anh tưởng tôi đang nói ai thì là tôi nói người đó, không phải đàn bà thì là gì? Tính toán, nhỏ mọn. Anh biết không, những kẻ tồi tệ như anh chẳng đáng giá một xu! 6000 tệ của tôi thà để mua một con lợn còn hơn.

Lâm Nam Vũ thực sự chịu thua người phụ nữ này, anh dứ dứ nắm đấm, uy hiếp:

- Mau câm miệng lại cho tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô không nói được lời nào nữa.

Lạc Tiểu Phàm nhìn Lâm Nam Vũ chằm chằm, lúc lắc đầu rồi cười:

- Ha ha! Tôi thích nói thì nói, anh không quản được tôi! Hai chúng ta chẳng có quan hệ gì cả, xin anh bỏ tôi ra, đừng cứ như mấy mụ đàn bà ngủ cùng người ta rồi cứ bám theo đòi phải chịu trách nhiệm, chẳng phải anh nổi tiếng là đào hoa, đa tình sao? Vậy thì chắc chắn là đã ngủ với nhiều người rồi, chắc là cũng có sự chuẩn bị tâm lý, đừng có giả vờ yếu đuối trước mặt tôi, OK?

- Cô... – Lâm Nam Vũ thở hổn hển vì giận. – Tôi chỉ thấy con đàn bà ngang ngạnh quá, cô tưởng rằng tôi thích cô sao? Nói thật lòng, những người đàn bà mà tôi từng ngủ cùng không được một vạn thì cũng phải một nghìn, tôi quan tâm tới cô sao? Cô thấy cô có điểm nào để tôi thích, vóc dáng thì không ra sao, mặt thì như mặt lợn, cô không cầm gương soi thử xem tôi có thích cô không, cô đúng là tự tin quá đấy, tưởng bỏ quá đấy.

Lạc Tiểu Phàm giương cao tay lên, một cái tát đập mạnh lên mặt Lâm Nam Vũ, giống như một con báo con đang gầm gừ nổi giận:

- Khốn nạn, đáng ghét, anh thực sự khiến tôi thấy buồn nôn.

Lâm Nam Vũ lập tức cảm thấy mặt mình nóng ran, đây là lần đầu tiên anh bị người ta đánh. Anh nắm chặt mái tóc của Lạc Tiểu Phàm, ghé sát mặt vào mặt cô, nhìn làn da trắng nõn nà của Lạc Tiểu Phàm, thực sự không nỡ xuống tay, môi anh ghé sát lại cắn mạnh vào môi cô, cho tới khi cảm thấy có mùi máu tanh trong miệng mình mới buông ra.

Lạc Tiểu Phàm đau đớn đẩy mạnh Lâm Nam Vũ rồi định cho anh thêm một cái tát nữa, ngay lập tức cổ tay cô bị anh giữ chặt. Lâm Nam Vũ đắc ý nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Tôi thấy cô mới thức sự là một con lợn! Cô tưởng rằng tôi sẽ để cô đánh nữa hả? – Lạc Tiểu Phàm giận dữ nhìn Lâm Nam Vũ nhưng không biết phải làm gì.

Tất cả mọi người trong nhà hàng đều không dùng bữa nữa mà quay sang nhìn hai người, vừa nhìn vừa xì xào bàn tán. Lâm Nam Vũ xoa mũi, cảm thấy mình bị một cô gái đánh ngay trước mặt mọi người quả là mất mặt. Nếu cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn là còn mất mặt nữa, anh kéo tay Lạc Tiểu Phàm, lôi cô ra khỏi nhà hàng. Dọc đường, hai người đều không ai nhìn ai, cứ như thể người bên cạnh mình là một đồng phân thối hoắc.

Hai người cùng quay về Tập đoàn Lâm Thế, rất nhiều nhân viên thấy hai người quay lại cùng tỏ ra kinh ngạc, chỉ sợ cảnh tượng ngày hôm nay sẽ lan ra khắp công ty. Lâm Nam Vũ mở cửa phòng làm việc, Lạc Tiểu Phàm vừa bước vào đã lập tức bị cảnh biển ngoài khung cửa kính thu hút. Bầu trời trong xanh, những chiếc thuyền buồm điểm xuyết trên mặt biển, từng chú hải âu giang rộng đôi cánh, bọn trẻ con đùa giỡn trên bãi cát, những cặp tình nhân thong thả dạo chơi.

Lạc Tiểu Phàm bắt mắt “hừ” một tiếng trong cổ họng. Con bà nói, phòng làm việc của gã khốn nạn này thật là dễ chịu, còn có gió biển thổi mát rượi, bao giờ mình mới được hưởng phúc như thế nhỉ? Nhìn biển một lúc, Lạc Tiểu Phàm chán nản quay người về ngồi trên chiếc salon gần bàn làm việc của Lâm Nam Vũ, hai chân gác lên cái bàn bên cạnh, nhướn mày nói với Lâm Nam Vũ:

- Phiền ông có khuôn mặt giống lợn cho tôi một tách cà phê, bây giờ tôi hơi khát, cần phải bổ sung lượng nước.

Lâm Nam Vũ ngồi trên chiếc ghế phía sau bàn làm việc, nheo mắt nhìn Lạc Tiểu Phàm đang cố thách thức lòng kiên nhẫn của anh, đe dọa:

- Bỏ ngay cặp chân giò của cô xuống, nếu không tôi không khách sáo nữa đâu.

Lạc Tiểu Phàm thần nhiên:

- Không, tôi thích như thế này, sao anh lại không thích? Không thích thì thôi! Tôi cũng không muốn anh thích, huống hồ anh lại là cầm thú, chắc anh cũng không hiểu cảm giác của loài người đâu! Chắc chắn anh không biết con người suy nghĩ vấn đề như thế nào đâu nhỉ?

- Cô... – Cuối cùng thì Lâm Nam Vũ cũng đánh mất lòng kiên nhẫn. Con đàn bà chết tiệt này thật thích thách thức lòng kiên nhẫn của anh. Lâm Nam Vũ đứng lên, duỗi chân ra hất chân Lạc Tiểu Phàm xuống, Lạc Tiểu Phàm đau đớn kêu lên, cái chân co lại không hề khách khí, nâng lên cao đập thẳng vào bụng Lâm Nam Vũ. Lâm Nam Vũ khẽ tránh nhưng chân kia của Lạc Tiểu Phàm lại đập tới. Anh tránh thêm lần nữa rồi giữ chặt cằm của Lạc Tiểu Phàm, cúi xuống cắn môi cô, Lạc Tiểu Phàm cũng không vừa, cắn lại lên môi anh, cả hai người đều cắn rất mạnh, khóe môi đều chảy máu.

Lạc Tiểu Phàm và Lâm Nam Vũ lau miệng, khinh bỉ nhìn nhau. Lạc Tiểu Phàm là người ra tay trước, cô tóm chặt áo Lâm Nam Vũ rồi quật anh ngã xuống đất. Lâm Nam Vũ cũng đá mạnh vào chân Lạc Tiểu Phàm, cô đánh mất trọng tâm, cũng ngã xuống. Lâm Nam Vũ đè Lạc Tiểu Phàm xuống, thở hổn hển, hỏi:

- Cô có phục không?

- Không phục! Anh là cái cóc khô gì. Muốn tôi phục anh hả, không có cửa đâu, cả cửa sổ cũng không! Lạc Tiểu Phàm tôi từ trước tới giờ không biết thế nào là khuất phục, hướng hồ là loại như anh, là thứ mà con người phải tiêu diệt. Việc gì tôi phải phục anh! – Lạc Tiểu Phàm bướng bỉnh ngẩng cao đầu, nói rành rọt từng câu.

Đúng lúc đó, Sử Phi Phi đẩy cửa bước vào, áo của Lâm Nam Vũ bị xé rách, đầu tóc rối tung, khóe miệng còn vết máu. Cô gái kia cũng không lành lặn hơn, quần áo cũng bị bung ra, miệng chảy máu, đôi mắt hung dữ nhìn Lâm Nam Vũ. Có đánh chết cũng không nhận ra là hai người đang yêu thương nhau, nhưng tư thế của hai người thì có vẻ hơi... kỳ cục.

Lâm Nam Vũ thấy Sử Phi Phi bước vào, thần nhiên buông Lạc Tiểu Phàm ra rồi đứng lên. Lạc Tiểu Phàm vẫn kéo áo anh, anh gạt tay cô ra, quay đầu lại nói với Sử Phi Phi:

- Thư ký Sử, phiền cô cho con lợn này một bát nước tráng nổi.

Lạc Tiểu Phàm lồm cồm bò dậy, cười ngọt ngào, nói với Sử Phi Phi:

- Chị ơi, phiền chị cho con trâu nhà chị một thùng nước, cho hấn hạ hỏa, không cắn người lung tung nữa.

Sử Phi Phi cười rồi đi ra ngoài. Đứng ở cửa, cô nhắm mắt lại, mặc dù bên cạnh Lâm Nam Vũ không thiếu đàn bà, nhưng chưa có người nào khiến anh phải thay đổi sắc mặt, nhưng lần này hình như không giống những lần trước, anh thực sự động lòng rồi...

8. Chương 06 Phần 1

Lạc Tiểu Phàm giận dữ lao xuống lầu, tới lúc gọi taxi mới nhớ ra mình đã vứt hết tiền ở chỗ gã khốn nạn đó, ngay cả tiền để gọi xe cũng không có. Cô ủ rũ cúi thấp đầu, trong lòng tràn đầy sự oán hận: Từ sau khi gặp gã đó, uống nước lọc cũng bị ghen! Tối hôm đó gặp nhau ở quán rượu, cô đâu ngờ Lâm Nam Vũ lại là một gã khốn nạn, mình đúng là mù mắt, chọn phải kẻ chẳng ra gì? Nếu không phải vì không muốn làm tổn thương tới cậu bé trong sáng đó thì làm gì có chuyện cô chọn cái con lợn đó. Bây giờ có hối hận cũng đã muộn, chỉ hy vọng không bao giờ phải gặp lại cái gã khốn nạn đó nữa.

Trong tài khoản của cô còn có 200 tệ, trời ơi! Tháng này phải sống thế nào đây? Hôm nay là 18, mùng 1 tháng sau mới có lương. Trời ơi! Sao mà mình ngu vậy, lần đầu tiên bỏ ra 6000 tệ để mua con lợn đó đã là ngu lắm rồi, hôm nay lại còn bỏ ra 2000 tệ. Đúng là mình điên mất rồi, bị cái gã khốn nạn đó làm cho điên mất rồi. Sau này đừng có ai bắt Lạc Tiểu Phàm tôi bỏ tiền ra mua con lợn đó nữa, nhưng mà nếu hấn chịu bán với giá một xu thì mình có thể suy nghĩ lại. Xem ra chỉ còn cách đi bộ về nhà thôi, cũng may từ đây về nhà không xa lắm, coi như là giảm cân vậy.

Cơn gió đêm mát rượi ve vuốt lên khuôn mặt Lâm Nam Vũ, anh thần thờ ngồi bên quầy bar. Phòng không bật đèn, ánh trăng rọi qua khung cửa sổ thủy tinh, tràn ngập căn phòng, xung quanh tĩnh lặng như tờ, chỉ có một vài tiếng chim kêu từ trên núi thi thoảng vọng lại, khiến người ta càng cảm thấy thê lương, như tiếng khóc oan ức của những đứa trẻ sơ sinh. Hình như cũng vào một đêm trăng sáng thế này, anh quen với người đàn bà đó. Khóe miệng anh nở một nụ cười, cái mũi vẫn đau nhức vô cùng, thật sự không biết cô ta lấy sức ở đâu ra, anh xoa xoa cái mũi, nghĩ thầm: Không biết cô ta đang làm gì nhỉ?

Anh ngửa cổ lên dốc chỗ rượu trong ly vào miệng, thở dài một hơi, nhưng tâm trạng vẫn không tài nào khá lên được. Anh cởi quần áo, đứng trước gương nhìn vết đỏ trên cổ mình, bàn tay xoa nhẹ lên đó, chép miệng đi vào phòng tắm, những giọt nước lạnh leo theo vòi hoa sen chảy lên cơ thể anh, anh cố để không run rẩy, hình như tâm trạng đã khá hơn đôi chút.

Anh không biết mình làm sao, việc gì phải tính toán với cô ta? Anh có một người vợ chưa cưới xinh đẹp, sang trọng và có học thức. Đó là điều mà cô gái đó không thể nào thay thế được, anh và cô ta bất quá chỉ là một trò chơi, việc gì phải quá nghiêm túc. Cho dù là ai trả tiền cho ai thì trò chơi này cũng nên kết thúc, chẳng phải sao? Cần người phụ nữ như thế nào mà không có, việc gì cứ phải dùng dằng mãi với cô ta? Hơn nữa hình như cô ta cũng không muốn gặp mình. Lâm Nam Vũ lại bắt đầu thấy khó chịu trong lòng, đúng, chính vì người đàn bà chết tiết này không coi anh ra gì, cứ như thể anh không hề tồn tại, không hề quan tâm tới việc anh có nổi giận hay không, có quan tâm tới cô hay không, có trả cô tiền hay không. Đúng rồi, hình như lần này cô cũng trả tiền cho anh, Lâm Nam Vũ lại buồn bã.

Lẽ nào ngày trước mỗi khi xong việc anh trả tiền cho phụ nữ, họ cũng giận dữ như vậy sao? Cũng giống như mình bây giờ, cảm thấy không thoải mái? Nhưng nhìn mặt họ thì có vẻ như rất vui. Đúng rồi, chắc chắn con đàn bà chết tiết đó là quái thai, làm sao có thể so sánh với những người phụ nữ bình thường được? Chắc chắn cô ta là quái thai.

Lâm Nam Vũ quần khần lên người rồi ra khỏi phòng tắm, lau khô tóc, nằm trên giường, không hề thấy buồn ngủ chút nào. Sau đó anh ngồi dậy, nhìn đồng hồ đã chỉ 12 giờ, nghĩ một lúc, cầm điện thoại di động lên, tìm một số điện thoại rồi ấn nút, lập tức đầu dây bên kia vang lên giọng nói vui vẻ:

- Vũ, sao anh lại gọi điện thoại cho em? Anh có biết em nhớ anh lắm không, ngày nào cũng chờ điện thoại của anh! Em còn tưởng anh không thèm tìm em nữa, nếu như vậy thì em chẳng còn niềm vui để sống nữa. Em không thể không có anh, thực sự không thể không có anh, Vũ...

Lâm Nam Vũ chán nản ngắt lời:

- Sao thế? Không thích anh gọi vào lúc này hả? Thế thì anh cúp vậy.

- Không phải, không phải, anh đừng giận. – Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lo lắng. – Em chỉ thấy ngạc nhiên thôi.

Lâm Nam Vũ nghĩ một lát rồi nói:

- Anh chỉ có một câu hỏi muốn hỏi em, em phải nói thật nhé, nếu không sau này đừng mong gặp lại anh nữa.

- Anh hỏi đi, em sẽ nói thật, không dám nói dối nửa lời.

- Ngày trước anh... ý anh là ngày trước anh làm việc xong cho em tiền, em có giận không? Có cảm thấy bị sỉ nhục không?

- Không. Anh cho em tiền chứng tỏ anh thích em mà!

Lâm Nam Vũ lập tức cúp điện thoại, cau mày:

- Bực mình, cái gì chứ? Đúng là bị bệnh, hơn nữa bệnh còn không nhẹ. – Điện thoại rung, Lâm Nam Vũ chẳng buồn nhìn, tháo luôn pin ra. Hai người phụ nữ này đúng là chẳng biết ai bị bệnh tâm thần, đánh chết mình cũng không tin “cho tiền chứng tỏ anh thích em”, ngu ngốc! Lâm Nam Vũ nhắm mắt lại, nhưng trong đầu anh ngập tràn hình ảnh của người phụ nữ đó, cứ lượn qua lượn lại.

- Anh thích em không? – Nụ cười ngọt ngào, đôi môi căng mọng đặt lên má anh một nụ hôn lạnh lạnh, bàn tay nhỏ không ngoan ngoãn đang cởi áo anh, một chiếc cúc, hai chiếc cúc...

- Thích...

Nhìn đôi môi mềm mại của cô lướt tới khoe miệng anh, cái lưỡi nhỏ như con rắn chuyển động trong miệng anh.

- Em biết là anh thích em, em cũng thích anh, ngày nào cũng nhớ anh, muốn được ở bên anh mãi mãi. – Làn da trắng ngần mát lạnh như một cơn gió đêm, đem lại cho anh sự hưng phấn, hôn lại người đàn bà trong tay, dục vọng của anh lại dâng lên. Anh đang định cởi quần áo cô ra thì bỗng dưng cô biến mất:

- Em đi đâu rồi? Em đừng đi, đừng bỏ lại anh.

Lâm Nam Vũ ngồi bật dậy khỏi giường, nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng gió rú rít, không biết từ bao giờ, thì ra trời đã mưa. Chiếc rèm màu trắng treo trên khung cửa sổ bay phấp phất trong gió, vang lên những tiếng động nặng nề. Lâm Nam Vũ vội vàng nhảy xuống giường, nước mưa lạnh buốt mang theo những cơn gió điên cuồng đập vào mặt anh, anh cố nén để không hắt xì hơi. Anh vội vàng kéo cánh cửa sổ ở ban công lại, mặt đất dưới chân đã ướt nước mưa, dội lại trong anh cảm giác lạnh lạnh. Anh nhanh chóng chạy về giường, lau khô chân rồi chui vào trong chăn.

Nhớ lại giấc mơ vừa nãy, bàn tay anh vô thức sờ vào chỗ mà cô vừa xuất hiện trong giấc mơ, trên đó hình như vẫn còn lưu lại mùi hương của cô. Nếu đêm nay có cô nằm bên cạnh thì hạnh phúc biết bao nhiêu! Anh bắt đầu thấy nhớ cô, bắt đầu thấy không hạn cô như trước nữa.

Một tiếng sấm vang lên kèm theo tia chớp rạch ngang bầu trời khiến căn phòng dường như thoáng chao đảo, Lạc Tiểu Phàm giật mình tỉnh giấc. Tầm rèm cửa đang khiêu vũ điên cuồng trong mưa gió, như một bóng ma đang nhe nanh gớm giết. Lạc Tiểu Phàm run rẩy, cô sợ hãi ôm chặt lấy cơ thể, những giọt nước mắt sợ hãi không nhìn được, đua nhau lăn ra, những đêm tối như thế này, anh đều ở bên cạnh cô, ôm chặt cô, nhưng bây giờ...

Rất nhiều năm trước, cũng vào một đêm mưa gió như thế này, mẹ cô nhảy từ tầng 4 xuống, cả người bố cô là máu, nằm bất động trên sàn nhà. Khi đó cô rất sợ, rất sợ, nhưng không ai nghe thấy tiếng kêu thét của cô, cứ như thế, cô run rẩy ngồi trên sàn nhà suốt cả một đêm. Bên ngoài không ngớt vang lên tiếng sấm. Nó giống như một cơn ác mộng bao vây lấy Lạc Tiểu Phàm, cô sợ trời mưa, sợ ánh chớp chói lòa. Cô nhảy xuống khỏi giường, co mình trên sàn nhà, sàn nhà lạnh buốt. Một lần nữa cô lại nhớ tới khuôn mặt của mẹ, mẹ cô khi còn sống rất xinh đẹp, nhưng khi chết đi lại vô cùng xấu xí.

Lạc Tiểu Phàm không chịu đựng được nữa, bắt đầu bật khóc.

Lâm Nam Vũ cũng không ngủ được, nhưng bỗng dưng anh có cảm giác gì đó, bèn ngồi dậy nhặt cục pin điện thoại rơi trên sàn nhà rồi lắp vào, điện thoại vừa được bật nguồn, tiếng chuông lập tức vang lên, đó là số điện thoại lạ. Anh ấn vào nút nghe, trong đó vang lên tiếng khóc nho nhỏ:

- Anh có thể nói chuyện với em không? – Giọng nói vô cùng yếu đuối.

- Cô... – Lâm Nam Vũ bắt giác giật mình: Là cô ấy, Lạc Tiểu Phàm! Lần đầu tiên anh nghe thấy giọng nói của cô như vậy, yếu đuối khiến người ta phải đau lòng.

- Ngoan, làm sao thế? Nói với anh nào. – Lâm Nam Vũ cũng giật mình trước giọng nói của mình, sao anh lại có thể nói với cô bằng giọng nói dịu dàng như thế, chẳng phải anh hận cô sao? Chẳng phải anh bao lần muốn giết cô sao?

- Em... em sợ, em sợ lắm. – Trong điện thoại lại vang lên tiếng khóc nho nhỏ.

Lâm Nam Vũ sốt ruột:

- Em làm sao? Em đang ở đâu? Anh sẽ tới tìm em, em đừng có khóc. – Lâm Nam Vũ cảm thấy trái tim mình dường như muốn vỡ vụn ra.

Trong điện thoại lại vang lên tiếng nói ngắt quãng.

- Em không sao... em sợ sấm, anh đừng cúp điện thoại được không? Ở thành phố này, em chỉ có anh là người thân nhất.

Lâm Nam Vũ thấy Lạc Tiểu Phàm dùng từ “thân nhất”, khóe miệng lại nở nụ cười châm biếm, nhưng trái tim thì thấy ấm áp vô cùng. Anh an ủi cô:

- Được rồi, đừng sợ, em ở nhà một mình sao? Có cần anh tới với em không?

- Không cần đâu, mưa lớn lắm, anh sẽ cảm mát, chỉ cần anh nói chuyện qua điện thoại với em thế này là được rồi.

- Sao em có số điện thoại của anh, hay là...

- Không phải, ai bảo anh là khách hàng quan trọng bên công ty em chứ? Em không thể nào không biết số điện thoại của khách hàng được.

Lâm Nam Vũ lại nghe thấy giọng nói lém lỉnh của cô, bất giác bật cười:

- Anh đâu có nói em yêu thầm anh. Chỉ tại em đa nghi thôi, hay là em yêu thầm anh thật? – Nghe thấy đầu dây bên kia một hồi lâu không thấy ai trả lời, Lâm Nam Vũ kéo chăn lên cao một chút. Nhiệt độ ban ngày và ban đêm ở thành phố này chênh lệch rất lớn, có thể là vì ở gần biển, đôi lúc đắp một cái chăn mà vẫn thấy lạnh.

- Em có đắp chăn không đấy? Hôm nay lạnh lắm!

- Không, em đang ngồi trên sàn nhà!

Lâm Nam Vũ ngồi bật dậy, lo lắng nói:

- Cái gì? Ngồi trên sàn nhà? Mau đứng lên. Nếu không bị cảm thì làm thế nào? Nhanh lên, ngoan ngoan lên giường đi, nếu không anh sẽ tới đó đánh vào mông em đấy. Nghe lời nào, ngoan.

Trong điện thoại vang lên tiếng nói bướng bỉnh nhưng dứt khoát:

- Không!

Lâm Nam Vũ nhảy xuống đất:

- Em, em đúng là đáng chết mà! Mau nói cho anh biết em ở đâu? Anh lập tức mặc quần áo rồi tới tìm em.

- Không, hay là anh hát cho em nghe rồi em sẽ lên giường.

Lâm Nam Vũ nổi giận, cô có lên giường hay không là việc của cô, lại còn bắt anh phải hát cho cô nghe nữa. Nhưng anh thực sự sợ cô không chịu lên giường nằm, ngộ nhờ bị cảm thật thì đâu phải chuyện chơi. Anh nịnh:

- Vậy được rồi! Anh hát bài “Đội nhạc chim ưng” cho em nghe nhé. Nhưng em phải lên giường nằm cẩn thận rồi đắp chăn vào đã.

Lạc Tiểu Phàm ngoan ngoãn trèo lên giường, đắp chăn:

- Em muốn nghe bài Khách sạn California.

- Được!

Đó cũng là bài hát mà Lâm Nam Vũ thích nhất:

On a dark desert highway

Cool wind in my hair

Warm smell of colitis rising

Up through the air Up ahead in the distance

I saw a shimmering light

My head grew heavy and my sight grew dim

I had to stop for the night

There she stood in the doorway

I heard the mission bell

And I was thinking to myself

Tiếng hát của Lâm Nam Vũ khàn khàn, có vẻ gì đó rất quyến rũ, còn có một chút đau thương, nhưng Lạc Tiểu Phàm nghe anh hát xong lại cười rất ngọt ngào. Lâm Nam Vũ đã hát xong một lúc lâu mà không nghe thấy Lạc Tiểu Phàm nói gì.

- Ngủ rồi hả?

Một giọng nói nũng nịu vang lên:

- Em nhớ anh, muốn anh.

Mọi phòng tuyến mà Lâm Nam Vũ tự dựng lên đều sụp đổ trong chớp mắt, giọng anh càng khàn hơn:

- Ừm, anh cũng muốn có em, vừa này anh còn mơ thấy em, thấy em giúp anh cởi quần áo, còn hôn anh, nhưng khi anh muốn ôm em thì không thấy em đâu nữa.

Một lúc lâu sau Lạc Tiểu Phàm vẫn không nói gì nữa.

- Em buồn ngủ rồi, chúc ngủ ngon! – Không chờ Lâm Nam Vũ trả lời, bên kia đã cúp điện thoại.

Lâm Nam Vũ vội vàng gọi lại, nhưng bên trong chỉ vang lên giọng nói “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Lâm Nam Vũ thở mạnh, bực bội nói:

- Đồ đàn bà chết tiệt! Đang chơi trò gì vậy? Lẽ nào cô được phép nói nhớ tôi nhưng không cho phép tôi mơ thấy cô sao? – Anh cắn chặt môi, lòng tự trọng lại bị tổn thương thêm một lần nữa, vì cô.

Bầu trời bên ngoài u ám, lúc này anh mong trời mau sáng, anh muốn gặp Lạc Tiểu Phàm, rất muốn, rất muốn. Thì ra mùi vị của sự nhớ nhung lại đắng như thế, đắng từ trong tim, sau đó lan ra khắp cơ thể...

9. Chương 06 Phần 2

Khi ánh mặt trời đầu tiên của buổi sáng lọt vào phòng, Lâm Nam Vũ lập tức ngồi dậy, lắc lắc cái đầu nặng nề, hai đôi mắt như dính chặt vào nhau, không tài nào mở ra nổi. Một lúc lâu, anh mới mở được mắt, đôi mắt cay xè vì bị ánh nắng chiếu vào. Bước vào phòng tắm xong, anh soi mình trong gương, đôi mắt hơi sưng, vỗ mặt một cái, mở tủ quần áo, trong đó là những chiếc áo sơ mi với nhiều màu sắc, có bốn hàng áo, mỗi hàng có khoảng 100 cái áo. Lâm Nam Vũ cầm một chiếc áo màu đen soi vào trong gương, lắc đầu, hôm nay sắc mặt của anh không tốt lắm, màu đen sẽ khiến khuôn mặt anh càng sạm đi. Cầm một chiếc áo màu trắng, lại lắc đầu. Sao hôm nay thử bộ nào cũng không vừa mắt. Treo vào tủ, nhìn thấy một chiếc áo sơ mi màu hồng phấn. Từ sau khi tiếp quản công việc của ba, những chiếc áo có màu sắc sặc sỡ thế này ít khi anh dùng tới, giờ anh lấy ra, cả người anh dường như có tinh thần hơn rất nhiều.

Anh lại mở một cái tủ khác, đó là tủ đựng quần, cầm một chiếc quần âu màu đen, nghĩ một lát, anh lại đặt xuống. Hôm nay chắc là cô gái đó sẽ tới công ty bàn công chuyện, buổi trưa có thể cùng cô đi ăn đồ Hàn Quốc, nghe nói ở đường 14 khu Hương Xá mới mở một nhà hàng, đồ ăn cũng khá ngon, có thể đưa cô tới đó thưởng thức. Anh lấy ra một cái quần bò hiệu Chanel màu trắng, không nhìn được lại mỉm cười: Tôi không tin cô không thích tôi, tôi nhất định phải bắt cô thích tôi, khóc vì tôi, xem tới lúc đó tôi sẽ dạy bảo cô như thế nào. Dạy bảo thế nào nhỉ? Đúng rồi, không cho cô hôn tôi, chỉ được nhìn, không được sờ. Nhưng mà ngộ nhỡ mình muốn hôn cô ta thì sao nhỉ? Thôi mặc kệ, đó là chuyện sau này, bây giờ phải làm cho cô ta thích mình trước đã, đó mới là việc chính.

Anh mặc quần áo, ngắm mình trong gương, đẹp tới mức chính anh cũng phải thốt lên khen ngợi. Ánh mắt có thần, đôi môi kiêu ngạo nhưng gợi cảm, cái áo sơ mi màu hồng phấn khiến trong vẻ nam tính của anh còn có phần lãng lợ, nhưng việc này không ảnh hưởng tới sức quyến rũ tỏa ra từ con người anh. Anh lại suy nghĩ một lát, mở tủ ra, trong đó là một hàng nước hoa, nhãn hiệu gì cũng có. Đặt tay lên lọ nước hoa hiệu CD rồi lại bỏ tay xuống, mùi thơm này thích hợp với những người đàn ông trưởng thành, hôm nay dùng loại khác có lẽ tốt hơn. Cầm lọ nước hoa Givenchy có mùi ngòn ngọt, xịt vào không khí, trong không khí lập tức lan tỏa một mùi hương hoa quả dịu dàng rất dễ chịu, nước hoa chậm chậm bám vào quần áo Lâm Nam Vũ, nghe nói cách xịt nước hoa này rất thích hợp với những ngày mùa hè mặc ít quần áo.

Tâm trạng của Lâm Nam Vũ tốt lên một cách kỳ lạ, cái mũi cũng không còn cảm thấy đau nữa. Xuống lầu, thấy ông nội và bố mẹ đang ngồi quanh bàn ăn. Lâm Nam Vũ vui vẻ chào mọi người:

- Chào cả nhà!

Kiều Ngọc Phượng thấy sắc mặt con trai mình đã sáng sủa hơn ngày hôm qua, tâm trạng hình như cũng tốt hơn. Lại còn ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng. Thấy bộ quần áo trên người Lâm Nam Vũ, bà tò mò hỏi:

- Vũ, hôm nay con không đi làm hả? Sao ăn mặc thoải mái thế?

Lâm Nam Vũ quét một ít sa lát lên bánh mì, cắn mạnh một miếng, uống một cốc nước hoa quả, nói:

- Có đi làm chứ. Mẹ, mẹ bảo con mặc thế này có đẹp không? – Anh hơi lo lắng nhìn Kiều Ngọc Phượng, chỉ sợ mẹ mình chê xấu.

Kiều Ngọc Phượng nhìn con trai từ trên xuống dưới, thấy bộ quần áo này đẹp hơn bình thường mặcple rất nhiều, ngay cả khuôn mặt anh cũng trở nên trẻ trung, khỏe mạnh hơn. Bà nói:

- Đẹp, sao mẹ chưa thấy con mặc cái áo này bao giờ?

Lâm Nam Vũ vui vẻ:

- Đây là câu nói hay nhất của mẹ. – Nhưng anh không làm thế nào để che giấu được vẻ hạnh phúc trên khuôn mặt, chỉ cần nghĩ tới người phụ nữ đó là anh đã sốt ruột tới không ăn được cơm rồi.

Lâm Hàn nhìn con trai, đánh mắt ra hiệu cho ba ông. Lâm Chấn Nam xua tay, nói:

- Tiểu Vũ, nếu có bạn thì thường xuyên đi chơi đi, về nhà muộn cũng không sao, ông đã có ba con chăm sóc rồi.

Lâm Nam Vũ sung sướng thơm chụt lên má ông nội:

- Con biết là ông nội tốt nhất mà. Con ăn no rồi, hôm nay có thể sẽ ăn cơm cùng bạn, về muộn một chút.

Kiều Ngọc Phượng không an tâm, lại dặn dò thêm:

- Đừng có về muộn quá, giờ kẻ xấu bên ngoài nhiều lắm. – Kiều Ngọc Phượng nhìn con trai lên ô tô mới chép miệng nói với Lâm Chấn Nam. – Ba, ba lúc nào cũng chiều chuộng nó. Ba xem giờ nó thế nào rồi, ngày nào cũng chơi bởi đàn đúm ở bên ngoài, nó có vợ sắp cưới rồi cơ mà.

Lâm Chấn Nam không vui, hừ giọng rồi đứng lên, nói:

- Năm xưa nếu không phải Lâm Hàn cũng không về nhà thì đã không tới lượt con làm con dâu của Lâm Chấn Nam này.

Kiều Ngọc Phượng nhìn chồng mình, chép miệng, chẳng nói câu nào nữa. Lâm Hàn cười cười, an ủi:

- Em đừng có lo, ba hiểu con trai hơn chúng ta. Em thấy đấy, tình cảm của ba với Tiểu Vũ rất tốt, em đừng thấy ba tỏ vẻ đứng đưng như thế, thực ra trong lòng ba biết nhiều chuyện hơn chúng ta đấy.

Lâm Nam Vũ lái chiếc xe Ferrari tới đường 6 khu Hương Xá, cảm nhận được vô số ánh mắt ngưỡng mộ lướt qua người mình. Anh đặc ý nhìn khuôn mặt điển trai của mình trong gương, anh không tin là có người đàn bà nào anh không “giải quyết” được, trừ phi người đó không phải đàn bà.

Một chiếc xe con màu trắng đi theo sau xe anh suốt từ lúc anh rẽ vào đường 6 khu Hương Xá. Chiếc xe có biển số rất “ngầu”, 00001, người lái xe là một cô gái rất thời trang, mặc dù đôi kính râm to bản che mất nửa khuôn mặt cô nhưng đôi môi gợi cảm khê cong lên thách thức, mái tóc dài buông ngang vai tung bay trong gió, thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Lâm Nam Vũ mỉm cười, anh không phải người đi đường, anh là Lâm Nam Vũ, không dễ dàng bị phụ nữ qua mặt như thế. Anh tăng tốc xe, anh không thích có một chiếc xe như con ruồi cứ bám sau xe anh, đẹp hay xấu cũng chẳng liên quan gì tới anh cả, chỉ khi anh có ham muốn thì anh mới quan tâm tới vẻ đẹp của một người đàn bà. Chỉ tiếc là bây giờ anh chỉ có ham muốn với người phụ nữ đáng ghét kia thôi, còn với những người đàn bà khác, hôm nay anh không có hứng thú.

Nhưng chiếc xe đó vẫn bám sát xe anh, anh nhanh cô ta cũng nhanh, anh chậm cô ta cũng chậm. Lâm Nam Vũ cười lạnh: Tôi không có hứng thú với những người đàn bà tự tìm tới mình. Nhưng hình như có một người là ngoại lệ, cho dù cô chủ động như thế nào thì anh vẫn có hứng thú, mà hứng thú lại vô cùng nhiều.

Lâm Nam Vũ không nhịn được, nở một nụ cười đắc ý, không biết đây là lần thứ bao nhiêu trong ngày hôm nay, anh mỉm cười như vậy, chỉ cần nghĩ tới cô là anh muốn cười, muốn gặp cô, nhớ cô, thích cái cảm giác cô quyến rũ mình, làm cho anh thỏa mãn, đó là điều mà những người phụ nữ khác không thể cho anh được.

Đèn đỏ trước mặt sáng lên, Lâm Nam Vũ đặt ngón tay lên khóe miệng, có vẻ trầm tư. Anh không biết tư thế này của anh thu hút biết bao nhiêu. Thi thoảng lại có người dừng bước chân, ngây ngô nhìn khuôn mặt anh, giao thông bỗng chốc trở nên rối loạn, viên cảnh sát chỉ huy giao thông đứng bên đường thổi còi thật to, đảo mắt nhìn xung quanh xem kẻ nào là thủ phạm, chiếc xe Ferrari màu đỏ của Lâm Nam Vũ đập vào mắt cảnh sát, sau đó là một khuôn mặt đẹp như minh tinh màn bạc. Viên cảnh sát chán nản lắc đầu:

- Đẹp trai không phải lỗi của anh, nhưng khiến giao thông hỗn loạn thì không được.

Một chiếc xe dừng sát bên phải xe của Lâm Nam Vũ, Lâm Nam Vũ giật nảy mình. Dừng lại mọi tưởng tượng, anh giận dữ ngẩng đầu lên. Cô gái trên chiếc xe màu trắng gỡ cặp kính râm xuống. Cô có một đôi mắt rất quyến rũ, khóe miệng khẽ nhếch lên, khuôn mặt trái xoan khiến cô càng trở nên nổi bật, chiếc áo sơ mi trắng cổ hình chữ V càng làm nổi bật lên nước da trắng như ngọc của cô.

Người con gái đó không nhìn Lâm Nam Vũ. Lâm Nam Vũ cười nhẹ, trò chơi này anh gặp nhiều rồi. Anh quay đầu lại, trong lòng thầm nghĩ, lát nữa gặp người phụ nữ kia, nhất định anh phải “giải quyết” cô! Anh thực sự muốn có cô, hình như hôm qua mới... Sao hôm nay lại ham muốn mạnh mẽ như thế. Chết tiệt, nhóc con, nói gì hôm nay tôi cũng sẽ giải quyết em!

Bộ Tiểu Yên thấy Lâm Nam Vũ lạnh lùng nhìn mình một cái rồi quay đầu đi, cứ như thể cô không hề tồn tại, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, cười lạnh lùng, khuôn mặt điển trai không biết đang nghĩ điều gì, đôi mắt toát ra ánh nhìn dịu dàng, chắc chắn là đang nghĩ tới đàn bà, đàn ông chỉ những khi nghĩ tới đàn bà mới có biểu cảm như vậy. Bỗng dưng cô cảm thấy đổ kị với người đàn bà trong lòng anh, cô chưa bao giờ thích một gã đàn ông nào, cho rằng đàn ông đều là những kẻ bẩn thỉu, đáng ghét bao vây lấy mình, giống như một lũ ruồi. Nhưng đối với Lâm Nam Vũ, từ giây đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã muốn thu hút sự chú ý của anh, ai mà biết được rằng anh không thèm nhìn cô lấy một cái, khó khăn lắm mới đậu được xe ngang hàng với anh, anh lại coi như cô không tồn tại, thật là tức chết lên được.

Đèn xanh bật sáng, Lâm Nam Vũ đang định khởi động xe thì viên cảnh sát chỉ huy giao thông đứng trước mặt đi tới, vỗ vỗ vào xe anh, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc:

- Chào anh, hy vọng lần sau anh lái xe qua con đường này hãy đeo kính râm lên để đóng góp một phần cho việc đảm bảo trật tự an toàn giao thông, cảm ơn!

Một lúc lâu sau Lâm Nam Vũ vẫn không kịp phản ứng, Bộ Tiểu Yên ngồi trong xe bật cười lớn:

- Đẹp trai không phải lỗi của anh, nhưng làm giao thông hỗn loạn thì là anh không đúng. – Viên cảnh sát nghe thấy câu nói đó, quay sang nhìn Bộ Tiểu Yên mỉm cười tán thưởng, gật đầu rồi quay lại nhìn Lâm Nam Vũ. – Đây cũng là câu nói mà đa số mọi người đều muốn nói, hy vọng anh hãy đeo kính râm lên.

Lâm Nam Vũ lắc đầu, cố nặn ra một nụ cười, khóe miệng khẽ nhếch lên:

- Tôi sẽ suy nghĩ, cảm ơn anh đã nhắc nhở, tôi rất đẹp trai, đẹp trai tới mức khiến giao thông rối loạn, đây là món quà tuyệt vời nhất mà tôi nhận được ngày hôm nay.

Viên cảnh sát đứng thẳng người, gơ tay chào Lâm Nam Vũ:

- Cảm ơn anh đã giúp đỡ giao thông của nơi này, hoan nghênh lần sau tới với đường 6 khu Hương Xá.

Lâm Nam Vũ lái xe lao đi, xe của Bộ Tiểu Yên cũng bám sát theo sau.

Lâm Nam Vũ không nén được nụ cười, mình thật sự đẹp trai như thế sao? Nhưng tại sao người đàn bà đó lại không thích mình? Tại sao trước mặt cô ta, mình không có chút tự tin nào? Thở dài chán nản, ai bảo anh đụng phải một quái thai, không bị vẻ đẹp của anh mê hoặc. Người đàn bà như thế này lấy về nhà sẽ rất an toàn, ngay cả một người đàn ông như mình cũng không coi vào đâu thì những người đàn ông khác chắc chắn cũng không thể nào lọt vào mắt cô, không cần lo cô chạy trốn với kẻ khác. Lâm Nam Vũ không nhịn được lại cười, nụ cười vô cùng quyến rũ.

Anh dừng xe trước cổng Tòa nhà Hương Xá, từ trên xe bước xuống, ánh mắt của rất nhiều người đều dừng lại nơi anh. Không biết bắt đầu từ lúc nào, trước cửa Tòa nhà Hương Xá vào mỗi buổi sáng đã tập trung một đám con gái xinh đẹp, ánh mắt bọn họ nhìn Lâm Nam Vũ cứ như thể nhìn thấy cây kem ngon nhất trên thế giới này, chỉ hận là không thể ăn ngấu nghiến anh. Lâm Nam Vũ bực mình lắc đầu, xem ra anh phải nhờ bảo vệ giải quyết chuyện này, nếu cứ tiếp tục như thế thì cổng Tòa nhà Hương Xá sẽ thành trại ị nạn cho bọn đàn bà hết.

Một cô gái mặc chiếc váy yếm màu trắng, khuôn mặt xinh đẹp như búp bê lao về phía Lâm Nam Vũ, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn anh, trong tay là một hộp nhỏ bằng thủy tinh màu tím, trong đó là một cái đồng hồ kim cương nhân hiệu Chanel kiểu dáng mới nhất, dùng đôi tay run rẩy đưa tới trước mặt Lâm Nam Vũ, ánh mắt chờ đợi:

- Em tặng anh cái này, hy vọng anh sẽ thích.

Lâm Nam Vũ không buồn nhìn một cái, gạt tay cô gái ra. Chiếc hộp thủy tinh rơi xuống đất, vỡ tan thành hàng ngàn mảnh vụn, ngay cả trái tim mỏng manh yếu ớt của cô gái cũng vỡ tan theo. Cô gái nhìn khuôn mặt lạnh lùng, tàn nhẫn của Lâm Nam Vũ, đau lòng rơi lệ. Đúng lúc đó Bộ Tiểu Yên từ trên xe bước xuống, thấy Lâm Nam Vũ không buồn liếc cô gái kia một cái, đã đi thẳng vào Tòa nhà Hương Xá, sự căm ghét trên khóe miệng giống như một cái kim đâm thẳng vào trái tim cô gái và cũng đâm thẳng vào trái tim Bộ Tiểu Yên. Cô chưa bao giờ thấy người đàn ông nào tuyệt tình như thế, lạnh lùng như thế, Bộ Tiểu Yên không tin trên đời này có người nào lại từ chối cái đẹp, cô muốn thử xem, để xem anh tuyệt tình hay cô bạc bẽo. Cô quay người lên xe, trong lòng thầm nói: Hãy đợi đấy!

Người bảo vệ cung kính mở cửa cho Lâm Nam Vũ, ngạc nhiên khi nhìn thấy bộ quần áo trên người anh, cũng chẳng trách bọn họ tỏ ra ngạc nhiên như vậy, đây là lần đầu tiên Lâm Nam Vũ mặc như thế này đi làm. Cô nhân viên lễ tân giúp anh mở cửa thang máy, đôi mắt cứ nhìn anh chăm chăm. Lâm Nam Vũ kéo kéo cổ áo, không nhìn được lại cười.

- Tổng giám đốc Lâm, hôm nay anh đẹp trai quá! – Cô nàng trực quầy lễ tân cứ nhìn anh không chớp mắt.

- Vậy sao? Cảm ơn! – Anh lạnh lùng nói. Không biết người đàn bà đó có thích anh như thế này không nhỉ? Anh lại cười.

- Tổng giám đốc Lâm đang yêu sao?

Khi cô nhân viên lễ tân hỏi câu này, đôi mắt cô thoáng nét u buồn. Lâm Nam Vũ nhìn đồng hồ, còn 10 phút nữa là tới 9 giờ, còn nửa tiếng nữa là anh sẽ được gặp người đàn bà đó, thật là đáng mong đợi. Đang định bước vào thang máy thì nghe thấy câu hỏi của cô nhân viên, anh đứng lại:

- Cô nói yêu cái gì?

Cô nhân viên chếp miệng:

- Những người đang yêu đều giống như anh, cứ cười ngô nghê một mình.

Lâm Nam Vũ nuốt nước bọt, cắn môi, mỉm cười với cô gái rồi đi vào thang máy, lẩm bẩm:

- Yêu, hình như ngày nào tôi cũng yêu.

Ra khỏi thang máy, Sử Phi Phi đã bước lên đón anh. Nhìn bộ quần áo trên người Lâm Nam Vũ, ánh mắt của cô cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc như những người khác. Tâm trạng Lâm Nam Vũ có vẻ rất tốt, nụ cười tự tin nở trên khuôn mặt, hỏi thăm dò:

- Thư ký Sử, cô thấy con lợn kia có thích tôi mặc như thế này không? Cô thấy bộ quần áo của tôi thế nào, có được không?

Sử Phi Phi hơi ngạc nhiên, đây là Lâm Nam Vũ, công tử hào hoa, đa tình mà cô quen biết sao? Anh đã bắt đầu quan tâm tới cảm nhận của phụ nữ rồi sao?

Anh lại lẩm bẩm:

- Tôi không tin là có người nào mà Lâm Nam Vũ không giải quyết được, nhóc con, cô chờ đấy, nói gì thì nói, tôi cũng bắt cô bại trận trong tay tôi!

Sử Phi Phi nhìn Lâm Nam Vũ, trong lòng thấy nhói đau, xem ra anh đã thực sự bị người phụ nữ đó hớp mắt hồn rồi, chỉ có điều chính anh vẫn chưa biết mà thôi.

- Hôm nay người dẫn đầu không phải Lạc Tiểu Phàm, là... – Sử Phi Phi nhẹ nhàng nói.

Lâm Nam Vũ còn chưa nghe xong, sắc mặt đã lập tức rất khó coi:

- Cô ta không tới, sao cô ta có thể không tới? – Đúng vậy! Cô không tới thì anh ăn mặc như thế này để cho ai ngắm? Cho đám con gái si tình ngoài kia sao? – Cô gọi điện tới công ty họ, nói là tôi còn nhiều chi tiết không hiểu rõ, muốn mời Lạc Tiểu Phàm tới đây, nếu không thì đừng nói tới chuyện hợp tác. – Khuôn mặt anh sa sầm xuống như bầu trời đang cơn mưa, quay người bước vào phòng làm việc, đóng chặt cửa lại.

Sử Phi Phi lắc đầu, thở dài một tiếng rồi đi gọi điện thoại.

10. Chương 07

- Cái gì? Sao nhất định phải là tớ đi, tớ là thiết kế chính, đâu phải thằng sai vặt! – Lạc Tiểu Phàm giận dữ hỏi.

Lý Giai nhìn cô xin lỗi:

- Đó là do công ty bên đó chỉ đích danh cậu phải đi.

- Không đi, tớ không muốn nhìn thấy mặt gã khốn nạn đó! – Lạc Tiểu Phàm nhớ lại tối qua mình thật là mất mặt, còn gọi điện thoại cho anh ta, trời ơi! Không biết anh ta sẽ cười nhạo mình như thế nào. Trời không sợ, đất không sợ, nhưng cô lại sợ sấm sét, đúng là mất mặt mà. Không thể đi, kiên quyết không đi, nói gì cũng không được đi!

Lý Giai mệt mỏi nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Rốt cuộc cậu với anh chàng đa tình đó có thù oán gì, sao anh ta cứ khó dễ với cậu vậy? Ngày trước chưa bao giờ nghe nói anh ta gây khó dễ cho người đàn bà nào, hay là cậu đắc tội với anh ta?

- Tớ mà đắc tội với một con lợn sao? Tớ làm gì có cái bản lĩnh đó, là anh ta đắc tội tớ thì đúng hơn! Ngày nào cũng gây khó dễ cho tớ, con bà nó, đừng để tớ nhìn thấy mặt anh ta, nếu còn nhìn thấy thì anh ta chết chắc rồi! Tớ sẽ xé xác anh ta thành tám mảnh, sau đó ném cho chó ăn! Mà chắc gì chó đã thèm ăn thịt thối của anh ta, thế thì cho rắn ăn, dù sao anh ta cũng giống rắn, đều là đồ độc ác!

Lý Giai kinh hãi nhìn Lạc Tiểu Phàm, thở dài:

- Câu này mà để cho đám fan của anh ta nghe thấy thì tớ sợ người chết không phải là anh ta mà là cậu. Hôm đó cậu cũng nhìn thấy đó, có bao nhiêu cô gái xinh đẹp vì để được nhìn anh ta một lần mà sáng nào cũng tập trung trước cửa Tòa nhà Hương Xá. Cũng chỉ có cậu là có gan châm chọc anh ta ngay trước mặt mọi người thôi. Mà cũng lạ thật, anh ta lại không giận cậu, chắc kiếp trước hai người là oan gia nên kiếp này mới phải lòng nhau.

Lạc Tiểu Phàm hừ mũi:

- Phải lòng? Tớ có thể phải lòng một con lợn như anh ta sao? Có phải mắt cậu bị hỏng nên mới khen ngợi anh ta? – Lý Giai cũng không muốn tranh luận với Lạc Tiểu Phàm thêm nữa, chỉ ném lại một câu:

- Tóm lại, tớ không nói nhiều với cậu nữa, cậu có tới công ty của anh ta không?

- Không đi, đánh chết cũng không đi, đánh không chết thì càng không đi! – Lạc Tiểu Phàm kiên quyết.

Lý Giai chán nản đứng lên:

- Thế thì cậu tới phòng Lão Béo mà nói, tớ không làm chủ được chuyện này. Còn nữa, cẩn thận Lão Béo lại kêu nghèo khổ với cậu, lúc đó thì không đi cũng phải đi.

Lạc Tiểu Phàm xì một tiếng rõ dài, đứng lên, nghĩ thầm hôm nay nói gì mình cũng không đi, cho dù Lão Béo có khóc lóc thảm thương tới đâu, cùng lắm thì mình không làm nữa. Hình như mình chỉ còn có 200 tệ, thôi kệ nó, kẻ sĩ có thể giết nhưng không thể sĩ nhục.

- Ôi chà, thiết kế Lạc giỏi nhất của tôi tới rồi hả, mời vào, mời vào! – Cao Liên Cường vừa nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm đã chào mời đôn đả.

Hai mắt Lạc Tiểu Phàm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tròn như Phật của Lão Béo, nói thầm: Hôm nay ông có cười ra hoa thì Lạc Tiểu Phàm tôi cũng không đi! Có ai mà không biết Lão Béo là một con hồ ly có nụ cười nổi tiếng, khi ông ta cười càng vui vẻ thì bạn càng phải đề phòng. Cô giả vờ làm ra vẻ không hiểu, nói:

- Sếp tổng tìm tôi có việc gì, không phải là muốn tăng lương cho tôi đấy chứ!

Cao Liên Cường xoa hai tay vào nhau, nụ cười càng thêm gượng gạo:

- Tôi biết là cô rất có năng lực, công ty phải thưởng thêm cho cô, nhưng công ty vừa mới thành lập, khó khăn lắm. Có điều chỉ cần trò chơi “Áo mộng cuộc đời” được tung ra thị trường thì tôi sẽ lập tức tăng lương cho cô.

Lạc Tiểu Phàm cười tít cả mắt, trông như một thiên thần nhỏ, nhưng nụ cười đó khiến Cao Liên Cường đứng cạnh không rét mà run. Ông ta thà nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm khóc còn hơn là thấy cô cười. Cô mà cười thì chắc chắn là không có chuyện gì tốt đẹp cả.

- Nếu thế thì khi nào tôi được lên lương, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. Tôi ra ngoài đây. – Cô lạnh lùng trả lời. Lão Béo lại chơi trò này với cô, Lạc Tiểu Phàm cô là ai mà lại trúng kế của Lão Béo?

- Chuyện đó... – Cao Liên Cường đặt hai tay lên vai Lạc Tiểu Phàm, thở dài. – Tiểu Phàm, coi như cô thương hại tôi đi! Tôi trên...

Lạc Tiểu Phàm chu miệng: Lại cái trò này! Cô ngắt ngang lời ông:

- Để tôi nói hộ ông cho! Tôi trên có mẹ già, dưới có con nhỏ, cô mà không giúp tôi thì cả nhà tôi không có cơm mà ăn!

Cao Liên Cường mặt dày, bật cười “hi hi” hai tiếng:

- Tiểu Phàm, tôi đã bảo là cô thông minh mà, cái gì cũng biết.

Khuôn mặt Lạc Tiểu Phàm lập tức trở nên lạnh lùng:

- Ở nhà A đường 10 khu Hương Xá là nhà ai? Một chiếc BMW và Mercedes trong bãi để xe là của ai? Người đàn bà nuôi ở đường 2 khu Hương Xá là của ai? Ông đừng có giở trò này ra với Lạc Tiểu Phàm tôi, tôi không đi gặp gã khốn nạn đó đâu! Nếu chỗ ông không chứa được Lạc Tiểu Phàm thì tôi lập tức biến! – Nói xong, cô quay người đi luôn, mồ hôi túa ra trên khuôn mặt béo múp múp của Cao Liên Cường, ông biết Lạc Tiểu Phàm là một người nói được làm được, nếu đối co với cô, ông chỉ có thể thảm bại, bởi vậy ông vô cùng thận trọng.

- Được rồi, tôi bảo người gọi điện sang bên đó, nói là cô bị ốm, đang nghỉ ngơi, hài lòng chưa! Người đàn bà thứ ba của tôi bị mất trong tay cô, nếu không kiếm được tiền cho tôi thì ra ngoài kia tìm một ai đó xinh đẹp để bồi thường.

Lạc Tiểu Phàm lè lưỡi, làm mặt hề:

- Không có đàn bà đâu, chỉ có lợn cái thôi, có cần không? – Trước khi Cao Liên Cường kịp phản ứng, cô đã chuồn nhanh khỏi phòng ông ta.

- Cái gì? Cô ấy bị ốm? – Lâm Nam Vũ đứng bật dậy khỏi ghế, nét mặt quan tâm, chẳng nhẽ đêm qua cô ấy bị cảm lạnh? Anh xoa tay, – Thưa ký Sứ, cô cứ đi làm việc đi! – Sứ Phi Phi liếc Lâm Nam Vũ một cái,

thấy trong đôi mắt anh là sự quan tâm và lo lắng, không biết đang suy nghĩ điều gì, Lâm Nam Vũ hiện nay đối với cô thật xa lạ, cô đi ra, nhân tiện giúp anh đóng cửa phòng.

Lâm Nam Vũ lấy điện thoại di động ra, gọi vào số ngày hôm qua, thấy trong điện thoại vang lên giai điệu u buồn quen thuộc của bài “Khách sạn California”. Lạc Tiểu Phàm nghe thấy tiếng điện thoại trên bàn đổ chuông, bèn ấn nút nghe:

- Tôi là Lạc Tiểu Phàm, xin hỏi ai vậy?

Một giọng nói khàn khàn lo lắng vang lên ở đầu dây bên kia:

- Em bị bệnh hả, đang ở đâu? Anh tới tìm em! – Lạc Tiểu Phàm giữ chặt tay lên ngực! Trời ơi! Là gã khốn nạn đó, cô vội vàng tắt điện thoại, nghĩ một lúc rồi tháo pin ra. Anh ta đúng là âm hồn không tan, chẳng phải anh ta là người đa tình có tiếng sao? Chắc chắn lúc nào cũng có một đồng đàn bà xếp hàng chờ đợi, việc gì cứ phải bám lấy Lạc Tiểu Phàm như thế? Đúng rồi, chắc chắn là vì gã này chưa bao giờ thất bại trước đàn bà, mình lại đối xử với anh ta như vậy, anh ta không thoải mái nên muốn trả thù. Chắc chắn là như thế, đúng là khốn nạn, tôi sẽ không cho anh cơ hội này đâu, anh cứ chờ cả đời đi!

Lâm Nam Vũ nói một thôi một hồi ở đầu dây bên này nhưng không nghe thấy tiếng đáp phía bên kia.

- A lô... A lô...

Lúc này anh mới phát hiện ra bên kia đã tắt máy, anh giận dữ ném mạnh điện thoại lên mặt đất rồi lại gạt hết đồng giấy tờ trên bàn xuống, cắn chặt đôi môi mỏng, trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu, lòng tự trọng bị tổn thương nghiêm trọng, cảm giác đầu tiên của anh là thấy bất lực và cô đơn. Khởi động máy tính, nhìn thấy biểu tượng trò chơi “Áo giáp cuộc đời” trên màn hình desktop, anh click chuột vào đó, anh vẫn chưa chơi trò chơi này, là lãnh đạo công ty, lần nào anh cũng là người đầu tiên thử các trò chơi. Anh đeo mũ vào, bên trong vang lên tiếng hướng dẫn, các thông tin tự động cập nhật, mời anh chọn một cái tên thật hay. Lâm Nam Vũ nghĩ ngợi một lát rồi nhập vào cái tên “Vũ Phàm”.

Trò chơi hiển thị: “Chào mừng gia nhập với Áo giáp cuộc đời, người online hiện nay là 1 người, người tu luyện là 1 người”. Lâm Nam Vũ thấy hơi ngạc nhiên, trò chơi này vẫn chưa được tung ra thị trường, sao đã có người đang chơi rồi? Lâm Nam Vũ trong trò chơi cũng đẹp trai y như Lâm Nam Vũ ngoài đời thực, chỉ có điều trên người mặc một chiếc khố, trong tay cầm một thanh gậy gỗ, mái tóc như người ngày xưa, túm gọn lên đằng sau. Hình ảnh của trò chơi này khá rõ nét, màu sắc cũng đặc biệt, nhất là khung cảnh xung quanh, có cảm giác như trong thế giới thần thoại.

Lâm Nam Vũ vì vẫn còn là cấp 1 nên trước mặt anh là đồng bằng, xung quanh còn có dấu vết của các con vật mới đi qua. Lâm Nam Vũ biết, lúc này không thể nào đi lại bừa bãi, ngộ nhỡ gặp phải các con thú lớn thì mình rất có thể bị giết chết. Văng vẳng bên tai anh là tiếng nước chảy róc rách, Lâm Nam Vũ không nhìn được, bước đi, trước mặt anh là một dòng sông trong vắt, đàn cá nhỏ đang tung tăng bơi lội, ở giữa con sông có một cô gái vô cùng xinh đẹp đang tắm, làn da trắng ngần như tuyết, dưới ánh nắng mặt trời, hắt lên thứ ánh sáng dịu dàng, tinh khiết, mái tóc dài mượt mà như làn mây xòa trên mặt nước, che lấp một bên mặt của cô, anh có thể nhìn thấy ở ngực của cô gái có một nốt ruồi nhỏ màu đỏ. Lâm Nam Vũ ngẩn ngơ một lát, khóe miệng khẽ nhếch lên, anh nằm trong bụi cây bên bờ sông. Cô gái đó có đôi chân thon dài, vòng eo nhỏ, từ dưới sông đi lên, mặc một chiếc áo hở rốn và chiếc váy màu hoa đào, buộc gọn tóc ra đằng sau. Xem ra trò chơi này ưu ái rất nhiều cho các game thủ nữ, ít nhất thì quần áo cũng tốt hơn của con trai, điều này có thể chứng minh được rằng các game thủ nữ mới bắt đầu chơi sẽ lợi hại hơn là nam, xem ra mình không phải là đối thủ của cô ta rồi, tốt nhất là nên tránh xa.

Nhân vật trong trò chơi bỗng dưng đứng lên, đây là phản ứng bản năng của nhân vật, nhưng anh ta lại bị một con rắn nhỏ màu đen cắn vào chân. Lâm Nam Vũ vội vàng trả đòn, nhưng máu của nhân vật cứ tuôn ra xối xả, sức lực yếu ớt hẳn đi, ngay cả cây gậy nhỏ cũng không nhấc lên được. Trên màn hình máy tính hiện lên chỉ thị: Xin nhanh chóng bổ sung nguồn máu. Lúc này nhân vật của anh đã nằm xuống, chỉ cần con rắn cắn thêm phát nữa, Lâm Nam Vũ chỉ còn cách tu luyện lại từ đầu. Bỗng dưng con rắn nhỏ màu đen bị người ta chặt đứt thành hai đoạn, thì ra là cô gái xinh đẹp đó. Lâm Nam Vũ lập tức nhìn thông tin của cô gái: “Nữ, 25 tuổi. Tên nhân vật: Tuyệt Tình Diêm La. Phương châm: Chém hết những gã đàn ông đa tình trong thiên hạ. Khẩu hiệu: Gặp một người giết một người”. Lâm Nam Vũ không nhìn được cười, chắc chắn là cô ta, người đàn bà chết tiệt.

Nhân vật trong trò chơi của Lạc Tiểu Phàm vừa mới tằm xong lên bờ đã nhìn thấy có một người nằm trên cỏ, một con rắn nhỏ màu đen đang bạnh hàm, bởi vì trò chơi này vẫn còn chưa tung ra thị trường nên người chơi chắc chắn là đồng nghiệp của cô, nói gì thì nói cũng không thể thấy chết mà không cứu. Trước tiên cô sử dụng kỹ thuật của mình để giết chết con rắn, sau đó sử dụng khả năng điều trị vết thương, tổn thất mất của mình quá nửa số máu và khí lực, nếu trò chơi thực sự đã hoàn thành thì cô làm như vậy sẽ rất nguy hiểm cho bản thân, rất dễ bị các đối thủ khác giết chết.

Khi nhân vật trong trò chơi đứng được lên thì Lạc Tiểu Phàm trợn tròn mắt, hóa ra là gã đàn ông đáng ghét đó. Mặc dù trò chơi này sẽ không hiển thị khuôn mặt thật của các game thủ, nhưng nhân vật được tạo ra lại có những đặc điểm cơ bản của người, nhân vật này chắc chắn là của gã đàn ông đó. Cô quay đầu lại nhìn đám người ở công ty mình, không phải là quá béo thì cũng quá gầy, trừ đi những người ở công ty thì chỉ còn lại anh ta. Lạc Tiểu Phàm nổi giận.

Có thông báo là cây kiếm trong tay Tuyệt Tình Diêm La đã bị game thủ Vũ Phàm cướp mất, kẻ sát vào cổ cô, một dòng chữ hiện lên: “Bây giờ lập tức cởi quần áo, nếu không ta sẽ giết người!”. Lạc Tiểu Phàm giận dữ chu môi: “Người quen là ta vừa cứu người sao?”. Ngay sau đó là câu trả lời: “Đó là do người tự nguyện, ta đâu có cầu cứu, bây giờ người mau cởi hết quần áo ra, nếu không ta sẽ không khách sáo đâu”.

Lạc Tiểu Phàm tức điên lên: “Khốn nạn, bốn tiểu thư không sợ người đâu, cùng lắm thì liều mạng với nhau!”. Bên kia một hồi lâu sau mới trả lời: “Chẳng phải em bị bệnh sao? Sao vẫn còn sức chửi người khác”. Khuôn mặt bên kia dần dần tối đi, game thủ đã rời khỏi trò chơi. Lạc Tiểu Phàm chẳng còn tâm trạng chơi tiếp nữa, cũng buồn rầu thoát ra.

Lâm Nam Vũ giận dữ đập bàn: Nói gì mà bị ồm, hại mình lo lắng cho cô ta, thì ra là đang ở công ty. Đúng rồi, chắc chắn là cô ta không muốn gặp mình. Chẳng nhẽ cô ta thực sự không thích mình sao? Tại sao những người đàn bà khác đều thích mình, còn cô ta thì không? Cô ta không muốn gặp mình nhưng mình có thể đi tìm cô ta, bởi vì Lâm Nam Vũ muốn gặp cô ta. Vừa mới đứng lên thì Sử Phi Phi bước vào, nhìn đồng giấy tờ và cái điện thoại rơi ngổn ngang trên đất:

- Các nhân viên kỹ thuật của Công ty Kate tới rồi, người dẫn đầu là Trương Cường, sếp tổng có muốn đích thân tham dự cuộc họp không?

Lâm Nam Vũ lắc đầu:

- Cô đi họp đi, gọi thêm phó tổng nữa, hai người là được rồi. Tôi ra ngoài một lát, công ty có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.

Lâm Nam Vũ mở cửa xe, tâm trạng vẫn thay đổi liên tục, nhìn thấy những dòng người đi đi lại lại trên đường, bỗng dưng có hai người thu hút sự chú ý của anh. Một cô gái mặc chiếc váy màu trắng, trong tay ôm một bó hoa hồng lớn, nụ cười ngọt ngào sáng bừng cả khuôn mặt, dựa vào lòng một chàng trai. Chàng trai ôm nhẹ cô gái, khuôn mặt ngời ngời hạnh phúc. Ngày trước, cũng từng có nhiều cô gái tặng hoa cho anh, nhưng chưa bao giờ anh để ý, đối với phụ nữ, anh không cần phải lãng phí thời gian, nhưng hôm nay anh cảm thấy bó hoa hồng trong tay cô gái đó rất thu hút sự chú ý của anh, tâm trạng anh phút chốc tốt lên rất nhiều.

Dừng xe lại, đi vào tiệm hoa ven đường, bà chủ tiệm hoa đang ngồi thêu, nhìn thấy có khách bước vào, lập tức đứng lên rồi ngăn ngõ. Một người đàn ông rất đẹp trai, đôi mắt sáng lấp lánh như những vì sao trên bầu trời, nhìn vào ai, chắc chắn trái tim người đó sẽ ngừng đập. Chỉ tiếc rằng đôi mắt này không nhìn vào bà chủ mà đang nhìn chăm chăm vào bó hoa hồng màu hồng phấn cầm trong lọ.

- Anh muốn mua hoa sao? – Chị đơn giản chào khách.

- Ừm. – Lâm Nam Vũ quay đầu lại, nở một nụ cười ngọt ngào. – Cho tôi một bó hoa, loại hoa mà con gái thích nhất.

- Được, vậy thì hoa hồng màu hồng phấn nhé! Nó có nghĩa là tình yêu của anh chị luôn ngọt ngào, hạnh phúc.

Nụ cười càng ngọt ngào hơn trên môi Lâm Nam Vũ: Tình yêu? Nụ cười thoáng trở nên châm biếm:

- Tôi còn chưa biết cô ấy có quan tâm tới tôi hay không, bởi vậy chị bó hoa đẹp một chút, để cô ấy thích tôi. À, đương nhiên là nếu khiến cô ấy yêu tôi thì càng tốt!

Bà chủ hơi ngạc nhiên, cô gái như thế nào mà cá tính thế, một chàng trai hoàn hảo như vậy mà còn không thích? Nếu mà chị trẻ thêm 10 tuổi nữa thì chắc chắn chị sẽ không bỏ qua chàng trai trước mắt, ít nhiều gì thì khi còn trẻ, chị cũng từng là người đẹp, chỉ tiếc là giờ đã già. Lại một tiếng thở dài vang lên trong lòng chị.

Lâm Nam Vũ cẩn thận đặt bó hoa vào ghế xe, còn thoang thoảng ngửi thấy mùi thơm của hoa hồng. Đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho phụ nữ, cảm giác thật kỳ lạ, đã thế đó lại là người phụ nữ mà anh ghét nhất. Lâm Nam Vũ lái xe tới cổng Công ty Kate, ôm bó hoa từ trên xe bước xuống, những người đi qua đi lại đều quay nhìn anh, bình thường anh không sợ bị người ta nhìn, nhưng ôm theo bó hoa cứ có cảm giác là lạ. Anh nghĩ một lúc, giấu bó hoa ra sau lưng, đi vào cửa, người bảo vệ giữ anh lại:

- Xin hỏi anh tìm ai?

- Lạc Tiểu Phàm.

- Phòng 521 tầng 2.

- Cảm ơn!

Người bảo vệ nhìn Lâm Nam Vũ bước vào thang máy, nói với người đồng nghiệp bên cạnh:

- Người sang trọng quá, thật khiến người ta ngưỡng mộ!

- Ngưỡng mộ sao! Thế thì cậu đẹp trai lên một chút.

- Không được rồi, để kiếp sau đi! – Giọng nói có vẻ thất vọng và buồn bã.

Lạc Tiểu Phàm đang uống cà phê, nhìn hình cô gái nhỏ mặc chiếc váy hoa in trên tách cà phê, mỉm cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Lúc này Lý Giai từ hành lang chạy tới, khuôn mặt hoảng hốt:

- Tiểu Phàm, Lâm Nam Vũ tới rồi, còn mang theo một bó hoa hồng rất to! Cậu nói xem, có phải anh ta tới tìm cậu không? Rốt cuộc thì hai người có mối quan hệ gì? Hôm qua còn đánh nhau, hôm nay đã thành người tình, thật là bất ngờ!

Lạc Tiểu Phàm kinh ngạc đứng bật dậy, sắc mặt hoang mang, không biết phải làm thế nào. Lúc này thì đúng là cô hơi sợ Lâm Nam Vũ rồi, nhìn thấy anh, trái tim cô đập nhanh gấp đôi bình thường, nếu cứ tiếp tục như vậy, cô không bị anh làm tức chết thì cũng sẽ chết vì tim đập quá nhanh mất.

- Cái gì? Sao anh ta lại đến? Đến đây làm gì?

Ngước mắt lên, cô đã nhìn thấy một bó hoa hồng thơm dịu dịu, phía sau là khuôn mặt đẹp trai, anh tuấn của Lâm Nam Vũ. Lạc Tiểu Phàm ngẩn ngơ, nuốt nước bọt ừng ực.

Lâm Nam Vũ thấy Lạc Tiểu Phàm, trong lòng bất giác có một cảm giác thoái mái đến kỳ lạ, nhìn Lạc Tiểu Phàm bằng ánh mắt dịu dàng một cách vô thức:

- Tặng cho em, có thích không?

Lạc Tiểu Phàm tỉnh hồn lại, nhìn chiếc áo sơ mi màu hồng phấn mà Lâm Nam Vũ mặc khiến khuôn mặt anh càng thêm quyến rũ, cái quần bò bó sát đôi chân dài, nhìn thế nào cũng khiến người ta phải ghen tị. Trái tim Lạc Tiểu Phàm bất giác cảm thấy buồn bực, lạnh lùng quay mặt đi:

- Xin lỗi, chỗ chúng tôi không phải là hộp đêm, anh tới nhầm nơi rồi.

Lý Giai tròn tròn mắt, không dám tin rằng ngay câu nói đầu tiên, Lạc Tiểu Phàm đã độc mồm như vậy, rồi nhìn khuôn mặt tái xanh của Lâm Nam Vũ, cô bất giác lùi về sau, quay người chạy về phía phòng làm việc của Lão Béo. Bây giờ chỉ có Lão Béo là có thể ngăn chặn tình hình trước mắt mà thôi.

Lâm Nam Vũ nghe người ta nịnh nọt đã nhiều, thực sự bất ngờ trước câu nói của Lạc Tiểu Phàm. Anh thấy Lạc Tiểu Phàm coi như mình không tồn tại, vẫn thản nhiên uống cà phê, đôi chân dài dựa vào thành bàn phía sau, khuôn mặt rất ung dung. Anh quay người định đi, rồi lại quay đầu lại, nhìn thấy lưng Lạc

Tiểu Phàm, thực sự muốn bóp chết cô, nhưng nếu bây giờ cô nói với anh một câu dễ nghe một chút, có thể anh sẽ quên hết mà mời cô đi ăn một bữa thật thịnh soạn.

11. Chương 08 Phần 1

Lâm Nam Vũ kéo Lạc Tiểu Phàm lên xe, còn dịu dàng thắt dây an toàn cho cô, thoang thoang ngửi thấy mùi hoa rất dịu trên người cô. Hình như có một cuốn sách nói rằng, thích một người thì sẽ thích cả mùi hương của người đó. Anh chỉ lái xe bằng một tay, tay còn lại nắm chặt tay Lạc Tiểu Phàm, kéo cô vào lòng mình, cảm anh cọ cọ lên tóc cô, trên đó có mùi của ánh mặt trời, vô cùng dễ chịu, khiến trái tim anh cảm thấy thật dịu dàng:

- Em có thích đồ ăn Hàn Quốc không? Ở đường 3 khu Hương Xá mới mở một nhà hàng, khẩu vị khá được, chúng ta đi ăn nhé?

Lạc Tiểu Phàm thoải mái nằm trong lòng Lâm Nam Vũ, nghịch nghịch vạt áo anh, thi thoảng lại sờ mấy sợi râu mới mọc ra trên cằm anh:

- Ừm, tóm lại là em không có tiền, có người mời ăn gì thì em ăn nấy.

- Ha ha ha... Thế sao em còn có tiền để mua tình một đêm? – Lâm Nam Vũ lại ôm chặt lấy Lạc Tiểu Phàm, đôi môi đậu lên trên trán cô, bàn tay nghịch ngợm luồn vào trong áo cô. Lạc Tiểu Phàm thần nhiên chớp mắt, lè lưỡi:

- Chính vì mua tình một đêm nên mới hết tiền ăn cơm. Nếu biết sớm thì đã mua con lợn, ít nhất cũng có thịt lợn mà ăn.

Lâm Nam Vũ không nhịn được, lại bật cười, giờ anh không thêm so đo những lời nói của Lạc Tiểu Phàm nữa. Anh yêu thương hôn lên tay cô, nói với cô bằng giọng nửa như đùa cợt, nửa như thăm dò:

- Vậy thì em kiếm lại tiền, nói không chừng còn lãi mấy chục lần nữa! Suy nghĩ đi! – Anh cảm thấy cơ thể Lạc Tiểu Phàm trong tay anh thoáng cứng lên, Lâm Nam Vũ lập tức chuyển chủ đề. – Nhưng anh không nỡ để em vất vả kiếm tiền đâu, anh có thể nuôi em, nếu không có cơm ăn thì anh nấu cho em. – Lâm Nam Vũ miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lại thấy rất ảm ức, cổ nuốt lửa giận xuống, Lạc Tiểu Phàm chết tiệt, sớm muộn cũng có một ngày Lâm Nam Vũ tới đòi món nợ này về, cô cứ chờ xem!

Xe đi vào đường 3 khu Hương Xá, đây là con phố có rất nhiều hàng quán kiểu Hàn Quốc. Lâm Nam Vũ thả Lạc Tiểu Phàm xuống trước cửa nhà hàng Quỳnh Vũ Xá, thân mật hôn lên trán cô:

- Ngoan, em vào trong chờ anh, anh đỗ xe đã. – Lạc Tiểu Phàm gật đầu.

Đây là một nhà hàng do cặp vợ chồng người Hàn Quốc mở ra, mặc dù quy mô nhỏ nhưng việc buôn bán lại rất thịnh vượng, hai bên nhà hàng là hai hàng bàn ăn đã kín người ngồi.

- Chồng ơi, chúng ta ngồi chỗ đó đi! Người ở đây đông quá. – Một giọng nói nũng nịu lọt vào tai, ngay sau đó là một âm thanh quen thuộc:

- Được, vợ anh ngoan quá!

Cả người Lạc Tiểu Phàm lập tức đông cứng lại, đôi mắt nóng lên, quay người muốn đi.

- Ai da! Chồng ơi! Anh xem ai kia, đó chẳng phải là bạn gái cũ của anh, Lạc Tiểu Phàm sao? – Bước chân lập tức dừng lại, Lạc Tiểu Phàm cảm thấy có một đôi mắt nóng bỏng đang dừng lại trên người cô. Lạc Tiểu Phàm cố nén cảm giác đau đớn trong lòng, quay người lại, nhìn thấy người đó, chiếc áo vest màu trắng lịch sự, cái quần âu màu đen thẳng nếp, đôi mắt đen lầy, luôn luôn động lại một cái gì đó u buồn, khiến người ta thấy đau lòng. Lần đầu tiên Lạc Tiểu Phàm nhìn thấy đôi mắt đó, cô đã yêu chủ nhân của đôi mắt, một người mà Lạc Tiểu Phàm sẵn sàng vì anh ta mà vào sinh ra tử.

Một người đàn bà luống tuổi dựa vào lòng anh, khuôn mặt như chế giễu:

- Ai da! Khó khăn lắm mới gặp nhau, ăn cơm cùng với nhau đi! Tôi rộng lượng lắm, không biết cô Lạc Tiểu Phàm thì sao?

Khương Hạo nhìn khuôn mặt gầy gò và đôi mắt hơi sưng của Lạc Tiểu Phàm thì xót xa.

- Ái Hân, anh thấy thôi đi, nói không chừng Tiểu Phàm đi cùng với bạn, làm thế thì không tiện.

Một giọng nói kỳ lạ vang lên:

- Tiểu Phàm? Sao gọi thân mật thế! Nhưng em tin là cô Lạc chắc chắn sẽ ăn cơm cùng chúng ta, cứ cho là cô ấy ghét em thì cũng đâu có ghét anh! Nói không chừng còn muốn nói chuyện với anh nữa chứ.

Sắc mặt của Lạc Tiểu Phàm tái nhợt:

- Tôi tới cùng với bạn, không cần nữa.

- Ồ, bạn như thế nào? Có đẹp trai bằng Khương Hạo của tôi không?

Toàn thân Lạc Tiểu Phàm run rẩy, nước mắt sắp lặn ra khỏi khóe mắt, đúng lúc này, một đôi tay lớn và ấm áp ôm lấy thân hình run rẩy của Lạc Tiểu Phàm, đỡ cô vào lòng. Lâm Nam Vũ vừa bước vào đã thấy khuôn mặt mỗi lúc một trắng bệch của Lạc Tiểu Phàm, rồi nghe thấy những lời độc địa của người đàn bà đó, và cả khuôn mặt bất lực lẫn đau đớn của gã đàn ông ngồi cạnh.

Rất nhiều người đều quay lại nhìn Lâm Nam Vũ, thì thoảng lại thốt lên:

- Wa, đẹp trai quá, anh ấy có phải ngôi sao không? Thích quá đi mất!

Trên mặt Lâm Nam Vũ là một nụ cười tươi tắn, đủ để đánh gục trái tim bất kỳ người phụ nữ nào. Anh vuốt nhẹ mái tóc Lạc Tiểu Phàm, giọng nói dịu dàng và yêu thương:

- Ngoan, sao còn chưa ngồi xuống? – Sau đó anh đặt đôi môi quyến rũ của mình lên trán Lạc Tiểu Phàm, ánh mắt dịu dàng. – Chẳng biết nghe lời gì cả, cẩn thận anh đánh em nhé.

Hai gò má Lạc Tiểu Phàm thoảng ửng hồng, dưới ánh mắt của mọi người, đặc biệt là ánh mắt kinh ngạc của Khương Hạo. Lạc Tiểu Phàm muốn thoát khỏi vòng tay của Lâm Nam Vũ nhưng lại bị anh ôm thật chặt. Khóe miệng anh nhếch lên, hài lòng nhìn hai đôi mắt từ đó kỳ tới kinh ngạc rồi thất vọng của hai người trước mặt:

- Hay là chúng ta cùng ăn cơm với nhau! Tôi với Phàm Phàm ăn cũng thấy hơi chán.

Không có vòng tay của Lâm Nam Vũ, Lạc Tiểu Phàm thực sự không biết trốn vào đâu, cô bắt đầu thấy cảm kích Lâm Nam Vũ, cho dù những hành động vừa rồi của anh chỉ là đang diễn kịch, nhưng cô cũng nghe thấy trái tim mình nhẹ nhàng hơn.

Đường Ái Hân nhìn người đàn ông trước mặt, chị ta chưa bao giờ nhìn thấy một người đàn ông nào đẹp trai và có sức hấp dẫn như vậy, so sánh người đàn ông của mình với anh, mọi thứ đều không thể bằng được, trong lòng chị ta thoảng thất vọng:

- Anh là gì của cô Lạc...

- Bạn trai, Phàm Phàm là cô gái tốt nhất mà tôi từng gặp, cũng là cô gái mà tôi yêu thương nhất. Bởi vậy chúng tôi chuẩn bị kết hôn rồi. – Lâm Nam Vũ cười vui vẻ, nói. Lạc Tiểu Phàm muốn cười, nhìn khuôn mặt hài hước của Lâm Nam Vũ, nụ cười không có chút gì là gượng ép, nói dối mà không đỏ mặt, đúng là giỏi, nói cứ như thật vậy.

Lạc Tiểu Phàm đá mạnh chân Lâm Nam Vũ dưới gầm bàn, nói nhỏ:

- Anh giỏi thật, khâm phục!

Lâm Nam Vũ đau đớn cau mày, vuốt nhẹ mũi Lạc Tiểu Phàm:

- Nhóc con, làm gì mà đá chân anh? Về nhà anh sẽ dạy bảo lại em, không cho em ăn cơm nữa. – Những lời nói này lọt vào tai người khác, ý nghĩa thật là đen tối.

Đường Ái Hân mỉm cười đồ kị, nhìn thấy chiếc áo màu hồng phấn trên người Lâm Nam Vũ, khoe miệng chàm chọc:

- Vậy không biết anh làm việc ở đâu, không phải là...

Chị ta cố tình không nói tiếp, Lâm Nam Vũ cười cười:

- Tôi chỉ buôn bán nhỏ thôi, chuyên về phần mềm.

-Ồ, chuyên về phần mềm à, có tiền đồ lắm, công ty anh ở đâu? – Hai mắt Đường Ái Hân lập tức sáng lên.

- Tập đoàn Lâm Thế, Tòa nhà Hương Xá.

- Vậy anh chính là anh chàng đa tình Lâm...

Sắc mặt Lâm Nam Vũ lập tức trở nên khó coi hơn, người đàn bà đối diện biết điều ngậm miệng lại. Nhưng Lạc Tiểu Phàm thì cười, cười rất vui vẻ.

Đường Ái Hân xoa xoa đôi tay ngọc ngà của mình, cố ý nói:

- Chẳng phải tôi nghe nói anh Lâm có hôn ước với tiểu thư của Tập đoàn Triệu Thế sao? Sao cô Lạc lại trở thành người phụ nữ mà Tổng giám đốc Lâm yêu nhất vậy, lại còn chuẩn bị kết hôn? Lẽ nào anh Lâm với cô Triệu Tiểu Mạn chia tay rồi sao? Sao tôi không nghe ai nói nhỉ?

Sắc mặt Lâm Nam Vũ càng lúc càng khó coi hơn, anh nheo mắt đáp:

- Cô nói nhiều thật, lại toàn nói linh tinh, người đàn bà như cô mà có người thích, đúng là hiếm hoi.

- Anh... – Đường Ái Hân muốn trở mặt, nhưng nghĩ tới thế lực của ba Lâm Nam Vũ, nhà mình vẫn còn phải dựa vào nhà họ Lâm, đành nén lửa giận trong lòng xuống. Chị ta không dám dây vào Lâm Nam Vũ, bèn quay sang tát mạnh chồng mình, chửi – Anh là lợn hay sao? Thấy vợ mình bị người ta bắt nạt mà không nói gì cả, đồ vô dụng!

Khương Hạo nhìn Lạc Tiểu Phàm, thấy nụ cười nhạt dần trên khuôn mặt cô rồi nước mắt trào ra, cứ như thể cái tát này là dành cho cô vậy. Khương Hạo đứng lên, cắn chặt môi, lao ra khỏi phòng.

- Đồ vô dụng, sao lúc đó tôi lại thích anh cơ chứ? Đúng là mắt mù! Sao tôi lại cưới một gã vô dụng như anh? – Đường Ái Hân vẫn ngồi chửi chồng trước mặt mọi người.

- Chị đừng có chửi anh ấy được không? Anh ấy không vô dụng, anh ấy là người đàn ông ưu tú nhất, tốt bụng nhất thế giới này. – Nước mắt của Lạc Tiểu Phàm không ngừng rơi ra, trái tim cô quặn đau. Cô luôn tưởng rằng Khương Hạo sống rất hạnh phúc, rất vui vẻ, bởi vậy cô mới buông anh ra. Cô không bao giờ ngờ làm anh đau dù chỉ một chút, vậy mà con đàn bà đó lại dám tát anh.

Lâm Nam Vũ thấy Lạc Tiểu Phàm khóc vì một người đàn ông không bằng mình thì cảm giác đau lòng, khó chịu lại dâng lên. Anh ôm chặt Lạc Tiểu Phàm, chỉ tay vào người đàn bà trước mặt:

- Cút, lập tức biến mất khỏi mắt tôi, nếu không thì tự chịu lấy hậu quả.

Đường Ái Hân hoảng hốt đứng lên, hừ giọng với Lâm Nam Vũ:

- Hừ! Có gì đâu mà giỏi giang, chẳng phải chỉ có vài đồng tiền thôi sao? Tôi không sợ anh đâu! – Nhưng chị ta vẫn vội vã xỏ giày vào rồi đi.

Lâm Nam Vũ vỗ vai Lạc Tiểu Phàm, an ủi:

- Được rồi, đừng khóc nữa. – Sau đó chưa xót nói. – Anh còn đẹp trai hơn hẳn, vậy mà chưa thấy em đối xử với anh như thế bao giờ, đau lòng thật. Mắt mũi em để đâu mà lại thích gã đàn ông như thế.

- Sao cô ta dám đánh anh ấy? Sao cô ta dám?

Nghe Lạc Tiểu Phàm cứ lẩm bẩm mãi câu đó, Lâm Nam Vũ chỉ hận là không thể khâu miệng cô lại:

- Đồ đàn bà chết tiệt, nói đủ chưa hả? Em không biết là có người sẽ ghen sao?

Lạc Tiểu Phàm ôm chặt Lâm Nam Vũ, nói:

- Anh có biết không? Bọn em lớn lên bên nhau, đi học cùng nhau, cùng tới thành phố khác lập nghiệp, cùng đi Anh quốc, anh ấy là người quan trọng nhất trong cuộc đời em, em không cho phép người khác làm tổn thương tới anh ấy, tuyệt đối không cho phép!

Lâm Nam Vũ giận dữ dùng miệng mình ngăn những câu nói của cô lại, để cô không nói ra những lời khiến anh không thoải mái nữa:

- Từ nay về sau em chỉ được nhìn anh, không được nghĩ tới người đàn ông khác, trừ phi gã đó giỏi giang hơn anh, nếu không thì hãy ngậm miệng lại, biết chưa?

Nhân viên phục vụ mang trà tới rồi mang một vài món lạnh, sau đó là mang gia vị và rau sống, rồi anh ta đặt thịt vào lò nướng, thịt nướng chín để sang một bên. Lâm Nam Vũ lấy một cọng rau sống, cuộn tỏi, tương ớt, hạt tiêu với thịt nướng vào rồi đặt vào tay Lạc Tiểu Phàm:

- Đói chưa? Mau ăn đi! Đồ ăn Hàn Quốc ở quán này là chính tông đấy, mùi vị của canh cũng ngon lắm.

Lạc Tiểu Phàm nhét miếng thức ăn vào miệng, cảm giác cay nóng trong miệng khiến tâm trạng cô dễ chịu hơn nhiều.

Lâm Nam Vũ mỉm cười dịu dàng:

- Thế nào, có ngon không? Đây là món ăn mà anh thích nhất. Anh cũng biết làm, lần sau sẽ làm cho em ăn.

Lạc Tiểu Phàm không lên tiếng, chỉ ăn hết chỗ thức ăn trên bàn, cứ như thể số thịt đó được cắt từ người đàn bà đó ra vậy.

Lâm Nam Vũ nhìn tướng ăn xấu xí của Lạc Tiểu Phàm, thở dài lắc đầu:

- Lợn, em đúng là lợn! Không thể ăn nhỏ nhẹ một chút được sao? Em có thấy người khác đều đang nhìn em không? Sao anh lại thích một con lợn hử, đúng là mắt mình càng ngày càng tệ. – Vừa nói xong, đầu anh lập tức bị cái thìa trong tay Lạc Tiểu Phàm gõ vào:

- Không nói chuyện thì không ai tưởng anh câm đâu! Anh bảo ai là lợn, anh hử? Anh không những có bản tính của một con lợn mà còn có thú tính của một con lợn.

Lâm Nam Vũ xoa đầu, cau mày, đôi mắt sâu thẳm nhìn Lạc Tiểu Phàm, một nét đau đớn thoáng qua khóe miệng:

- Anh là lợn, vậy hẳn ta là cái gì? Một gã không đẹp trai bằng anh, em có mắt không hử? Lẽ nào không phân biệt được ai đẹp trai hơn sao? Có cần anh dạy cho em không, để em không gọi bữa anh là lợn nữa. Em nói đi, có phải em vẫn nhớ tới hẳn không? Chẳng nhẽ hẳn tốt hơn anh sao?

- Đúng, tốt hơn anh một nghìn lần, một vạn lần! Bởi vì anh không thể nào so sánh với anh ấy được! – Lạc Tiểu Phàm vừa nói xong đã đứng lên, đẩy mắt ánh lên sự đau đớn.

Lâm Nam Vũ cũng đứng lên:

- Hừ, bắt quả hẳn chỉ là một gã đàn ông ăn bám, tôi chẳng thấy hẳn có chỗ nào tốt đẹp cả.

- Anh... – Lạc Tiểu Phàm cười. – Chẳng phải anh cũng ăn bám đó sao? Chỉ có điều anh ăn bám của bố mẹ anh, anh tưởng rằng bán cái bộ mặt của anh đi thì đáng tiền lắm sao?

- Em... Lạc Tiểu Phàm!

Lạc Tiểu Phàm không nói gì nữa, đi thẳng ra cửa, xì một tiếng rõ dài. Cô nên hận anh mới đúng, nên hy vọng anh bị mẹ đàn bà đó bỏ rơi, để anh nếm trải cảm giác đau đớn khi thất tình, nhưng khi chứng kiến tất cả những chuyện xảy ra trước mắt cô, cô lại hy vọng anh sẽ sống vui vẻ.

Lâm Nam Vũ kéo Lạc Tiểu Phàm lên xe, hai người không ai nói với ai lời nào. Chiếc xe lái thẳng tới Câu lạc bộ KS, Lâm Nam Vũ cười lạnh lùng:

- Xuống đi! Lợn, không phải vì gã đàn ông đó mà quên mất lời hẹn của chúng ta chứ! Hay là em sợ rồi?

- Em không quên lời hẹn đâu, bởi vì em đang cần tìm người để phát tiết, nếu mà không phải mất tiền thì càng tốt! – Lạc Tiểu Phàm nhảy khỏi xe, liếc xéo Lâm Nam Vũ.

- Hừ, ha ha, đồ đàn bà chết tiệt, lẽ nào em chỉ biết dùng miệng mình để phát tiết thôi sao? – Lâm Nam Vũ đã quyết định là sẽ dạy dỗ cho người đàn bà không biết trời cao đất dày này một trận nên thân.

Lâm Nam Vũ đi thay quần áo, một bộ đồ Taekwondo màu trắng viền đen, ở giữa thắt một cái đai đen, mặc bộ quần áo này lên người khiến anh càng trở nên nam tính hơn, khuôn mặt đẹp trai cùng với đôi mắt đẹp như dòng suối khiến người đối diện không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Lạc Tiểu Phàm đi từ phía khác lại, bộ võ phục trắng tinh và một sợi đai đen thắt ngang hông càng làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn nà, đôi mắt hơi nheo lại, trong sáng và sâu thẳm như một con suối nằm trong rừng sâu, như không vương chút tạp chất nào, đôi môi căng mọng gợi cảm. Cô lắc lắc đầu, vừa đi vừa nhảy để thực hiện động tác khởi động.

“Người trong nghề vừa xuất thủ là biết có được hay không”. – Lâm Nam Vũ nhìn tư thế tập luyện thành thực của cô, cũng thất đai đen như mình, hôm nay anh gặp được đúng đối thủ rồi. Ánh mắt Lạc Tiểu Phàm như thách thức Lâm Nam Vũ:

- Sao hả, Lâm đại thiếu gia, có dám lên không? Bây giờ biết sợ vẫn còn kịp, vì khuôn mặt quyền rũ của anh, em cho rằng anh nên suy nghĩ lại, có chấp nhận lời thách đấu của em không?

Ánh mắt Lâm Nam Vũ thoáng lạnh lẽo, nụ cười kiêu ngạo, thi thoảng lại tung ra một đòn hờ, nói lớn:

- Anh chưa bao giờ biết cái gì gọi là sợ hãi, hay là em nói cho anh biết đi! Hoặc để anh nói cho em biết, làm thế nào mới gọi là đàn bà.

Mấy thanh niên đang tập Taekwondo ở đó thấy hai người chuẩn bị thi đấu với nhau, hơn nữa lại là một anh chàng đẹp trai và một cô nàng xinh gái thì bắt đầu vây lại, ngay cả huấn luyện viên cũng tò mò đứng xem.

Lạc Tiểu Phàm không muốn nói nhiều với Lâm Nam Vũ, bắt đầu xuất chiêu, tóm chặt hai vai của Lâm Nam Vũ, bước lên quật Lâm Nam Vũ ngã xuống đất. Lâm Nam Vũ không kịp phòng bị nên để Lạc Tiểu Phàm chiếm được ưu thế, lửa giận bốc lên, anh đứng lên khỏi mặt đất, hai tay nắm chặt vai Lạc Tiểu Phàm, chân chỉ đá nhẹ vào hạ bần của Lạc Tiểu Phàm, Lạc Tiểu Phàm không giữ được thăng bằng, cũng ngã xuống. Cuối cùng hai người đã thăm dò xong thực lực của đối phương, lại nhào vào nhau, lần này cả hai đều đã phòng bị trước, anh tới tôi tránh, không thể nào đánh trúng được đối phương. Mồ hôi của Lạc Tiểu Phàm bắt đầu tuôn ra, nổi đau trong trái tim dường như cũng trôi ra theo. Lâm Nam Vũ không khá khẩm hơn, tưởng rằng người phụ nữ này chỉ biết vài đường võ cơ bản, không ngờ đúng là tay võ thứ thiệt, bởi vậy trong lòng thầm kêu khổ.

Lạc Tiểu Phàm nhìn khuôn mặt đẹp trai của người đàn ông trước mặt, trong lòng thầm nghĩ: Đàn ông đẹp trai chẳng có ai ra gì cả! Cô dấm mạnh một dấm lên mặt Lâm Nam Vũ, máu miệng của anh trào ra. Lâm Nam Vũ ôm mặt:

- Em... – Thấy nụ cười khinh khỉnh nơi khóe miệng Lạc Tiểu Phàm, anh cũng không hề khách khí, đánh trả lại một dấm. Một khi đã thực sự bắt đầu, cả hai đều không khách sáo với nhau nữa, bắt đầu quần lầy nhau. Thế này đâu gọi là thi đấu mà là liều mạng.

Lạc Tiểu Phàm ôm khuôn mặt sưng vù của mình, nghiêng rằng, cảm giác xương cốt toàn thân của mình như rời ra. Khi nhìn thấy khuôn mặt của Lâm Nam Vũ, cô không nhịn được bật cười lớn, bây giờ ai dám nói Tổng giám đốc Lâm đẹp trai nữa nào? Lạc Tiểu Phàm cô là người đầu tiên “tấn” anh, cứ cho là cô không “tấn” anh thì những người xung quanh cũng sẽ dùng nước bọt để nhấn chìm lấy anh.

12. Chương 08 Phần 2

Lâm Nam Vũ miễn cưỡng lắm mới đứng vững được, khuôn mặt đau đớn tới mức gần như không thể mở mắt ra nổi, thấy Lạc Tiểu Phàm cười sung sướng, anh thực sự muốn dấm cô một phát nữa, nếu hôm nay anh vẫn còn tâm trạng để nhớ tới chuyện đó thì anh đúng là súc sinh. Vào phòng thay đồ thay quần áo xong, nhìn bộ dạng thê thảm của mình trong gương, một bên má bị sưng húp, khóe miệng chảy máu, hai mắt không mở ra nổi, Lâm Nam Vũ thở dài. Thế này thì anh về nhà làm sao được! Trời ơi! Anh đắc tội

ai đây! Đau quá! Từ khi gặp Lạc Tiểu Phàm, anh không có một ngày nào yên ổn cả. Anh ôm mặt, chẳng thèm quan tâm tới Lạc Tiểu Phàm nữa, một mình lái xe bỏ đi, đeo kính râm lên mắt, anh sợ hình dạng của mình sẽ khiến người đi đường khiếp đảm. Công ty không thể về được, chỉ đành về nhà để nghe mẹ anh căn nhắc thôi.

Kiều Ngọc Phượng nhìn thấy con trai, hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài, đau lòng xoa xoa vết thương trên mặt Lâm Nam Vũ:

- Trời ơi! Vũ, con đánh nhau với ai vậy, sao mặt con lại thành thế nào? Từ nhỏ đến lớn con đã bao giờ đánh nhau đâu!

- Đàn bà. – Lâm Nam Vũ mệt mỏi đáp, nét mặt ủ rũ.

-Ồ, đúng rồi, Tiểu Mạn gọi điện thoại cho con, con không nghe, nó gọi điện tới nhà, bảo là mai từ Anh trở về, bảo con tới sân bay đón nó.

Lâm Nam Vũ không hề thấy vui vẻ với tin tức này chút nào, sầm mặt xuống:

- Con không đi, con như thế này thì ra khỏi nhà sao được? Ông nội với ba đâu?

- Ông nội con đang ở vườn sau, ba con ra ngoài làm việc rồi.

Lâm Nam Vũ đẩy cánh cổng dẫn ra vườn sau, lập tức ngửi thấy một mùi thơm rất đậm, cả khu vườn tràn ngập trong mùi hương của mẫu đơn, hoa hồng và nguyệt quế, giờ đang là mùa nở hoa, khu vườn được tô điểm bằng những bông hoa rực rỡ, vô cùng bắt mắt. Ông nội đang ngồi trên một mảnh đất trống cách đó không xa, không hiểu đang làm việc gì.

- Ông nội...

Lâm Chấn Nam vừa quay đầu lại, nhìn thấy mặt cháu trai, giật nảy mình rồi sau đó lại cười:

- Ha ha, tình hình chiến sự căng thẳng lắm hả?

Lâm Nam Vũ ầm ụt:

- Ông nội, cháu chưa bao giờ gặp phải người đàn bà nào như vậy, chẳng có lý có tình gì cả, thật là đáng ghét, ra tay thì nặng, không biết kiêng kị cho khuôn mặt người ta chút nào.

Lâm Chấn Nam cười:

- Ha ha ha... cháu nói chuyện lý lẽ với đàn bà, chi bằng nói chuyện với hoa còn hơn. Nhưng ông nội có một câu hỏi muốn hỏi cháu, cháu có thích cô gái đó không?

- Không biết. – Lâm Nam Vũ lắc đầu. Cảm giác của anh với Lạc Tiểu Phàm, ngay cả anh cũng không nói rõ được đó là thích hay ghét.

Lâm Chấn Nam cười cười quay đầu lại:

- Ông nội nói cho cháu biết, hồi ông còn nhỏ cũng thích một cô gái, nhà cô ấy là nhà võ, bởi vậy võ thuật của cô ấy cũng giỏi lắm. Hồi ấy ông ở nhà cô ấy, theo ba cô ấy học võ. Khi đó cô ấy còn là sư tỷ của ông, thế nên thường xuyên bị cô ấy đánh, ngày nào mặt mũi cũng sưng vù, nhưng bây giờ nhớ lại, đó là quãng thời gian vui vẻ nhất của ông.

Lâm Nam Vũ há hốc miệng, không dám tin vào những gì Lâm Chấn Nam nói:

- Ông, có phải ông hồ đồ rồi không? Bị đánh mà còn nói là quãng thời gian vui vẻ nhất? Ông nội, có phải đầu óc ông có vấn đề không? Cháu không thích giống ông ngày nào cũng bị đánh như thế đâu, một lần này là đủ lắm rồi, đau chết đi được.

Lâm Chấn Nam đưa xô nước cho Lâm Nam Vũ, nói:

- Giúp ông tưới cây, sau này cháu sẽ biết. Bị một người phụ nữ đánh là một chuyện rất hạnh phúc.

Lâm Nam Vũ khen ngợi:

- Ông, ông nói chuyện càng ngày càng giống ông Tiên rồi!

- Thư ký Sử phải không? – Sử Phi Phi vừa nhấc điện thoại lên nghe đã giật mình, giọng nói trong điện thoại thật xa lạ.

- Tôi là mẹ của Lâm Nam Vũ.

- Ô! Bác gái, bác có chuyện gì không ạ? – Sử Phi Phi hơi ngạc nhiên, cô không ngờ Kiều Ngọc Phượng lại gọi điện cho mình, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, lẽ nào đã có chuyện gì rồi sao?

- Tôi muốn biết Nam Vũ nhà chúng tôi gần đây đang qua lại với cô gái nào? Tôi biết mối quan hệ giữa cô và nó rất tốt, có chuyện gì nó cũng không giấu cô, tôi hy vọng cô nói thật với tôi.

Mồ hôi trên trán Sử Phi Phi bắt đầu túa ra:

- Việc này... Tổng giám đốc Lâm biết bác tìm cháu không ạ?

- Lẽ nào tôi tìm cô lại cần được con trai đồng ý sao? – Kiều Ngọc Phượng tỏ vẻ không vui.

Sử Phi Phi im lặng một hồi lâu rồi mới nói:

- Lạc Tiểu Phàm của Công ty Kate.

Lạc Tiểu Phàm không được tốt số như Lâm Nam Vũ, có thể yên tâm về nhà nghỉ ngơi, không cần đi làm, cô vẫn phải tới chỗ Lão Béo bán mạng, hay nói một cách chính xác thì cô phải bán mạng cho mấy đồng tiền trong túi cô.

Cô ngồi trên ghế xoa xoa mặt mình, nói:

- Ôi! Đau quá, cái gã đó ra tay nặng thật, cả người bị gã đánh cho mỗi nhừ, nhưng tâm trạng thì khá hơn nhiều rồi.

Lý Giai bịt miệng cười thầm:

- Không phải là cậu vừa mới ra khỏi cửa đã để cho anh chàng đẹp trai hôn thành thế này chứ! Thế thì thảm hại quá! Lẽ nào cậu gặp vợ sắp cưới của anh ta rồi? Nghe nói Triệu Tiểu Mạn là một cô nàng chanh chua và bướng bỉnh, nếu để cô ta biết cậu lằng nhằng với chồng người ta, tớ thấy tới lúc đó phiền phức của cậu càng lớn hơn đấy.

- Vậy sao? Nếu đã chanh chua bướng bỉnh thì tốt nhất là hãy quản lý thật chặt gã khốn nạn đó, để hắn ta đỡ chạy lung tung ngoài đường như con chó điên rồi cắn người ta! – Lạc Tiểu Phàm xoa xoa khuôn mặt đã biến dạng của mình, hậm hực nói.

Lý Giai lắc đầu:

- Thế thì cậu không biết rồi, Triệu Tiểu Mạn phải mất 10 năm mới tán đổ được Lâm Nam Vũ, cô ta không dám làm gì anh ta đâu, có điều những người đàn bà khác của Lâm Nam Vũ thì khó nói lắm.

Lạc Tiểu Phàm ngược khuôn mặt sưng vù của mình lên, nói:

- Thứ nhất, tớ không phải là những người đàn bà khác của gã khốn nạn đó. Thứ hai, Lâm Nam Vũ còn một ngày chưa phải chồng của cô ta thì những người đàn bà khác có thể làm gì anh ta thì làm, nếu không muốn bị người ta cướp chồng thì tốt nhất là giấu kỹ anh ta ở nhà, để người khác không nhìn thấy, tự nhiên sẽ không ai thèm ăn anh ta nữa.

Lý Giai dở khóc dở cười nhìn Lạc Tiểu Phàm lắc đầu:

- Logic gì vậy hả, cũng chỉ có mỗi Lạc Tiểu Phàm cậu là dám nói mấy câu chẳng có lý lẽ gì như vậy, đã thế lại còn nói rất thuận miệng chứ. Tớ đúng là phục cậu!

- Ai là Lạc Tiểu Phàm? – Đúng vào lúc này, một người phụ nữ trung niên kiêu ngạo lên tiếng. Lý Giai giật mình lè lưỡi, nghĩ thầm: “Không phải vừa nói Tào Tháo tới, Tào Tháo tới luôn chứ? Giọng nói đáng sợ thật, mình nghĩ mình chuẩn trước tốt hơn”.

Lạc Tiểu Phàm quay đầu lại, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng ở cửa, dáng vẻ rất sang trọng, nước da được chăm sóc tốt nên vẫn còn căng mịn, bộ quần áo lụa màu đen được cắt may khéo léo tôn thêm những đường nét cao quý của bà, vừa nhìn cũng biết bà là người giàu có:

- Là tôi ạ, bà tìm tôi có việc gì không?

Kiều Ngọc Phượng cười lạnh lùng, nhìn khuôn mặt sưng vù như cái bánh bao của cô gái xấu xí trước mặt, đôi mắt cô nheo lại chỉ còn hai đường chỉ, bộ quần áo mấy chục tề bán đầy trên đường, không có thân hình đẹp, cũng chẳng có khuôn mặt đẹp, sao Nam Vũ nhà bà lại thích người con gái như vậy chứ?

Nhìn khuôn mặt sưng vù của người phụ nữ trước mặt, Lạc Tiểu Phàm xoa xoa mặt mình, bực mình nói:

- Có chuyện gì thì nói mau, phiền bà đừng nhìn người khác bằng ánh mắt như vậy, rõ là không lịch sự, biết không hả? Hơn nữa tôi rất bận, không có thời gian nhìn qua nhìn lại với bà, bởi vậy có chuyện gì thì nói mau, không nói thì biến!

Kiều Ngọc Phượng giận dữ tới không thốt lên lời:

- Ồ! Ồ! Hồn láo, mẹ cô không dạy cô phải nói chuyện với người lớn như thế nào sao?

- Xin lỗi, mẹ tôi chết rồi, nhưng khi còn sống mẹ tôi dạy, khi nói chuyện với người không lịch sự thì không cần phải khách sáo. – Lạc Tiểu Phàm thấy người phụ nữ đó giận dữ tới mức sắc mặt lúc đỏ lúc trắng thì rất muốn cười, nhưng vừa định cười thì khuôn mặt đã đau đớn không chịu nổi, chỉ biết nhe răng ra.

- Được, tôi không thêm nói nhiều lời với loại người vô học như cô. Tôi hỏi cô, vết thương trên mặt con trai tôi có phải là do cô đánh không? – Kiều Ngọc Phượng hằn học lườm Lạc Tiểu Phàm.

Lạc Tiểu Phàm xoa xoa cổ mình, rồi vuốt vuốt mái tóc, đứng đưng nhìn Kiều Ngọc Phượng rồi nói:

- Phiền bà nói rõ một chút? Con trai bà là ai? Tôi quen nhiều đàn ông lắm, làm sao tôi biết ai là con trai bà chứ?

Kiều Ngọc Phượng tức quá thở hổn hển, cổ nén ngọn lửa giận trong lòng, nói:

- Con trai tôi là Lâm Nam Vũ, chắc là cô có quen nó chứ?

Lạc Tiểu Phàm hừ một tiếng, nhìn Kiều Ngọc Phượng từ trên xuống dưới, chả trách cái gã khổ nạn đó ngông cuồng như thế, thì ra là vì có một bà mẹ bất lịch sự như thế này. Cô chép miệng:

- Ồ! Tôi còn tưởng bà đang nói tới ai! Thì ra là gã khổ nạn Lâm Nam Vũ à! Đúng, đúng là tôi đánh đấy, sao hả? Lần sau nếu tôi còn gặp hắn, tôi sẽ còn đánh cho hắn sưng vù mặt mũi lên lần nữa.

- Cô... Kiều Ngọc Phượng giơ cao tay lên, định giáng cho Lạc Tiểu Phàm một cái tát nhưng Lạc Tiểu Phàm đã nhanh chóng nắm chặt tay bà, nâng cao mặt, hai mắt nheo lại, kiêu ngạo nói:

- Bà già đoán thử xem, vết thương trên mặt tôi là do ai đánh?

Kiều Ngọc Phượng nhìn khuôn mặt còn sưng hơn mặt Lâm Nam Vũ của Lạc Tiểu Phàm, trong lòng thầm kêu khổ, bực miệng:

- Là...

- Đúng rồi, là con trai bà, chính là gã khổ nạn con trai bà đánh mặt tôi ra nông nổi này, tôi còn chưa tìm con trai bà tính sổ, bà đã tự tìm đến, vậy thì chúng ta nói lý lẽ với nhau xem sao.

Đây chính là Lạc Tiểu Phàm, chữ “lý” dường như luôn đứng về phía cô. Kiều Ngọc Phượng kinh ngạc nhìn Lạc Tiểu Phàm, nhìn hàm răng trắng đều đặn của cô, thực sự sợ cô sẽ cắn mình, nếu vậy thì chẳng phải dung nhan của mình sẽ bị hủy hoại sao? Bà thấy hơi hối hận khi tới tìm người con gái này, một lúc sau mới thốt lên một câu:

- Sau này cô đừng có tới gần con trai tôi nữa.

Lạc Tiểu Phàm ghé sát mặt vào tai Kiều Ngọc Phượng:

- Nói chuyện cẩn thận một chút, là con trai bà cứ dính lấy tôi! Còn nữa, tôi ngủ với con trai bà đã trả tiền đầy đủ. Phiền bà quản lý hắn cho tôi, OK?

Kiều Ngọc Phượng há hốc mồm, một lúc lâu sau mới như người mộng du tỉnh lại:

- Trả tiền? Bán? Trời ơi! Ai với ai hả? – Vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt như ác quỷ của Lạc Tiểu Phàm, bà bỏ chạy luôn, trong lòng thầm nghĩ: “Sao con trai mình lại thích một đứa con gái như thế này, thật là đáng sợ!”.

Lạc Tiểu Phàm đứng sau lưng bật cười sảng khoái, chỉ có điều mặt cô đau quá, cô dùng tay xoa bóp mấy vết thương trên mặt, lẩm bẩm:

- Cái gã này ra tay nặng thật, đau chết mất!

- Tiểu Phàm, tớ thực sự khâm phục cậu, lòng khâm phục này không ngòi bút nào tả xiết... – Lý Giai không biết từ xó xỉnh nào chui ra, hai tay đặt trước ngực, đôi mắt khép hờ, làm ra vẻ đang say. Lạc Tiểu Phàm cầm tập tài liệu trên bàn đập lên đầu cô ta:

- Lúc cần cậu cứu thì không biết cậu chạy đi đâu, bây giờ sao ra nhanh thế!

Lý Giai không hề giận dữ, ôm chặt vai Lạc Tiểu Phàm, tò mò hỏi:

- Rốt cuộc cậu có mối quan hệ gì với gã đa tình đó? Nói đi, cậu trối anh ta như thế nào? Anh ta không phải hạng người dễ bị phụ nữ quyến rũ đâu, cậu có biết không? Nghe nói ngay cả ngôi sao Kiều Tiểu Nghiên cũng theo đuổi anh ta mấy năm trời mà không được. – Cô ra sức lắc mạnh vai Lạc Tiểu Phàm. – Cậu kể đi, cậu làm thế nào để đưa anh ta lên giường được.

Lạc Tiểu Phàm nguýt bạn, giận dữ đứng lên:

- Sao cậu nhiều chuyện thế? Lúc làm việc chẳng bao giờ thấy cậu tích cực như vậy cả, mau đi làm việc đi, nếu không tiền thưởng tháng này sẽ lại rơi vào tay kẻ khác đấy.

- Đúng thế! Tiểu Phàm, cậu nói với bọn mình đi! Nói chuyện của cậu và Lâm Nam Vũ đi. – Lạc Tiểu Phàm vừa quay đầu lại đã giật nảy mình, trong phòng làm việc của cô chen chúc có tới một nửa nhân viên của công ty, tất cả đều ngẩn ngơ, háo hức nhìn cô cứ như thể cô là động vật kỳ dị vậy. Lạc Tiểu Phàm trừng mắt:

- Không làm việc sao? Làm việc xong rồi không muốn ăn cơm hả? Cái gì mà anh chàng đa tình, rõ ràng là kẻ tồi tệ nhất mà tôi từng thấy! Hắn ta có gì mà kỳ lạ, chỉ là đồ rác rưởi, nếu muốn tìm hiểu thì các cô xuống dưới lầu mà xem, có vài thùng ở đó đó! Nếu thích thì bốc rác ra xem, có mùi vị gì thì nếm thử cũng được. – Lạc Tiểu Phàm còn chưa nói xong, mấy người đã không nhịn được, bắt đầu nôn ọe.

Lý Văn của phòng Tài vụ một nửa là đổ kị, một nửa là chế giễu, chép miệng:

- Tiểu Phàm, nghe nói vị hôn thê của Lâm Nam Vũ đánh đá lắm, nhà cô ta lại có thể lực, cậu có biết anh trai cô ta là ai không? Chính là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Tập đoàn Triệu Thế, khách hàng lớn của công ty chúng ta, cẩn thận anh ta mà giết chết em rể mình thì cậu cũng không giữ được công việc hiện tại đâu.

Lạc Tiểu Phàm cười tíu tít, nhìn cô ta:

- Da của cậu gần đây cũng không đẹp lắm, chả trách chồng nuôi bồ nhí, tớ thấy nếu cậu có thời gian để chăm sóc cho bản thân thì tốt hơn, hà khắc quá sẽ khiến phụ nữ nhanh già đấy.

Sắc mặt Lý Văn lập tức thay đổi:

- Cậu... Đúng là không biết điều! – Nói rồi quay người bỏ đi luôn. Nhưng người khác cũng thấy mất hứng nên dần dần biến hết. Lý Giai giận dữ gí tay vào đầu Lạc Tiểu Phàm:

- Tớ thấy người hà khắc nhất công ty này là cậu đấy, nói chuyện chẳng chịu che đậy gì cả, cậu như thế sẽ đắc tội với người khác đấy! Hình như không phải mình cậu biết chồng Lý Văn ngoại tình, nhưng nói trước mặt mọi người như thế thì cô ta biết để mặt mũi vào đâu.

Lạc Tiểu Phàm cười lớn, sau đó nín bật, khuôn mặt u buồn, ánh mắt phảng phất điều gì đó:

- Hừ, đàn bà là động vật ngu ngốc nhất, rõ ràng là gã đàn ông đó không còn yêu cô ta nữa, vậy mà vẫn hy vọng hắn hồi tâm chuyển ý, ngốc tới đáng thương, đáng buồn, đáng hận, tớ làm như vậy là để nhắc nhở cô ta.

- Tiểu Phàm, có phải cậu nhìn thấy... – Lạc Tiểu Phàm mà Lý Giai quen biết là một người không sợ trời, không sợ đất, duy chỉ có người đàn ông đó là cô không thể quên được, cô vì anh mà buồn, mà khóc, mà cười, cũng chỉ có anh mới đủ sức khiến Lạc Tiểu Phàm buồn như thế.

- Cậu có biết không? – Lạc Tiểu Phàm kích động nắm chặt tay Lý Giai, đôi mắt đỏ ửng, những giọt nước mắt đua nhau rơi ra. – Anh ấy sống không hạnh phúc, không hạnh phúc chút nào cả, người đàn bà đó dám tát anh ấy ngay trước mặt tớ, anh ấy là người có lòng tự trọng rất cao, sao có thể chịu đựng được? Tớ tưởng là anh ấy sống vui vẻ nên mới buông tay ra, tớ không ngờ...

- Được rồi Tiểu Phàm, cậu có hiểu rõ không hả? Anh ta không cần cậu nữa chứ không phải là cậu đã anh ta, tớ thấy Lâm Nam Vũ tốt hơn anh ta rất nhiều. Sao cậu lại suy nghĩ nông cạn thế! Anh ta có điểm nào đáng để cậu yêu, đáng để cậu đối xử tốt như thế không? Quên anh ta đi! Tất cả những gì của anh ta sau này đều không có liên quan gì tới cậu nữa, cậu là cậu, anh ta là anh ta, không cần phải bắt mình sống trong thế giới của anh ta nữa. – Lý Giai đau xót nhìn Lạc Tiểu Phàm, chỉ có cô là biết Lạc Tiểu Phàm luôn tỏ ra kiên cường, kỳ thực cô yếu đuối như một cốc nước thủy tinh dễ vỡ. Rất nhiều lần, cô thấy Lạc Tiểu Phàm gần như muốn sụp đổ, nhưng cô vẫn làm ra vẻ kiên cường, trong lòng cô thực sự hy vọng Tiểu Phàm và Lâm Nam Vũ có kết quả gì đó, chỉ tiếc là anh ta đã có vợ sắp cưới.

Lạc Tiểu Phàm đau đớn gục mặt lên bàn, giọng nói tắc nghẹn:

- Giai, cậu ra ngoài trước đi! Giúp tớ đóng cửa phòng lại, tớ muốn ngồi một mình.

13. Chương 09 Phần 1

Khương Hạo bước xuống từ chiếc xe BMW, trên má vẫn còn vết sưng đỏ. Anh không biết đây là lần thứ mấy cô ta đánh anh trước mặt người khác, chỉ có điều lần này là trước mặt người con gái anh thương yêu nhất và cũng thương yêu anh nhất. Anh biết, người đó rất muốn giáng cái tát này lên mặt cô. Anh nghiêng rắng, cố gắng giữ bình tĩnh, người bảo vệ ở cửa nhìn thấy anh từ xa đã chào:

- Ông Khương về rồi hả, lần này ông đi công tác lâu thật.

Anh thực sự hy vọng đây chỉ là một lần mình đi công tác, người con gái thương yêu anh nhất vẫn đang ngồi trên chiếc xích đu bằng gỗ, mỉm cười ngọt ngào, giống như một chú cáo nhỏ đáng yêu, giang hai tay về phía anh, khuôn mặt vẫn còn vương nét ngây thơ, đôi anh ôm cô vào lòng, giống như một đứa trẻ được bố mẹ chiều chuộng đã quen. Chỉ có anh là biết, cô mới là người chiều chuộng anh. Anh gạt đầu với người bảo vệ, người bảo vệ nhìn thấy chiếc BMW anh đậu bên đường, trong đáy mắt ánh lên sự ngưỡng mộ:

- Ông Khương, ông lại thay xe mới hả? Chả trách không lái chiếc Chevrolet nữa.

- Không phải đâu, đây là xe của công ty. – Câu này do anh nói ra mà ngay cả anh cũng không hiểu được vì sao anh lại nói như vậy, trong lòng anh vẫn mong chờ điều gì sao? Anh nhìn chiếc xe Chevrolet màu đen đậu trong công viên gần đó đang lặng lẽ tỏa ánh sáng thu hút: Giống như ngày trước khi anh còn ở đây. Anh tò mò tới gần, sờ lên thân xe, không có một hạt bụi nào. Sao có thể như vậy được? Anh quay đầu lại cảm kích nhìn người bảo vệ. – Cảm ơn anh giúp tôi rửa xe. – Rồi thò tay vào ví, lấy ra 200 tệ, định đưa cho người bảo vệ.

Người bảo vệ đỏ mặt lắc đầu rồi lại ra sức xua tay:

- Không phải tôi, không phải tôi, là vợ anh, ngày nào cô ấy cũng giúp anh lau rửa xe. Anh Khương, tôi thực sự rất ngưỡng mộ anh, có một người vợ vừa xinh đẹp lại chu đáo như thế, đúng là có phúc.

- Cái gì? – Khương Hạo sửng sốt, đôi mắt hoe đỏ, vội vàng tạm biệt người bảo vệ rồi bước chân lên cái cầu thang quen thuộc, dường như anh vẫn còn nghe thấy văng vẳng đâu đây tiếng cười đùa của cô và anh, vẫn còn nhìn thấy hình ảnh anh nắm tay cô thật ngọt ngào, hạnh phúc. Anh cười trong vô thức, rẽ vào hành

lang, trước tiên anh ngửi thấy một mùi thơm, đó từng là một mùi hương rất quen thuộc. Hàng xóm của họ là một cặp vợ chồng già rất vui tính, thích bày những loại hoa cỏ nhiều màu sắc trên hành lang, nói rằng như vậy cuộc sống sẽ có thêm mùi hương của cây cỏ, tâm trạng sẽ thoải mái hơn nhiều. Anh dừng lại ở nơi quen thuộc đó, cánh cửa gỗ màu vàng với những vệt sơn bằng màu nước, ở giữa còn treo một chiếc chuông gió hình các chú gấu nhỏ đáng yêu, trên cửa vẫn còn một cái nơ bướm được thắt bằng sợi ruy băng tím. Lạc Tiểu Phàm từng nói, đây chính là cánh cửa nhà trong mơ của cô, lãng mạn, đáng yêu, khiến người ta vừa nhìn đã thích chủ nhân của căn nhà, bởi vì đó là một người yêu cuộc sống.

Khương Hạo lật tấm thảm hoa trước cửa lên, một chùm chìa khóa vẫn như trước kia, yên lặng nằm ở đó, chờ đợi sự trở về của chủ nhân, tất cả đều không thay đổi. Khương Hạo dùng chìa khóa mở cửa, một mùi thơm thoang thoảng của hoa lan quần quít lấy mũi anh, chiếc xích đu với những dây leo xanh ngắt vẫn ở giữa bụi trúc, thoáng lay động trước cơn gió ở ban công, một cái áo sơ mi màu trắng đặt trên đó. Khi ở nhà, Lạc Tiểu Phàm thường thích mặc áo sơ mi của anh, để lộ ra đôi chân thon dài, vạt dưới của chiếc áo sơ mi vừa vắn che đi đôi mông săn chắc và gợi cảm của cô. Lần nào nhìn thấy cô trong hình dáng này, anh đều không nhịn được, ôm cô vào lòng mà hôn, cô sẽ cười thật lớn, hít hà mùi hương trên áo anh rồi nhắm mắt lại:

- Hạo, em thích mùi hương trên quần áo anh, thật dễ chịu.

Anh sẽ ra sức giặt quần áo mình, nhưng không ngửi thấy mùi gì, lúc này Lạc Tiểu Phàm thường cười rất vui vẻ và nói:

- Trên đời này chỉ có em ngửi thấy mùi của anh thôi, bởi vì anh là của em, là vật sở hữu riêng của em. Bởi vậy, cả đời này anh không được rời xa em, phải yêu em, thương em, chiều chuộng em, bởi vì em là người yêu anh nhất trên đời.

Nước mắt của Khương Hạo không nhịn được lại trào ra, anh đã làm cái gì? Đã làm việc gì? Làm tổn thương tới người con gái yêu thương anh nhất, chỉ vì một chức vụ, chỉ vì một tòa biệt thự lạnh lẽo. Anh thực sự hy vọng đây chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ mà anh sẽ tỉnh ngay giây tiếp theo, khi anh mở mắt ra, Lạc Tiểu Phàm mà anh yêu thương nhất đang nằm bên cạnh anh, nhìn anh bằng ánh mắt tràn đầy sự yêu thương, dùng bàn tay nhỏ ấm áp của mình sờ lên mặt anh, lên môi anh, cầm anh, rồi cô hôn anh, nói rằng như vậy vẫn chưa đủ, nói rằng chỉ cần có anh, cô có thể nằm cả đời bên cạnh anh như thế này, không bao giờ thấy cô đơn.

Khương Hạo nằm ngửa trên chiếc giường có mắc một cái màn màu xanh khói, nhắm mắt lại, anh ngửi thấy một mùi thơm rất ngọt ngào, trên đầu anh có treo chiếc áo ngủ bằng lụa tơ tằm màu vàng của Lạc Tiểu Phàm. Đây là chiếc áo mà anh mua cho cô nhân một chuyến công tác ở Hàng Châu, cô rất yêu quý nó, bởi vì đó là do anh tặng cho cô. Khương Hạo cầm chiếc áo trong tay, ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, đó là mùi hương của Lạc Tiểu Phàm, ngọt ngào và quyến rũ, khiến anh lại cảm thấy ham muốn cô. Đã lâu lắm rồi anh không có cảm giác này, trong đầu anh nhớ lại vô số lần anh cùng cô ân ái. Anh nắm chặt chiếc áo, nước mắt lại trào dâng, nói lớn:

- Lạc Tiểu Phàm, anh yêu em, em có thể trở về không?

- Hừ, vẫn còn nhớ người tình cũ, lại còn dám chạy đến đây, có phải anh lên gặp lại cô ta không hả? – Một giọng nói lạnh lẽo vang lên trên đầu anh. Khương Hạo kinh ngạc ngồi bật dậy, không biết từ lúc nào, Đường Ái Hân đã đứng ở cửa, đang lạnh lùng nhìn anh bằng con mắt khinh bỉ. Khương Hạo giận dữ nhìn cô, giọng nói lạnh lùng như băng:

- Ra ngoài.

Đường Ái Hân thấy thái độ Khương Hạo như vậy, cũng lập tức nổi máu:

- Anh điên rồi, dám nói chuyện với tôi như vậy sao? Anh không biết anh ăn của ai, uống của ai sao? Cần thật tôi đá anh thì anh sẽ thực sự biến thành đồ vô dụng đấy.

- Đủ rồi, tôi chịu đủ rồi, cô có coi tôi là chồng cô không? Nếu không chửi tôi trước mặt người khác thì cũng đánh tôi, cô có nghĩ tới cảm nhận của tôi không? Cô muốn thế nào thì cứ như thế đó hả?

Đường Ái Hân nghe anh nói câu đó bèn nhào đến, cào cấu lên người Khương Hạo. Khương Hạo nắm chặt

tay cô ta, không hề tỏ vẻ thương xót, kéo Đường Ái Hân ra cửa, mở cửa ra, đẩy cô ta ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại. Đường Ái Hân ở ngoài ra sức gõ cửa, hét lớn:

- Anh mau mở cửa cho tôi, tôi sẽ nói với ba tôi, bảo ông ấy cách chức anh! Anh là cái thứ gì chứ, nếu không phải tôi, anh vẫn còn là thằng nghèo kiết xác, anh còn dám đối xử với tôi như vậy sao! Anh mau mở cửa cho tôi, mau về nhà ngay, nếu không anh hãy chờ mà xem!

Đôi vợ chồng già ở nhà đối diện mở cửa ra, tò mò nhìn Đường Ái Hân:

- Cô ơi, cô tìm ai?

- Đồ già điên, không liên quan tới hai người!

Ông già giận dữ tới phát run khi nghe Đường Ái Hân nói vậy:

- Bà nó, mau gọi điện cho bảo vệ, bảo là có người làm phiền chúng ta nghỉ ngơi, mau đuổi cái người vô học này đi.

Đường Ái Hân chống nạnh:

- Bà già chết tiệt, bà dám hã! Đừng có nhiều chuyện, cẩn thận kéo chết sớm đấy.

Hai vợ chồng giận quá không nói được lời nào:

- Tôi là bộ đội, tôi sợ cái gì, quỷ Nhật tôi còn không sợ, lẽ nào lại sợ cô sao! Cô đi mau, nếu không tôi gọi bảo vệ lên đây!

Đường Ái Hân lại đập mạnh cửa, thấy Khương Hạo không mở cửa, cô ta bèn chửi vài tiếng rồi đi. Hai vợ chồng nhìn nhau, lắc đầu. Xã hội bây giờ lạ thật, có vài đồng tiền là đã ra về ta đây, coi thường người khác. Con trai ông bà cũng là tỷ phú, có tiền cũng có như thế đâu? Làm người cho tốt mới là quan trọng nhất.

Lạc Tiểu Phàm gục mặt trên bàn một lúc rất lâu, khi cô ngẩng đầu lên thì trời đã tối, mọi người trong phòng làm việc đều đã ra về. Lạc Tiểu Phàm đứng lên, từ sau khi Khương Hạo đi, tan làm rồi cô không biết đi đâu cả, nhà đối với cô mà nói, đã không còn là nhà nữa. Vô số lần cô tự hỏi, mình đi đâu bây giờ, nơi nào mới không còn cô đơn, nơi nào mới có sự vui vẻ.

Khi đã ngồi lên xe, Lạc Tiểu Phàm vẫn không biết mình phải đi đâu. Lái xe không mục đích, bất giác cô lại đi tới nơi quen thuộc nhất với mình, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đó, chỉ có chủ nhân của nó là đã không còn.

Xuống xe, cô leo cầu thang lên lầu, đã hai ngày cô không đến đây, không biết những chậu hoa đã nở hay chưa? Cô dừng lại trước cánh cửa quen thuộc, tất cả mọi thứ đều không thay đổi, chỉ có chủ nhân của nó là đã khác. Lạc Tiểu Phàm vô thức nhoẻn cười, nụ cười có gì đó đắng chát, bất lực và đau thương. Đây chính là cuộc đời – hiện thực, tàn khốc, lạnh lùng, cô thực sự muốn biết trên thế giới này đã không còn tình yêu chân chính rồi hay sao? Không dám tin, thực sự là không dám tin, nhưng cô vẫn phải kiên cường nhìn thẳng vào cái sự thực tàn khốc này. Cảm giác thất bại cứ quẩn lầy cô không tha, khiến cô không thể nào bình yên trong tâm hồn.

Nhắc cái thềm lên, Lạc Tiểu Phàm hơi ngạc nhiên, không thấy chìa khóa đâu. Giây phút đó, thời gian như ngừng chảy, Lạc Tiểu Phàm thần thờ đứng ở cửa, như một người gỗ, không có tư tưởng, không có cảm giác, thậm chí còn không suy nghĩ gì. Cô âm thầm ngửi thấy mùi hương của người đó, đó là mùi hương mà cô quen thuộc nhất và yêu thích nhất, mùi hương hòa lẫn với hơi thở của anh. Một giọt nước mắt, rồi hai giọt nước mắt lăn xuống, ngay sau đó là một hàng nước mắt nối nhau chảy tràn trên khuôn mặt cô, mũi cô tắc nghẹn khiến cô có cảm giác như không thở được. Cả người cô run rẩy, không thể khống chế được bản thân, những âm ức trong lòng hóa thành nước mắt, cứ nối đuôi nhau chảy ra như một dòng suối nhỏ.

Cửa phòng đột ngột bật mở, Khương Hạo đứng giữa cửa, gầy gò, tiều tụy, anh cũng sững sờ nhìn Lạc Tiểu Phàm, hai người đều không nói chuyện, cũng không biết phải nói điều gì. Trái tim Lạc Tiểu Phàm đập loạn nhịp trong lồng ngực, bỗng dưng cô không có đủ dũng khí để nhìn mặt Khương Hạo, bỗng dưng cô thấy sợ hãi khi hai người đối diện với nhau như thế này.

Khương Hạo không ngờ Lạc Tiểu Phàm lại xuất hiện trước mặt mình theo cách này, có thể là do đồng cảm trong tâm hồn khiến anh mở cửa ra. Anh đứng đối diện với Lạc Tiểu Phàm nhưng lại không nói được lời nào. Anh im lặng nhìn cô, muốn đưa tay vuốt tóc cô, nhưng không làm thế nào để nhấc tay lên được, nước mắt lại rơi ra cùng với sự hối hận.

Lạc Tiểu Phàm thấy những giọt nước mắt từ trên rơi xuống, nhỏ lên tấm thảm, một giọt, hai giọt, trái tim của Lạc Tiểu Phàm cũng theo đó mà rớt ra. Trong phút chốc, trái tim cô đau đớn tưởng chừng như không thể thở nổi, cô muốn nhào vào lòng người đàn ông trước mặt, nói với anh rằng cô nhớ anh biết bao, muốn hỏi anh vì sao lại rời xa cô. Nhưng trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh cô và Lâm Nam Vũ quấn vào nhau, trước mắt lại là khuôn mặt Lâm Nam Vũ đang chuyển động. Chân cô lùi về phía sau, ra sức lắc mạnh đầu, miệng nói lớn:

- Không, không, sao có thể thế được. – Rồi cô quay người chạy đi.

- Tiểu Phàm... – Thấy sắc mặt của Lạc Tiểu Phàm, trái tim Khương Hạo như rơi xuống tận đáy vực. Anh đau khổ ôm chặt đầu, giương mắt lên nhìn bóng dáng nhỏ bé của Lạc Tiểu Phàm biến mất nơi đầu hành lang.

Lâm Nam Vũ buồn bã nằm trên giường, hình dáng của Lạc Tiểu Phàm cứ đi qua đi lại trong đầu anh. Anh trở mình, vùi đầu mình xuống dưới, cảm giác đau rát ở mặt khiến trong lòng anh càng bức bối. “Lạc Tiểu Phàm”, “Lạc Tiểu Phàm”, trong đầu anh toàn là ba chữ này. Anh có cảm giác như mình sắp phát điên, thấy hối hận vì đã quen biết người phụ nữ như ma quỷ đó. Cô thực sự rất khác những người đàn bà khác, người ta thích anh, còn cô thì không, ở những người đàn bà khác không có sự hoang dại, luôn rất biết điều, nhưng cô thì ngược lại. Ngồi bật dậy khỏi giường, nhớ lại khuôn mặt sưng vù của Lạc Tiểu Phàm, anh không nhận được lại bật cười, để xem mất đi khuôn mặt này, cô lấy cái gì để quyến rũ đàn ông.

Kiều Ngọc Phượng đẩy cửa bước vào, sắc mặt tái xanh, hôm nay bà bị đứa con gái mất dạy đó làm cho mất mặt, con gái bây giờ đúng là ghê gớm thật. Bà ngồi bên mép giường của con trai, nhìn khuôn mặt thần thờ của anh. Mấy hôm nay bà đã thấy con trai mình không bình thường, cứ thần thần bí bí, lẽ nào đều là vì đứa con gái đó? Từ nhỏ tới lớn, con trai bà đều rất kén chọn, lần này đúng là không thể tin được.

- Tiểu Vũ, không phải là mẹ can thiệp vào chuyện của con, nhưng đứa bạn gái lần này của con quả thật làm đánh mất thân phận cao quý của con! Nó đúng là đứa con gái hoang dã.

Lâm Nam Vũ ngạc nhiên, sắc mặt lập tức trở nên căng thẳng:

- Mẹ, mẹ đi tìm Tiểu Phàm hả? Mẹ nói gì với cô ấy? Có gây khó dễ gì cho cô ấy không?

- Hừ! Mẹ khó dễ cho nó? Nó không gây khó dễ cho mẹ là mẹ đã tạ ơn trời phật rồi. Con có biết nó nói gì với mẹ không? – Cả người Kiều Ngọc Phượng bắt đầu run lên. – Mẹ thực sự không thể nói nổi.

Lâm Nam Vũ nhìn sắc mặt mẹ mình càng lúc càng xấu đi. Mẹ anh từ trước tới giờ nói năng rất khắc nghiệt, trừ ông nội anh ra, không ai có thể khống chế được bà, hôm nay bà làm sao vậy? Kiều Ngọc Phượng vuốt ve khuôn mặt con trai, hằn học nói:

- Nó dám nói... Tiểu Vũ của mẹ bán... Hừ! Thật là buồn cười, nó không thèm hỏi thăm xem nhà mình như thế nào mà lại dám nói bừa như thế! Ngày trước có mấy nữ sinh tình tặng xe đẹp cho con đều bị mẹ từ chối hết, những nhà như nhà mình sao cần đồ của họ được!

Lâm Nam Vũ lúc đầu còn thấy căng thẳng, nhưng nghe mẹ nói xong, anh không nhận được bật cười, anh thực sự khâm phục người đàn bà đó, câu như vậy mà cô cũng dám nói ra.

- Mẹ, không sai, lần này thì mẹ không cần phải lo cô ta quen với con vì tiền, bởi vì cô ta đã cho con trai mẹ tiền, ha ha! Bởi vậy, có những lúc những người phụ nữ bên ngoài chưa chắc đã là vì tiền mà tiếp cận với con trai mẹ, ít nhất thì Lạc Tiểu Phàm cũng không phải loại phụ nữ đó, mẹ có thể yên tâm.

- Cái gì? – Kiều Ngọc Phượng còn tưởng mình nghe nhầm, những điều mà con trai bà nói ra còn khiến bà kinh ngạc hơn là nghe Lạc Tiểu Phàm nói, thế nghĩa là sao nhỉ?

- Tiểu Vũ, con đã có vị hôn thê rồi, mẹ không cho phép con trăng hoa ở bên ngoài. Ngộ nhỡ nhà người ta nghe thấy điều tiếng gì thì cái mặt già của mẹ biết để vào đâu, con...

Vừa nghe thấy mẹ bắt đầu cần nhằn là hai tai Lâm Nam Vũ đã bùng nhùng như ngâm nước. Anh đẩy bà mẹ hay cần nhằn ra khỏi cửa, làm mặt hề:

- Con buồn ngủ rồi, muốn nghỉ ngơi một lát, chuyện của con con sẽ tự biết giải quyết. Còn nữa, mẹ đừng đi tìm Tiểu Phàm nữa, cô ấy còn hoang dã hơn những người hoang dã khác, ngay cả cái đai đen Taekwondo của con trai mẹ mà còn bị làm ra như thế này, mẹ không phải là đối thủ của cô ấy đâu, đừng để cô ấy hủy hoại dung nhan của mẹ, nếu không con không chịu trách nhiệm đâu nhé.

Kiều Ngọc Phượng lườm con trai, lắc đầu:

- Con cái bây giờ chẳng đứa nào khiến bố mẹ an lòng cả. Đừng có quậy nữa, cẩn thận kéo ông nội không tha cho con đâu.

- Biết rồi, ông nội cũng không hay nói như mẹ. – Nhìn mẹ xuống lầu, Lâm Nam Vũ đóng cửa lại, yên lặng ngồi trên giường, nhắm mắt lại, hai tay buông thõng. Hình như anh còn ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của Lạc Tiểu Phàm phảng phất đâu đây, quyến rũ tới mức khiến anh muốn được gần cô mãi. Anh chưa bao giờ có cảm giác tương tự như vậy, nghĩ về một người phụ nữ, nhớ mùi hương trên thân thể cô, nhớ giọng nói của cô, nhớ khuôn mặt của cô, nhớ cảm giác của cô dành cho anh. Anh thở dài náo nức, tâm trạng lại trở nên xấu hơn.

Đúng lúc này thì điện thoại di động của anh đổ chuông, đó là bài hát “Khách sạn California” mà Lạc Tiểu Phàm thích nhất. Lâm Nam Vũ ngồi dậy, ấn nút nghe điện thoại.

- Anh Vũ, anh đoán xem em ở đâu?

Một giọng nói rõ ràng trong trẻo vang lên ở đầu dây bên kia, Lâm Nam Vũ thở dài, bỗng dưng lần đầu tiên anh ý thức được rằng mình đã có vị hôn thê, đó là cô gái tên Triệu Tiểu Mạn, đó mới là người mà anh phải bảo vệ cả đời. Lâm Nam Vũ cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, nói:

- Tiểu Mạn, em đang ở đâu? Hôm nay anh không khỏe nên không đi đón em được.

- Không sao đâu, anh Vũ, anh hai đi đón em rồi, giờ anh đoán xem em đang ở đâu?

Lâm Nam Vũ lại nằm phịch xuống giường, giọng nói lãnh đạm, không có chút tình cảm nào:

- Ngoan, mai anh tới thăm em, hôm nay em ngủ sớm đi! Anh đang tắm, lát gọi lại cho em.

Đang định cúp điện thoại thì anh thấy giọng nói gấp gáp của Triệu Tiểu Mạn:

- Anh Vũ, anh chờ một chút, giờ em đang ở nhà anh, ngay trước cửa phòng anh, anh mau mở cửa đi.

Lâm Nam Vũ giật nảy mình, nhảy phắt từ trên giường xuống đất, giọng nói tỏ rõ vẻ không vui:

- Chẳng phải anh đã bảo với em... – Những từ còn lại, Lâm Nam Vũ lại nuốt vào trong bụng, chán nản lắc đầu, giọng nói thấp hỏn đi, – Em xuống lầu chờ anh, nói chuyện với mẹ anh một lát, anh thay quần áo xong rồi xuống.

Triệu Tiểu Mạn ở đầu dây bên kia nũng nịu nói:

- Em không, anh Vũ, sao em không thể vào phòng anh, chúng ta sắp kết hôn rồi, anh còn sợ cái gì?

- Anh nói không được thì không được... Ngoan, xuống lầu chờ anh.

Triệu Tiểu Mạn cũng nhận ra thái độ không vui của Lâm Nam Vũ, vội nói:

- Được rồi! Anh Vũ, anh mau xuống nhé, anh hai em cũng tới.

14. Chương 09 Phần 2

Lâm Nam Vũ tắt điện thoại, cắn môi, bây giờ anh chẳng muốn gặp ai cả, bỗng dưng anh hy vọng người chờ anh dưới lầu là cô. Anh cười, cười mình đúng là hay mơ, cho dù có đánh chết thì cũng đừng mong cô chủ động với anh thêm lần nữa.

Triệu Nhan Lỗi ngồi trên salon, nhìn em gái ủ rũ từ trên lầu bước xuống, cái miệng nhỏ chu lên, đôi mắt hoe đỏ. Kiều Ngọc Phượng từ nhà bếp mang hoa quả bước ra, thấy Triệu Tiểu Mạn, hai mắt nheo lại:

- Tiểu Mạn, anh Vũ của con biết con về chưa? Mau lên đó thăm nó đi.

Triệu Tiểu Mạn cố nặn ra một nụ cười:

- Dạ, anh Vũ đang thay quần áo, lát nữa sẽ xuống. – Triệu Nhan Lỗi đã thấy Lâm Nam Vũ không thuận mắt từ trước, hôm nay em gái anh về mà không thèm tới sân bay đón, nếu không phải vì em gái mình thích anh ta thì còn lâu anh mới gả em gái cho loại động vật máu lạnh đó.

Lâm Nam Vũ thay quần áo xong, lại kéo cổ áo lên để che đi vết cắn trên cổ, mặc dù vết cắn chỉ còn rất mờ nhưng vẫn có thể thấp thoáng nhìn ra. Anh không biết mình có quan tâm tới Triệu Tiểu Mạn hay không, nhưng dù sao cô cũng là vị hôn thê của anh, là người quan trọng nhất sẽ sống suốt cuộc đời với anh.

Từ trên lầu bước xuống, mấy người ngồi bên dưới đều đổ dồn ánh mắt lên khuôn mặt sưng vù của anh.

- Ôi! Anh Vũ, mặt anh làm sao thế? Ai đánh anh hả? – Triệu Tiểu Mạn kinh ngạc chạy tới bên cạnh Lâm Nam Vũ, xoa xoa mặt anh, nước mắt rơi ra. – Anh Vũ, đau lắm không?

Lâm Nam Vũ ngoác miệng cười, giữ tay Triệu Tiểu Mạn lại:

- Không sao, không sao... – Ngẩng đầu lên, anh đã nhìn thấy ánh mắt giận dữ và khinh bỉ của Triệu Nhan Lỗi. Lâm Nam Vũ đâu thèm quan tâm tới ánh mắt của anh, vui vẻ cười nói. – Lỗi, anh càng ngày càng nghiêm túc đấy, như vậy sẽ chóng già thôi, cười nhiều một chút.

Triệu Nhan Lỗi đứng lên, sắc mặt vẫn không hiền hòa hơn:

- Vị hôn thê của cậu mà để tôi phải ra sân bay đón, những việc còn lại cậu tự xử lý đi, tôi còn việc, đi trước đây.

- Sao vậy Lỗi? Lần nào nhìn thấy tôi anh cũng như vậy, tôi là em rể tương lai của anh đấy.

Những người khác đều đã quen khi thấy hay người như vậy. Triệu Nhan Lỗi vốn nổi tiếng là một người giàu có nhưng khiêm tốn, luôn đối xử thân thiện với người khác, không bao giờ nổi giận với cấp dưới, nhất là không hề hờ hững, chơi bời như những gã con nhà giàu khác, anh lại có thân hình cao to, khuôn mặt đẹp trai, nhưng chưa bao giờ người ta nghe nói anh yêu người này, bỏ người kia, việc này thì anh hoàn toàn khác với Lâm Nam Vũ. Về đẹp trai và thói đa tình của Lâm Nam Vũ nổi tiếng khắp trong giới, có thể đây là điểm mà hai người không hợp nhất. Lâm Nam Vũ không thích cái thái độ cao thượng của Triệu Nhan Lỗi, Triệu Nhan Lỗi thì ghét cái thói trêu hoa ghẹo nguyệt của Lâm Nam Vũ, bởi vậy luôn lo lắng cho tương lai của em gái mình. Anh thực sự không nỡ gả em gái cho người như thế này, chỉ vì bố mẹ hai bên đồng ý, em gái anh lại thích Lâm Nam Vũ từ khi còn nhỏ, bởi vậy anh phải cố nhịn, nhưng bảo anh chấp nhận Lâm Nam Vũ thì đúng là anh không muốn chút nào.

- Lỗi, lâu lắm không gặp anh, hay là tối nay chúng ta tới quán bar ngồi một chút, chúc mừng Tiểu Mạn từ nước ngoài trở về. – Lâm Nam Vũ nở nụ cười tinh ranh như con cáo, anh biết rõ ràng là Triệu Nhan Lỗi không thích anh, nhưng anh vẫn thích trêu chọc Triệu Nhan Lỗi, thích ngắm cái dáng vẻ tức giận của anh ta.

- Không cần đâu, cậu đi với em gái tôi đi! Tôi còn bận việc.

Triệu Tiểu Mạn nhìn Lâm Nam Vũ rồi kéo tay anh trai, làm nũng:

- Anh... – Triệu Nhan Lỗi chẳng sợ ai cả, nhưng lại sợ em gái, cô nói lời nào cũng như là thánh chỉ với anh, anh bất lực gật đầu:

- Được rồi.

Sắc đêm mơ màng, quán rượu nhấp nháy đèn xanh đèn đỏ. Một cô gái áo đen miệng huýt sáo, lắc nhẹ thân hình gợi cảm, mái tóc dài bay bay trong ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt không có biểu cảm gì, đôi tay chậm chậm cởi áo ngoài ra, để lộ chiếc áo lót màu đỏ rực bên trong, tất cả mọi người đều vỗ tay điên cuồng:

- Cởi hết ra, cởi hết ra, cởi mau, cởi mau... – Nhân tính trong phút chốc biến thành một đồng phân thối.

Triệu Nhan Lỗi cau mày, anh cũng đã từng ở nước ngoài nhưng thực sự không thể chấp nhận nổi cái không khí điên cuồng ở nơi này. Lâm Nam Vũ nhìn vẻ mặt khó chịu của Triệu Nhan Lỗi, không nhịn được lại bật cười, giọng cao ly rượu trong tay, nói:

- Lỗi, lẽ nào trong số những người phụ nữ, anh không thích ai sao? Anh như vậy, người khác sẽ nghi ngờ giới tính của anh đấy.

Triệu Nhan Lỗi uống một ngụm bia, liếc xéo Lâm Nam Vũ, đả kích:

- Bởi vậy tôi nên thường xuyên ở cùng cậu, như vậy thì giới tính của tôi sẽ càng rõ ràng hơn.

Lâm Nam Vũ cười lớn:

- Lỗi, anh đúng là càng ngày càng đáng yêu, nhưng tại sao một người đàn ông tốt như anh mà không nghe nói có cô gái nào thích anh nhỉ?

Triệu Nhan Lỗi phản kích:

- Nói chuyện tình yêu với người như cậu chả khác nào gảy đàn tai trâu!

- Ha ha, cách nói chuyện mới mẻ quá, nhưng mà hay lắm!

Triệu Tiểu Mạn nhìn anh trai rồi lại quay sang nhìn Lâm Nam Vũ, không hài lòng, chu miệng:

- Hai anh làm sao mà lúc nào cũng cãi nhau vậy? Anh hai, anh không nhường anh Vũ một chút được hả?

Triệu Nhan Lỗi dí tay lên trán Triệu Tiểu Mạn:

- Chả trách người ta bảo gái lớn phải gả chồng, bây giờ đã chỉ biết mỗi chồng của mình rồi, anh làm anh trai thật là đáng thương, chẳng có ai thương cả.

Triệu Tiểu Mạn lè lưỡi:

- Bởi vậy anh phải mau tìm người yêu đi thôi, như vậy sẽ có người thương anh. – Triệu Nhan Lỗi cau mày, liếc Lâm Nam Vũ đang ngấm nghĩa xung quanh, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Em gái, chỉ cần em ổn định cuộc sống là anh hài lòng rồi. Người này, em đã chọn lựa kỹ càng chưa?

Triệu Tiểu Mạn ra sức gật đầu, quả quyết:

- Rồi, em muốn được ở cạnh anh Vũ cả đời, không bao giờ chia tay. – Triệu Nhan Lỗi nghe em gái nói vậy, bất lực lắc đầu.

Ánh mắt của Lâm Nam Vũ quét qua đám người rồi bỗng dừng dừng lại, khuôn mặt hơi tái đi, khóe môi hình như thoáng run rẩy, ánh mắt hừng hực lửa giận dữ, anh đứng bật dậy khỏi ghế, đi về phía quầy bar phía trước. Triệu Nhan Lỗi và Triệu Tiểu Mạn đều không biết xảy ra chuyện gì, nhưng thấy sắc mặt Lâm Nam Vũ không bình thường nên cũng đi theo.

Trên chiếc ghế xoay của quầy bar là một cô gái mặc bộ quần áo voan màu đen, mái tóc dài buông xõa, che đi một nửa cái lưng trần. Khuôn mặt cô hơi sưng nhưng vẫn không che giấu được vẻ đẹp gợi cảm, quyến rũ, đôi môi mỏng góc cạnh thoáng nhếch lên būng bình, ánh mắt mơ màng nhưng vẫn rất trong trẻo, cô say sưa nằm bở trên bàn, bên cạnh là mấy cái vỏ chai rỗng, xem ra cô đã uống không ít rượu. Bên cạnh là một người đàn ông mặc quần áo màu trắng, bàn tay không yên phận cứ chuyển động trên cơ thể người phụ nữ. Bên cạnh lại có mấy gã đàn ông khác đang cười đùa thỏa mãn, vô cùng đắc ý.

Lâm Nam Vũ lao tới, tóm chặt tay của gã đàn ông, dấn mạnh vào mặt gã. Nắm đấm này không hề nhẹ. Khóe miệng của gã đàn ông đó lập tức xuất hiện một dòng máu. Gã nổi giận, đang định trả đòn thì khi nhìn thấy Lâm Nam Vũ, giận dữ lau máu trên khóe miệng rồi lườm Lâm Nam Vũ:

- Lâm Nam Vũ, cậu điên rồi, sao lại đánh tôi, có chuyện gì không thể nói được sao?

Lâm Nam Vũ lạnh lùng, không nói gì, nắm đấm lại giơ cao rồi lao về phía gã đàn ông nhưng đã bị mấy người ngồi cạnh đó ngăn lại. Họ đều là những công tử giàu có nổi tiếng trong thành phố, bình thường cũng quen biết với nhau. Thấy hai người đánh nhau, cũng không biết là vì sao nên chỉ biết khuyên nhủ. Một anh chàng mặt áo phong màu xanh kéo mạnh Lâm Nam Vũ lại:

- Nam Vũ, cậu sao thế? Có chuyện gì thì bình tĩnh nói, sao lại đánh Thường Quân, có chuyện gì thì nói cho rõ, đừng để người ta cười.

Lâm Nam Vũ không nói lời nào, giằng mạnh tay anh ta ra, cởi áo khoác ngoài của mình ra rồi đi tới gần cô gái đang nằm trên bàn bar, khoác áo lên cho cô, khuôn mặt trở nên rất dịu dàng:

- Lạc Tiểu Phàm, Lạc Tiểu Phàm.

Tất cả những người khác có mặt ở đó đều tròn tròn mắt, nhất là Triệu Tiểu Mạn, quả thực không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy. Một Lâm Nam Vũ từ nhỏ tới lớn không bao giờ đánh nhau mà lại vì một người đàn bà, ra tay đánh cả bạn của mình. Cô chạy tới cạnh Lâm Nam Vũ, cố sức níu chặt áo anh, khuôn mặt hoài nghi, chỉ Lạc Tiểu Phàm, hỏi lớn:

- Cô ta là ai? Anh nói cho em biết, cô ta là ai?

Lạc Tiểu Phàm hình như không chú ý tới những việc xảy ra xung quanh mình, vẫn còn lăm bắm:

- Tôi muốn uống rượu, mang rượu ra đây.

Lâm Nam Vũ đau đớn nhắm chặt mắt, cảm giác trái tim nhói lên khiến anh tức thở, như muốn xé nát lồng ngực của anh ra. Một bên là Lạc Tiểu Phàm, một bên là Triệu Tiểu Mạn, anh không thể nào đưa Lạc Tiểu Phàm an toàn trở về khi mọi người cứ nhìn mình như thế, càng không biết phải trả lời câu hỏi của Triệu Tiểu Mạn như thế nào. Anh giằng tay Triệu Tiểu Mạn ra, quay người đi ra khỏi quán bar, Triệu Tiểu Mạn cũng chạy đuổi theo anh.

Triệu Nhan Lỗi vẫn yên lặng đứng một bên nhìn mọi việc xảy ra, nhìn Lâm Nam Vũ vì người phụ nữ kia mà không kìm chế được bản thân, nhìn mọi thay đổi trên khuôn mặt Lâm Nam Vũ. Anh hiểu Lâm Nam Vũ là một người không dễ dàng vì phụ nữ mà thay đổi bản thân, nhưng bây giờ anh ta lại đang thay đổi rất nhiều. Anh nhìn người phụ nữ say mềm bên quầy bar, rồi lại nhìn ánh mắt say mê của những người khác, đi tới gần dìu Lạc Tiểu Phàm lên rồi ra khỏi quán bar. Xe của Lâm Nam Vũ đã biến mất, Triệu Nhan Lỗi bế Lạc Tiểu Phàm đặt vào xe mình, người say luôn khiến người ta thấy ghét, nhất là phụ nữ, nhưng Lạc Tiểu Phàm lại khiến người ta thấy cô thật đáng yêu. Triệu Nhan Lỗi cảm thấy tò mò với tình địch của em gái mình, người phụ nữ như thế nào mà có thể trói buộc được một anh chàng đa tình như Lâm Nam Vũ? Có thể khiến anh ta thay đổi sắc mặt?

Lạc Tiểu Phàm khép hờ hai mắt, đôi hàng lông mi dài khẽ lay động, đầu ngẹo về một bên, dựa lên vai Triệu Nhan Lỗi, hai bàn tay mềm mại tóm chặt áo anh, giọng nói nghèn nghẹn:

- Đừng bỏ rơi em, đừng bỏ rơi em, em không thể không có anh.

Triệu Nhan Lỗi khởi động xe, nhìn người phụ nữ bên cạnh, cay đắng lắc đầu, không ngờ lần đầu tiên anh đưa phụ nữ về nhà lại là trong tình trạng này. Triệu Nhan Lỗi từ ngày bắt đầu làm việc đã tự mua cho mình một căn nhà ở bên ngoài, nằm trong tiểu khu Tinh Anh của khu Hương Xá. Đây là nơi ở của những người trẻ tuổi và cũng là nhân tài trong mọi lĩnh vực, giá nhà ở đây cao tới mức đủ khiến cho tất cả những người mới vào làm đều phải mơ ước.

Triệu Nhan Lỗi bế Lạc Tiểu Phàm xuống xe, nhìn cô ngủ thật ngon, đôi môi nhỏ khẽ cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tươi như hoa, một mùi hương kỳ lạ phảng phất quanh thân thể, giống như mùi hương của cây cỏ, khiến người ta thấy hồn mình lâng lâng. Viên bảo vệ gác cửa giúp hai người mở cửa lớn, gật đầu cười với Triệu Nhan Lỗi. Triệu Nhan Lỗi cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, chỉ muốn bước thật nhanh để rời khỏi nơi này, không muốn cho người khác nhìn thấy.

Bước vào thang máy, vừa mới đi ra, anh đã gặp cặp vợ chồng trẻ nhà bên cạnh, họ chỉ nhìn anh cười. Triệu Nhan Lỗi thấy mặt mình lại nóng hơn nữa, bắt đầu thấy hối hận vì đã đưa Lạc Tiểu Phàm về nhà. Lâm

Lạc Kỷ nhà hàng xóm là người bạn lớn lên cùng Triệu Nhan Lỗi từ khi còn nhỏ, ngó đầu ra nhìn cô gái đang ngủ say sưa trong vòng tay Triệu Nhan Lỗi, vỗ vai anh:

- Lỗi, cuối cùng cũng nghĩ thông rồi hả? Không tệ đâu, vẫn còn sớm, mau đi vào đi! Đêm xuân đáng giá ngàn vàng, tớ không làm lỡ việc tốt của cậu nữa đâu.
- Không phải như cậu nghĩ đâu, đừng có đoán mò... – Triệu Nhan Lỗi bình thường miệng lưỡi lạnh lợi, nhưng bây giờ anh lại không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Lâm Lạc Kỷ ôm vai vợ, xoa xoa bụng cô, hóm hỉnh nói:

- Lỗi, vợ tớ có tin vui rồi, bởi vậy cậu phải cố lên, tớ còn muốn làm thông gia với cậu đấy!

Triệu Nhan Lỗi biết có giải thích như thế nào cũng vô dụng, bèn mở cửa nhà mình, đặt Lạc Tiểu Phàm lên giường. Đây là căn nhà hai phòng, cách trang trí rất đơn giản, chỉ có khung cửa sổ sát đất nổi ra ban công rộng lớn là điểm sáng cho cả căn nhà, đứng ở cửa sổ, người ta có thể thu hết khung cảnh của một nửa thành phố vào tầm mắt.

Triệu Nhan Lỗi tắm xong, thay quần áo ngủ, lấy ra một cái chăn trong tủ, nhìn cô gái đang ngủ say sưa trên giường, đoán xem cô ta có mối quan hệ như thế nào với Lâm Nam Vũ. Cô không giống như một người con gái bán hoa, có thể ngày mai anh sẽ biết đáp án. Anh nằm lên ghế salon ngoài phòng khách, đắp chăn kín mít, lớn ngằn này rồi, đây là lần đầu tiên anh phải ngủ ở salon, cảm giác này thật là khó chịu.

15. Chương 10

Lâm Nam Vũ từ quán rượu đi ra, tâm trạng vô cùng tồi tệ, vào ngồi trong một khách sạn ven đường, uống rượu như nước, bất chấp lời khuyên nhủ của Triệu Tiểu Mạn ngồi bên cạnh. Lâm Nam Vũ đẩy mạnh tay Triệu Tiểu Mạn ra:

- Mặc kệ anh, để anh uống. – Sau đó quay sang liếc Triệu Tiểu Mạn. – Cũng muộn rồi, em về nhà trước đi! Để bác trai bác gái khỏi lo lắng, con gái về nhà muộn quá không tốt đâu.
- Không, em không về. – Triệu Tiểu Mạn bưng bình lắc đầu, sau đó thận trọng nhìn sắc mặt của Lâm Nam Vũ. – Anh Vũ, anh có thể nói cho em biết cô gái vừa này là ai không? Anh với cô ta có quan hệ gì? – Nói xong, đôi mắt cô long lanh nước.

Lâm Nam Vũ uống nốt số rượu trong ly, nắm tay Triệu Tiểu Mạn, nói:

- Câu hỏi này anh có thể trả lời em sau không? Tối nay tâm trạng anh không tốt, hôm khác anh sẽ nói với em.

Triệu Tiểu Mạn bỗng dưng cảm thấy sợ cách nói chuyện này của Lâm Nam Vũ, anh trước mắt cô hoàn toàn khác với anh Vũ của cô ngày trước. Cô nói:

- Anh Vũ, anh không muốn nói thì em không hỏi nữa. – Nhưng trong lòng thì hừ lạnh, thầm nghĩ mình không tin là mình lại không điều tra ra cô ta có mối quan hệ gì với anh Vũ, muốn cướp anh Vũ của cô thì chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, Triệu Tiểu Mạn đâu phải người dễ bắt nạt. Thấy Lâm Nam Vũ vẫn uống hết ly này tới ly khác, Triệu Tiểu Mạn lo lắng lay lay vai anh, – Anh Vũ, anh uống nhiều rượu quá, đừng uống nữa được không? Chúng ta về nhà đi!

Lâm Nam Vũ nhắc chai rượu lên, uống ừng ực từng ngụm lớn rồi đứng lên, giọng nói bắt đầu lè nhè, nghe không rõ tiếng:

- Được, vậy anh đưa em về nhà trước. – Nói rồi anh ném bữa mấy đồng tiền rút trong túi ra lên bàn, bước chân chệnh choạng đi ra khỏi khách sạn. Triệu Tiểu Mạn lo lắng đi theo sau lưng, Lâm Nam Vũ ngồi vào trong xe, thấy mắt mình mờ mờ, tâm trạng cũng không hề dễ chịu hơn mà càng thêm buồn bực, càng nhớ

quay nhớ quất người con gái đó. Sự tỉnh táo cuối cùng của anh là cô vẫn còn ngồi trong quầy bar, một mình, uống say mềm, không được, anh phải đi xem cô thế nào!

Khởi động xe, anh quay về con đường có quán rượu, chiếc xe lắc lư trên đường, Lâm Nam Vũ cảm thấy đầu mình càng lúc càng nặng, Triệu Tiểu Mạn ngồi bên cạnh sợ hãi run rẩy, thi thoảng lại hét lên:

- Anh Vũ, đằng trước có xe, cẩn thận, bên trái có xe, cẩn thận!

Hai mắt của Lâm Nam Vũ ngày càng mờ đi, hình như xe anh đâm vào cái gì đó phía trước, thoáng chốc khiến Lâm Nam Vũ tỉnh táo hơn một chút, dừng xe lại, xuống xe kiểm tra, thì ra là đâm vào dải phân cách. Lâm Nam Vũ ôm đầu ngồi lên xe, hai mắt gần như không mở ra được, thần trí bắt đầu mê loạn, gọi:

- Tiểu Phàm, Tiểu Phàm...

Cái tên đó cứ bay đi bay lại trong đầu anh, nỗi nhớ càng thêm mãnh liệt, anh chỉ muốn ngay lập tức được ôm chặt cô vào lòng.

Triệu Tiểu Mạn nhìn màn đêm tối đen xung quanh, rồi lại nhìn Lâm Nam Vũ đang dần chìm vào giấc ngủ, sợ hãi lắc vai anh:

- Anh Vũ, chúng ta về nhà thôi! Chúng ta về nhà thôi! Chỗ này đáng sợ quá, anh Vũ...

Lâm Nam Vũ trong lúc mơ màng nghe thấy có tiếng người gọi, phản ứng đầu tiên của anh là Tiểu Phàm, anh quờ tay ra nắm chặt tay cô, ôm cô vào lòng, dịu dàng:

- Tiểu Phàm, em có biết là anh nhớ em không? Tiểu Phàm... – Triệu Tiểu Mạn chưa bao giờ thấy Lâm Nam Vũ ôm mình như hôm nay, ngày trước, anh chỉ nắm tay cô, ngay cả hôn cô anh cũng không chịu. Triệu Tiểu Mạn nằm trong lòng Lâm Nam Vũ, nghe không rõ anh đang nói cái gì, nhưng những điều này đều không quan trọng, quan trọng là cô thích được Lâm Nam Vũ ôm như thế này, cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong tim cô.

Lâm Nam Vũ cảm thấy người mình nóng bừng, anh xé rách quần áo của Triệu Tiểu Mạn, muốn được phát tiết, phát tiết nỗi nhớ của anh, nỗi hận của anh, hận cô không quan tâm tới anh, hận không thể cùng cô cả ngày lẫn đêm. Triệu Tiểu Mạn lúc đầu còn sợ hãi, đẩy Lâm Nam Vũ ra, hai tay hươ hươ trong không khí:

- Anh Vũ, dừng... dừng... – Nhưng cô lại nghĩ, mình sớm muộn gì cũng là người của anh, nếu mình có một đứa con với anh Vũ, vậy thì anh ấy sẽ không bao giờ rời xa mình nữa.

Quần áo dần dần trượt xuống cùng với dục vọng đang dâng cao. Phía xa xa vang lên tiếng du thuyền chở khách, xen lẫn là những tiếng cười nói của mọi người. Từng cơn sóng biển cô đơn vỗ mạnh vào bờ cát, nó có buồn rầu khi nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra trong xe không?

Khi tia sáng mặt trời đầu tiên của buổi sáng hôm sau chiếu vào phòng, Lạc Tiểu Phàm ôm cái đầu nặng chình chịch, ngồi dậy. Mở mắt ra, cô giật nảy mình, cô không dám tin vào mắt mình, liếc nhìn xung quanh, căn phòng bày trí đơn giản nhưng lại toát lên một vẻ xa hoa hiếm có. Cô nghĩ thầm, chủ nhân của căn phòng này đúng là người có con mắt thẩm mỹ. Chỉ có điều sao cô lại ở đây? Lẽ nào người hôm qua chính là Lâm Nam Vũ? Lạc Tiểu Phàm nổi giận đùng đùng, nhảy xuống đất, kéo mạnh cửa rồi đi ra ngoài, đúng lúc đó đụng phải Triệu Nhan Lỗi, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều giật mình.

Phản ứng đầu tiên của Lạc Tiểu Phàm là nhìn lại quần áo trên người mình, cũng may, vẫn là bộ quần áo mà hôm qua cô mặc, trong lòng thầm chửi rửa bản thân, sa đọa một lần là được rồi, sao tối qua còn uống nhiều như thế, đúng là chẳng ra gì!

Triệu Nhan Lỗi mỉm cười nhìn Lạc Tiểu Phàm, khuôn mặt anh ánh lên nét dịu dàng khiến người ta có cảm giác đang được tắm trong một cơn gió xuân.

- Hôm qua cô uống nhiều rượu quá, sáng dậy ăn chút cháo sẽ tốt hơn, tôi đã nấu xong rồi, cô rửa mặt đi rồi cùng ăn với tôi.

Lạc Tiểu Phàm ngẩn ngơ nhìn anh, bên cạnh Lạc Tiểu Phàm không thiếu những gã công tử ăn chơi đàn đúm như Lâm Nam Vũ nhưng lại hiếm khi gặp một người đàn ông có văn hóa, có đạo đức và tạo cho người ta cảm giác dễ chịu như Triệu Nhan Lỗi. Anh giống như một người anh lớn, khiến người ta không có cảm

giác bị gò bó. Đối với một người từ nhỏ đã mất đi cha mẹ như Lạc Tiểu Phàm thì cảm nhận của cô vô cùng nhạy cảm, Triệu Nhan Lỗi cho cô một cảm giác an toàn, bắt giác má cô đỏ lên, cúi thấp đầu, chỉ khẽ “ừ” một tiếng.

Khi Lạc Tiểu Phàm ngồi vào bàn ăn, Triệu Nhan Lỗi quần một cái tạp dề màu xanh, cẩn thận đặt bát cháo thịt hạt sen xuống trước mặt cô, trên bàn còn bày mấy đĩa thức ăn có màu sắc và kiểu dáng rất đẹp, khiến người ta vừa nhìn đã muốn ăn luôn. Ánh mắt Lạc Tiểu Phàm thi thoảng lại liếc nhìn Triệu Nhan Lỗi, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy đàn ông mặc tạp dề, rất muốn cười nhưng lại cố nhịn.

Triệu Nhan Lỗi cởi tạp dề ra, vắt lên thành ghế, nhìn Lạc Tiểu Phàm một cái, mỉm cười, giọng nói trầm trầm:

- Có phải cô cảm thấy đàn ông mặc tạp dề trông buồn cười lắm không?

Bị người khác đoán trúng suy nghĩ của mình, Lạc Tiểu Phàm đỏ mặt, chối nhanh:

- Ai bảo thế, tôi không nghĩ vậy đâu. Trên thực tế, nhìn anh mặc tạp dề trông đẹp lắm. – Rồi cô ăn vội một thìa cháo để che giấu sự ngượng ngịu của mình.

Triệu Nhan Lỗi thấy Lạc Tiểu Phàm đỏ mặt, khác hoàn toàn với biểu hiện của cô ngày hôm qua, nghĩ thầm bây giờ những cô gái biết đỏ mặt càng ngày càng ít rồi, giống như động vật quý hiếm vậy. Anh quan tâm hỏi:

- Tối qua sao cô uống nhiều rượu thế, lại còn có một mình? Như vậy nguy hiểm lắm. – Triệu Nhan Lỗi dừng lại một chút rồi liếc nhìn Lạc Tiểu Phàm, – Nếu không phải Lâm Nam Vũ nhìn thấy cô...

Suýt chút nữa thì Lạc Tiểu Phàm phun ra ngụm cháo vừa đưa vào miệng, cô nhớ mang máng là hình như hôm qua cô có nhìn thấy Lâm Nam Vũ, nhưng tại sao mình lại ở đây?

Triệu Nhan Lỗi hình như cũng biết Lạc Tiểu Phàm đang nghĩ điều gì, bèn nói với cô:

- Lâm Nam Vũ là em rể tôi, tôi nghĩ chắc hai người là bạn, hôm qua cô lại uống nhiều quá, Lâm Nam Vũ thì phải đưa em gái tôi về nhà, bởi vậy... Tôi cũng không biết nhà cô ở đâu, để một cô gái ở lại quán rượu thì không an toàn lắm nên tôi đành đưa cô về nhà ở tạm một đêm.

Trái tim Lạc Tiểu Phàm lập tức cảm thấy nhói đau, mặc dù cô biết Lâm Nam Vũ đã có vị hôn thê, cũng biết cô và Lâm Nam Vũ chỉ là hai đường thẳng giao nhau tại một điểm rồi không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Nhưng khi nghe thấy anh vì một người phụ nữ khác mà bỏ mặc cô lại quán rượu, trái tim cô bắt giác thấy đau nhói, nhưng cô ngay lập tức kìm nén cơn đau đó, nói với lòng mình: “Anh ta ở cùng người đàn bà khác thì liên quan gì tới mình, anh ta cũng không phải của mình, anh ta thích ở cùng ai thì ở, Lạc Tiểu Phàm không thềm quan tâm tới”. Cô cố nở một nụ cười, nhưng vô cùng miễn cưỡng. Cô nhìn Triệu Nhan Lỗi, nói:

- Cảm ơn anh!

Triệu Nhan Lỗi nhìn sự thay đổi trên nét mặt của Lạc Tiểu Phàm, biết rằng mối quan hệ giữa cô và Lâm Nam Vũ chắc chắn không bình thường, anh lại thở dài thay cho em gái mình.

Hai người đều không nói chuyện nữa, không khí dường như ngưng đọng, Lạc Tiểu Phàm cảm thấy khó chịu, bèn ăn nhanh bát cháo rồi đặt bát xuống, đứng lên nói:

- Tôi ăn no rồi, cảm ơn lòng tốt của anh, giờ tôi muốn về nhà.

Triệu Nhan Lỗi cũng đứng lên:

- Chỗ này ít taxi lắm, để tôi tiễn cô.

- Không cần đâu, tôi...

Triệu Nhan Lỗi cười nhẹ:

- Không sao đâu, tôi cũng phải đi làm, nhân tiện đưa cô đi một đoạn. – Lạc Tiểu Phàm cũng không tiện từ chối, đành gật đầu:

- Vậy thì làm phiền anh.

“Cạch...”, Lâm Nam Vũ nghe thấy có tiếng động gì đó vang lên bên tai, bực bội nói:

- Mẹ, mẹ làm gì thế? – Quay người lại, đầu lại đụng phải cái gì đó, Lâm Nam Vũ lập tức tỉnh lại, mở mắt ra, giật mình khi thấy mình vẫn ngồi trong xe, rồi lại nhìn những người đang quây quanh xe anh, chỉ chỉ trỏ trỏ điều gì đó, Lâm Nam Vũ ngớ người ra. Khi nhìn thấy mình chỉ mặc mỗi chiếc quần lót, anh đau đầu, điều khiến anh đau đầu hơn là cô gái đang nằm cạnh anh, mái tóc dài che lấp khuôn mặt, trên người chỉ đắp hờ hững chiếc áo sơ mi của anh, đôi chân thon dài trắng như tuyết lộ ra ngoài.

Ngoài cửa sổ có một viên cảnh sát ra hiệu cho anh hạ kính cửa xuống, Lâm Nam Vũ hoảng loạn mặc quần cẩn thận, vừa định lấy áo sơ mi thì phát hiện ra người phụ nữ bên cạnh không mặc gì, phản ứng đầu tiên của anh là người này là Lạc Tiểu Phàm, nhưng anh lại cảm thấy không giống. Anh đành hạ cửa kính xe xuống một khoảng nhỏ, viên cảnh sát nghiêm túc nhìn người phụ nữ nằm bên cạnh anh, rồi lại nhìn anh, nói:

- Xin xuất trình chứng minh thư của anh và của cô gái kia nữa. – Lâm Nam Vũ đưa chứng minh thư của mình ra, đúng lúc đó thì có ánh đèn flash chớp lên, chắc chắn là có ai đó đang chụp anh. Lâm Nam Vũ thực sự nổi giận, quay lại hét lên với người đàn ông trung niên đang chụp ảnh phía sau:

- Khốn nạn, đưa máy ảnh cho tôi.

Người đàn ông trung niên đó không chờ Lâm Nam Vũ xuống xe đã chạy mất dạng.

Triệu Tiểu Mạn vừa tỉnh dậy đã giật mình, cô kéo áo che kín người, giấu mặt vào lưng Lâm Nam Vũ:

- Anh Vũ, làm sao thế?

Câu nói này suýt chút nữa thì khiến Lâm Nam Vũ ngã ngửa ra sau, sao anh lại không hề nghĩ rằng người phụ nữ đó là Triệu Tiểu Mạn, anh cứ tưởng cho dù không phải là Lạc Tiểu Phàm thì cũng là một người đàn bà xa lạ nào đó mà anh gặp trên đường. Lâm Nam Vũ nhắm mắt lại, suy nghĩ như ngừng trệ, trước mắt anh lại hiện lên hình dáng Lạc Tiểu Phàm.

Viên cảnh sát thấy người tụ tập xung quanh càng lúc càng nhiều bèn trả chứng minh thư cho Lâm Nam Vũ, rồi ghi lại số điện thoại và tên công ty của anh, sau đó chào Lâm Nam Vũ:

- Ông Lâm, vì sự an toàn, ông có thể đi trước. Nếu có bất cứ vấn đề gì, chúng tôi sẽ phái người tới liên hệ với ông.

Lâm Nam Vũ bây giờ cũng chỉ đành bỏ đi khỏi nơi đây thật nhanh, những việc khác anh không kịp suy nghĩ nữa. Khi lái xe tới một nơi không có bóng người, Lâm Nam Vũ dừng xe lại, đưa quần áo của Triệu Tiểu Mạn cho cô, sắc mặt ủ rũ:

- Em mặc quần áo vào trước đi! Anh đưa em về nhà.

Triệu Tiểu Mạn ôm chặt Lâm Nam Vũ, nũng nịu:

- Anh Vũ, em không muốn về nhà, em muốn ở cùng anh, em đã thành người của anh rồi, anh phải chịu trách nhiệm với em.

Đầu Lâm Nam Vũ như muốn nổ tung, tình cảm anh dành cho Triệu Tiểu Mạn rất kỳ lạ, anh luôn có hứng thú lên giường với mọi người đàn bà khác, chỉ riêng Triệu Tiểu Mạn là không. Cũng không phải là yêu, không phải thích, không phải ghét, cô chỉ là một đại từ thay thế cho vị hôn thê của anh, còn bây giờ... Họ đã sắp kết hôn rồi, sống chung trước cũng không có vấn đề gì, nhưng Lâm Nam Vũ lại có cảm giác như mình sắp không thở được. Bây giờ anh vô cùng nhớ Lạc Tiểu Phàm, hình như chỉ có Lạc Tiểu Phàm mới có thể khiến mọi suy nghĩ trong anh bình tĩnh lại. Anh không đẩy Triệu Tiểu Mạn ra, nhưng giọng nói thì có vẻ không vui:

- Ngoan, mặc quần áo vào đi, anh còn có việc cần giải quyết.

Triệu Tiểu Mạn nhìn khuôn mặt vô cảm của Lâm Nam Vũ, lặng lẽ mặc quần áo:

- Nếu mẹ hỏi em sao tối qua em không về nhà thì phải nói thế nào?

Lâm Nam Vũ bực mình:

- Em là trẻ con ba tuổi sao? Chuyện gì cũng phải anh dạy em? Em muốn nói thế nào thì nói, tóm lại anh sẽ chịu trách nhiệm với em, thế là đủ rồi.

Triệu Tiểu Mạn ầm ỨC muốn khóc, nhưng lại sợ Lâm Nam Vũ không vui nên ngoan ngoãn ngồi sang một bên.

Lâm Nam Vũ đưa Triệu Tiểu Mạn về nhà rồi lái thẳng xe tới công ty. Tất cả mọi người đều thấy hình như Lâm Nam Vũ mới ăn phải thuốc súng, khuôn mặt tái xanh, ngay cả cô nhân viên ở quầy lễ tân cũng tránh anh thật xa. Sử Phi Phi thấy khuôn mặt tiều tụy của Lâm Nam Vũ, dưới cằm đã mọc râu xanh, quần áo thì nhàu nhĩ, lần đầu tiên anh xuất hiện trước cô trong bộ dạng này. Sử Phi Phi biết điều đứng sang một bên, không nói tiếng nào, thầm nghĩ: Chuyện này có liên quan gì tới cú điện thoại của mẹ Lâm Nam Vũ chiều qua không? Lâm Nam Vũ mà mình quen chỉ khi đựng phải chuyện của Lạc Tiểu Phàm mới tỏ ra bất thường như thế.

Lâm Nam Vũ ngồi dựa lên ghế một lúc lâu mới mở mắt ra, thở dài một hơi, hai mắt thất thần, nói:

- Thư ký Sử, những người mà hôm nay Công ty Kate phái tới có Lạc Tiểu Phàm không?

Sử Phi Phi lắc đầu:

- Không ạ.

Lâm Nam Vũ xua tay:

- Vậy thì cô đi làm việc đi! À, đúng rồi, cô mua giúp tôi bộ quần áo. – Sử Phi Phi gật đầu rồi đi ra ngoài.

Lâm Nam Vũ đau đớn nhắm chặt mắt, Triệu Tiểu Mạn sớm muộn gì cũng là người sống bên cạnh anh, có quan hệ cũng là chuyện đương nhiên, nhưng bây giờ sao anh lại thấy bức bối như thế, có phải là vì Lạc Tiểu Phàm không?

- Reng... – Chiếc điện thoại trên bàn đổ chuông, Lâm Nam Vũ nhấc lên đã nghe thấy tiếng cười sảng khoái. – Vũ, cậu bây giờ đúng là nổi tiếng thật rồi. Nhưng mà chỉ mặc một cái quần lót thì đúng là hơi gợi cảm quá đáng. – Lâm Nam Vũ mặc kệ tiếng cười chế giễu của Bạch Hạo Uy trong điện thoại, mồ hôi trên trán túa ra:

- Sao cậu biết?

- Vũ, cậu chưa đọc báo hôm nay hả? Cậu được lên trang nhất đấy, nói thật đi, cô gái nằm bên cạnh cậu là ai? Không những đáng người đẹp, lại còn đôi chân dài, nhìn ngon thật, mắt cậu đúng là...

Bạch Hạo Uy còn chưa nói xong, Lâm Nam Vũ đã dập điện thoại, phản ứng đầu tiên của anh là Lạc Tiểu Phàm cũng biết chuyện này rồi, cô sẽ nghĩ gì về mình? Không được! Lâm Nam Vũ đứng lên, không thể chờ đợi được nữa, anh phải gặp Lạc Tiểu Phàm ngay bây giờ. Thực ra anh cũng không cần phải giải thích với Lạc Tiểu Phàm điều gì, họ chẳng có quan hệ gì cả, nhưng anh vừa nghĩ tới việc Lạc Tiểu Phàm cũng biết chuyện là trái tim anh đã không thể bình tĩnh nổi, nỗi đau khổ như muốn nhấn chìm anh trong phút chốc.

Khi Lạc Tiểu Phàm thay quần áo xong về tới công ty thì đã gần tới trưa, Lạc Tiểu Phàm ôm cái đầu đau như búa bổ, hối hận vì mình đã uống quá nhiều rượu. Lúc đi qua hành lang, rất nhiều đồng nghiệp đều nhìn cô cười đầy ác ý, khiến Lạc Tiểu Phàm thấy thật kỳ lạ. Lý Giai cười híp mắt đứng ở cửa phòng làm việc, nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm:

- Nói thật đi, tối qua cậu đi đâu? Đừng nói với tớ là ở nhà ngủ nhé.

- Hối thế là có ý gì? Sao hôm nay ai nhìn thấy tớ cũng bùm miệng cười vậy? Tớ thấy những người bị tâm thần ở công ty này càng ngày càng nhiều đấy, thế giới đúng là thay đổi thật rồi, thành bệnh viện tâm thần hết rồi.

- Xì! Đừng có đánh trống lảng, cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ! Nói cho tớ biết, hôm qua cậu đi đâu?

Lạc Tiểu Phàm nghĩ tới việc mình ở lại nhà Triệu Nhan Lỗi cả đêm, mặc dù không xảy ra việc gì nhưng chung quy lại... quá “cái đó”, bởi vậy đỏ mặt:

- Cái gì chứ? Tớ không biết cậu đang nói gì cả. Hôm qua tớ ở nhà ngủ chứ đâu.

Lý Giai lắc đầu:

- Không phải chứ? Lẽ nào cậu không ở cùng với Lâm Nam Vũ? Người đàn bà trong anh không phải là cậu hả? Tổ còn tưởng...

Lạc Tiểu Phàm cau mày ngắt lời Lý Giai:

- Đừng có lúc nào cũng kéo tổ vào chung với gã khốn nạn đó, bọn tổ chẳng có quan hệ gì cả, càng không thể ở với nhau, còn nữa, chuyện của hắn đừng có nói với tổ, tổ không muốn nghe.

Lý Giai ngồi phịch lên bàn của Lạc Tiểu Phàm, không dám tin vào tai mình, trợn mắt nhìn cô:

- Thực sự không phải cậu hả, tổ còn tưởng là cậu! Lâm Nam Vũ đúng là đa tình thật, cũng may cậu không có quan hệ gì với anh ta, nếu mà có thì chắc là tức chết mất. Tổ thấy Triệu Tiểu Mạn chắc là điên rồi, vị hôn phu của mình ngủ với một người đàn bà khác ở trong xe, quần áo xộc xệch, vừa nhìn là biết không làm điều gì tốt lành, lại còn bị người ta chụp ảnh, lên trang nhất báo ngày hôm nay. Mà nhìn Lâm Nam Vũ đúng là đẹp thật, ha ha...

Lạc Tiểu Phàm ngạc nhiên:

- Cậu đang nói gì hả? Cái gì mà trang nhất báo? Lâm Nam Vũ làm sao hả?

Lý Giai đặt tờ báo vào tay Lạc Tiểu Phàm:

- Cậu tự xem đi!

Lạc Tiểu Phàm mở tờ báo ra, bức ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là Lâm Nam Vũ chỉ mặc một chiếc quần lót, đang ngồi trong ô tô, trong lòng anh là một người đàn bà, người đàn bà đó đè nửa người lên thân anh, tay Lâm Nam Vũ thì đặt trên vai cô ta. Cô ta ăn mặc cũng chẳng ra gì, để lộ nguyên một khoảng lưng rộng và đôi chân dài trắng nõn, đầu tóc rối tung, nhìn không rõ mặt nhưng ngoại hình có vài nét giống với Lạc Tiểu Phàm. Bức ảnh thứ hai là vẻ mặt chất ghét và bối rối của Lâm Nam Vũ, rồi cả ảnh của những người đứng xem xung quanh. Tiêu đề vô cùng nổi bật: Công tử đa tình Lâm Nam Vũ qua đêm với một người phụ nữ xa lạ ngay trên xe.

Sắc mặt Lạc Tiểu Phàm tái nhợt. Lý Giai còn nhiều chuyện ghé sát vào Tiểu Phàm:

- Này! Tiểu Phàm, cậu đoán người đàn bà này là ai? Nói không chừng mọi người đều nghi ngờ đó là cậu!

Lạc Tiểu Phàm cay mày, nghe lồng ngực từng tức, nói:

- Anh ta chẳng có quan hệ gì với tổ cả, bọn tổ cũng không gặp mặt nhau nữa đâu. Bọn tổ chỉ là bạn bè bình thường.

- Nhưng tổ lại không thấy thế! Tổ thấy... – Bỗng dưng Lý Giai im bật, thì ra cô nhìn thấy Lâm Nam Vũ đang đứng ở cửa phòng nhìn Lạc Tiểu Phàm chăm chăm, sắc mặt anh tái xanh, đôi mắt thì hoe đỏ. Lý Giai suy nghĩ nửa thì không nhận ra Lâm Nam Vũ, anh hoàn toàn khác với bình thường, quần áo lòi thối, râu dài chưa cạo, sắc mặt có vẻ hoảng hốt. Lý Giai vội vàng đứng lên, cười cười với Lâm Nam Vũ rồi vỗ vai Lạc Tiểu Phàm:

- Có người tới tìm cậu kìa. – Nói rồi cô chuồn nhanh khỏi phòng.

Lạc Tiểu Phàm nhìn thấy Lâm Nam Vũ, chẳng kịp nghĩ gì đã giáng lên má anh hai cái bạt tai, đánh xong, ngay cả cô cũng giật mình.

Lâm Nam Vũ không hề cử động, chỉ nhìn Lạc Tiểu Phàm đăm đăm:

- Anh chỉ muốn hỏi em một câu, em có thể tha thứ cho anh không? Em còn yêu anh không? – Tâm trạng Lâm Nam Vũ bỗng dưng trở nên kích động, – Anh xin thề, anh thề sau này sẽ không xảy ra việc như vậy nữa.

Lạc Tiểu Phàm bất giác lùi về sau mấy bước, Lâm Nam Vũ nắm chặt tay cô:

- Thực sự không phải lỗi của anh, đều tại em nên anh mới...

Lạc Tiểu Phàm ra sức đẩy Lâm Nam Vũ ra:

- Anh không cần giải thích với tôi, tôi là cái gì của anh? Anh tới mà giải thích với vị hôn thê của mình! – Nói rồi cô quay người chạy nhanh ra ngoài.

Nước mắt Lâm Nam Vũ rơi ra, anh biết việc này chỉ càng khiến Lạc Tiểu Phàm thêm coi thường anh. Anh ngồi lên ghế của cô, vùi đầu vào lòng bàn tay, thực sự hy vọng mọi việc chỉ là giả dối, tất cả chỉ là một cơn ác mộng chưa từng xảy ra.

16. Chương 11

Lạc Tiểu Phàm lao vào thang máy, không nhìn được, bật khóc, nhưng cô lại cảm thấy xung quanh có gì đó không bình thường, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Triệu Nhan Lỗi đang nhìn cô chăm chăm. Thực ra Triệu Nhan Lỗi tới Công ty Kate để bàn chuyện hợp tác, nhưng còn chưa ra khỏi thang máy, Lạc Tiểu Phàm đã lao vào, hai mắt đỏ hoe.

Lạc Tiểu Phàm thấy ánh mắt quan tâm của Triệu Nhan Lỗi thì trong lòng thấy ấm áp hơn nhiều, nhào vào lòng anh, khóc lớn, giống như một đứa trẻ đã tìm thấy vòng tay bảo vệ mình. Triệu Nhan Lỗi vỗ vai cô:

- Sao thế?

Lạc Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, nước mắt giàn giụa, ầm ục nói:

- Không sao.

Triệu Nhan Lỗi dịu dàng cười cười rồi lấy khăn tay ra lau khô nước mắt trên mặt Lạc Tiểu Phàm, nói:

- Không sao thì việc gì phải khóc?

Lạc Tiểu Phàm chu môi:

- Trong sách nói đàn bà khi khóc sẽ càng đẹp hơn nên tôi mới khóc, bởi vì tôi thấy hôm nay mình không xinh đẹp.

- Ha ha ha... Hay lắm, sau này những người phụ nữ xấu xí sẽ không cần phải tới thẩm mỹ viện nữa.

Thư ký Điền Điền của Triệu Nhan Lỗi đứng cạnh đó tỏ ra lúng túng, nói:

- Tổng giám đốc, chúng ta có tới Công ty Kate nữa không?

Triệu Nhan Lỗi nhìn bộ mặt lem luốc đáng thương của Lạc Tiểu Phàm thì nói:

- Cô cứ lên trước đi! Tôi đi cùng cô bé mít ướt này một lát đã. – Triệu Nhan Lỗi nắm tay Lạc Tiểu Phàm, cố ý đùa cô. – Đừng khóc nữa, khóc nữa là không ngoan, lát tôi sẽ không mua kẹo cho cô đâu.

Lạc Tiểu Phàm không nhìn được bật cười khanh khách, hồi nhỏ mẹ cũng thích trêu cô như vậy, lâu lắm rồi cô không được nghe thấy những lời tương tự, giờ cô thấy thật là ấm áp. Cô lườm yêu Triệu Nhan Lỗi:

- Đáng ghét, tôi có phải trẻ con đâu, cần gì anh phải nịnh.

Điền Điền cũng không nhìn được, bụm miệng cười, lần đầu tiên phát hiện ra Triệu Nhan Lỗi vốn nguyên tắc và khô khan cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Triệu Nhan Lỗi và Lạc Tiểu Phàm lái xe tới bờ biển. Triệu Nhan Lỗi từ trên xe bước xuống, mua cho Lạc Tiểu Phàm một cái bánh ngọt ở cửa hàng ven đường, sau đó nhìn cô vui vẻ như một đứa trẻ. Lần đầu tiên Triệu Nhan Lỗi cảm thấy Lạc Tiểu Phàm không phức tạp như những người phụ nữ mà anh từng gặp, cô ngây thơ và thuần khiết như trẻ con.

Lạc Tiểu Phàm còn nhớ hồi nhỏ ba cô cũng thường đưa cô đi chơi và mua cho cô nhiều đồ ăn ngon, lâu lắm rồi cô không còn gặp lại cái cảm giác đó, cảm giác đặc biệt ở trên người Triệu Nhan Lỗi thường khiến cô có ảo giác, anh giống như một người thân của cô.

Hai người nhìn những đứa trẻ con đang nô đùa vui vẻ trên bãi cát phía xa xa, cảm giác như tuổi thơ trở lại với cả hai. Hai người cùng nhìn nhau, Triệu Nhan Lỗi đưa tay ra:

- Đi, chúng ta xuống đó đi dạo, nói không chừng sẽ nhặt được một cái vỏ ốc thật đẹp. – Lạc Tiểu Phàm gật đầu.

Nước biển hơi lạnh, có mùi tanh tanh tấp vào mặt Lạc Tiểu Phàm. Lạc Tiểu Phàm dang rộng đôi tay, nhắm mắt lại, ngẩng cao đầu, hình như toàn bộ thế giới đang được cô ôm chặt vào lòng, nghe tâm trạng mình đã khá hơn nhiều. Triệu Nhan Lỗi cười lớn:

- Thấy dễ chịu hơn chưa? Khi buồn, tôi cũng thích tới đây.

Lạc Tiểu Phàm làm mặt hề, lè lưỡi:

- Cảm ơn anh đi với tôi, lại còn mua cho tôi món bánh ngọt mà tôi thích ăn nữa.

Triệu Nhan Lỗi cười:

- Em gái tôi cũng thích ăn bánh ngọt, khi nào tâm trạng không tốt, nó đều bắt tôi đưa đến đây, chỉ cần ăn một cái bánh ngọt là tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều. Con gái hình như đều như vậy thì phải!

Lạc Tiểu Phàm vừa nghĩ tới vị hôn thê Triệu Tiểu Mạn của Lâm Nam Vũ là lại thấy ngưỡng ngùng. Triệu Nhan Lỗi hình như cũng biết Lạc Tiểu Phàm đang nghĩ điều gì nên hướng mắt sang nhìn những cơn sóng đang dâng lên trên mặt biển, thở dài:

- Thực ra tôi không tán thành việc em gái tôi cưới Lâm Nam Vũ, em gái tôi thích cậu ta tới mức đánh mất cả bản thân, chuyện gì cũng chỉ nghe theo ý cậu ta. Có những lúc đàn ông lại không thích những người phụ nữ không có chính kiến, chẳng trách Lâm Nam Vũ lại... – Anh quay đầu nhìn Lạc Tiểu Phàm, nói tiếp – Em gái tôi không giữ được Lâm Nam Vũ, sớm muộn gì nó cũng sẽ bị tổn thương, còn tôi làm anh trai lại chỉ có thể giương mắt lên nhìn nó đau khổ mà không có cách nào để giải quyết.

Lạc Tiểu Phàm bỗng dưng thấy ngưỡng mộ Triệu Tiểu Mạn vì có một người anh trai quan tâm tới mình như vậy, không giống cô, ngay cả một người thân cũng không có. Nghĩ tới đây, cô lại thấy thương thay cho mình. Triệu Nhan Lỗi thấy Lạc Tiểu Phàm buồn buồn không vui, không nói gì thì tưởng anh nói động tới chuyện của cô và Lâm Nam Vũ nên thấy hơi xấu hổ. Anh thấy Lạc Tiểu Phàm cũng không sai, tình yêu vốn dĩ không phải là của một người, kể cả không có Lạc Tiểu Phàm thì em gái anh và Lâm Nam Vũ cũng không có tương lai. Bây giờ điều quan trọng nhất là giúp em gái anh nhận ra Lâm Nam Vũ không thích hợp với cô, trước khi mọi thứ trở thành chuyện đã rồi, anh phải bảo vệ an toàn cho cô.

- Em gái anh thật hạnh phúc, có một người anh trai như anh thật đáng để ngưỡng mộ.

Triệu Nhan Lỗi cười, chân thành nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Vừa nãy tôi nói chuyện hơi đường đột, mong cô thứ lỗi.

- Tôi hiểu ý của anh, có điều tôi và Lâm Nam Vũ chẳng có quan hệ gì cả, bây giờ không có, sau này cũng không có, việc này thì anh cứ yên tâm, tôi chúc em gái anh và Lâm Nam Vũ trăm năm hạnh phúc.

- Ha ha ha... Đừng nói về họ nữa, mỗi người đều có phúc phận riêng của mình, tôi làm anh cũng không thể đảm bảo là sẽ đem lại hạnh phúc cho Tiểu Mạn, phải để nó tự giành lấy thôi.

Lạc Tiểu Phàm cười mỉm, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu.

Hai người ngồi một lát trên bãi cát, nhặt được mấy vỏ ốc. Triệu Nhan Lỗi thấy trời đã tối, bèn mời Lạc Tiểu Phàm ăn hải sản ở một quán ven đường, sau đó lái xe đưa Lạc Tiểu Phàm về nhà. Lạc Tiểu Phàm nhìn Triệu Nhan Lỗi lái xe đi, thở một hơi thật dài, quay người đi lên lầu, đây là căn phòng mà cô thuê sau khi chia tay với Khương Hạo, căn phòng hơi cũ, cũng may hàng xóm xung quanh đều rất nhiệt tình, giống như một gia đình lớn. Lạc Tiểu Phàm đi tới cửa nhà, giật nảy mình thấy Lâm Nam Vũ đang ngồi ở đó, lưng dựa vào cửa ngủ thiếp đi, hai hàng lông mày vẫn cau lại như không vừa ý cái gì đó.

Cảm giác mà Lạc Tiểu Phàm dành cho Lâm Nam Vũ rất kỳ lạ, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của anh, trong lòng cô lại đau nhói nhói, nhưng chỉ cần nghĩ tới việc anh quan hệ bừa bãi với người đàn bà khác là cô lại nổi giận. Nhưng vẫn có một giọng nói vang lên trong tim cô: Anh ta là gì của mày, giữa hai người chẳng

qua chỉ là một vụ giao dịch tiền bạc, lẽ nào mày thực sự tin rằng anh ta yêu mày sao? Đừng có đa tình nữa, đối với anh ta mà nói, có lẽ mọi người đàn bà đều chỉ là một trò chơi, huống hồ anh ta đã có vợ sắp cưới. Trái tim mềm yếu của Lạc Tiểu Phàm lập tức mạnh mẽ hơn, cô không hề khách khí, đá mạnh vào chân Lâm Nam Vũ:

- Lộn, tránh đường ra, muốn ngủ thì về nhà mà ngủ, đừng có ngủ trước cửa nhà tôi, ai không biết lại tưởng là ăn mày.

Lâm Nam Vũ nghe thấy giọng nói của Lạc Tiểu Phàm thì đứng bật dậy, nhìn cô bằng ánh mắt đau đớn:

- Em đi đâu vậy? Anh chờ em rất lâu.

Lạc Tiểu Phàm “hừ” lạnh một tiếng, không thèm nhìn Lâm Nam Vũ, lấy chìa khóa trong túi ra:

- Anh Lâm thân mến, hình như giữa anh và tôi không có quan hệ gì cả, nếu có thì chỉ là vấn đề tiền bạc, lẽ nào anh vẫn chê số tiền tôi trả anh lúc trước còn ít? Nhưng tôi thấy người như anh e rằng không đáng nổi một xu.

Câu nói này lọt vào tai Lâm Nam Vũ như những mũi kim đâm thẳng vào tim anh. Anh ôm chặt Lạc Tiểu Phàm, giọng nói hình như hơi run rẩy:

- Lẽ nào trong tim em, anh là người đàn ông như vậy sao? Một gã đàn ông đa tình vô cảm? Lẽ nào anh không biết yêu người khác sao? Không biết nhớ người khác sao?

Lạc Tiểu Phàm muốn đẩy Lâm Nam Vũ nhưng càng bị anh siết chặt hơn, đành nói:

- Nếu anh muốn giải thích thì nên giải thích cho vợ sắp cưới của anh mới phải, anh giải thích với tôi thì có tác dụng gì? Anh muốn thế nào đây? Sau này đừng tới tìm tôi nữa, tôi với anh không có quan hệ gì cả, tôi không nợ anh, anh cũng không nợ tôi, xin anh từ nay về sau đừng làm phiền tới cuộc sống của tôi.

Lâm Nam Vũ cắn chặt môi, bực bội lắc đầu:

- Anh không biết, anh chỉ muốn... Việc hôm qua thực sự không giống như báo chí đã viết, thực sự là anh không cố ý, em phải tin anh.

- Tại sao tôi phải tin anh, mà cho dù có tin thì làm sao, tôi và anh cần dùng tới hai chữ “tin tưởng” sao? – Nghe thấy bước chân hàng xóm ở hành lang, ánh mắt tò mò nhìn họ, Lạc Tiểu Phàm hơi xấu hổ, mở cửa ra rồi thở dài – Có chuyện gì thì vào nhà nói! Tôi không muốn vì anh mà mất mặt với mọi người.

Vừa mở cửa ra đã có một mùi thơm của hoa bay vào mũi, căn phòng không lớn, là kiểu phòng với một phòng ngủ, bức tường ở giữa bị tách ra, tạo thành một phòng lớn, phòng ngủ và phòng khách liền với nhau. Trong phòng, vật trang trí nhiều nhất là các chậu hoa, hương thơm dịu dịu, một cái xích đu bằng gỗ đặt gần ban công, trên sàn nhà vứt bừa mấy quyển sách, cả mấy chiếc gối nhiều màu sắc. Nhìn căn phòng có thể đoán ra, chủ nhân của nó là một người tùy tiện. Nhưng cũng rất khó để tưởng tượng một người phụ nữ kiên cường như Lạc Tiểu Phàm mà cũng có mặt dịu dàng như thế. Lâm Nam Vũ cầm quyển sách dưới chân mình lên, có một bức ảnh trong đó rơi ra, Lâm Nam Vũ nhặt lên, đó là ảnh anh mặc bộple màu trắng, anh trong bức ảnh mỉm cười rất kiêu ngạo, khoe miệng khê nhếch lên, đôi mắt nhìn về phía xa, cứ như thể không để tâm tới bất cứ việc gì.

Lạc Tiểu Phàm giằng bức ảnh trong tay Lâm Nam Vũ lại, giận dữ nói:

- Anh không biết thế nào là lịch sự hả? Đồ đạc của người khác thì đừng có sờ vào.

Bức ảnh đó dường như đã cho Lâm Nam Vũ một nguồn dũng khí vô hạn, anh ôm chặt Lạc Tiểu Phàm, vùi đầu vào tóc cô:

- Em yêu anh không? Chúng ta cưới nhau được không?

Lạc Tiểu Phàm giật mình:

- Cưới? Còn vợ tương lai của anh thì sao?

- Anh sẽ giải quyết được, chỉ cần em đồng ý lấy anh. – Trái tim Lâm Nam Vũ giây phút đó như cháy lên một tia hy vọng, anh không muốn rời xa Lạc Tiểu Phàm.

- Ha ha ha... – Lạc Tiểu Phàm cười lớn. – Đây là câu nói buồn cười nhất mà tôi nghe thấy ngày hôm nay, không ngờ anh Lâm của chúng ta lại biết làm vui lòng đàn bà. Nhưng mà không biết câu này anh nói với bao nhiêu người rồi, có phải người nào cũng cảm động mà rơi lệ và nhiệt tình tham gia vào vở kịch của anh không.

- Tiểu Phàm... – Lâm Nam Vũ hôn mạnh lên môi Lạc Tiểu Phàm rồi nói tiếp. – Khi em ngậm miệng lại, nhìn em xinh đẹp hơn rất nhiều.

Lạc Tiểu Phàm giằng mạnh:

- Tôi không cần anh hầu hạ người đàn bà khác xong rồi tới hầu hạ tôi.

Lâm Nam Vũ sững sờ, nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Lẽ nào trong lòng em, anh thực sự là người như vậy sao?

- Chẳng nhẽ anh không phải? – Lạc Tiểu Phàm càng dồn ép hơn.

Lâm Nam Vũ cắn môi, một lúc lâu sau mới bật ra một câu:

- Ngày trước đúng là anh như thế, nhưng từ sau khi quen em, anh thực sự không có, chuyện hôm qua chỉ là hiểu lầm.

Lạc Tiểu Phàm nhìn Lâm Nam Vũ bằng con mắt khinh bỉ:

- Tôi coi thường nhất là loại đàn ông như anh, dám làm không dám nhận, nếu đã làm rồi thì hãy thẳng thắn thừa nhận, anh đừng có nói rằng người trên tờ báo không phải là anh.

Lâm Nam Vũ chẳng còn lời nào để nói, bây giờ anh đã biết, “đối phó” với Lạc Tiểu Phàm thì không thể quá cứng nhắc được. Anh ngồi phịch xuống salon, giọng điệu như trẻ con làm nũng:

- Em phải tha thứ cho anh, nếu em không tha thứ thì anh cứ ngồi đây không đi nữa.

Lạc Tiểu Phàm không ngờ Lâm Nam Vũ lại giở trò này với mình, cũng không biết phải làm thế nào. Cô chẳng buồn để ý tới anh, mang quần áo ngủ vào phòng tắm, để những giọt nước nóng chảy lên thân thể mình, nghe thấy bên ngoài không có động tĩnh gì. Lạc Tiểu Phàm chán nản thở dài, chẳng hiểu cô đắc tội với ai mà lại đụng phải một người như Lâm Nam Vũ, ngày nào cũng bám lấy cô không tha? Khi cô từ phòng tắm bước ra, Lâm Nam Vũ đã ngủ gục trên ghế salon. Lừa giận lại bừng lên trong lòng Lạc Tiểu Phàm, đá mạnh vào chân Lâm Nam Vũ:

- Này! Này! Chỗ này là chỗ anh ngủ hả? Mau biến đi. – Lâm Nam Vũ không biết là ngủ thật hay giả vờ, nhưng anh vẫn không cự quậy, Lạc Tiểu Phàm đẩy mạnh người anh. – Anh là lợn hả! Ngồi trên salon mà cũng ngủ được.

Lạc Tiểu Phàm toát cả mồ hôi mà anh vẫn nằm im, Lạc Tiểu Phàm chán nản lắc đầu, trèo lên giường của mình, tắt đèn. Ánh trăng ngoài cửa sổ lọt qua tấm rèm, rơi vãi đầy phòng. Nhớ lại những chuyện xảy ra gần đây, quả giống như một giấc mơ, nhớ lại Khương Hạo, nhớ lại tuổi thơ xa xôi, mí mắt cô càng lúc càng nặng, trong lúc mơ màng, bàn tay cô đụng phải cái gì đó mềm mềm khiến Lạc Tiểu Phàm giật mình, tỉnh cả ngủ.

Bật đèn lên, hóa ra Lâm Nam Vũ không biết đã nằm cạnh cô từ lúc nào. Lạc Tiểu Phàm đang định đá anh xuống, nhưng nhìn khuôn mặt hốc hác của anh, cô lại không nhẫn tâm. Đây là anh chàng đa tình đẹp trai phong độ mà lần đầu tiên cô gặp sao? Đây là Lâm Nam Vũ kiêu ngạo, không coi ai ra gì, khiến người ta nhìn thấy anh chỉ muốn cho ngay một bạt tai sao? Lạc Tiểu Phàm đưa tay ra, vuốt nhẹ lên khuôn mặt anh, có những lúc cảm thấy anh ở cách cô thật xa, nhưng có lúc lại thấy anh thật gần, cho dù chỉ khẽ đưa tay ra là đã có thể chạm vào anh, sự ấm áp của anh, hơi thở của anh, nỗi nhớ anh dành cho cô. Lạc Tiểu Phàm không kim được, bật cười, bỗng dưng cảm thấy có lúc mình cũng thật buồn cười.

Cô nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng thở đều đều của Lâm Nam Vũ, hình như trong vô số các đêm trước đây, cô cũng từng ngồi nhìn người đàn ông mà cô yêu sâu sắc ngủ ngon, chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ bỏ rơi cô, luôn tự tin rằng cô sẽ cùng anh đi tới cuối cuộc đời.

Lạc Tiểu Phàm cười lạnh lẽo, có những lúc cô thấy tin tưởng vào tình yêu là một việc đáng buồn cười nhất trên thế gian này. Tình yêu vốn dĩ không có cách nào để nắm chắc được, lúc tới giống như một cơn mưa, nhưng khi đi lại như một đám mây không hình dạng, cứ từ từ tan biến, mà cũng có thể giống như một cơn mưa, tới cũng nhanh, ra đi cũng nhanh. Lạc Tiểu Phàm hình như rất sợ khi nhớ tới chữ “yêu”, cô sợ mình sẽ yêu, sợ người khác yêu mình, cô khác khao tình yêu hơn bất cứ người nào khác, nhưng cô cũng sợ mất đi tình yêu hơn bất cứ người nào khác, có thể bởi vì cô lớn lên trong cô nhi viện nên cô càng hiểu rõ hơn cái cảm giác cô độc của tình yêu. Những đêm khuya thanh vắng, cô thường cô đơn ôm chặt cái gối thêu hoa của mình, trần trọc khó ngủ, mở lớn mắt trải qua một đêm tối thật dài.

Từ sau khi gặp Khương Hạo, cô mới nói lời tạm biệt với sự cô đơn, nhưng ai ngờ đây chỉ là một giấc mơ ngọt ngào nhưng ngắn ngủi, rồi cũng có lúc cô sẽ phải tỉnh lại. Có thể Lâm Nam Vũ cũng chỉ là một giấc mơ khác của cô, nếu đã chỉ là mơ, vậy thì việc gì phải bắt mình chìm đắm vào trong đó. Lạc Tiểu Phàm cũng hỏi bản thân: “Mày có yêu Lâm Nam Vũ không?”. Hồi mãi, cuối cùng Lạc Tiểu Phàm lại lắc đầu, bởi vì từ trước tới giờ cô chưa bao giờ nghĩ tới tình yêu, cô chỉ nghĩ sau khi tỉnh dậy sẽ chia tay nhau, cô đã cố tình giữ một khoảng cách rất xa với chữ “yêu”.

Trong giấc mơ, Lâm Nam Vũ không ngừng gọi tên Lạc Tiểu Phàm, rõ ràng anh ngủ không ngon, hai hàng lông mày vẫn nhíu lại, sắc mặt nhợt nhạt khiến Lạc Tiểu Phàm thấy tim mình chua xót nhưng vẫn kiên cường quay người đi. Trong bầu trời của tình yêu, cô cảm thấy mình như đánh mất phương hướng, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ, mặt trăng như nước, bầu trời đêm tối trong veo.

Khi Lạc Tiểu Phàm tỉnh dậy vào buổi sáng, mặt trời đã lên rất cao, những tia nắng ấm áp rọi lên người cô, Lạc Tiểu Phàm duỗi thẳng lưng một cách thoải mái, quay đầu lại nhìn Lâm Nam Vũ nhưng thấy bên cạnh cô trống không. Lạc Tiểu Phàm nhìn chiếc giường trống trải tới xuất thần, sau đó khước miệng nở một nụ cười nhàn nhạt rồi lại nằm xuống, nhắm mắt lại.

- Đồ lợn lười, mau dậy thôi. – Một giọng nói trầm trầm vang lên bên tai, khiến Lạc Tiểu Phàm giật mình mở mắt ra, nhìn thấy Lâm Nam Vũ vui vẻ đứng bên giường, tinh thần có vẻ khá hơn rất nhiều, ngay cả khuôn mặt nhợt nhạt ngày hôm qua cũng đã hồng hào trở lại.

Sự thay đổi này khiến Lạc Tiểu Phàm hơi ngạc nhiên. Cô còn tưởng Lâm Nam Vũ đã đi rồi, không ngờ anh vẫn ở đây.

Hồi nhỏ, ba cô thường nói:

- Những người đàn bà xinh đẹp đều không ra gì cả, Phàm Phàm nhà mình đừng có xinh đẹp quá, đàn bà xinh đẹp quá đều là tai họa, không biết hài lòng với cuộc sống, xấu xí một chút lại hạnh phúc hơn.

Bỗng dưng cô đã hiểu ra ý của ba trong câu nói, những người đàn bà đẹp đều là tai họa, những người đàn ông đẹp còn ẩn tàng tai họa lớn hơn. Lạc Tiểu Phàm không nhận được, bật cười thành tiếng.

Lâm Nam Vũ thấy cô cười mình thì ngơ ngác không hiểu gì, nhưng anh biết chắc chẳng phải vì lý do gì hay ho nên lờm Lạc Tiểu Phàm, nói giọng uy hiếp:

- Nói đi, anh có chỗ nào để em cười hả, nếu không nói anh sẽ “xử lý” em.

Lạc Tiểu Phàm cười lớn:

- Em nhớ ra Phan An thời ngày xưa, người được ca ngợi là mỹ nam số một, em đang nghĩ xem anh đẹp trai hơn hay ông ta đẹp trai hơn, nhưng mà có một điểm hai người khá giống nhau.

- Em... – Lâm Nam Vũ ôm lấy Lạc Tiểu Phàm, cắn mạnh lên cổ cô. Lạc Tiểu Phàm đau đốn đá mạnh vào chân anh:

- Làm cái gì hả? Nói anh đẹp trai mà anh còn không thích sao?

- Anh không tin là em lại khen anh, chỉ cần em không chê bai anh là anh đã a di đà Phật lắm rồi.

- Cũng biết người biết ta quá chứ, ít ra thì không phải bọn chỉ được cái mã bề ngoài.

- Em thật là, dám nói anh như vậy sao, xem anh xử lý em thế nào. – Hai người quần vào với nhau, những không vui ngày hôm qua dường như đã tan biến hết. Lâm Nam Vũ ôm khuôn mặt của Lạc Tiểu Phàm trong

tay, nhẹ nhẹ đặt một nụ hôn lên trán cô, nghiêm túc nói – Tiểu Phàm, em có nghĩ tới việc cưới anh, ở với anh suốt đời không?

- Chưa bao giờ nghĩ tới. – Lạc Tiểu Phàm trả lời rất rõ ràng, dứt khoát, không có một giây do dự. Lâm Nam Vũ vội vàng hỏi:

- Tại sao? Em không thích anh hả? Em thực sự chưa bao giờ nghĩ là sẽ ở cùng anh sao? Lẽ nào anh không xứng với em?

Lạc Tiểu Phàm cười, cười gần như điên cuồng, rồi lại như chế giễu:

- Mọi quan hệ giữa chúng ta luôn luôn chỉ là trao đổi tiền bạc và dục vọng, là mối quan hệ xấu xa, khi nó gặp phải ánh sáng mặt trời, nó sẽ tan biến. Em chưa ngốc tới mức hy vọng nó có thể lớn lên và khai hoa kết quả. Anh hy vọng như vậy sao?

Lâm Nam Vũ đau đớn cau mày:

- Chẳng nhẽ trái tim anh em còn không hiểu? Anh đã bao giờ hạ mình trước người đàn bà nào như thế đâu, chỉ có em, chỉ với Lạc Tiểu Phàm em thôi. Chỉ khi ở cạnh em, anh mới cảm thấy thì ra tình yêu không những rất vui vẻ mà còn đem lại cho người ta đau khổ, ngày trước anh không hiểu thế nào là yêu, chính em đã làm cho anh hiểu, những việc này lẽ nào vẫn không đủ để chứng minh là anh yêu em sao?

Lạc Tiểu Phàm đẩy mạnh Lâm Nam Vũ ra, sắc mặt vô cảm:

- Em không phải đối tượng để anh bàn tới chuyện tình yêu, em nghĩ anh cũng không phải người có thể nói tới chuyện tình yêu. Giữa hai ta không cần phải giả dối, mọi người đều có tư tưởng rất thoáng. Em sẽ không yêu cầu anh chịu trách nhiệm gì với em, em tin là anh cũng không cần chịu trách nhiệm với em, chúng ta thích thì đến, không thích thì giải tán. Em nghĩ sau này anh đừng đến tìm em, chúng ta không nên để xảy ra việc gì nữa. – Giọng nói lạnh lùng của cô khiến Lâm Nam Vũ nhất thời không phản ứng kịp. Lạc Tiểu Phàm là người đàn bà trở mặt nhanh nhất mà anh từng gặp, cứ như thể bất cứ khi nào cô cũng có thể nói ra những lời làm tổn thương người khác, và đó đều là những lời mà Lâm Nam Vũ không muốn nghe nhất.

Lâm Nam Vũ thở dài:

- Thì ra trong lòng em, anh luôn chỉ có vị trí như vậy, cho dù có cố gắng như thế nào, em cũng không chấp nhận anh, anh giải thích như thế nào, anh cũng chỉ là một gã đàn ông đa tình không đáng một đồng xu?

Lạc Tiểu Phàm không lên tiếng, cô biết kết cục đã là như vậy, việc gì phải cứ vãn. Lâm Nam Vũ cầm quần áo trên salon lên:

- Anh nấu cháo rồi, để ở trong nồi. Anh đi đây, sau này sẽ không để em phải ghét anh nữa.

Lâm Nam Vũ mở cửa, không ngờ ở cửa còn có một người, đó là Khương Hạo, Lâm Nam Vũ nhìn Khương Hạo đang đứng trước mặt mình, rồi quay đầu lại nhìn Lạc Tiểu Phàm đang sưng sốt há hốc miệng, trái tim như bị cắt thành hai mảnh, đi thẳng xuống lầu.

Lạc Tiểu Phàm không ngờ Khương Hạo lại xuất hiện trước mắt cô theo cách này, trong tình cảnh này. Bỗng dưng cô cảm thấy trái tim mình trống rỗng, rồi lại có cảm giác nhẹ nhõm. Cái gì cần tới thì sẽ tới, cô và Khương Hạo không thể nào ở cạnh nhau được nữa, thứ gì đã lỡ đều trở thành quá khứ, không thể bắt đầu lại được.

Người ngạc nhiên hơn cả là Khương Hạo, anh luôn tưởng rằng cho dù Lạc Tiểu Phàm đã bị anh bỏ rơi thì cô cũng không thể yêu một người khác nhanh như vậy, anh luôn có lòng tin tuyệt đối với tình yêu mà Tiểu Phàm dành cho mình. Bởi vậy anh mới hy vọng, chỉ cần anh quay về, Lạc Tiểu Phàm sẽ một lần nữa đón anh vào lòng. Nhưng khi anh nhìn thấy mọi thứ xảy ra trước mắt, anh mới cảm thấy mình thật ngốc, thật ngốc, có thể Lạc Tiểu Phàm đã không còn là Lạc Tiểu Phàm mà anh quen biết nữa. Sắc mặt Khương Hạo rất khó coi, đôi tay anh run rẩy, chỉ Lạc Tiểu Phàm:

- Em... Haiz! – Rồi buông thông tay, bỏ đi.

- Ha ha ha... – Lạc Tiểu Phàm cười lớn. – Các anh tưởng các anh là ai, tưởng Lạc Tiểu Phàm tôi là ai, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, các anh thực sự đánh giá mình quá cao rồi! – Đóng sầm cửa lại, những giọt

nước mắt đua nhau rơi xuống.

Lâm Nam Vũ nằm bò trên vô lăng ô tô, anh cười nhạo bản thân, lần đầu tiên quan tâm tới một người con gái, lần đầu tiên yêu người con gái đó, nhưng lại bị cô chơi cho hết vỏ này đến vỏ khác. Lạc Tiểu Phàm đã ở với anh, nhưng vẫn còn ở với người đàn ông khác! Vừa nghĩ đến đây, trái tim anh đã như thắt lại, sau đó anh tự an ủi bản thân, anh muốn có người đàn bà như thế nào mà không được, việc gì cứ quan tâm tới mỗi Lạc Tiểu Phàm, trên đời này đâu phải chỉ có mình cô là đàn bà. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, nhưng anh vẫn hy vọng Lạc Tiểu Phàm và Khương Hạo không còn quan hệ gì nữa, nhưng câu này vẫn không thể an ủi được anh. Anh biết quá rõ, Lạc Tiểu Phàm yêu Khương Hạo rất sâu đậm, sâu tới mức anh không thể nào hình dung nổi. Anh cắn chặt môi, khởi động xe rồi lao vút đi.

17. Chương 12 Phần 1

Triệu Nhan Lỗi cùng thư ký tới Công ty Kate, nhân viên của công ty đã mời họ vào phòng họp. Vừa đẩy cửa phòng họp, Triệu Nhan Lỗi đã thấy Lạc Tiểu Phàm thản nhiên ngồi trên ghế nên hơi ngạc nhiên. Anh không ngờ Lạc Tiểu Phàm lại là nhân viên của Kate, ngày trước anh thường tới đây nhưng không để ý tới. Khóe mắt Lạc Tiểu Phàm hơi sưng, sắc mặt cũng nhợt nhạt, hai hàng lông mi cong vút có vẻ gì đó buồn buồn, như một làn sương mỏng của mùa thu. Lạc Tiểu Phàm mặc một chiếc quần bò màu trắng, trên là một chiếc áo phông trắng rộng rãi có in hình các nhân vật hoạt hình, cả người cô có vẻ tiêu tụy nhưng trông vẫn vô cùng xinh đẹp.

Lạc Tiểu Phàm thoải mái chìa tay ra, khuôn mặt nhỏ thoáng cười:

- Chào Tổng giám đốc Triệu, tôi thay mặt cho toàn bộ nhân viên Công ty Kate chào mừng anh tới đây, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

Triệu Nhan Lỗi cũng mỉm cười:

- Từ lâu đã nghe tiếng Công ty Kate có một thiết kế nữ được người trong nghề xưng là “Quý tài”, hôm nay được gặp, đúng là vinh hạnh.

Gò má Lạc Tiểu Phàm lại thoáng ửng hồng, nhân lúc bắt tay, cô nắm mạnh bàn tay Triệu Nhan Lỗi, ngẩng cao đầu, khóe mắt cũng mỉm cười:

- Cảm ơn Tổng giám đốc Triệu đã khen ngợi, tôi cũng nghe nói anh là nhân tài trong giới kinh doanh thành phố, không ngờ tài năng khen ngợi của anh cũng hơn người.

Những người khác thấy họ vừa gặp nhau đã đấu khẩu, không khí rõ ràng sôi nổi hơn. Triệu Nhan Lỗi và Lạc Tiểu Phàm nhìn nhau cười, cảm tình dành cho đối phương cũng tăng thêm. Triệu Nhan Lỗi lắc đầu:

- Xem ra có cô Lạc ở đây thì tôi chỉ biết nhận thua thôi.

Lạc Tiểu Phàm chép miệng:

- Đâu có, anh quá khen rồi.

Có lẽ đây là lần Công ty Kate hợp tác vui vẻ nhất với Triệu Nhan Lỗi, Lạc Tiểu Phàm là một “cao thủ” trong việc đàm phán, Triệu Nhan Lỗi cũng là một “tướng giỏi” trong lĩnh vực này, nhưng hai người không hện mà cùng đưa ra mức giá và các điều kiện hợp đồng khiến bên kia hài lòng chấp nhận, chưa tới trưa, việc hợp tác đã thương lượng ổn thỏa, chỉ cần tiến hành thảo luận các chi tiết là không còn vấn đề gì nữa. Triệu Nhan Lỗi nhìn đồng hồ, 11 rưỡi trưa, thư ký đã thu xếp tài liệu xong xuôi. Triệu Nhan Lỗi đứng lên, nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Cô Lạc, nể mặt tôi ăn một bữa cơm nhé!

Lạc Tiểu Phàm quay lưng về phía người khác, làm mặt hề:

- Giám đốc Triệu nói gì vậy, tới địa bàn của chúng tôi thì sao để cho anh mời cơm được, để tôi đứng ra mời!

Triệu Nhan Lỗi cũng không tiện từ chối:

- Vậy thì tôi không khách sáo nữa.

Lạc Tiểu Phàm thầm đánh một dấu chấm than trong lòng, tháng này là những ngày tháng mà cô nghèo đói nhất, một đồng tiền phải chia đôi, cũng may trên thế giới này vẫn còn có một thứ giải quyết được nỗi lo trước mắt. Sờ sờ chiếc thẻ tín dụng trong túi, cô nói thầm: “Trông cậy vào mày cả”.

Hai người ngồi lên chiếc BMW của Triệu Nhan Lỗi, Triệu Nhan Lỗi quay đầu lại nói với Lạc Tiểu Phàm:

- Cô Lạc, cô thích ăn món gì, đồ ăn Hàn Quốc hay Nhật Bản.

Lạc Tiểu Phàm cười “he he” hai tiếng rất giảo hoạt:

- Tôi ăn gì cũng được, hôm nay tôi mời anh nên anh thích ăn gì thì tôi ăn đó. – Nhưng trong lòng cô lại thầm nghĩ, “chỉ cần là đồ ăn rẻ tôi đều thích cả. Tôi không muốn vì một bữa cơm mà cuối tháng phải uống nước lã và gặm mì tôm sống”.

Triệu Nhan Lỗi khởi động xe, thoáng cười nhẹ:

- Vậy thì tôi sẽ quyết định vậy.

Khi tới nơi, Lạc Tiểu Phàm thực sự hồi hận với câu nói của mình. Họ dừng xe trước một nơi có cánh cửa sơn sơn thép vàng, hai hàng bảo vệ mặc đồng phục đỏ với những chiếc cúc vàng sáng loáng, đây chính là Khách sạn Hương Xá – Khách sạn 5 sao duy nhất, cao cấp nhất trong thành phố này. Tới nơi này ăn cơm mà không có 5000 tệ thì đừng mong ra được khỏi cửa, cho dù chỉ là tiền bo cho gác cổng cũng đã bằng nửa tháng lương của cô, xem ra tháng sau Lạc Tiểu Phàm phải gặm mì tôm sống thật rồi.

Khuôn mặt nhỏ của Lạc Tiểu Phàm xị xuống như bánh bao nhúng nước, nụ cười vô cùng gượng gạo. Triệu Nhan Lỗi đỗ xe xong, nhìn nét mặt cô, cố nén cười, còn cố ý trêu chọc:

- Sao thế? Hồi hận vì đã mời tôi ăn cơm sao? Bây giờ hồi hận vẫn còn kịp, nếu để tôi vào ăn rồi thì cô chỉ còn cách trả tiền thôi.

Lạc Tiểu Phàm thu hết dũng khí:

- Ai bảo là tôi hồi hận, đã nói là mời anh ăn cơm thì chắc chắn là tôi sẽ mời. – Nhưng trong lòng cô thầm kêu khổ: “Anh hai, anh chọn món gì đừng vượt quá 5000 tệ, thẻ tín dụng của tôi chỉ quẹt được 5000 thôi. Haiz! Ngộ nhớ không được thì đành phải gọi Lão Béo tới cứu vậy, nói gì thì nói, Lạc Tiểu Phàm cũng không thể vừa kiếm tiền cho ông ta, vừa mời khách của ông ta ăn cơm như thế được.”

Một người bảo vệ tiến lại gần, giúp Triệu Nhan Lỗi mở cửa xe, đang định nói gì đó thì Triệu Nhan Lỗi xua tay, đánh mắt ra hiệu cho người bảo vệ rồi đưa chìa khóa cho anh ta. Xuống xe, anh giúp Lạc Tiểu Phàm mở cửa:

- Mời cô Lạc.

Hôm nay Triệu Nhan Lỗi mặc một bộple màu trắng một hàng cúc, vô cùng hợp với vóc người sang trọng của anh, trên thực tế, anh là một người đàn ông rất đẹp trai, có thể vì tiếp quản việc kinh doanh của gia đình quá sớm nên so với những anh chàng công tử khác, trông anh có vẻ trưởng thành và trầm tính hơn nhiều.

Lạc Tiểu Phàm xuống xe, Triệu Nhan Lỗi nắm tay cô. Người không có tiền thì tự nhiên cũng thiếu đi tự tin, trong đầu Lạc Tiểu Phàm chỉ nghĩ ngộ nhớ không đủ tiền thì làm thế nào, thật là mất mặt quá. Nhưng làm thế nào? Làm thế nào? Mãi nghĩ chuyện tiền nong, cô không cẩn thận bị trượt chân, suýt chút thì ngã, Lạc Tiểu Phàm lại đổ mặt. Với Lâm Nam Vũ cô còn có thể làm nũng chứ với Triệu Nhan Lỗi thì không. Triệu Nhan Lỗi khác với Lâm Nam Vũ, khi ở cùng Lâm Nam Vũ, cô muốn thế nào thì thế đó, nhưng khi ở cùng Triệu Nhan Lỗi, cô lại luôn cảm thấy rất căng thẳng. Triệu Nhan Lỗi làm ra vẻ không nhìn thấy gì, vừa bước vào cánh cửa lớn đã có một cô gái tới đưa họ lên tầng trên.

Chả trách người ta nói Khách sạn Hương Xá là khách sạn hào hoa nhất thành phố, cách trang hoàng bên trong quả thật không thua kém gì cung điện của hoàng gia: Chùm đèn pha lê lớn tỏa ra ánh sáng màu tím, thi thoảng lại va vào nhau vang lên những âm thanh rất thú vị; trần nhà hình vòng cung với những hình vẽ các nàng tiên tay cầm nhạc khí đang vui vẻ hát ca, những hình vẽ đều vô cùng sống động, khiến người ta có cảm giác họ có thể hóa thành người thật bất cứ lúc nào. Lạc Tiểu Phàm ngẩn ngơ quan sát. Đây là lần đầu tiên cô tới đây ăn cơm, nền nhà dưới đất cô được lát bằng những viên đá Đại Lý lớn màu trắng, bóng loáng, trơn tới mức khiến Lạc Tiểu Phàm cảm thấy chân mình sắp bị trượt đi.

Trong số những thực khách đi qua mặt cô, có rất nhiều người là các nhân vật nổi tiếng từng được đăng lên các báo, tạp chí, còn có Nghiêm Đạo, một ngôi sao lớn mà Lạc Tiểu Phàm rất thích, nhìn anh đẹp trai hơn trên tivi rất nhiều, không thua kém gì Lâm Nam Vũ, chiếc quần bò màu trắng bó sát đôi chân dài, chiếc áo phông màu đỏ, trông anh thật trẻ trung, nhất cử nhất động của anh đều thể hiện đẳng cấp của một ngôi sao lớn, khiến người khác không thể rời mắt ra được.

- Wa! Anh thấy có phải anh ấy còn đẹp trai hơn trong tivi không? – Lạc Tiểu Phàm kinh ngạc.

- Ha ha ha... – Triệu Nhan Lỗi cười lớn. Lạc Tiểu Phàm giận dữ quay đầu lại, lườm Triệu Nhan Lỗi rách cả khóe mắt:

- Anh cười cái gì? Tôi biết rồi, anh thấy người ta đẹp trai hơn anh nên trong lòng thấy khó chịu phải không? Hừ! Đố kị với người khác, chẳng phong độ chút nào!

- Ha ha ha... đàn bà thật là...

Lạc Tiểu Phàm không chịu thua kém:

- Đàn bà chúng tôi làm sao? Lẽ nào đàn ông các anh thích nhìn gái đẹp còn đàn bà chúng tôi thì không được sao? Ai quy định hả?

- Nghiêm Đạo... – Triệu Nhan Lỗi gọi to. Nghiêm Đạo quay lại, thấy Triệu Nhan Lỗi bèn quay sang nói vài câu với người bên cạnh rồi đi tới gần, vỗ vai Triệu Nhan Lỗi, nói:

- Triệu Nhan Lỗi cậu giỏi nhé, gần đây đi đâu vậy? Tìm cậu mấy lần mà không thấy, trận đấu lần trước của chúng ta còn chưa xong, hay là cậu muốn nhận thua? Nhưng như thế thì không giống với tính cách của cậu chút nào!

Triệu Nhan Lỗi cười mỉm:

- Ai thua ai còn chưa chắc, căn nhà sát biển đó của cậu trước sau gì cũng thuộc về tay tôi thôi, cứ cho cậu ở tạm vài ngày.

Lạc Tiểu Phàm nghe hai người nói chuyện với nhau, thì ra là họ quen thân nhau từ trước. Nhớ lại lúc này những lời mình nói về Nghiêm Đạo, không biết Triệu Nhan Lỗi có nói ra không.

Nghiêm Đạo cũng đã nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm đứng cạnh Triệu Nhan Lỗi từ trước. Triệu Nhan Lỗi cái gì cũng tốt, chỉ có điều nghiêm túc quá, quen anh đã 10 năm mà chưa bao giờ thấy anh có tình cảm gì với những người phụ nữ khác. Hôm nay thấy Triệu Nhan Lỗi đi cùng Lạc Tiểu Phàm, Nghiêm Đạo thực sự thấy tò mò. Triệu Nhan Lỗi thoải mái chỉ Lạc Tiểu Phàm:

- Nghiêm Đạo, đây là Lạc Tiểu Phàm, bạn của tôi, cũng là đối tác làm ăn của tôi.

Nghiêm Đạo đưa tay ra:

- Chào cô, rất vui được gặp cô.

Đây là lần đầu tiên Lạc Tiểu Phàm được đứng gần thân tượng của mình như vậy, trái tim đập dồn dập:

- Chào anh, tôi tên là Lạc Tiểu Phàm, tôi từng nghe anh hát bài “Trường hận ca”, tôi thích lắm.

Triệu Nhan Lỗi đứng cạnh cười ha hả:

- Hay lắm! Nghiêm Đạo, fan của cậu đúng là chỗ nào cũng có. Vừa nãy có người còn nói tôi không đẹp trai bằng cậu nên sinh lòng đố kỵ.

Hai gò má Lạc Tiểu Phàm lập tức đỏ lên, nghiêng rằng nhìn Triệu Nhan Lỗi, dứ dứ tay ra vẻ uy hiếp. Nghiêm Đạo cố ý sờ mặt mình:

- Sao hả? Không thoải mái sao? Tôi vốn dĩ được lòng mọi người hơn cậu mà.

Ba người cùng cười lớn. Triệu Nhan Lỗi mời Nghiêm Đạo cùng hai người đi ăn cơm, lần này thì khiến Lạc Tiểu Phàm càng thêm điều đứng, vốn dĩ hai người ăn cơm cô đã sợ không đủ tiền, giờ lại thêm Nghiêm Đạo, trước mặt thần tượng của mình mà không có tiền trả tiền cơm thì đúng là phải nhảy lầu tự tử mất. Triệu Nhan Lỗi lại còn thêm dầu vào lửa:

- Hôm nay là Tiểu Phàm mời cơm đấy, bởi vậy chúng ta phải ăn nhiều một chút, như vậy mới thể hiện được thành ý.

Nghiêm Đạo hơi khó hiểu, đang định nói gì đó thì Triệu Nhan Lỗi lại đánh mắt ra hiệu cho anh. Anh lập tức ngậm miệng lại, nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Lạc Tiểu Phàm, ho khan một tiếng:

- Muốn nói gì thì nói mau, đừng khiến người ta ăn cơm mất ngon.

Nhan Lỗi yêu cầu vào ngồi Phòng Phụng hoàng đắt nhất ở nơi này, Lạc Tiểu Phàm vừa nhìn thực đơn thì trong lòng liền bình tĩnh lại. Tiêu chuẩn một bữa ăn với phòng riêng ở đây là 1 vạn 8 nghìn tệ, Lạc Tiểu Phàm sờ chiếc thẻ tín dụng trong túi, dù sao tiền của cô cũng không đủ, không nghĩ nhiều nữa, cứ ăn xong rồi tính sau, Triệu Nhan Lỗi và Nghiêm Đạo nhìn Lạc Tiểu Phàm ăn uống thoải mái thì đều quay sang nhìn nhau. Triệu Nhan Lỗi cố ý nói:

- Lạc Tiểu Phàm, cho dù có uống rượu say thì cũng vẫn phải trả tiền đấy.

Lạc Tiểu Phàm đang ngậm canh cá chép trong miệng, không hài lòng lườm Triệu Nhan Lỗi một cái:

- Đương nhiên là tôi trả tiền rồi, nhưng giả sử như tôi không đủ tiền thì ba người chúng ta đành phải ở đây rửa bát đĩa trả tiền thôi, đừng trách tôi không nhắc nhở hai người, cứ ăn no trước đi còn có sức mà làm việc.

Nghiêm Đạo chép miệng:

- Haiz! Tôi biết là trên đời này chẳng có bữa ăn nào miễn phí mà, đúng là thế thật! Cũng may mà tôi đã chuẩn bị trước, mang theo cả quần áo để lên sân khấu hát, đành phải bán giọng để trả tiền ăn thôi.

Triệu Nhan Lỗi làm bộ nói:

- Vậy thì tôi biết làm cái gì, tôi nghĩ tôi thích hợp với việc làm Tổng giám đốc ở đây, hay là tôi làm vài ngày để trả nợ vậy.

Lạc Tiểu Phàm suýt nữa thì phun cả rượu trong miệng ra, trong lòng cô, Triệu Nhan Lỗi là người vô cùng nghiêm túc, nhưng những gì anh nói ngày hôm nay thật khác với bình thường, Lạc Tiểu Phàm thực sự muốn cười.

Nghiêm Đạo quay đầu lại nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Vậy Tiểu Phàm, hai chúng tôi đều đi kiếm tiền trả nợ, cô sẽ làm gì?

Lạc Tiểu Phàm uống nốt ngụm canh cá rồi hài lòng lau miệng:

- Vậy sao? Thế thì cứ ngồi đây chờ các anh trả hết nợ.

Triệu Nhan Lỗi bật cười lớn.

Nói mãi nói mãi, Lạc Tiểu Phàm bắt đầu thấy không yên tâm, nghĩ một hồi, xung quanh cô chẳng ai có tiền, hình như chỉ có Lâm Nam Vũ là giàu có nhất, nhưng cô và anh lại không có mối quan hệ gì, sao có thể đòi tiền của anh? Nghĩ đi nghĩ lại, hình như chỉ còn mỗi Lão Béo, đã quyết định như vậy, đành phải gọi Lão Béo ra giải cứu cho mình thôi, giả sử Lão Béo còn cần người tài như mình thì lão buộc phải tới.

Nghiêm Đạo nhấp một ngụm rượu:

- Chúng ta ngốc thật, việc gì phải phiền phức như thế, nghe nói Tổng giám đốc của khách sạn này còn thiếu một bà vợ, chỉ bằng Tiểu Phàm hy sinh một chút, gả cho anh ta là xong.

Lạc Tiểu Phàm lắc đầu nguầy nguậy:

- Bữa cơm này đắt quá, tôi không thêm gả cho một ông già đâu.

Nghiêm Đạo liếc Triệu Nhan Lỗi, Triệu Nhan Lỗi chỉ cười. Nghiêm Đạo dường như hiểu ra điều gì đó, nói:

- Sao cô biết là một ông già, ngộ nhờ là một người trẻ tuổi đẹp trai như Triệu Nhan Lỗi thì sao, cô có chịu không?

- Không. – Lạc Tiểu Phàm trả lời rất nhanh chóng. – Tôi có quen anh ta đâu, cho dù anh ta còn trẻ đã lên làm Tổng giám đốc thì cũng chẳng liên quan gì tới tôi cả.

Nghiêm Đạo cười cười, không nói nữa. Lúc này, một nhân viên phục vụ bước vào:

- Tổng giám đốc, ông bà chủ đang ăn cơm ở phòng bên cạnh, mời ông qua một lát để gặp vài người bạn.

- Được, cô xuống trước đi! Nói lát nữa tôi qua. – Triệu Nhan Lỗi nói.

Nghiêm Đạo đứng lên:

- Nếu bác trai đã gọi cậu thì tôi cũng đi luôn đây, mấy người bạn còn đang chờ tôi, hôm khác chúng ta sẽ chơi bóng với nhau.

Triệu Nhan Lỗi gật đầu:

- Được rồi! Có thời gian thì gọi điện cho tôi.

Nghiêm Đạo làm mặt hề với Lạc Tiểu Phàm:

- Tôi không trả nợ cùng cô nữa, hôm khác tôi sẽ mời cô ăn cơm. – Nghiêm Đạo vừa đi khỏi, Lạc Tiểu Phàm không biết phải làm thế nào, cô không muốn đụng phải em gái của Triệu Nhan Lỗi, không phải là cô sợ, chỉ là không muốn mọi người đều thấy khó xử, nói không chừng Lâm Nam Vũ cũng có mặt ở đó, vậy thì mọi chuyện sẽ càng thêm phức tạp.

Triệu Nhan Lỗi kéo tay Lạc Tiểu Phàm:

- Đi thôi, Tiểu Phàm.

Lạc Tiểu Phàm giằng khỏi tay anh, khó xử:

- Tôi không đi nữa, sợ không tiện, anh đi một mình đi!

- Có gì mà không tiện, chỉ là bố mẹ tôi thôi, chắc chắn họ sẽ thích cô lắm.

Lạc Tiểu Phàm vẫn hơi do dự, nhưng không từ chối được lời mời nhiệt tình của Triệu Nhan Lỗi, đành gật đầu đồng ý. Hai người đi sang phòng ăn bên cạnh, Lạc Tiểu Phàm chỉnh lại quần áo, trong lòng bất giác thấy căng thẳng.

Nhân viên phục vụ mở cửa ra, trong phòng chật người, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía họ, Lạc Tiểu Phàm càng cảm thấy khó chịu hơn, chỉ có Triệu Nhan Lỗi là vẫn thoải mái nắm tay cô, ngồi vào chiếc ghế cạnh một cặp vợ chồng trung niên, nói:

- Ba mẹ, không phiền khi con đưa bạn cùng tới chứ!

Một phụ nữ trông khoảng 40, 50 tuổi đứng lên, khuôn mặt hiền lành, nhìn Lạc Tiểu Phàm từ trên xuống dưới rồi tới gần nắm tay cô:

- Đương nhiên là được rồi. Lỗi, cô gái này là ai?

Triệu Nhan Lỗi thân mật đặt tay lên vai Lạc Tiểu Phàm:

- Cô ấy là bạn tốt kiêm bạn làm ăn của con, Lạc Tiểu Phàm.

Bà Tuyệt Y chưa bao giờ thấy con trai mình đưa bất cứ người con gái nào về nhà, bà cũng rất sốt ruột, không ngờ cuối cùng con trai bà cũng đã nghĩ thông suốt, bà nhìn Lạc Tiểu Phàm, thăm đánh giá, thấy cô thân hình đẹp, mặt mũi xinh xắn mà cũng có vẻ là có học, ngồi cạnh con trai mình đúng là rất xứng đôi. Ông Triệu Cương từ giây đầu tiên khi Lạc Tiểu Phàm bước vào, ánh mắt đã không hề rời khỏi khuôn mặt

cô, lúc không cẩn thận, ông làm đổ cả trà ra ngoài. Nhân viên phục vụ vội vàng đi tới thu dọn. Trương Chính Viễn ngồi cạnh đó nắm chặt tay ông, ông mới bình tĩnh lại được. Lạc Tiểu Phàm quá giống một người, một người cũ của hơn 20 năm trước, sao cô lại giống như thế?

Trương Chính Viễn với ông là quan hệ thượng cấp và hạ cấp, nhưng trên cả, họ là hai người bạn cùng nhau lớn lên, người đó ông cũng đã từng gặp. Triệu Cương quay lại nhìn Trương Chính Viễn, Trương Chính Viễn gật đầu, nói nhỏ:

- Giống, giống quá, cứ như là một người vậy.

Bà Tuyết Y thấy chồng mình cứ nhìn Lạc Tiểu Phàm chăm chăm như người mất hồn thì hơi giận, quay sang nguýt ông một cái:

- Anh nói gì đi chứ, làm gì mà như người mất hồn vậy!

Lúc này Triệu Cương mới sức tỉnh, đứng lên:

- Hoan nghênh các bạn trẻ cùng tham gia, nếu chỉ có người già chúng tôi nói chuyện với nhau thì cũng chẳng có ý nghĩa gì, có các cháu ở đây, chúng tôi thấy không khí sôi nổi hơn nhiều. – Những người khác có mặt ở đó đều cười, những người này đều là những người cùng Triệu Cương tạo nên “vương quốc” Triệu Thế, nói là cấp trên cấp dưới nhưng thực ra thân nhau như anh em, bạn bè.

Lạc Tiểu Phàm cũng tỏ ra hiền thực, chỉ cười nhẹ:

- Cháu chào hai bác! Cháu tới đường đột quá, cũng không chuẩn bị quà cáp gì, mong hai bác thông cảm. – Nhưng đôi mắt cô đã nhanh chóng lướt qua một vòng, thấy Lâm Nam Vũ và Triệu Tiểu Mạn không có mặt ở đó, thở phào nhẹ nhõm.

18. Chương 12 Phần 2

Triệu Cương lại một lần nữa quan sát kỹ Lạc Tiểu Phàm, giọng nói có phần không bình tĩnh:

- Không cần phải khách sáo, mau ngồi xuống, ngồi xuống đi.

Bà Tuyết Y cũng kéo tay Lạc Tiểu Phàm ngồi xuống:

- Cô Lạc đang làm gì vậy?

- Cháu... – Lạc Tiểu Phàm đang định nói thì Triệu Nhan Lỗi tỏ ra không vui:

- Mẹ, mẹ hỏi gì nhiều thế.

- Cái thằng bé này! – Tuyết Y lườm con trai. – Mẹ chỉ tiện miệng hỏi thế thôi, đúng thật là... Bây giờ chưa gì đã bảo vệ người ta rồi, mẹ hỏi vài câu cũng không được.

Lạc Tiểu Phàm thấy họ hiểu lầm thì hơi ngượng, vội nói:

- Bác gái, cháu làm thiết kế ở Công ty Kate, là bạn làm ăn với Tổng giám đốc Triệu, hôm nay bọn cháu vừa ký hợp đồng hợp tác với nhau nên mới tới đây ăn cơm.

Bà Tuyết Y nhìn Lạc Tiểu Phàm với ánh mắt là lạ rồi lại nhìn Triệu Nhan Lỗi:

- Ủ, ừ... – Rồi đẩy bóng sang chồng mình. – Anh cũng nói vài câu đi!

Triệu Cương nói nhỏ:

- Em nói hết rồi, em còn bảo anh nói gì?

Bà Tuyết Y thở dài:

- Đã 30 tuổi rồi còn chưa lập gia đình, khó khăn lắm mới thấy nó đưa một người về, lại không phải, anh bảo làm mẹ như em có không lo lắng được không?

Lạc Tiểu Phàm thấy họ cứ thì thầm to nhỏ với nhau, chắc chắn là đang nói mình thì càng thấy ngượng hơn, thật muốn biến khỏi đây ngay lập tức. Triệu Nhan Lỗi thò tay xuống gầm bàn nắm tay Lạc Tiểu Phàm mới phát hiện ra lòng bàn tay cô toàn là mồ hôi, không nhìn được bật cười, nói nhỏ bên tai Lạc Tiểu Phàm:

- Bố mẹ tôi là hổ hay sao mà cô phải sợ như thế? Từ ngày quen cô, chưa khi nào thấy cô sợ thế. – Lạc Tiểu Phàm nhìn khuôn mặt nhẹ nhàng của anh, giận dữ dấm mạnh lên chân anh, khiến anh đau đớn cau mày lại, miệng xuýt xoa. Những hành động đó đều lọt vào mắt bà Tuyết Y, xem ra hình như cũng không tệ như mình nghĩ. Bà đích thân đặt một bát cháo tổ yến vào tay Lạc Tiểu Phàm, tươi cười nói:

- Cháu chưa ăn cơm phải không! Xin lỗi, bác chỉ mãi nói chuyện mà quên mất, mau ăn cháo tổ yến đi.

Lạc Tiểu Phàm cũng không tiện từ chối, chỉ có điều vừa nãy ăn nhiều quá nên bây giờ không muốn ăn nữa, thi thoảng cô lại đập xuống chân Triệu Nhan Lỗi, hy vọng anh nói câu gì đó. Ai ngờ Triệu Nhan Lỗi cứ giả vờ như không biết. Lạc Tiểu Phàm không còn cách nào khác, đành phải ăn bát cháo.

Bà Tuyết Y thăm dò:

- Tiểu Phàm, sau này thường xuyên bảo thằng Lỗi đưa tới nhà bác chơi nhé, nhà bác tuy không lớn nhưng đằng sau có một cái bãi cỏ rộng, khung cảnh đẹp lắm, còn có thể cưỡi ngựa, bác nghĩ chắc là giới trẻ các cháu thích trò này.

- Bãi cỏ... – Hai mắt Lạc Tiểu Phàm lập tức sáng lên, hồi du học bên nước ngoài, cô cũng thường xuyên cùng bạn bè đi cưỡi ngựa, sau đó về nước không còn cơ hội nữa, vừa nghe nói được cưỡi ngựa cô lập tức thấy hưng phấn hơn.

Bà Tuyết Y thấy khuôn mặt vui vẻ của Lạc Tiểu Phàm thì nói ngay với Triệu Nhan Lỗi:

- Mai là thứ bảy, con đưa Tiểu Phàm tới nhà mình chơi, mẹ sẽ nấu món ngon cho hai đứa.

Triệu Nhan Lỗi nhìn Lạc Tiểu Phàm, gật đầu:

- Vâng, con sẽ đưa cô ấy tới.

Lạc Tiểu Phàm lúc đầu thì đúng là rất hưng phấn, nhưng bỗng dưng nghĩ ra rất có thể sẽ đụng phải Lâm Nam Vũ và Triệu Tiểu Mạn ở đó, trong lòng lại thấy không thoải mái, nhưng nhìn nét mặt nhiệt tình của bà Tuyết Y, cô cũng không biết nói gì hơn.

Bà Tuyết Y càng nhìn càng thích Lạc Tiểu Phàm, những cô gái xinh đẹp không những thu hút hứng thú của đàn ông mà ngay cả những người đàn bà như bà cũng thích. Bởi vì thích Lạc Tiểu Phàm nên bà muốn tìm hiểu thêm về thân thế của cô, xem hai nhà có hợp với nhau không:

- Tiểu Phàm, có thời gian thì hẹn ba mẹ cháu tới uống trà với bác nhé!

Sắc mặt Lạc Tiểu Phàm lập tức tái nhợt:

- Ba mẹ cháu qua đời từ khi cháu còn nhỏ.

Câu nói này vừa mới thốt ra không những khiến bà Tuyết Y biến sắc mà cả ông Triệu Cương cũng kinh ngạc, không nhìn được, bật hỏi:

- Sao lại chết?

Bà Tuyết Y véo chồng một cái rồi nắm tay Lạc Tiểu Phàm, an ủi:

- Tại bác, tại bác, làm cháu nhớ lại chuyện đau lòng.

Lạc Tiểu Phàm cười đắng chát:

- Không trách bác được, hồi mẹ cháu còn sống, không có ngày nào là không sống trong đau khổ, với mẹ cháu mà nói, có khi chết lại là một sự giải thoát.

Bà Tuyết Y thương yêu vuốt ve tay Lạc Tiểu Phàm:

- Con ngoan, đừng nghĩ nữa, không ai nói tới chuyện này nữa nhé. – Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng bà lại thầm tính toán, những đứa trẻ không có cha mẹ thì thường có khiếm khuyết, hưởng hờ một gia đình như nhà họ, yêu cầu chọn con dâu rất cao. Lạc Tiểu Phàm đúng là không tệ, nhưng thân thể gia đình cô lại không tốt, thấy hai người tình cảm còn chưa sâu sắc, phải mau tách họ ra. Vừa nghĩ vậy, khuôn mặt bà lập tức trở nên lạnh nhạt hơn. Lạc Tiểu Phàm cũng có thể cảm nhận được điều này, vốn dĩ cô chẳng có ý gì với Triệu Nhan Lỗi nên cũng không quan tâm nữa.

Triệu Cương nghe nói ba mẹ của Lạc Tiểu Phàm đều đã qua đời, rồi lại nói mẹ cô cả đời sống trong đau khổ thì trái tim như bị hàng ngàn mũi dao cứa vào, đúng lúc Lạc Tiểu Phàm đi rửa tay, ông cũng lập tức đứng lên, đi theo ra ngoài. Lạc Tiểu Phàm vừa từ nhà vệ sinh đi ra, Triệu Cương đã bước tới, sắc mặt quan tâm và thân thiết:

- Bác muốn hỏi cháu một chuyện, nhưng lại sợ quá đường đột. Nhưng bác nhìn thấy cháu, bỗng dưng nhớ ra một người bạn cũ, bởi vậy muốn hỏi mẹ cháu tên là gì.

Lạc Tiểu Phàm hơi ngạc nhiên, nhưng cô vẫn nói:

- Tàn Tự Quyên.

Triệu Cương vừa nghe thấy cái tên này đã như bị người ta đánh trúng, dựa lưng vào tường, miệng lẩm bẩm:

- Tàn Tự Quyên... – Cái tên quen thuộc này đã nằm sâu trong đáy lòng ông suốt 20 năm nay, khiến ông không phút giây nào không sống trong đau khổ và dằn vò, hôm nay một lần nữa nghe thấy cái tên này, vậy mà đã âm dương cách biệt.

Lạc Tiểu Phàm thấy Triệu Cương tái mặt đi thì lo lắng đỡ cánh tay ông:

- Bác trai, bác làm sao thế?

Triệu Cương lắc đầu:

- Bác không sao, bác không sao, cháu vào trước đi! Bác ngồi một mình một lát.

Thấy Lạc Tiểu Phàm đã đi xa, ông Triệu Cương quay về phòng làm việc của mình, mở ngăn kéo ra, lấy trong đó ra một cái hộp gỗ. Mở cái hộp gỗ, ông lấy ra một bức ảnh, người trong bức ảnh xinh đẹp như hoa, đôi mắt bồ câu như biết nói, khuôn mặt vô cùng dịu dàng, khoe miệng nhỏ hơi nhếch lên, có cái gì đó đáng yêu và tình nghịch. Nước mắt Triệu Cương rơi xuống, lẩm bẩm:

- Tiểu Quyên, tại anh phụ lòng em! Tại anh phụ lòng em! Anh không phải là người, thực sự không phải là người! Em có biết không? Hôm nay anh gặp con gái em rồi, giống em như đúc. Con gái em chính là con gái anh, anh phản bội em là chuyện khiến anh hối hận nhất cuộc đời này, chắc chắn anh sẽ đối xử với con gái em như con gái ruột của mình. Những gì người khác có, anh cũng sẽ cho nó; những gì người khác không có, anh càng phải cho nó. – Nghe thấy tiếng gõ cửa, ông vội vàng cất ảnh đi, lau nước mắt rồi mới nói lớn. – Mời vào.

Triệu Nhan Lỗi bước vào, thấy sắc mặt ba mình có vẻ không bình thường, anh lo lắng chạy lại dịu ông:

- Ba, ba sao thế? Có phải thấy không khỏe không?

Ông Triệu Cương lắc đầu, bỗng dưng nắm chặt tay Triệu Nhan Lỗi, sắc mặt vô cùng nghiêm túc:

- Nhan Lỗi, con nói thật với ba, con có quan hệ gì với Lạc Tiểu Phàm. Triệu Nhan Lỗi hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của ba mình, ba anh bình thường không thích quản lý chuyện của con cái, nhưng anh vẫn thật thà trả lời:

- Cô ấy chỉ là bạn làm ăn của con thôi, không có quan hệ gì cả.

Triệu Cương nhìn Triệu Nhan Lỗi chăm chăm:

- Thật sao?

Triệu Nhan Lỗi hoảng hốt khi nhìn ánh mắt của ba mình:

- Ba làm sao vậy?

- Ba muốn con cưới cô ấy, hơn nữa phải đối xử với cô ấy thật tốt, ba muốn cô ấy thành con dâu nhà họ Triệu.

Triệu Nhan Lỗi thấy ba mình nói vậy thì ngẩn ngơ:

- Ba làm sao thế?

Triệu Cương đứng lên:

- Chỉ cần Tiểu Phàm thích con thì con phải cưới nó, nếu không đừng mong thừa kế sản nghiệp nhà họ Triệu, con có hiểu không?

Triệu Nhan Lỗi ngẩn ngơ, nhưng thấy ánh mắt nghiêm túc của ba mình, anh đành gật đầu:

- Con sẽ cố gắng.

Lúc này Triệu Cương mới hài lòng gật đầu:

- Có điều chuyện này không được để mẹ con biết.

Triệu Nhan Lỗi lo lắng nhìn ba mình:

- Con thấy mẹ không hài lòng với hoàn cảnh gia đình của Lạc Tiểu Phàm, con sợ mẹ sẽ không đồng ý đâu.

- Con không cần lo về mẹ con, chỉ cần con đối xử tốt với Lạc Tiểu Phàm, những việc khác ba sẽ giúp. – Nói xong, ông đi ra khỏi phòng, để lại một mình Triệu Nhan Lỗi vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Khi Triệu Nhan Lỗi quay lại thì ba mình đang nói chuyện rất vui vẻ với Lạc Tiểu Phàm, ánh mắt của ông tràn đầy sự yêu thương, quan tâm, ông chưa bao giờ dành ánh mắt này cho anh và em gái. Anh luôn cảm thấy giữa ba anh và Lạc Tiểu Phàm có chuyện gì đó, nhưng đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, sao có thể như thế được?

Triệu Cương nhìn bộ quần áo trên người Lạc Tiểu Phàm, vừa nhìn đã biết là hàng rẻ tiền thì thấy khó chịu trong lòng, quay đầu nói với Triệu Nhan Lỗi:

- Nhan Lỗi, lát nữa con đưa Tiểu Phàm tới siêu thị nhà mình chơi, con bé thích cái gì thì mua cho nó, tính vào tài khoản của công ty ba. – Bà Tuyết Y liếc chồng một cái, thấy ông hôm nay có vẻ bất thường, bình thường bà đi mua đồ đều phải tự thanh toán, vậy mà hôm nay vì một người xa lạ mà ông lại phá vỡ quy định của công ty.

Triệu Nhan Lỗi cũng có rất nhiều nghi vấn, nhưng anh vẫn nhanh nhẹn đồng ý. Chỉ có Lạc Tiểu Phàm là thấy ái ngại, vội từ chối:

- Cảm ơn bác, cháu không cần gì đâu, tấm lòng của bác cháu xin nhận.

Triệu Cương bây giờ chỉ muốn đền tội, chỉ tiếc là ông không thể cho Lạc Tiểu Phàm mọi thứ mà mình có, nên quay sang nói với Triệu Nhan Lỗi:

- Đừng ngồi đây với mấy ông bà già nữa, bọn trẻ các con đi chơi đi! Tối đó kiểu gì cũng có đồ mà Tiểu Phàm thích! Đi đi!

Lạc Tiểu Phàm cũng không tiện nói gì thêm, bèn đứng lên, cùng Triệu Nhan Lỗi đi ra ngoài. Ngồi trên xe, cô cũng như Triệu Nhan Lỗi, lòng tràn đầy nghi vấn:

- Ba anh bình thường cũng đối xử với người khác như thế hả?

Triệu Nhan Lỗi cười:

- Vậy thì cô không hiểu ba tôi rồi, ông ấy rất khó gần, đừng nói là nói chuyện thân mật với những người ít tuổi. Có điều hình như hôm nay ba tôi đối xử với cô hơi khác thường!

Lạc Tiểu Phàm nghĩ một lúc lâu:

- À! Đúng rồi, chắc chắn ba anh tưởng tôi là bạn gái anh nên mới tốt với tôi như thế, người già ai cũng thích được bế cháu cả.

Triệu Nhan Lỗi cười cười, khởi động xe:

- Đừng nghĩ nữa, nếu ba tôi đã ra lệnh bắt tôi đưa cô đi mua đồ thì chỉ cần cô thích, tôi sẽ mua hết, dù sao cũng có người trả tiền cho cô, việc tốt như thế này biết tìm ở đâu?

Lạc Tiểu Phàm cũng mắc một căn bệnh chung của phụ nữ, đó là thích mua sắm, nhưng để ba Triệu Nhan Lỗi trả tiền, thứ nhất là hai người mới gặp mặt nhau lần đầu tiên, mà cứ cho là thường xuyên gặp mặt, nhưng hai bên không có quan hệ gì, cũng không thể để người ta trả tiền được. Cô tỏ ra khó xử:

- Tôi thấy hay thôi đi! Tôi cũng chẳng thiếu cái gì, để ba anh trả tiền thì ngại lắm.

- Có gì đâu mà ngại, nếu thực sự thấy ngại thì tôi trả tiền cho cô là được chứ gì!

- Chúng ta ăn cơm vẫn chưa trả tiền, có phải như thế không được không hả?

Triệu Nhan Lỗi nhìn khuôn mặt ăn năn của Lạc Tiểu Phàm thì bật cười:

- Ăn cơm của nhà mình mà còn phải trả tiền sao?

Lạc Tiểu Phàm kinh ngạc:

- Khách sạn Hương Xá là của nhà anh?

Triệu Nhan Lỗi gật đầu:

- Đó là do ông ngoại tôi thành lập. Sau khi ông ngoại mất, ba tôi tiếp quản, quản lý các công việc thường ngày, tôi có thời gian cũng tới giúp ba tôi.

Lạc Tiểu Phàm giận dữ chu miệng:

- Vậy sao anh không nói sớm, làm tôi cứ sợ không đủ tiền trả.

Triệu Nhan Lỗi nhượng mảy:

- Tôi đâu thấy cô lo lắng, chỉ thấy cô ăn nhiều hơn, uống nhiều hơn người khác. Đúng là một chú heo ham ăn.

Lạc Tiểu Phàm mạnh miệng nói:

- Tới một nơi đắt đỏ như thế ăn cơm, đương nhiên là phải ăn cho bổ, nếu không thì tôi thiệt thòi hả?

- Ha ha ha... – Triệu Nhan Lỗi cười xong bèn quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Lạc Tiểu Phàm, ánh mắt sâu thẳm. – Tiểu Phàm, cô cảm thấy tôi thế nào? Ở cùng tôi có vui không?

Lạc Tiểu Phàm gật đầu như bồ củi:

- Đương nhiên là vui rồi, tôi mà có người anh như anh thì thích thật, thật là ngưỡng mộ em gái anh.

Triệu Nhan Lỗi không hiểu đang suy nghĩ điều gì, chỉ nhếch miệng cười:

- Chỉ muốn có người anh trai như vậy, lẽ nào không nghĩ gì khác sao, cái gì đại loại như là bạn tri kỷ hay là chồng gì gì đó? – Nói xong, anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Lạc Tiểu Phàm thoáng thay đổi trong gương chiếu hậu.

Lạc Tiểu Phàm ngịch ngợm làm mặt hề:

- Không dám vọng tưởng, một con nhóc nhà nghèo như tôi gả cho một anh nông dân sẽ tốt hơn, không dám có ý gì với hoàng tử đâu.

Triệu Nhan Lỗi thoáng sầm mặt lại, Lạc Tiểu Phàm cũng có vẻ trầm tư, hai người rơi vào im lặng.

19. Chương 13 Phần 1

Tới cổng Tòa nhà Thương mại đường số 3 khu Hương Xá, Triệu Nhan Lỗi đỗ xe cẩn thận rồi cùng Lạc Tiểu Phàm xuống xe. Trước cửa tòa nhà đều là những chiếc ô tô bóng loáng đắt tiền, thi thoảng lại có một quý cô hay quý bà trang điểm cầu kỳ từ trong bước ra, xung quanh còn mấy người đi theo, giúp họ xách các túi lớn túi nhỏ.

Đây là nơi mà những người giàu có thích tới nhất, luôn đi đầu trào lưu, cho dù là hàng hiệu nổi tiếng cỡ nào, người ta đều có thể tìm thấy ở nơi đây, giá cả đương nhiên cũng tương xứng với tầm cỡ của nó, một bộ quần áo bình thường với mức lương của Lạc Tiểu Phàm cả tháng, có lẽ cũng chỉ đủ mua một bộ.

Lạc Tiểu Phàm nhìn sự xa hoa ở nơi này, bắt đầu thấy hơi đổ kị với những người giàu có, món đồ nào cũng là hàng hiệu, hàng độc, chắc chắn không thể tìm được món thứ hai ở những chợ thông thường, không lo phải đụng hàng với người khác. Lạc Tiểu Phàm nhìn thấy một chiếc chân váy màu hồng phấn, màu sắc tươi tắn, chất liệu mềm mại, trên có thêu những bông hoa nhỏ màu vàng nhạt, ở thắt lưng còn có một cái nơ bướm nhỏ, đẹp tới mức cô không thể nhìn đi chỗ khác. Lạc Tiểu Phàm đưa tay ra, theo thói quen xem giá của chiếc áo, suýt chút nữa thì đã hét lên, trước tiên cô nhìn thấy mấy số 0 đằng sau, rồi nhìn thấy số 3 đứng trước, một chiếc váy mà tới 3 vạn tệ, Lạc Tiểu Phàm thở dài, cho dù không ăn không uống thì cũng phải để dành tiền lương trong 5 tháng, cô mới mua được chiếc váy này.

Nhân viên trong tiệm mặc dù đã được đào tạo là đối xử với mọi khách hàng ngang nhau, nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm và bộ quần áo rẻ tiền mà cô mặc, tự nhiên thái độ đón tiếp cũng không mấy nhiệt tình, chỉ đứng nguyên ở trong quầy thu ngân. Lạc Tiểu Phàm thận trọng cất chiếc váy đi, trong lòng mặc dù không nỡ, nhưng bỏ ra 3 vạn tệ để mua một chiếc váy thì cô lại không làm được. Triệu Nhan Lỗi vẫn đứng ở phía sau, thấy Lạc Tiểu Phàm nhìn chiếc váy xuất thần thì ra nói vài lời vào tai nhân viên quản lý, người đó gật gật đầu.

Đồ tốt đúng là đồ tốt, bình thường đi mua quần áo, chẳng mấy khi chọn được đồ mình ưng ý, tới đây, nhìn thấy cái gì cô cũng thích, chỉ tiếc là mình không có tiền nên chỉ biết thở dài. Nhìn thấy nhưng lại không thể chiếm làm của riêng, chẳng thà không nhìn còn hơn, để đỡ phải đau lòng. Lạc Tiểu Phàm nhìn ngó một lúc, không muốn xem nữa bèn ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, mặt phụng phịu như đứa trẻ đang dỗi mẹ, nhìn những người phụ nữ lắm tiền không thèm mặc thử quần áo, cứ thế vút lên bàn gói lại, nghĩ tới mình có một bộ đồ cũng không mua được thì tâm trạng lại càng buồn rầu hơn.

Triệu Nhan Lỗi chỉ đứng bên cạnh cười cười, sau đó vẫy tay về phía sau, có hai người gần đó vội vàng xách túi lớn túi bé đi tới trước mặt Lạc Tiểu Phàm:

- Thưa cô, những bộ quần áo cô thích đều ở trong này. – Nói rồi đặt mấy túi đồ lên ghế rồi bỏ đi. Lạc Tiểu Phàm kinh ngạc há hốc miệng, nhìn thấy chiếc váy màu hồng phấn mà mình thích, tưởng tượng ra mình được mặc bộ váy đó, nhưng lại cảm thấy như vậy không ổn, nhìn Triệu Nhan Lỗi, hơi đỏ mặt:

- Tôi thấy ngại lắm, bắt anh phải chi tiền.

Triệu Nhan Lỗi kéo tay Lạc Tiểu Phàm, ánh mắt vô cùng dịu dàng:

- Cô quên rồi sao, đây đâu phải tôi trả tiền, là ba tôi trả, ai bảo cô trở thành con dâu tương lai mà ba tôi thích! Ông ấy đã thích cô như thế thì tôi cô cứ tạm làm con dâu của ông một ngày đi, không vì tôi thì cũng vì mấy bộ quần áo này. – Lạc Tiểu Phàm còn đang định từ chối thì Triệu Nhan Lỗi đã mỉm cười nắm tay cô, cầm chiếc váy màu hồng phấn và một chiếc áo lên, nói – Mau đi thay quần áo đi, tôi muốn xem cô mặc đẹp như thế nào.

Lạc Tiểu Phàm vốn dĩ không định lấy, nhưng đa số những cô gái đều có thể chống đỡ lại với cám dỗ của tiền bạc, nhưng lại không chống nổi cám dỗ từ những bộ quần áo đẹp, Lạc Tiểu Phàm cũng không ngoại lệ. Trừ trừ một lúc lâu, cô vẫn mang quần áo đi theo nhân viên phục vụ vào phòng thử đồ.

Triệu Nhan Lỗi đang ngồi trên ghế, không biết trầm tư suy nghĩ điều gì. Bỗng dưng có ai vỗ mạnh lên vai anh:

- Anh hai, anh làm gì ở đây? Không phải là tới cùng với chị dâu tương lai của em đấy chứ! – Triệu Nhan Lỗi quay đầu lại, thấy em gái đang đi cùng với Lâm Nam Vũ. Sắc mặt Lâm Nam Vũ hơi khó coi, hình như

bực bội cái gì đó, nhưng em gái anh thì tươi cười rạng rỡ, đáng vẻ vô cùng hạnh phúc. Em gái anh mặc kệ Lâm Nam Vũ đối với cô thế nào, chỉ cần được ở bên anh là cô đã cảm thấy hạnh phúc rồi. Nhưng Triệu Nhan Lỗi nhìn thấy những điều đó thì lại thấy trái tim mình đau nhói.

Lâm Nam Vũ nhướn mày:

- Lỗi, chắc là không ngồi một mình ở đây chứ! Có người đẹp nào thì mời ra cho bọn tôi xem.

Triệu Nhan Lỗi cười:

- Cô ấy vào thay quần áo rồi, nếu muốn biết mặt thì ở lại. Có điều nhìn thấy rồi đừng tỏ ra thất vọng nhé, nhất là Vũ, đừng có nổi giận.

Lâm Nam Vũ bỗng dừng nghĩ ra điều gì đó, hai con mắt như tóe lửa, quay người định bỏ đi, nghe thấy câu nói cuối cùng của Triệu Nhan Lỗi lại dừng lại. Anh sợ cái gì?

Nếu cô đã quyết định cùng với người đàn ông khác thì việc gì anh phải quan tâm tới cô. Anh đưa tay ra, cố ý ôm chặt vòng eo nhỏ của Triệu Tiểu Mạn:

- Tôi việc gì phải nổi giận, tôi không hiểu anh nói thế là có ý gì. – Mặc dù nói như vậy, nhưng sắc mặt anh tái xanh.

Triệu Nhan Lỗi cũng không quan tâm tới Lâm Nam Vũ, chỉ cười lạnh lùng.

Nhân viên phục vụ mở cửa phòng thay đồ ra, Lạc Tiểu Phàm e lệ bước ra ngoài, tóc tháo tung ra khiến đôi má đỏ ửng càng thêm nổi bật. Khuôn mặt cô càng trở nên xinh đẹp, nhất là đôi mắt, vì quá hưng phấn nên sáng ngời khác thường, nhìn cô như một ngôi sao sáng chói nhất trên một bầu trời đầy sao, thu hút ánh mắt của mọi người. Rất nhiều người đi qua đều nhìn cô, chiếc vest màu trắng kết hợp hoàn hảo với chân váy màu hồng. Lạc Tiểu Phàm vốn dĩ cao ráo nên mặc bộ đồ này vào, nhìn cô càng thêm xinh đẹp.

Triệu Nhan Lỗi ngẩn ngơ nhìn Lạc Tiểu Phàm, trái tim bỗng đập lộn một nhịp, nhưng anh lại cố nén lại, liếc mắt sang nhìn Lâm Nam Vũ, chỉ thấy ánh mắt anh như hai đốm lửa chuẩn bị đốt cháy Lạc Tiểu Phàm. Lạc Tiểu Phàm lúc đầu không nhìn thấy Lâm Nam Vũ, chỉ soi mình trong gương, càng nhìn càng thấy thích, mỉm cười rạng rỡ.

Lâm Nam Vũ lại càng giận hơn. Anh cho cô tiền cô không thèm nhận, còn trả lại anh một cái bạt tai, Triệu Nhan Lỗi chỉ mua cho cô một bộ quần áo, vậy mà cô đã cười tươi như thế? Chẳng trách cô đối xử với mình thật lạnh nhạt, thì ra là thích một người có tiền, có tài hơn anh, chỉ trách anh quá si tình, ai mà ngờ cô cũng chẳng khác gì những người đàn bà khác! Anh càng nghĩ càng giận.

Triệu Tiểu Mạn không nhận ra Lạc Tiểu Phàm, thứ nhất là vì hôm đó ánh đèn trong quán bar quá tối, thứ hai là vì cách ăn mặc của Lạc Tiểu Phàm ngày hôm nay cũng khác hẳn hôm đó, thứ ba là lần đầu tiên gặp một người lạ mặt, cô rất dễ dàng quên đi. Bởi vậy Triệu Tiểu Mạn không nhận ra Lạc Tiểu Phàm, chỉ có điều thấy Lạc Tiểu Phàm quá xinh đẹp thì trong lòng hơi ghen ghét, nhưng lại nghĩ đó là người yêu của anh trai, là chị dâu tương lai của mình, xinh đẹp thì càng khiến cô nở mày nở mặt thêm chứ sao.

Triệu Nhan Lỗi nắm tay Lạc Tiểu Phàm, đặt lên trán cô một nụ hôn, ánh mắt rất dịu dàng, giọng nói cũng nhỏ nhẹ:

- Tiểu Phàm, em đẹp quá, lần đầu tiên anh nhìn thấy con gái mặc váy đẹp như vậy.

Lạc Tiểu Phàm bị Triệu Nhan Lỗi hôn ngay trước mắt mọi người thì thấy không vui, nhưng cũng không biểu hiện ra mặt:

- Cảm ơn, cảm ơn cả chiếc váy mà anh tặng nữa.

Lâm Nam Vũ giận điên người, lạnh lùng hừ một tiếng:

- Lỗi, bạn gái mới mà không giới thiệu hả, sao tôi thấy quen mặt thế, hình như từng gặp ở đâu rồi.

Lúc này Lạc Tiểu Phàm mới nhìn thấy Lâm Nam Vũ, thấy mặt anh có vẻ khác thường, trông như bánh bao nhúng nước, lạnh lùng như băng, ánh mắt thì tóe lửa như sắp sửa nuốt chửng cô đến nơi. Lạc Tiểu Phàm cũng không ngờ lại gặp Lâm Nam Vũ ở đây, cô không hy vọng Lâm Nam Vũ sẽ hiểu lầm mối quan hệ giữa

mình và Triệu Nhan Lỗi. Nhưng nhìn thấy Triệu Tiểu Mạn đứng cạnh anh, cô lại nghĩ, anh đã có vị hôn thê rồi, dựa vào cái gì mà quản lý tôi, tôi là gì của anh? Mặt cô lập tức hếch lên, làm nũng:

- Em khát rồi, chúng ta đi uống trà sữa đi!

Triệu Nhan Lỗi khoác vai Lạc Tiểu Phàm, âu yếm véo mũi cô:

- Được, em nói gì anh cũng nghe cả. Đi thôi, anh biết dưới lầu có một quán trà sữa ngon lắm, chúng ta tới đó nhé! Ở chỗ họ còn có bánh đậu xanh nữa, chắc chắn em sẽ thích ăn.

Thấy hai người thân mật, ngọt ngào với nhau, Lâm Nam Vũ tức điên lên. Lạc Tiểu Phàm chẳng buồn nhìn anh thêm một cái, cứ như thể anh không hề tồn tại, Lâm Nam Vũ thực sự muốn cho cô mấy cái bạt tai, nhưng mình dựa vào cái gì mà quản lý cô?

Triệu Nhan Lỗi nhìn Lâm Nam Vũ, đáy mắt thoáng cười:

- Nam Vũ, đi cùng chúng tôi nhé, đông người cho vui.

Triệu Tiểu Mạn thấy khuôn mặt rạng ngời hạnh phúc của anh trai thì kéo tay Lâm Nam Vũ:

- Anh hai, em với anh Vũ không đi nữa, anh với chị dâu chơi vui nhé.

Thấy Triệu Tiểu Mạn cũng hiểu lầm, Lạc Tiểu Phàm càng muốn giải thích hơn, nhưng nhìn sắc mặt của Lâm Nam Vũ, cô lại chán không buồn nói nữa, trong lòng nghĩ, giải thích cái gì? Anh ấy đã có vị hôn thê, hiểu lầm cũng đâu có sao! Lâm Nam Vũ ôm chặt vai Triệu Tiểu Mạn, hôn nhẹ lên má cô:

- Anh cũng thấy khát nước, thôi chúng ta đi cùng đi! Càng đông càng vui, đừng phụ lại lòng tốt của Lỗi.

Người nào cũng có tâm sự riêng của mình nhưng đều không chịu để lộ ra ngoài. Chỉ có Triệu Tiểu Mạn còn nhỏ tuổi, không có nhiều kinh nghiệm sống nên không hiểu gì, chỉ dựa vào lòng Lâm Nam Vũ, âm thầm với niềm vui của riêng mình.

Tới quán trà sữa, mọi người ngồi xuống, gọi trà xong còn gọi thêm mấy loại điểm tâm. Lâm Nam Vũ đang ngồi đối diện với Lạc Tiểu Phàm, càng nhìn thấy cô càng giận, thò chân đạp Lạc Tiểu Phàm một cái, Lạc Tiểu Phàm đau quá, suýt chút nữa thì bật lên tiếng kêu.

Lâm Nam Vũ vẫn thản nhiên, dứt cho Triệu Tiểu Mạn một miếng bánh. Lạc Tiểu Phàm mặc dù rất bức mình nhưng còn ngại Triệu Nhan Lỗi nên không phát tác, chỉ xoa xoa chân, cơn đau như chạy thẳng vào tim. Triệu Nhan Lỗi nhìn sắc mặt Lạc Tiểu Phàm có vẻ không bình thường, quan tâm hỏi:

- Sao thế? Có phải em không khỏe không?

Lạc Tiểu Phàm chán nản lắc đầu:

- Không sao, không sao.

- Ha ha ha... Lỗi, anh nhớ được ở đâu có vợ xinh đẹp này hử, lần đầu tiên thấy anh quan tâm tới phụ nữ như thế, tôi thực sự rất tò mò đấy, có thể kể cho chúng tôi nghe không, hai người quen nhau như thế nào, trong khách sạn hay là quán bar.

Sắc mặt Triệu Nhan Lỗi lập tức thay đổi, nhưng lại nhanh chóng trở về bình thường, nói nửa đùa nửa thật:

- Đây là bí mật giữa tôi và Tiểu Phàm, không thể nói cho cậu nghe được. Ngộ nhỡ cậu cướp mất Tiểu Phàm của tôi thì làm thế nào?

Lâm Nam Vũ nhướn mày, khước miệng mỉm cười chế giễu:

- Tôi chỉ sợ anh coi người ta là bảo bối, nhưng người ta lại chỉ coi anh như cây cỏ, tôi sợ Lỗi của chúng ta lần đầu tiên thích người khác đấy...

- Không cần cậu phải lo, chỉ cần cậu đối xử tốt với em gái tôi là được rồi. – Triệu Nhan Lỗi ngắt lời, sầm mặt lại.

Lạc Tiểu Phàm bị kẹp giữa hai người họ, không biết phải làm thế nào, đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại, mãi mê ăn thức ăn, coi như hai người đang đùa cợt với nhau. Triệu Tiểu Mạn thấy anh trai mình và Lâm Nam Vũ sắp cãi nhau đến nơi thì vội ngăn lại:

- Được rồi, hai anh thật là, cứ gặp mặt là cãi nhau, kiếp trước chắc là oan gia của nhau. – Lạc Tiểu Phàm nghe hai người họ cãi nhau cũng thấy khó chịu nên cầm khăn lau miệng rồi đứng lên:

- Em đi vệ sinh, mọi người cứ ăn tự nhiên.

Lâm Nam Vũ cũng đứng lên:

- Tôi ra ngoài hóng gió.

Sắc mặt Triệu Nhan Lỗi càng khó coi hơn, nhìn dáng vẻ vô tư của em gái, lửa giận bốc lên, nhưng lại sợ làm tổn thương tới em gái mình, không muốn cô biết nên cố nén lửa giận xuống, không nói gì nữa.

Lạc Tiểu Phàm vào nhà vệ sinh rửa mặt, soi lại mình trong gương, rõ ràng là gầy đi rất nhiều. Gần đây nhiều việc xảy ra quá, lại toàn là những việc cô không thể lường trước được. Giống như cô và Lâm Nam Vũ, ai mà ngờ cô và anh lại gặp nhau và cứ lằng nhằng mãi tới giờ? Thật không biết phải làm thế nào. Vừa mới bước chân ra khỏi cửa phòng vệ sinh, cô đã nhìn thấy khuôn mặt tăm tối của Lâm Nam Vũ đang đứng dựa lưng vào tường, thấy Lạc Tiểu Phàm đi ra, anh nhếch môi cười khinh bỉ, hai tay đút túi, nói mát:

- Không ngờ Lạc Tiểu Phàm của chúng ta lại có sức thu hút như vậy, ngay cả Tổng giám đốc Triệu Nhan Lỗi nổi tiếng nhà họ Triệu mà cô cũng quyến rũ được, quả là khâm phục.

Lạc Tiểu Phàm nhìn dáng vẻ Lâm Nam Vũ, cảm thấy mình không cần phải giải thích gì với anh, mà cho dù có giải thích thì chắc anh cũng không tin, vốn dĩ cô không muốn mình còn có quan hệ gì với anh nữa, hiểu lầm càng tốt, bởi vậy cô không nói lời nào, quay người bỏ đi. Lâm Nam Vũ giận dữ kéo mạnh tay cô lại, khiến cô ngã nhào vào lòng anh, sau đó anh ép cô dựa vào tường, nhìn cô bằng con mắt tóe lửa, giọng nói run rẩy:

- Em nói đi, có phải em...

Lạc Tiểu Phàm cười lạnh một tiếng, nhìn Lâm Nam Vũ bằng con mắt khinh bỉ:

- Tôi biết anh định nói cái gì. Có điều tôi không có nhiều tiền để ngày nào cũng bao trai. Nếu như tôi có tiền thì tôi cũng muốn thế thật.

- Em... – Hai ngọn lửa sáng rực lên trong mắt Lâm Nam Vũ, anh nâng mặt cô lên – Anh không cho phép, sau này em đừng mơ được ở cùng người đàn ông khác, em là của anh, vĩnh viễn!

- Ha ha ha... – Lạc Tiểu Phàm cười lớn, – Anh thật là buồn cười, với một người đã có vợ sắp cưới như anh, anh không thấy câu này quá buồn cười sao? Chỉ tiếc là tôi không phải đối tượng để anh chơi bời. – Lạc Tiểu Phàm nói xong những câu đó, nghiêm túc nhìn Lâm Nam Vũ, bổ sung. – Lâm Nam Vũ, anh nghe cho rõ đây, cho dù anh không có vị hôn thê thì Lạc Tiểu Phàm tôi cũng sẽ không ở cùng anh đâu, tôi không thích anh, cũng không yêu anh, xin anh từ nay về sau đừng can thiệp vào chuyện của tôi nữa. – Nói xong cô giằng mạnh tay anh ra.

Đôi mắt Lâm Nam Vũ hằn lên đau đớn, anh ôm chặt khuôn mặt của Lạc Tiểu Phàm trong tay, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Anh muốn em nhìn thẳng vào mắt anh và nói những điều này, nếu không anh sẽ không tin đâu.

Lạc Tiểu Phàm bị Lâm Nam Vũ nhìn thì chột dạ, trong lòng cô lúc nào cũng nhớ tới Lâm Nam Vũ, anh là người đàn ông thứ hai tới gần được với trái tim cô. Chỉ có điều, một khởi đầu sai lầm sẽ có một kết quả mỉa mai sao? Cô không dám nghĩ, cũng không dám ước vọng, chỉ biết tránh đi thật xa. Nhưng Lâm Nam Vũ hết lần này tới lần khác tỏ tình với cô khiến trái tim cô rối bời, nhưng cô lại sợ Lâm Nam Vũ chỉ là một anh chàng đa tình, không biết anh đã nói với bao nhiêu người đàn bà khác những câu tương tự. Huống hồ anh còn có vợ sắp cưới, một cô gái ngoan ngoãn, luôn nghe lời anh, cô làm sao có thể nhẫn tâm vì sự ích kỷ của mình mà làm tổn thương tới cô gái vô tội đó?

Lạc Tiểu Phàm im lặng không lên tiếng, Lâm Nam Vũ thấy ánh mắt do dự của Lạc Tiểu Phàm, nhẹ nhàng ôm lấy cô, hôn lên môi cô:

- Tiểu Phàm, tin anh, anh còn chút chuyện chưa giải quyết xong, khi nào xong rồi, anh sẽ cầu hôn với em, anh sẽ không để em phải chờ quá lâu đâu, chỉ là trong thời gian này, em không được qua lại với người đàn ông khác, nếu không anh sẽ gục ngã mất. Được không? Tiểu Phàm?

Lạc Tiểu Phàm u uất nhìn Lâm Nam Vũ:

- Tôi sẽ suy nghĩ. Chúng ta vào thôi.

Lâm Nam Vũ gật đầu:

- Em vào trước đi! Lát nữa anh vào sau, để họ khỏi nghi ngờ.

Trái tim Lạc Tiểu Phàm lại như bị cái gì đó bịt chặt, cười lạnh lùng, không nói gì nữa. Cô về bàn, thấy Triệu Nhan Lỗi và Triệu Tiểu Mạn không biết đang nói gì đó, cười rất vui vẻ. Triệu Nhan Lỗi thấy Lạc Tiểu Phàm đã quay lại, ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt sắc bén của anh như muốn xé rách cả da thịt cô, xuyên thấu vào trái tim cô. Lạc Tiểu Phàm hoảng hốt cúi đầu.

20. Chương 13 Phần 2

Lúc này Lâm Nam Vũ cũng bước vào, không che giấu nổi niềm vui trên khuôn mặt. Triệu Nhan Lỗi chỉ liếc Lâm Nam Vũ một cái, sau đó nắm tay Lạc Tiểu Phàm, thân mật:

- Tiểu Phàm, nghe nói mới có một bộ phim mới, chúng ta đi xem nhé.

Lạc Tiểu Phàm vẫn cúi thấp đầu, lúc này bèn ngẩng đầu lên rồi gật nhẹ:

- Vâng, cũng lâu rồi em không đi xem phim, chẳng mấy khi được đi miễn phí, phải đi chứ.

Sắc mặt Lâm Nam Vũ lập tức thay đổi, véo nhẹ tay Lạc Tiểu Phàm dưới gằm bàn, Lạc Tiểu Phàm cũng không khách khí, đẩy mạnh tay anh ra. Lâm Nam Vũ tức điên lên, vừa này rõ ràng là đã đồng ý với anh không qua lại với người đàn ông khác, tại sao bây giờ lại đã trở mặt rồi? Anh càng lúc càng không hiểu nổi Lạc Tiểu Phàm, chỉ biết tức giận tới tái mặt.

Triệu Nhan Lỗi nhìn sắc mặt Lâm Nam Vũ, đáy mắt lại thoáng một nụ cười lạnh, kéo tay Lạc Tiểu Phàm, giọng nói thật dịu dàng:

- Tiểu Phàm, chúng ta đi thôi! Em gái anh và Nam Vũ còn việc khác phải làm.

Lâm Nam Vũ đang định đứng lên thì đã bị câu nói của Triệu Nhan Lỗi làm cho dừng khựng lại.

Rạp chiếu phim nằm ở tầng 2 của tòa nhà này. Triệu Nhan Lỗi mua một gói bỏng ngô lớn ở cửa, còn mua thêm mấy loại đồ ăn vặt nữa rồi cùng Lạc Tiểu Phàm đi vào. Thì ra rạp chiếu phim này chuyên dùng cho các cặp tình nhân nên được chia thành từng khu nhỏ cho hai người ngồi. Trong rạp rất sạch sẽ, trên nền trải thảm dày có in hình hoa mẫu đơn, tường được dán bằng những tờ giấy dán tường màu vàng, trên bàn là một chậu hoa mẫu đơn đang nở rộ và tỏa hương thơm dịu dịu, không khí vô cùng lãng mạn. Trong một khung cảnh như vậy, chỉ có một nam một nữ, thường khiến người ta nảy sinh ra nhiều liên tưởng. Lạc Tiểu Phàm thấy không thoải mái, nhưng đã đồng ý tới xem phim, chỉ có điều không ngờ lại tới xem ở một nơi như thế này nên thấy thật khó xử.

Triệu Nhan Lỗi bật nắp lon Coca rồi đặt vào tay Lạc Tiểu Phàm, mỉm cười nhìn khuôn mặt căng thẳng của cô:

- Sao lại căng thẳng thế, em không sợ anh ăn mất em đấy chứ?

- Tất nhiên là không rồi! – Lạc Tiểu Phàm hoảng hốt lắc đầu, nhưng ánh mắt lại không dám nhìn thẳng vào Triệu Nhan Lỗi.

Bộ phim bắt đầu, đó là bộ phim “Sắc giới” mới dựng gần đây, trong phim, Lương Triều Vĩ đóng vai một tên Hán gian, cùng Thang Duy có rất nhiều cảnh giường chiếu, bởi vậy Lạc Tiểu Phàm lại càng khó chịu hơn, cô thực sự hy vọng người ở bên cạnh mình lúc này là Lâm Nam Vũ. Cô không thể nói Triệu Nhan Lỗi có điểm nào không tốt, chỉ có điều khi ở cạnh anh, cô luôn cảm thấy rất ức chế, cô cũng không nói rõ là vì sao, nhưng cô thực sự hy vọng Lâm Nam Vũ sẽ tới với cô.

Triệu Nhan Lỗi nắm tay Lạc Tiểu Phàm, quay đầu lại nhìn cô, khuôn mặt rất khó hiểu:

- Tiểu Phàm, anh muốn chăm sóc em suốt đời, em có đồng ý không?

- Hả. – Lạc Tiểu Phàm hoảng hốt ngẩng đầu lên, cổ nặn ra một nụ cười gượng gạo – Anh nói gì cơ?

Triệu Nhan Lỗi cười:

- Anh muốn chăm sóc em cả đời, em có đồng ý không? Chỉ cần em làm vợ của anh, em muốn cái gì sẽ có cái đó. – Sau đó anh chỉ lên chiếc váy trên người Lạc Tiểu Phàm. – Sẽ không xảy ra việc muốn có một thứ gì đó mà không đạt được nữa, trên đời này, có biết bao nhiêu cô gái muốn làm vợ anh, nhưng anh chỉ thích em. Tiểu Phàm, em sẽ không từ chối anh chứ?

Lạc Tiểu Phàm sững sờ. Bao nhiêu cảm tình dành cho Triệu Nhan Lỗi đều bay biến hết, cô thực sự muốn cởi cái váy này ra trả cho anh. Giằng tay khỏi tay Triệu Nhan Lỗi:

- Xin lỗi, tôi không khỏe lắm, tôi về trước đây. Tiền mua quần áo ngày hôm nay tôi sẽ nhanh chóng gửi lại cho anh Triệu. – Nói xong, cô quay người đi thẳng, không hề tỏ ra do dự.

Triệu Nhan Lỗi thấy sắc mặt Lạc Tiểu Phàm có vẻ không bình thường, vội vã đứng lên theo. Lạc Tiểu Phàm đã đẩy cửa đi ra, chạy xuống lầu. Triệu Nhan Lỗi giận dữ ném mạnh lon nước ngọt vào thùng rác, xem ra anh đã đánh giá Lạc Tiểu Phàm quá thấp.

Lạc Tiểu Phàm ra khỏi cửa, tâm trạng buồn rầu, tiền quần áo làm thế nào, ở thành phố này, cô lại chẳng có ai quen thuộc, cũng may những bộ quần áo khác đều ở trong xe Triệu Nhan Lỗi, nhưng bộ đồ trên người nói gì thì nói cũng phải trả lại. Chiếc váy 3 vạn tệ, cái áo hình như cũng khoảng giá đó, ngay cả một năm không ăn cơm thì cũng chỉ đủ cho một bộ quần áo! Thở dài, Lạc Tiểu Phàm ơi, sao có lúc mày cũng tham lam quá, giờ thì hay rồi, biết làm thế nào đây?

Lâm Nam Vũ thấy Lạc Tiểu Phàm và Triệu Nhan Lỗi thân mật bước lên lầu, nghe trái tim mình ngứa ngáy, thêm vào đó là Triệu Tiểu Mạn cứ bám lấy mình, anh giận dữ đứng lên:

- Tiểu Mạn, em về nhà trước đi! Công ty còn có chuyện, anh cũng đi với em cả ngày rồi, thế là được rồi chứ gì!

Triệu Tiểu Mạn gật đầu:

- Anh Vũ đi đi! Em về nhà một mình cũng được.

Lâm Nam Vũ gật đầu, lái xe đi lung tung, nhưng càng đi càng thấy bức bối thêm. Đúng vào lúc này thì điện thoại của anh đổ chuông. Lâm Nam Vũ chán nản ấn nút nghe:

- A lô, tôi là Lâm Nam Vũ.

Đầu dây bên kia không có động tĩnh gì, Lâm Nam Vũ càng giận hơn:

- Ai đấy, có chuyện gì thì nói mau đi, tôi không đủ kiên nhẫn chờ đâu.

Lạc Tiểu Phàm nghe thấy giọng nói giận dữ của Lâm Nam Vũ thì nước mắt chảy ra, lúc đầu phải khó khăn lắm cô mới thu hết dũng khí để gọi điện cho Lâm Nam Vũ, nhưng thấy anh hung dữ như vậy, lửa giận dâng lên, hét lớn:

- Anh cầu cái gì mà cầu! Chết tiệt! – Nói xong, cô cúp điện thoại.

Lâm Nam Vũ sững sờ, vội vàng cầm điện thoại lên, trên màn hình hiện dòng chữ “Bảo bối đáng yêu”, đó là tên của Lạc Tiểu Phàm mà Lâm Nam Vũ đặt trong điện thoại của mình, Lâm Nam Vũ lập tức cảm thấy tâm trạng vui vẻ hơn, vội vàng gọi điện thoại lại cho cô, ai ngờ vừa mới đổ hai tiếng chuông đã bị người bên kia tắt đi, Lâm Nam Vũ gọi lại, lại bị tắt, tới lần thứ ba, Lạc Tiểu Phàm mới chịu nghe máy:

- Làm cái gì hả? Gọi gì mà gọi lảm thế? Thích đánh à?

Lâm Nam Vũ nói với giọng mềm mỏng:

- Được rồi, vừa nãy anh không biết là điện thoại của em, chứ anh đâu dám hung dữ với em, chỉ cần em nói chuyện với anh là anh đã vui rồi.

Một lúc lâu sau Lạc Tiểu Phàm vẫn chưa lên tiếng, Lâm Nam Vũ vội vàng hỏi:

- A lô! Tiểu Phàm, sao em không nói gì? Em làm sao thế?

- Em ở ngã tư chỗ đường 5 khu Hương Xá, anh tới đón em đi! – Lạc Tiểu Phàm bỗng dưng nghĩ ra có thể Lâm Nam Vũ đang ở cùng với Triệu Tiểu Mạn, im lặng một lúc rồi cúp điện thoại, cũng không thèm nghe xem Lâm Nam Vũ ở đầu dây bên kia nói gì. Cô ngồi trên chiếc ghế đá đặt ven đường, nhìn từng đoàn người đi qua đi lại nhưng không có ai là người thân, cảm giác cô đơn lại một nữa bao bọc lấy cô, cô thấy cả người mình lạnh run, lạnh tới mức cô gần như đã đánh mất niềm tin vào cuộc sống.

Đúng vào lúc đó, một chiếc áo được khoác lên người cô, một vòng ôm ấm áp ôm chặt cô vào lòng, sau đó là một khuôn mặt đẹp trai với nụ cười ngọt ngào xuất hiện trước mắt cô. Lạc Tiểu Phàm bỗng dưng không nhận được nỗi ấm ức trong lòng, nhào vào lòng Lâm Nam Vũ, đánh mạnh lên ngực anh. Lâm Nam Vũ không những không thấy đau mà ngược lại còn có cảm giác thật ngọt ngào, xoa nhẹ khuôn mặt Lạc Tiểu Phàm:

- Sao thế? Em nghĩ ra cái gì hả? – Nói xong, sắc mặt anh lập tức thay đổi, nâng cằm Lạc Tiểu Phàm lên, đáng vẻ căng thẳng – Có phải Triệu Nhan Lỗi bắt nạt em không?

Lạc Tiểu Phàm véo mạnh Lâm Nam Vũ một cái, chỉ tay lên trán anh:

- Não anh bị nhúng nước hả, cả ngày toàn nghĩ linh tinh! Lúc nào cũng chỉ biết mấy trò mèo mả gà đồng, ngoài những cái này anh còn biết cái gì khác không? Chẳng nhẽ thầy giáo của anh chỉ dạy những thứ này thôi hả?

Nhìn ánh mắt của những người đi đường, Lâm Nam Vũ ngượng ngịu cười:

- Được rồi, coi như anh sai, anh là phàm phu tục tử, được chưa?

Lạc Tiểu Phàm cắn môi, nước mắt vòng quanh, một lúc lâu sau mới nói:

- Em muốn mượn anh ít tiền, có được không?

Lâm Nam Vũ sững sốt. Lạc Tiểu Phàm lập tức nói:

- Thôi bỏ đi, coi như em chưa nói gì.

Nhưng Lâm Nam Vũ đã bịt miệng cô lại:

- Tiền của anh cũng là tiền của em, sau này em không được nói là mượn, biết không hả? Đi, vào xe, anh đưa cho em.

Lạc Tiểu Phàm hơi do dự:

- Anh không hỏi em mượn làm gì sao?

Lâm Nam Vũ véo mũi cô, cười cười:

- Chỉ cần không mang đi bao trai thì anh không quan tâm. – Lạc Tiểu Phàm lập tức đỏ mặt.

Lâm Nam Vũ ôm cô vào lòng, Lạc Tiểu Phàm thấy mọi người đi đường đều đang nhìn hai người thì đỏ mặt:

- Mau bỏ em xuống, bỏ em xuống.

- Anh không buông, họ thích nhìn thì cho nhìn, chắc chắn là họ đang ngưỡng mộ em có một ông chồng đẹp trai đấy, thế nào, có thấy hạnh phúc không?

Lạc Tiểu Phàm chu miệng:

- Sao anh biết là người ta ngưỡng mộ em có một ông chồng đẹp trai? Biết đâu họ ngưỡng mộ anh có một cô vợ xinh gái thì sao. Chắc họ đang nghĩ, cái thằng ngốc này có diễm phúc thật, không biết lừa ở đâu ra được một cô vợ xinh thế.

- Ha ha ha... Thì cứ cho là người ta ngưỡng mộ em đi, được chưa hả?

- Thế còn tạm được.

Cả hai người không ai nhìn thấy Triệu Nhan Lỗi đang ở trên chiếc xe BMW màu đen đậu phía đối diện, Triệu Nhan Lỗi từ nãy tới giờ vẫn đi theo Lạc Tiểu Phàm. Anh không ngờ rằng Lạc Tiểu Phàm lại từ chối anh, có rất nhiều người con gái thầm liếc mắt đưa tình với anh, nhưng anh không hề để mắt tới họ. Gặp Lạc Tiểu Phàm, ban đầu anh chỉ muốn giúp em gái mình quét đi một chướng ngại vật, tìm cách chia tách tình cảm của Lạc Tiểu Phàm và Lâm Nam Vũ. Nhưng sau khi thực sự tiếp xúc với cô, anh lại có một cảm giác mà trước đây chưa từng có. Anh phát hiện ra hình như anh đã hơi thích Lạc Tiểu Phàm. Anh bèn quyết định tiến thêm một bước, nhưng không ngờ Lạc Tiểu Phàm lại từ chối anh. Nhìn Lạc Tiểu Phàm ở cạnh Lâm Nam Vũ, lần đầu tiên anh cảm thấy trái tim mình đau đớn như bị xé rách ra:

- Tôi sẽ không dễ dàng buông tay đâu, hai người cứ chờ đó, tôi sẽ không để hai người được như ý. – Anh lái xe vọt đi.

Lâm Nam Vũ lấy ra một chiếc thẻ, đặt vào tay Lạc Tiểu Phàm:

- Thích cái gì thì nói với anh, anh đưa em đi mua, vợ anh nhất định phải là người vợ hạnh phúc nhất trên thế giới này.

- Em... – Lạc Tiểu Phàm cúi thấp đầu, chu miệng thật cao – Bây giờ em mới biết thế nào là há miệng mắc quai. – Lâm Nam Vũ tưởng rằng Lạc Tiểu Phàm đang nói mình thì vội vàng nói:

- Cửa anh cũng là cửa vợ anh, có gì đâu mà há miệng mắc quai, em nói gì thế? Em mà còn nói như vậy nữa thì anh sẽ giận đấy.

- Em đâu có nói anh, em nói cái váy mà em mua ngày hôm nay.

Lâm Nam Vũ bỗng dưng hiểu ra:

- Đi thôi! Chúng ta đi trả tiền.

- Nhưng tiền đã trả rồi.

- Việc đó không liên quan tới chúng ta, tiền chúng ta tự trả, quần áo chúng ta tự mặc, tiền của anh ta đương nhiên người ta sẽ trả lại.

Lạc Tiểu Phàm vui vẻ gật đầu:

- Vâng.

Hai người tới Tòa nhà Thương mại trả tiền, quả nhiên nhân viên quản lý lập tức nói với Triệu Nhan Lỗi, Triệu Nhan Lỗi càng hận Lâm Nam Vũ hơn. Lâm Nam Vũ còn mua thêm cho Lạc Tiểu Phàm một đồng quần áo nữa, thấy đáng vẻ vui vẻ của Lạc Tiểu Phàm, trách mình ngày trước quá ngốc, sao không biết sử dụng chiêu này nhỉ? Nhưng bây giờ cũng không muộn, anh và Lạc Tiểu Phàm vẫn còn nhiều thời gian bên nhau mà!

21. Chương 14 Phần 1

- Tiểu Phàm, em thích ăn gì? Đồ Hàn hay đồ Pháp?

- Không, em thích ăn cơm anh nấu.

Lâm Nam Vũ lập tức dừng xe lại, hai mắt mở lớn:

- Cái gì? Cơm anh nấu? Nhưng anh chẳng biết làm gì cả!

Lạc Tiểu Phàm dựa vào lòng Lâm Nam Vũ, nheo đôi mắt xinh đẹp của mình, nũng nịu nói:

- Em mặc kệ, em thích ăn cơm anh nấu.

Lâm Nam Vũ tái mặt:

- Chúng ta đi ăn đồ ăn Việt Nam nhé! Ngon lắm.

- Không thích mà...

Dáng vẻ nũng nịu của Lạc Tiểu Phàm khiến Lâm Nam Vũ thấy lòng mình thật êm ái. Anh thở dài:

- Được rồi! Nhưng đồ ăn anh nấu không ngon thì cũng đừng trách nhé. – Lạc Tiểu Phàm gật mạnh.

Hai người tới chợ cá mua một con cá chép. Lâm Nam Vũ xách trong tay, cảm thấy thật kỳ lạ, thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình, anh bèn đẩy cho Lạc Tiểu Phàm:

- Có thể xách giúp anh được không, xấu hổ quá.

- Gì mà xấu hổ, anh nhìn xem, bao nhiêu người đàn ông cũng xách cá, người ta có như trộm giống anh đâu.

Lâm Nam Vũ nhìn xung quanh, đúng là có không ít người đàn ông cũng đi chợ và còn mặc cả từng đồng một, thế là trong lòng thấy đỡ khó chịu hơn. Hai người mua một đồng thức ăn, cùng mang về nhà Lạc Tiểu Phàm, cảm giác đó thật sự là rất tuyệt. Trên đường về nhà, họ nhìn thấy rất nhiều cặp vợ chồng trẻ cũng giống như họ, Lâm Nam Vũ vui vẻ ôm vấy Lạc Tiểu Phàm:

- Bây giờ anh mới biết cuộc sống của người bình thường thì ra thú vị như vậy.

Lạc Tiểu Phàm lườm anh:

- Vậy sao, thú vị sao? Sau này anh đừng làm việc nữa, ngày nào cũng ở nhà nấu cơm cho em là được rồi.

Lâm Nam Vũ vội vàng bao biện:

- Thế làm sao được? Em có muốn mặc quần áo đẹp không? Với số tiền ít ỏi của em, mua một bộ còn không đủ.

Lạc Tiểu Phàm giận dữ trừng mắt. Lâm Nam Vũ quay người bỏ chạy, lại còn quay đầu lại trêu chọc Lạc Tiểu Phàm:

- Lợn con, đuổi theo anh đi, chắc là em không béo tới nỗi không đuổi được chứ!

- Anh chờ đấy, đừng để em bắt được anh. – Lâm Nam Vũ chạy đằng trước, Lạc Tiểu Phàm đuổi theo sau, hai người đều chạy tới mức thở hổn hển. Tới nhà, Lạc Tiểu Phàm bắt được Lâm Nam Vũ, ôm chặt cổ anh

– Anh công em.

Lâm Nam Vũ chu môi:

- Em nặng lắm, nặng như một con lợn vậy, anh công sao nổi?

- Không, em mặc kệ, anh phải công em.

Lâm Nam Vũ ngửa lên trời thở dài:

- Chắc là kiếp trước anh làm việc gì xấu xa lắm, nợ Lạc Tiểu Phàm nên kiếp này mới phải làm trâu làm ngựa, sao mà số anh lại thê thảm thế này?

Lạc Tiểu Phàm nằm trên lưng Lâm Nam Vũ, cười sung sướng:

- Em đoán chắc là kiếp trước anh là một địa chủ béo múp míp như một con heo, còn Lạc Tiểu Phàm em là một người đẹp khuyên quốc khuyên thành! Anh nghĩ đi, một con lợn cưới một người đẹp như hoa về làm vợ, anh nợ em bao nhiêu hả, mười kiếp chưa chắc đã trả xong.

- Không phải đâu, chắc chắn anh là một đại tướng quân võ công cao cường, lại đẹp trai tuấn tú, còn Lạc Tiểu Phàm chỉ là một người hầu của anh thôi, nhưng mà mặt dày suốt ngày bám lấy anh, anh đã bảo là không cần rồi, nhưng em vẫn lao vào ôm anh, bảo là, không được, em thích anh, em phải đi theo anh, ha ha ha... – Còn chưa cười xong, anh đã bị Lạc Tiểu Phàm cắn một cái lên cổ, nhưng cô cắn rất nhẹ, khiến Lâm Nam Vũ thấy nhồn nhột, quay đầu lại hôn Lạc Tiểu Phàm, nụ hôn ngọt ngào tới tận trong tim, anh thực sự mong cả đời này được ở cạnh cô, có thể trước mắt hai người còn nhiều trở ngại, nhưng anh sẽ kiên cường tới cùng.

Lạc Tiểu Phàm đeo cho Lâm Nam Vũ một chiếc tạp dề màu hồng với những nụ hoa nhỏ in bên trên, sau đó nghiêng đầu nhìn anh. Thực ra da của Lâm Nam Vũ còn đẹp hơn da con gái, lông mi vừa dài vừa đen, đôi mắt lớn, nhân lúc Lâm Nam Vũ đang rửa cá, Lạc Tiểu Phàm lấy cái dây chun buộc tóc của mình buộc lên đầu Lâm Nam Vũ. Lâm Nam Vũ cau mày nhưng Lạc Tiểu Phàm nhìn thấy kiệt tác của mình lại vui vẻ cười phá lên, kéo Lâm Nam Vũ tới gương soi. Lâm Nam Vũ nhìn thấy bộ dạng kỳ quái của mình thì vội vàng đưa tay lên định gỡ xuống, nhưng Lạc Tiểu Phàm giữ tay anh lại, đặt lên vai cô, hai mắt mở lớn, cười nói:

- Anh nói xem, nếu em mà có một người chị xinh đẹp như thế này thì thích thật, chắc chắn sẽ có nhiều đồ ăn ngon, có bao nhiêu cái đuôi phải lấy lòng em.

Lâm Nam Vũ giận dữ nhéo cằm Lạc Tiểu Phàm:

- Lẽ nào có anh trai thì không ai lấy lòng em sao? Lẽ nào em không biết những người theo đuổi anh còn xếp hàng dài tới tận sông Hoàng Hà sao? Chẳng hiểu biết gì cả. Em có biết chồng em được bao nhiêu người yêu, rất nhiều người còn ngưỡng mộ và ghen tị với em không?

Lạc Tiểu Phàm giả vờ nôn ọe:

- Đúng là Ngưu Ma Vương, da mặt dày thật!

Lâm Nam Vũ nhân cơ hội đó hôn lên môi Lạc Tiểu Phàm:

- Chồng em mặt dày đấy, nếu không thì làm sao có được người vợ như em.

Lạc Tiểu Phàm lặng lẽ ôm cổ Lâm Nam Vũ, hai mắt giảo hoạt nhìn anh:

- Anh nói trước đi, sao anh lại thích em, đừng nói là vì em xinh đẹp, cũng đừng nói là vì em cá tính, em muốn nghe anh nói thật.

Lâm Nam Vũ giả vờ trầm tư suy nghĩ rồi thốt lên như thể phát hiện ra điều gì mới mẻ lắm:

- Bởi vì anh yêu em!

- Á! Không tính.

Lâm Nam Vũ đã co giò chạy trước, đứng ở cửa phòng bếp chớp mắt với Lạc Tiểu Phàm, nghiêm túc nói:

- Chính bởi vì anh yêu Lạc Tiểu Phàm, bởi vì cô ấy xấu xí quá, anh sợ không lấy được chồng, nên đành phải nhận cô ấy làm vợ vậy. – Nói xong anh cười phá lên. Lạc Tiểu Phàm giận dữ chu môi, Lâm Nam Vũ vội vàng đóng chặt cửa phòng bếp lại, mặc kệ sự uy hiếp của Lạc Tiểu Phàm ở bên ngoài.

Không còn ai đấu khẩu, căn phòng trở nên yên tĩnh hơn nhiều, Lạc Tiểu Phàm ngồi lên xích đu, trầm tư nhìn mặt trời đang ngả dần về phía Tây. Ráng chiều đỏ rực dần dần bị bóng đêm nuốt chửng, khi bóng tối tới gần, bỗng dưng ở nơi chân trời ánh lên một tia sáng thật đẹp, ánh đỏ tới chói mắt nhưng lại khiến người ta không thể không nhìn. Mặt trời giây phút đó còn đẹp hơn cả ánh mặt trời buổi bình minh. Một đôi tay ôm lấy vai Lạc Tiểu Phàm, một cơ thể ấm áp dính vào người cô, những nơi mà bàn tay trượt qua đều đem lại cho Lạc Tiểu Phàm hơi ấm, Lâm Nam Vũ thấy khuôn mặt ưu tư của người yêu thì khẽ hôn lên trán cô, hỏi:

- Sao thế? Em đang nhìn gì vậy?

Hình ảnh này vô cùng quen thuộc trong trái tim Lạc Tiểu Phàm, cũng từng có người ôm lấy cô và hỏi cô một câu tương tự, Lạc Tiểu Phàm bỗng dưng cảm thấy toàn thân mình lạnh buốt, cô ngẩng đầu lên, ánh mắt có cái gì đó thật khó hiểu:

- Anh thực sự yêu em không? Sẽ ở bên em cả đời không?

Khi Lạc Tiểu Phàm hỏi câu hỏi đó, cho dù Lâm Nam Vũ chỉ có một chút do dự thôi, Lạc Tiểu Phàm cũng sẽ giống như một vị tướng sẵn sàng rút lui để bảo vệ trái tim đã bị thương của mình. Lâm Nam Vũ nâng khuôn mặt của Lạc Tiểu Phàm lên, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm:

- Nói cho anh biết, sao đột nhiên lại hỏi câu này, sau này không được hỏi như thế nữa, chỉ cần biết rằng anh rất yêu em, sẽ bảo vệ em suốt đời là được.

Lạc Tiểu Phàm nhào vào lòng Lâm Nam Vũ, ngăn nước mắt:

- Nếu có ngày nào đó anh muốn đi, em sẽ không ngăn anh lại đâu, nhưng anh phải nói với em trước, đừng đột nhiên biến mất, đừng để em không tìm thấy anh.

Trái tim Lâm Nam Vũ như vỡ vụn, anh giơ tay lên, nói:

- Anh xin thề, Lâm Nam Vũ anh chỉ yêu một mình Lạc Tiểu Phàm, sẽ chăm sóc cho cô ấy suốt đời, yêu thương cô ấy suốt đời, không bao giờ chia xa, nếu anh phản bội lại lời thề, phạt anh cả đời này không có vợ, không có ai thèm nhìn anh.

Lạc Tiểu Phàm bật cười rồi ra sức ngửi:

- Sao em nghe có mùi khét.

- Chết rồi, cá của anh! – Lâm Nam Vũ vội vàng chạy vào phòng bếp, cuối cùng hai người nhìn nhau rồi nhìn con cá cháy đen trong chảo, ngẩn ngơ. Lâm Nam Vũ chép miệng, cởi tạp dề ra vứt lên ghế, bận rộn nửa ngày trời cuối cùng cho ra đời một món ăn đen nhem và khó hiểu, thật là nản chí.

Lạc Tiểu Phàm tách vỏ cá ra, bên trong thịt cá vẫn còn ngon, cô gấp một miếng, mùi vị cũng không tệ, vui vẻ gọi Lâm Nam Vũ:

- Vũ, mau lại đây, bên trong vẫn ăn được, ngon lắm!

Lâm Nam Vũ vội vàng chạy lại. Lạc Tiểu Phàm gấp một miếng thịt cá đưa vào miệng anh, trông đợi:

- Thế nào? Ngon không?

Lâm Nam Vũ chép miệng:

- Không tệ đâu, không ngờ tay nghề của anh cũng khá phết!

Hai người giống như đôi vợ chồng son, anh gấp cho em, em gấp cho anh, vô cùng ngọt ngào và hạnh phúc.

Đúng lúc đó thì điện thoại di động của Lâm Nam Vũ đổ chuông, anh ấn nút nghe, đầu dây bên kia vang lên tiếng của Bạch Hạo Uy:

- Vũ, dạo này mới kiếm được em nào hả? Chẳng buồn quan tâm gì tới anh em nữa. Tôi với Giang Lỗi Hằng đang ở bar KS, cậu mau tới đây, tối nay có nhiều người đẹp lắm, không thua kém gì Lạc Tiểu Phàm đâu, đảm bảo cậu sẽ thích!

Lâm Nam Vũ quay đầu lại, thấy Lạc Tiểu Phàm đứng sau lưng mình đang cười rất khó hiểu, khiến anh sợ quá, vội vàng bịt chặt ống nói lại để bên kia không nói câu nào đó khó nghe. Lâm Nam Vũ cố nặn ra một nụ cười:

- Tiểu Phàm, em đừng nghe họ nói bừa, những việc như thế này anh... – Lâm Nam Vũ thấy khuôn mặt Lạc Tiểu Phàm càng lúc càng tối sầm lại thì không dám nói tiếp nữa.

- Tại sao lại không nghe nữa, chẳng phải họ bảo anh đi chơi sao? Anh cứ đồng ý đi.

Lâm Nam Vũ cười cười ôm thắt lưng Lạc Tiểu Phàm:

- Có em ở đây, cho dù bên đó có tiên nữ anh cũng không động lòng. – Miệng thì nói vậy, nhưng lâu lắm rồi không đi chơi, trong lòng cũng thấy ngứa ngáy, nhưng vì có Lạc Tiểu Phàm ở đây nên có đánh chết anh cũng không dám nói câu này.

Lạc Tiểu Phàm giằng lấy điện thoại, làm mặt hề với Lâm Nam Vũ rồi dịu dàng nói vào điện thoại:

- Người đẹp nào thế, tôi có thể đi xem không?

Bạch Hạo Uy ở đầu dây bên kia nghe thấy tiếng con gái cất lên thì giật mình. Nhưng giọng nói của cô có vẻ rất vui tai nên tưởng rằng là bạn gái mới của Lâm Nam Vũ, mắt nhìn của Lâm Nam Vũ luôn rất đặc biệt, bạn gái của anh toàn là người số một, lại luôn rất thoải mái, chỉ cần có người bạn nào thích bạn gái của anh thì anh đều tặng cho bạn, bởi vậy nghe thấy giọng nói của Lạc Tiểu Phàm, chắc chắn là một cô gái đẹp đáng yêu, bất giác Bạch Hạo Uy thấy tim mình ngứa ngáy:

- Người đẹp tới ngắm người đẹp thì còn gì thú vị nữa, ở đây có rất nhiều anh chàng đẹp trai, người đẹp có muốn tới xem không?

Lạc Tiểu Phàm vừa mới nghe cái giọng ngọt ngào như dính mật của người bên kia thì suýt chút nữa đã nôn ra, Lâm Nam Vũ ở cạnh đó lo lắng toát cả mồ hôi, chỉ sợ Bạch Hạo Uy nói linh tinh, thấy ánh mắt giận dữ của Lạc Tiểu Phàm nhìn mình, anh không dám nói câu nào cả. Lạc Tiểu Phàm cười một tiếng:

- Được, chúng tôi sẽ cùng đi. – Nói rồi cô cúp điện thoại.

Lâm Nam Vũ sợ hãi không dám đi, ngộ nhỡ bọn họ nói linh tinh cái gì đó thì anh chết là cái chắc. Anh ôm Lạc Tiểu Phàm:

- Anh muốn em rồi, muốn phát điên lên được, chúng ta đi nghỉ được không?

Lạc Tiểu Phàm ra nhanh một đòn khiến Lâm Nam Vũ suýt nữa thì ngã bổ chửng, anh giơ chân ra quét nhanh chân của Lạc Tiểu Phàm, nhưng cô đã có sự chuẩn bị trước, tránh được. Lâm Nam Vũ biết Lạc Tiểu Phàm đã muốn làm việc gì thì không ai ngăn cản được, thở dài:

- Anh thực sự bị mấy gã kia hại chết rồi. Đi, nhưng mà em không được mặc quần áo hở như vậy.

Lạc Tiểu Phàm vào phòng thay quần áo, Lâm Nam Vũ nhẹ nhàng áp sát mình vào cửa, nhưng tiếc là khe cửa kín quá nên anh không nhìn thấy gì, đành thất vọng ngồi lên ghế salon. Lạc Tiểu Phàm vừa bước ra đã xoay một vòng trước mặt Lâm Nam Vũ rồi đánh mắt nhìn anh:

- Thế nào? Đẹp không?

Lâm Nam Vũ giận dữ, kéo tay Lạc Tiểu Phàm:

- Em không được mặc bộ này, bộ này không đẹp.

Lạc Tiểu Phàm nhìn bộ trang phục dạ hội màu đen lộ vai của mình, vòng eo có thắt một sợi dây ruy-băng màu vàng, kết hợp với đôi giày búp bê màu vàng, mái tóc búi cao, đôi khuyên tai vàng sáng lấp lánh làm nổi bật nước da trắng nõn nà của cô, đôi mắt bồ câu trong sáng, ngay cả cô nhìn còn thấy mình rất đẹp, vậy mà Lâm Nam Vũ lại nói là xấu, cô chu môi:

- Anh bảo chỗ nào xấu?

Lâm Nam Vũ chỉ nói:

- Anh bảo không đẹp thì là không đẹp, em có chồng rồi, sao còn ăn mặc như thế này? Em có biết bọn đó đều háo sắc lắm không, anh không muốn người ta nhìn vợ của anh, thế thì anh chịu thiệt à?

- Đáng ghét! – Lạc Tiểu Phàm nũng nịu ôm Lâm Nam Vũ, nghịch ngợm – Em làm thế là để đề phòng anh quyến rũ mấy cô gái đẹp khác! Anh mà quyến rũ một người thì em đi quyến rũ mười người cho anh biết. – Thấy Lạc Tiểu Phàm tính toán như vậy, Lâm Nam Vũ cũng không còn cách nào khác, chắc ông trời đã bắt anh cả kiếp này phải thua dưới tay cô rồi.

Quán bar KS giữ được chỗ đứng trong thành phố này không phải vì nó trang hoàng sa hoa và sang trọng mà vì đây là nơi tụ họp rất nhiều gái đẹp, cho dù là một nhân viên phục vụ rất bình thường của quán cũng đã có nửa tư cách để tham gia cuộc thi hoa hậu thế giới. Thêm vào đó là bà chủ quán, Diêu Tiểu Yên xinh đẹp hơn người, lúc nóng lúc lạnh, có lúc như một lò lửa cháy rực, có lúc lại như một ngọn núi băng, khiến đàn ông thần hồn điên đảo, sau lưng đều gọi cô ta là yêu tinh, những người đàn ông tới đây có một phần là vì cô ta mà tới. Diêu Tiểu Yên vốn xuất thân từ trường múa, vóc người thon thả, mảnh mai, bình thường rất ít khi khiêu vũ, nhưng khi đã cất bước chân thì khiến người ta phải sững sốt bởi những bước chân điêu luyện, nhẹ nhàng như cánh bướm.

Lạc Tiểu Phàm và Lâm Nam Vũ vừa mới bước vào cửa đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, đúng là một đôi tiên đồng ngọc nữ, nam thì anh tuấn, sang trọng, nữ thì xinh đẹp hơn người. Diêu Tiểu Yên khi đó đang ngồi cùng với Bạch Hạo Uy, vừa thấy Lâm Nam Vũ tới, vội vàng đứng lên, đóa hoa mầu đơn màu hồng tươi tắn cài trên mái tóc xoăn càng tôn thêm vẻ đẹp của cô.

Nếu không phải là có Lạc Tiểu Phàm ở đó thì Lâm Nam Vũ đã ôm lấy cô ta rồi, làm gì có chuyện phải để người đẹp đích thân tới gần, nhưng bây giờ anh chỉ biết cười khổ. Diêu Tiểu Yên không phải không nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm ở cạnh Lâm Nam Vũ, nhưng ngày trước khi Lâm Nam Vũ đưa người đàn bà khác tới, vẫn liếc mắt đưa tình với cô, có nhiều lần còn bỏ mặc bạn gái mình để trò chuyện cùng cô, bởi vậy cô vô cùng tự tin. Cô ta đưa tay ra quắp lấy cổ Lâm Nam Vũ, nũng nịu nói vào tai anh:

- Lần trước anh bảo tới thăm em mà sao lâu rồi không tới, anh có biết em nhớ anh thế nào không? – Rồi bàn tay lần lần trượt vào trong cổ áo anh. – Tối nay anh đừng đi nữa, ở lại với em nhé?

Lâm Nam Vũ tái mặt, nhìn đôi mắt trợn trừng của Lạc Tiểu Phàm, anh ngượng ngịu đẩy tay Diêu Tiểu Yên ra, ho khan mấy tiếng:

- Để anh giới thiệu với em, đây là vợ anh, Lạc Tiểu Phàm.

Diêu Tiểu Yên bị Lâm Nam Vũ đẩy ra thì hơi kinh ngạc, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, khi nghe Lâm Nam Vũ gọi Lạc Tiểu Phàm là vợ, cô ta mới quay sang nhìn thẳng Lạc Tiểu Phàm. Bình thường Lâm Nam Vũ rất thích đùa, nhưng chưa bao giờ tùy tiện gọi người khác là vợ. Lạc Tiểu Phàm nheo mắt nhìn Diêu Tiểu Yên, gật đầu tỏ ý chào rồi lại quay sang nhìn Lâm Nam Vũ, hai mắt nheo lại nhỏ như hai đường chỉ. Lâm Nam Vũ vội vàng cười với Lạc Tiểu Phàm, thân mật ôm eo cô:

- Vợ, anh yêu em lắm.

Lạc Tiểu Phàm không thềm để ý tới anh, quay người đi. Lâm Nam Vũ lần này không còn dám nhìn Diêu Tiểu Yên thêm một lần nào nữa.

22. Chương 14 Phần 2

Bạch Hạo Uy thấy Lạc Tiểu Phàm bèn đẩy Giang Lỗi Hằng đang bận bịu với mấy người đẹp xung quanh, nói:

- Cậu nhìn kia, là Lạc Tiểu Phàm, tôi nói gì nhỉ, họ sẽ ở bên nhau, mau lấy 100 vạn ra đây!

Giang Lỗi Hằng buông cô gái bên cạnh mình ra, cùng Bạch Hạo Uy đứng lên.

Lạc Tiểu Phàm đưa tay ra:

- Tôi là Lạc Tiểu Phàm, rất vui được làm quen với mọi người! – Lâm Nam Vũ đứng sau lưng cô, nháy mắt ra hiệu cho mấy người bạn, nhưng tất cả bọn họ đều giả vờ như không nhìn thấy. Bạch Hạo Uy thân mật kéo tay Lạc Tiểu Phàm, mặt anh gần như dính chặt vào người cô, khen ngợi:

- Tiểu Phàm, em xinh đẹp quá, anh thích lắm, chúng ta ôm một cái nào.

Lâm Nam Vũ kéo tay Lạc Tiểu Phàm lại, giận dữ ôm cô vào lòng, uy hiếp Bạch Hạo Uy:

- Ôm cái gì mà ôm, vợ tôi để cho cậu ôm đấy hả? Có phép tắc một chút, phải gọi cô ấy là chị dâu.

Bạch Hạo Uy không coi lời của Lâm Nam Vũ ra gì:

- Ấy! Nam Vũ lạ thật, ngày trước cậu đưa bạn gái tới, chỉ cần anh em thích là cậu tặng cho ngay, sao hôm nay lại nhỏ mọn thế?

Thấy sắc mặt Lạc Tiểu Phàm dần thay đổi, Lâm Nam Vũ cười hi hi, thân mật vuốt tóc cô:

- Đó là chuyện lúc trước, sau này trong mắt tôi chỉ có Tiểu Phàm của tôi thôi, các cậu đừng giả kể ly gián. Phải không? Tiểu Phàm, bọn họ ghen tị với anh vì tìm được một người vợ xinh đẹp đấy, em đừng có nghe họ nói bừa.

Bạch Hạo Uy và Giang Lỗi Hằng quay sang nhìn nhau, Giang Lỗi Hằng đứng lên, vỗ vai Lâm Nam Vũ, hóm hỉnh nói:

- Vũ, tôi đang định giới thiệu cho cậu một người đẹp, sao cậu đã chọn nhanh thế! Không muốn nhìn người khác nữa hả? Đừng nói là anh em không nhắc nhở cậu, cái gì tốt luôn ở phía sau.

Lạc Tiểu Phàm cười ha ha nói với Giang Lỗi Hằng:

- Tưởng rằng chỉ có đàn ông các anh mới thích xem người đẹp, em cũng thích, có người đẹp thế nào thì mau đưa ra đây cho mọi người cùng thưởng thức, đừng hưởng một mình.

Lâm Nam Vũ có Lạc Tiểu Phàm làm lá chắn, cười nói vui vẻ, ôm Lạc Tiểu Phàm ngồi lên đùi mình, mắt không nhìn sang hướng khác, không hề rời khỏi khuôn mặt xinh xắn của cô một giây nào, càng nhìn càng thấy thích, không nhịn được, lén hôn cô.

Bạch Hạo Uy không dám nhìn nữa, cảm giác như gai ốc nổi khắp người, nói với Lâm Nam Vũ:

- Vũ, cậu không như thế được không, chàng chàng thiếp thiếp, cậu đang chê bọn tôi không có vợ hả? – Lâm Nam Vũ cười cười liếc anh ta, giọng thách thức:

- Sao hả? Uy, tôi hôn vợ tôi, liên quan gì tới cậu, cậu cũng có thể hôn vợ cậu mà! Nếu không có thì mau đi tìm, đừng có ở chỗ này cản trở tôi.

Những người khác đều thấy giận câu nói này của anh, quay sang nhìn nhau. Bạch Hạo Uy hỏi nhỏ Giang Lỗi Hằng:

- Bộ Tiểu Yên vẫn chưa tới hả? Cô ta là “sát thủ” cuối cùng của chúng ta đấy, tôi không tin Lâm Nam Vũ sẽ không động lòng! Nếu cậu ta thực sự thích Lạc Tiểu Phàm thì có thể vì cô ấy mà không cần những người đàn bà khác đâu.

Giang Lỗi Hằng cười cười:

- Sắp tới rồi, đang trên đường.

Bộ Tiểu Yên vừa mới bước chân vào cửa, mọi âm thanh đều như tắt hẳn, ánh mắt của hầu hết mọi người đều dừng lại trên khuôn ngực cô. Cổ áo dựng đứng màu vàng kim vừa vặn tạo thành một hình chữ V ở ngực, một khe ngực sâu thẳm quyến rũ thoáng ẩn thoáng hiện sau chiếc áo càng khiến người ta thêm tò mò về cái vật nằm bên trong đó, thêm vào đó là thân hình đầy đặn của Bộ Tiểu Yên khiến những người con gái có mặt ở đó cũng phải ghen tị.

Ngay cả ánh mắt của Lâm Nam Vũ cũng bị thu hút, những người có thân hình đẹp rất nhiều, nhưng khuôn mặt của họ lại không ưa nhìn. Nhưng Bộ Tiểu Yên chắc chắn là một ngoại lệ, khuôn mặt của cô còn quyến rũ hơn cả thân hình cô, đôi môi dày, gợi cảm, khuôn mặt mang nhiều nét của người phương Tây nhưng không hề làm hỏng nét đẹp của cô, ngược lại còn khiến ở cô có nét gì đó sang trọng và đặc biệt.

Lâm Nam Vũ không nhận ra Bộ Tiểu Yên nhưng cô ta vừa nhìn là đã nhận ngay ra anh, cô cười cười với Lâm Nam Vũ, ánh mắt vô cùng quyến rũ. Bộ Tiểu Yên đi tới gần, Lâm Nam Vũ cảm thấy như có một làn hương xộc vào mũi anh, nhưng Lâm Nam Vũ chỉ lạnh lùng gật đầu, vẫn thì thầm trò chuyện với Lạc Tiểu Phàm. Bộ Tiểu Yên chưa bao giờ thấy lòng tự tôn của mình bị đá kích như thế.

Bạch Hạo Uy thấy Lâm Nam Vũ không mắc bẫy, bèn nâng cao ly rượu, nói:

- Nào, chúng ta cùng mời Lâm Nam Vũ và cô Lạc kể chuyện xem hai người yêu nhau như thế nào, tôi tin mọi người đều muốn biết, đó chắc chắn là một câu chuyện rất ly kỳ! Ha ha ha...

Lâm Nam Vũ tái mặt, lần đầu tiên quen biết với Lạc Tiểu Phàm là chuyện nhục nhã nhất trong cuộc đời anh, có đánh chết anh cũng không muốn nói ra. Bọn Bạch Hạo Uy biết anh không muốn nói, bởi vậy lại càng hối:

- Thế nào hả Vũ, chẳng nhẽ có chuyện gì không nói được sao? Không có bí mật gì chứ!

Lạc Tiểu Phàm vui vẻ đứng lên, nói:

- Tôi và Vũ quen nhau trong quán rượu, chúng tôi thuộc loại không đánh không quen nhau, nếu mà ở thời cổ đại thì là anh hùng gặp anh hùng.

- Cái gì mà anh hùng gặp anh hùng, chúng tôi muốn biết chi tiết, mọi người nói có phải không. – Giang Lỗi Hằng nói lớn.

Lâm Nam Vũ thấy họ càng nói càng linh tinh thì kéo Lạc Tiểu Phàm đứng dậy, nói:

- Anh em về trước đây, các cậu cứ chơi đi.

- Cái gì? Cậu định đi bây giờ sao!

Lâm Nam Vũ không cho họ cơ hội giữ anh lại, kéo Lạc Tiểu Phàm đi thẳng ra cửa quán bar, mặc kệ những ánh mắt hiếu kỳ dõi theo. Bạch Hạo Uy lắc đầu:

- Tôi nói rồi mà, Lâm Nam Vũ đừng phải Lạc Tiểu Phàm là đừng phải khác tinh, các cậu còn không tin, lần này thì tin rồi chứ! Tôi thấy Lâm Nam Vũ thực sự yêu Lạc Tiểu Phàm rồi.

Bộ Tiểu Yên vừa tới, Lâm Nam Vũ đã bỏ về, cô vốn dĩ nghe nói là Lâm Nam Vũ tới đây nên mới tới, giờ trong lòng rất buồn phiền. Nhưng cô cũng rất tò mò về chuyện của Lạc Tiểu Phàm và Lâm Nam Vũ, bởi vậy hỏi Bạch Hạo Uy:

- Bọn họ quen nhau như thế nào, anh có biết không?

Bạch Hạo Uy uống một ngụm rượu, nói:

- Hai người cũng đừng ghen tức, chỉ có những người phụ nữ như Lạc Tiểu Phàm mới có thể trói được Lâm Nam Vũ thôi! Hai người gặp Lâm Nam Vũ chỉ biết cung phụng, hầu hạ cậu ta, làm gì có ai dám đánh cho cậu ta sưng cả mặt mũi, nhưng Lạc Tiểu Phàm thì dám, bởi vậy đàn ông có những lúc kỳ quái lắm, cô càng đánh hấn thì hấn càng thích thú. – Bạch Hạo Uy bèn kể cho mọi người nghe vì sao Lâm Nam Vũ quen Lạc Tiểu Phàm, nghe xong, mọi người đều sửng sốt, cảm thấy thật khó hiểu, chỉ có Bộ Tiểu Yên là vẫn im lặng không lên tiếng.

Lâm Nam Vũ lén lén nhìn bộ mặt hằm hằm của Lạc Tiểu Phàm, cười tươi như hoa, ghé mặt lại:

- Vợ, anh yêu vợ lắm.

- Tôi là người vợ thứ bao nhiêu của anh hả? – Lạc Tiểu Phàm vẫn biết Lâm Nam Vũ được nhiều cô gái theo đuổi, nhưng khi chính mắt mình nhìn thấy thì trong lòng cô lại không thoải mái, khi thấy Lâm Nam Vũ bắt đầu khua môi múa mép thì lại càng nổi giận.

- Để anh đếm xem nào... – Lâm Nam Vũ cố tình trêu Lạc Tiểu Phàm.

- Anh... – Lạc Tiểu Phàm mở cửa xe, định bỏ xuống thì Lâm Nam Vũ giữ chặt cô lại, nói nhỏ vào tai cô:

- Anh chỉ có một người vợ thôi, cô ấy tên là Lạc Tiểu Phàm. – Lạc Tiểu Phàm không nén được một nụ cười ngọt ngào trên môi, hai người ôm nhau thật chặt.

Triệu Nhan Lỗi ngồi một mình trong phòng làm việc, trái tim anh không thể nào bình tĩnh lại được, nắm mạnh tay lên bàn làm việc:

- Lâm Nam Vũ!

Đúng lúc đó, có người đẩy cửa bước vào, đó là một người đàn ông trung niên mặc bộple màu đen, ông ta cung kính gật đầu chào Triệu Nhan Lỗi rồi nói:

- Cậu chủ, chuyện lần trước cậu bảo tôi làm, tôi đã điều tra ra rồi, người đàn bà đó là... – Người đàn ông liếc Triệu Nhan Lỗi đang im lặng không nói, một lúc lâu mới dám can đảm nói tiếp – Là cô chủ.

- Cái gì? – Triệu Nhan Lỗi gần như nhảy dựng lên khỏi ghế, không dám tin vào những gì mà mình vừa nghe thấy. – Ông có lầm lẫn gì không? Chính xác là cô chủ chứ?

Người đó nhìn khuôn mặt tái nhợt của Triệu Nhan Lỗi, trong lòng thoáng run rẩy, mặc dù cậu chủ từ trước tới nay chưa bao giờ mắng chửi người khác, nhưng khi anh nổi giận thì rất đáng sợ. Ông ta cúi thấp đầu, nói:

- Dạ vâng, có người chính mắt nhìn thấy, nói là cô chủ.

Triệu Nhan Lỗi xua tay:

- Ông ra ngoài trước đi! Tôi biết rồi. – Triệu Nhan Lỗi lại càng hận Lâm Nam Vũ hơn, anh ta coi em gái của Triệu Nhan Lỗi là cái gì, hay cũng coi cô như những người đàn bà khác, có thể tùy tiện chơi đùa? Cậu đừng ăn hiếp người quá đáng! Anh thực sự muốn lập tức đi tìm Lâm Nam Vũ để tính sổ, nhưng lại nghĩ như vậy không hợp lý, Lâm Nam Vũ và em gái anh dù sao cũng đã có hôn ước, nếu em gái mình đã thích Lâm Nam Vũ thì sao không nhân cơ hội này để thúc đẩy đám cưới của hai người.

Lâm Nam Vũ đang ngủ ngon lành thì cảm thấy có người chui vào lòng mình, đôi chân nặng nề không khách sáo đặt lên bụng anh khiến anh có cảm giác khó thở. Mặc dù anh thích quần lấy phụ nữ nhưng ghét nhất là khi ngủ có ai đó làm phiền mình, đang định nổi cáu thì bỗng dưng nhớ ra cái gì đó, mở mắt ra, nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm ngủ say như một chú mèo, khoe miệng hơi hé mở, gối của cô nằm trên cánh tay anh, hai tay thì ôm chặt lấy anh. Anh bất giác đưa tay lên sờ khắp người Lạc Tiểu Phàm, lại có cảm giác muốn có cô, bèn ôm chặt Lạc Tiểu Phàm, ép xuống dưới người mình. Lạc Tiểu Phàm đang ngủ ngon, bị người khác làm phiền giấc mơ đẹp bèn đá mạnh vào người đó, cho tới khi người đó lăn ra khỏi giường mới thoải mái độc chiếm cả cái giường rồi lại ngủ tiếp.

Lâm Nam Vũ bị đá xuống giường đúng là dở khóc dở cười, đây là việc chưa bao giờ anh phải trải qua, anh giúp Lạc Tiểu Phàm đắp chăn cẩn thận rồi mình cũng chui vào trong, Có lúc anh nghĩ, anh yêu cô ở điểm nào, cô có chỗ nào đáng để anh yêu, câu hỏi này ngay cả anh cũng không có lời đáp, anh chỉ biết anh thích Lạc Tiểu Phàm, thích sự hoang dại của cô, thích tính cách của cô, thích nụ cười trong trẻo của cô, thích mọi thứ ở cô. Trong mắt anh, Lạc Tiểu Phàm là người đẹp nhất, không hề có khuyết điểm, giống như khuyết điểm duy nhất của cô chính là cô không yêu anh lắm, điều này khiến anh thấy không hài lòng. Anh ôm chặt Lạc Tiểu Phàm, vuốt nhẹ mái tóc cô, lẩm bẩm:

- Anh sẽ khiến em phải thích anh, vĩnh viễn không rời xa anh, rồi em sẽ yêu anh.

Chuông điện thoại vang lên, Lâm Nam Vũ thấy Lạc Tiểu Phàm trở mình bèn vội vàng ấn nút nghe rồi áp điện thoại lên tai, anh nghe thấy một giọng nói giận dữ vang lên:

- Nam Vũ, con đang ở đâu? Mau về nhà cho mẹ! Ngay lập tức! – Rồi bà cúp điện thoại. Đây là lần đầu tiên Lâm Nam Vũ thấy mẹ mình nổi giận như thế, không biết ở nhà đã xảy ra chuyện gì, vội vàng mặc quần áo, thấy Lạc Tiểu Phàm vẫn say ngủ, anh lại giúp cô đắp chăn cẩn thận, hôn nhẹ lên trán cô, nhìn khuôn mặt xinh xắn của cô, anh không nhịn được lại mỉm cười:

- Lạc Tiểu Phàm thương yêu nhất của anh, chắc chắn anh sẽ đem cho em hạnh phúc, chắc chắn em sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất. – Đóng cửa cẩn thận, anh vui vẻ tưởng tượng về tương lai hạnh phúc của hai người.

23. Chương 15 Phần 1

Về tới cổng nhà, đỗ xe cẩn thận, anh nhìn thấy trước cổng còn có một chiếc xe màu đen khá lạ. Lâm Nam Vũ xuống xe, tới cổng, anh đã nghe thấy bên trong vang lên tiếng trò chuyện:

- Nam Vũ với Tiểu Mạn nhà chúng tôi cũng được coi là thanh mai trúc mã, hai đứa lại có hôn ước với nhau, vốn dĩ tôi nghĩ chúng nó còn nhỏ nên không vội. Nhưng giờ xảy ra chuyện này, tôi nghĩ tốt nhất là sớm hoàn thành hôn lễ cho chúng nó. Chị nghĩ thế nào, chị thông gia?

Kiều Ngọc Phượng hơi ngượng ngùng, vội đáp:

- Đúng, đúng, tôi cũng không có ý kiến gì, tôi cũng thích Tiểu Mạn lắm, vẫn mong chúng nó sớm cử hành hôn lễ để tôi còn mau có cháu bé. – Kiều Ngọc Phượng đẩy chồng mình, – Ông xã, anh cũng nói gì đi.

Lâm Hàn vốn không phải người giỏi ăn nói, ông đẩy cặp kính trên mũi:

- Cưới nhau thì hơi vội, hay là tổ chức đính hôn trước! Như vậy có thể bịt được miệng người khác, chị thấy được không, chị Triệu?

Bà Triệu vội vã gật đầu:

- Tôi cũng có ý này, nhưng không biết hôm nào thì được?

Kiều Ngọc Phượng bảo thím Lâm lấy lịch ra, nói:

- Chọn ngày không bằng vừa khéo. Ngày mai là ngày đẹp, tôi thấy hai nhờ mời bạn bè và họ hàng thân thích tới làm chứng, chị Triệu thấy sao?

Bà Triệu nhìn ông chồng ngồi bên cạnh, ông Triệu Cương gật đầu:

- Cũng được, đính hôn không cần mời quá nhiều người, mời bạn bè thân với họ hàng là được rồi, mọi người cũng nhân cơ hội này ngồi uống với nhau ly rượu.

Hai cặp bố mẹ ở bên trong nói cười vui vẻ, Lâm Nam Vũ đứng ngoài nghe như sét đánh ngang tai, mặc dù anh biết anh nợ Triệu Tiểu Mạn quá nhiều, nhưng anh luôn cảm thấy chắc chắn anh sẽ tìm cơ hội nào đó để nói rõ với cô, hy vọng cô tha cho mình. Nhưng bây giờ mọi thứ đã trở thành một trò hề, mặc dù anh và Triệu Tiểu Mạn đã có hôn ước, nhưng đó chỉ là người lớn hai nhà nói vui với nhau, khi đó anh cũng không phản đối, bởi vậy mới mặc nhận Triệu Tiểu Mạn. Nhưng giờ mọi việc đã khác, anh đã có Lạc Tiểu Phàm, anh đã tìm được người mà mình yêu thương, khi nghe thấy những lời nói chuyện bên trong, anh lùi dần từng bước, chỉ hận là không thể trốn đi thật xa. Đúng lúc này thì cửa nhà mở ra, thím Lâm bước ra ngoài, nhìn thấy Lâm Nam Vũ đang thẫn thờ đứng ngoài cửa, cười hỏi:

- Cậu chủ, cậu về rồi hả?

Lâm Nam Vũ vẫn đứng yên bất động, không nói lời nào. Thím Lâm thấy đáng vẻ anh có vẻ không bình thường, vội vã đi vào nói với bà chủ, Kiều Ngọc Phượng ra cửa thấy con trai như người mất hồn thì hơi giận, oán trách:

- Về tới nhà rồi mà sao còn không vào, đứng ngoài làm gì? Bố mẹ Tiểu Mạn tới rồi, con mau vào chào đi. – Lâm Nam Vũ đành theo mẹ bước vào nhà, gật đầu chào hai vợ chồng Triệu Cương:

- Cháu chào bác trai bác gái. – Rồi anh cũng không nói gì nữa, thần sắc rất thiếu náo.

Ông Triệu Cương và bà Tuyết Y rất hài lòng về Lâm Nam Vũ, ngoại hình điển trai không nói, trong sự nghiệp anh cũng có nhiều thành tựu, là một nhân tài trẻ tuổi rất hiếm có, con gái ông bà có thể tìm được một người chồng như anh, họ cũng rất hài lòng. Chỉ có một điều là họ nghe được không ít lời đồn đại về thói trăng hoa của Lâm Nam Vũ ở bên ngoài, nhưng ông Triệu Cương nghĩ, thanh niên còn trẻ, có mấy ai mà không phong lưu đa tình, đây không phải là khuyết điểm. Bà Tuyết Y thân mật kéo tay Lâm Nam Vũ, nói:

- Nam Vũ, Tiểu Mạn nhà bác giao cả cho cháu nhé, tính tình nó không tốt, sau này cháu phải chịu khó nhường nhịn nó một chút.

Nó có gì không đúng thì cháu cứ nói với bác.

Lâm Nam Vũ thấy thật khó xử, nếu không xảy ra chuyện vừa rồi, anh còn có thể từ chối, nhưng bây giờ làm sao anh có thể nói ra miệng được. Trong lòng anh vô cùng lo lắng, nhưng lại không biết phải nói gì, sắc mặt càng ngày càng khó coi hơn. Triệu Cương thấy Lâm Nam Vũ không nói gì, chỉ có sắc mặt là rất khó coi thì quan tâm hỏi:

- Nam Vũ, sao thế? Có chỗ nào không khỏe sao?

Lâm Nam Vũ cười gượng:

- Dạ không sao cả, cảm ơn bác đã quan tâm, cháu chỉ thấy hơi đau đầu, muốn lên phòng nghỉ một lát.

Kiều Ngọc Phượng đứng cạnh trách móc:

- Chẳng có quy củ gì cả, bác trai bác gái tới chơi, con không ngồi nói chuyện được một lúc đã đòi bỏ đi, chẳng ra sao cả.

Bà Tuyết Y cười đơn đả:

- Thôi bỏ đi, bọn trẻ bây giờ làm gì có đứa nào chịu nói chuyện với người già chúng ta, tôi thấy sắc mặt của Nam Vũ cũng không tốt, thôi cứ để cháu nó đi nghỉ đi.

Kiều Ngọc Phượng gật đầu:

- Vậy thì con đi nghỉ đi, mẹ bảo thím Lâm nấu cho con bát cháo.

Lâm Nam Vũ không hề nghe thấy họ nói gì, trong lòng chỉ nghĩ, làm thế nào? Làm thế nào? Anh và Lạc Tiểu Phàm vừa mới có chút khởi sắc, giờ anh biết giải thích cho cô thế nào? Nếu là người phụ nữ khác, anh có thể bảo họ làm người tình của anh, làm gì cũng được, nhưng Lạc Tiểu Phàm thì anh chẳng dám nghĩ, huống hồ anh cũng chỉ muốn ở cùng với Lạc Tiểu Phàm, những người phụ nữ khác, anh không còn hứng thú nữa.

Vừa đi lên lầu, điện thoại trong túi anh đã đổ chuông, anh vội mở bắt máy, nghe thấy đầu dây bên kia là giọng nói vui vẻ của Triệu Tiểu Mạn:

- Anh Vũ, bố mẹ em có phải đã tới nhà anh rồi không, anh có vui không?

Lâm Nam Vũ giận dữ hét:

- Em hài lòng rồi chứ, tại sao em lại nói với bố mẹ em, em sợ anh không chịu trách nhiệm sao? Em muốn ở với anh gấp như thế sao? Vậy thì em yên tâm đi, anh sẽ cưới em! – Rồi anh đập mạnh điện thoại, đi tới gần tủ rượu, cầm bừa một chai lên tu ừng ực một hơi hết nửa chai rượu. Anh thấy dạ dày mình bồng bồng, nhưng trái tim thì dễ chịu hơn nhiều, lại uống nốt số rượu còn lại, lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, ngồi bệt xuống đất, nước mắt bắt đầu lăn ra.

Kiều Ngọc Phượng tiễn vợ chồng Triệu Cường về xong, lên lầu thấy cả người Lâm Nam Vũ toàn là mùi rượu, nằm bò trên đất thì giật nảy mình, vội diu anh dậy, luôn miệng gọi:

- Ông xã, ông xã...

Ông Lâm Hàn vội vàng chạy lên, cũng giật mình, hai người hợp lực lại mới đặt được Lâm Nam Vũ lên giường. Lâm Nam Vũ giàn giụa nước mắt:

- Cho tôi rượu, tôi muốn uống nữa, tôi muốn uống nữa.

- Nam Vũ, con làm sao thế, con sao thế hả? – Kiều Ngọc Phượng lắc mạnh vai anh. Lâm Nam Vũ nghe thấy có người gọi anh, mở mắt ra, tóm chặt tay Kiều Ngọc Phượng, giọng nói khẩn thiết:

- Mẹ, con không muốn cưới Tiểu Mạn, con không thích cô ấy, con không muốn đính hôn với cô ấy! Người con thích là Lạc Tiểu Phàm, con đã đồng ý với cô ấy rồi, con sẽ ở cạnh cô ấy suốt đời, sẽ để cô ấy trở thành cô dâu xinh đẹp nhất thế gian.

Kiều Ngọc Phượng nghe Lâm Nam Vũ nhắc tới Lạc Tiểu Phàm, cơn giận dữ lại sôi lên, hất mạnh tay anh ra:

- Con đừng có hòng! Cho dù con không cưới Tiểu Mạn thì mẹ cũng không đồng ý cho con lấy Lạc Tiểu Phàm đâu! Con muốn cưới nó, trừ khi giết chết mẹ đi, nếu không thì cả đời này cũng đừng có mơ. Con nghỉ ngơi đi, ngày mai là lễ đính hôn của con với Tiểu Mạn, sau này hãy chuyên tâm một chút, không được hoang đàng như trước kia nữa, không được đi gặp con nhãi Lạc Tiểu Phàm nữa, biết chưa hả? – Nói xong, bà giận dỗi đi xuống nhà. Lâm Hàn thấy đáng về đau khổ của con trai, lắc đầu rồi cũng đi xuống nhà.

Lâm Nam Vũ cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống, anh có rất nhiều lời muốn nói với Lạc Tiểu Phàm nhưng lại không biết có thể nói gì, trong lòng anh bắt đầu thấy sợ Lạc Tiểu Phàm, sợ giọng nói của cô, sợ con

người cô, sợ cô sẽ không tin anh, sợ một lần nữa đánh mất cô. Anh âm thầm tháo pin ra khỏi điện thoại, ném mạnh lên sàn nhà.

Tất cả những gì xảy ra với Lâm Nam Vũ, Lạc Tiểu Phàm đều không hay biết gì. Khi cô lười biếng ngồi dậy, đã thấy 10 giờ, nhìn vào phòng tắm, rồi nhìn vào phòng bếp, chẳng thấy bóng dáng Lâm Nam Vũ đâu, thấy hơi thất vọng. Khi quay người lại, cô nhìn thấy trên bàn có một mảnh giấy do Lâm Nam Vũ để lại:

Phàm:

Nhà có chút việc, anh phải về trước đã, tối anh sẽ tới làm đồ ăn cho em, em muốn ăn gì, gọi điện nói cho anh biết, anh mua thức ăn.

Vũ thương yêu của em.

Đọc tờ giấy xong, Lạc Tiểu Phàm nghe như có một dòng suối mát chảy qua trong lòng, ăn qua một bữa sáng đơn giản, nghĩ ra chẳng có việc gì làm, thôi thì tới hiệu sách mua vài quyển sách, gần đây cô thích bộ phim truyền hình Vương triều Khan Hy, cô muốn mua một quyển sách có liên quan tới vị vua này để đọc. Mặc một chiếc quần màu trắng rộng rãi và một chiếc áo voan mỏng, trông cô vừa giản dị nhưng vẫn vô cùng nổi bật, có người nói tình yêu là loại mỹ phẩm tốt nhất, Lạc Tiểu Phàm không nhận được, lại mỉm cười.

Đóng cửa cẩn thận, lúc xuống tới dưới nhà, cô nhìn thấy Khương Hạo đang đứng ở đó, thẫn thờ nhìn khóm hoa mẫu đơn trước mặt, tình cảm Lạc Tiểu Phàm dành cho Khương Hạo giờ đã nhạt đi nhiều, có thể là vì cô đã có tình yêu của Lâm Nam Vũ. Khương Hạo không biết đã đứng ở đó bao lâu, nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm chậm chậm đi về phía mình, lòng dạ lại quặn lên, không biết phải nói gì, thấy cô càng lúc càng gần, anh bật lên:

Lạc Tiểu Phàm sững sốt, nếu là lúc trước, chắc chắn cô sẽ không do dự gì mà lập tức nhào vào lòng anh, nhưng giờ đã khác, trong lòng cô đã có người khác. Lạc Tiểu Phàm bình tĩnh lắc đầu:

- Mọi việc đều đã là quá khứ rồi, không thể quay lại được nữa. Em còn có việc, em đi trước đây. – Lạc Tiểu Phàm quay người định đi.

Khương Hạo nắm chặt tay cô, giọng nói run rẩy:

- Tiểu Phàm, anh biết mình đã sai rồi, em không thể cho anh thêm cơ hội sao? Anh sẽ không quan tâm tới việc em ở cùng người đàn ông đó đâu. – Nhưng trên mặt anh lại hằn rõ nét đau khổ.

Có lẽ đây là chuyện nực cười nhất mà Lạc Tiểu Phàm từng được nghe, không quan tâm việc cô ở cùng người đàn ông khác, cô không nghĩ rằng người mà cô từng yêu thương nhất lại nói ra những lời này. Sợi dây tình cảm cuối cùng dành cho Khương Hạo cũng đã đứt. Cô lạnh lùng gạt tay anh ra:

- Xin lỗi, em đã yêu người khác rồi. – Rồi cô quay đi. Chỉ để lại Khương Hạo thẫn thờ đứng ở chỗ cũ, rồi bỗng dưng anh hét lên với Lạc Tiểu Phàm:

- Có phải em thích hắn vì hắn có nhiều tiền hơn anh, nên em không yêu anh nữa phải không?

Lạc Tiểu Phàm thực sự cảm thấy dường như lúc trước mắt mình đã mù nên mới thích một người đàn ông như vậy, trong lòng cô khó chịu như bị một đàn kiến gặm nhấm, nghi ngờ đây có phải là người đàn ông mà mình thích yêu say đắm hay không? Khi tình yêu đã mất đi, cô mới nhận rõ bộ mặt thật của đối phương, hóa ra nó cũng xấu xí chứ không hoàn mỹ như cô tưởng. Lạc Tiểu Phàm thấy trái tim mình được trả tự do, bước chân cũng than thở hơn, không hề quay đầu lại, đi thẳng, để mặc Khương Hạo đau đớn đứng ở chỗ cũ, anh thực sự đã đánh mất tất cả.

Lạc Tiểu Phàm muốn gọi điện thoại cho Lâm Nam Vũ nhưng vẫn cố chịu đựng, cô không muốn mình giống như trước kia, sống hết mình vì một người đàn ông. Cô còn nhớ trong sách có viết, giả sử một người đàn ông yêu bạn, cho dù bạn ở nơi nào, anh ta cũng có thể tìm ra bạn; giả sử một người đàn ông không yêu bạn, cho dù bạn đứng ngay trước mặt anh ta, anh ta cũng sẽ vờ như không thấy. Lạc Tiểu Phàm thoáng cười, an ủi bản thân: Tình yêu không phải dùng tay để bắt được, tình yêu thần kỳ ở chỗ, nó phiêu diêu bất định, bởi vậy mọi người mới vừa yêu vừa hận nó. Người yêu mình chắc chắn sẽ quan tâm tới mình, người không yêu mình, mình việc gì phải quỳ xuống cầu xin, như vậy không những làm mất đi tình yêu mà còn tự làm tổn thương lòng tự trọng của mình. ltp vừa đi tới cửa hiệu sách thì điện thoại di động đã vang lên. Cô mỉm

cười ngọt ngào, chắc chắn là Lâm Nam Vũ gọi tới, vội lấy điện thoại ra, vừa nhìn đã thấy vọng, thì ra là do Triệu Nhan Lỗi gọi. Lạc Tiểu Phàm không muốn nghe, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy không ổn lắm, bèn ấn nút nghe, nói:

- Chào anh.

Bên kia im lặng một hồi lâu rồi mới vang lên giọng nói trầm trầm của Triệu Nhan Lỗi:

- Tiểu Phàm, có phải em không muốn nhận điện thoại của anh không?

- Đâu có. – Lạc Tiểu Phàm không muốn đắc tội với Triệu Nhan Lỗi, thêm một người bạn dù sao cũng tốt hơn là thêm một kẻ thù, huống hồ công ty hai bên có mối quan hệ hợp tác, sau này còn nhiều dịp phải gặp nhau, nếu trở mặt với nhau thì sau này sẽ thật khó xử.

- Anh muốn mời em tối mai ăn cơm, coi như anh đền tội với em, hy vọng là em không từ chối! Nếu em từ chối thì chứng tỏ em không chịu tha thứ cho anh, anh sẽ đau lòng lắm.

Lạc Tiểu Phàm thấy Triệu Nhan Lỗi đã nói tới nước này thì không đồng ý cũng không được, đành nói:

- Vâng, vậy mai gặp lại.

Triệu Nhan Lỗi ngậm cười, nói:

- Mai gặp. – Ngắt điện thoại, anh cười lạnh lùng. – Lâm Nam Vũ, Lạc Tiểu Phàm, tôi từng nói sẽ không để hai người được như ý đâu, cả đời này, hai người đừng mong được ở bên nhau.

Lâm Nam Vũ nằm trên giường, bữa trưa cũng không thêm ăn, sắc mặt nhợt nhạt, không nói lời nào. Kiều Ngọc Phượng mặc dù rất lo lắng, nhưng vẫn hạ quyết tâm, lần này cho dù Lâm Nam Vũ có khẩn cầu thế nào, bà cũng không đồng ý. Lâm Nam Vũ lòng nóng như lửa đốt, một mặt thấy có lỗi với Lạc Tiểu Phàm, mặt khác lại nghĩ cả đời này phải sống với một người phụ nữ mà mình không yêu thương là lại thấy hoảng sợ, lúc này, anh cảm thấy đầu óc mình nặng chình chịch, không nghĩ được cái gì, đành để mặc cho Kiều Ngọc Phượng sắp đặt mọi việc.

24. Chương 15 Phần 2

Lạc Tiểu Phàm chờ tới tối vẫn không thấy Lâm Nam Vũ gọi điện tới thì hơi ngạc nhiên, đoán không biết có phải Lâm Nam Vũ định đùa mình không, anh vốn nổi tiếng là người trắng hoa, làm gì có chuyện anh thật lòng yêu cô. Chắc chắn là vì anh muốn trả thù ngày trước cô đối xử với anh như vậy, sao mà cô ngốc vậy, dễ dàng mắc bẫy. Lạc Tiểu Phàm, mà cũng từng mắc bẫy một lần rồi, sao lần này còn dễ dàng tin tưởng lời đàn ông nói. Lạc Tiểu Phàm, tao coi thường mày, mày thật là ngu ngốc.

Lạc Tiểu Phàm chẳng buồn ăn cơm tối, buồn rầu nằm lộn lộn trên giường, đầu tiên cô mơ thấy Lâm Nam Vũ ôm người đàn bà khác thân mật, không thèm nhìn cô một lần nào, sau đó cô lại mơ thấy Lâm Nam Vũ kết hôn với người khác, cô không nhìn rõ hình dáng của người con gái đó, tông giống như Triệu Tiểu Mạn nhưng tới gần, hình như lại là chính cô. Đang lúc vui vẻ thì bỗng dưng cô nghe thấy sau lưng có người cười nhạo, quay đầu lại, thấy Lâm Nam Vũ đang hôn Triệu Tiểu Mạn, Triệu Tiểu Mạn cũng khinh bỉ nhìn cô:

- Lạc Tiểu Phàm, đừng có nằm mơ, người anh ấy yêu là tôi. Cô chả là cái quái gì cả!

Lạc Tiểu Phàm giận dữ nhào về phía Lâm Nam Vũ, nhưng cả người lại ngã xuống khỏi giường, Lạc Tiểu Phàm hét lên:

- Lâm Nam Vũ, anh là đồ khốn nạn!

Tiếng hét này khiến cô tỉnh táo hơn, mới biết rằng thì ra mình đang nằm mơ. Cô bò từ dưới đất lên giường rồi không tài nào ngủ được nữa, nhìn chăm chăm ra ánh trăng ngoài cửa sổ, thẫn thờ.

Cùng lúc đó, Lâm Nam Vũ cũng không ngủ được, anh ngẩn ngơ nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thật đẹp, thật trong sáng. Lâm Nam Vũ cười khỏ, bật điện thoại lên, ấn vào cái tên mà anh đã vô cùng quen thuộc, nhưng cuối cùng anh vẫn từ bỏ. Anh biết nói với Lạc Tiểu Phàm điều gì? Nói rằng anh sắp phải đính hôn với người con gái khác, nói rằng anh yêu cô, rằng anh bị ép buộc? Lâm Nam Vũ tự vả vào miệng mình, hét lớn:

- Mày là thằng khốn nạn, mày có biết không? Mày có lỗi với Lạc Tiểu Phàm, Tiểu Phàm... anh biết làm gì bây giờ?

Suốt cả một ngày Lâm Nam Vũ không ăn cơm, Kiều Ngọc Phượng sợ anh làm việc gì dại dột nên vẫn cùng chồng đứng canh ngoài cửa phòng anh. Lâm Hàn lo lắng nói:

- Anh cảm thấy cứ để Nam Vũ tự lựa chọn sẽ tốt hơn, anh thấy nó thực sự thích cô gái tên là Lạc Tiểu Phàm đó, ba lại đi gặp bạn bè mất rồi, nếu không thì có thể nhờ ba cho ý kiến.

- Chính vì anh với ba cả ngày chiều chuộng nó nên mới để xảy ra chuyện này! Lần này nói gì thì nói, cũng không thể chiều theo nó được, không thể cho nó lấy Lạc Tiểu Phàm được, một đứa con gái mất dạy, vô giáo dục, làm sao so sánh được với Tiểu Mạn. Lần này em kiên quyết làm chủ, anh đừng có tham gia. – Kiều Ngọc Phượng sợ chồng giúp Lâm Nam Vũ nên kéo ông xuống lầu. Lần này bà đã kiên quyết sẽ cưới Triệu Tiểu Mạn về làm con dâu nhà bà.

Ngày hôm sau, cả nhà họ Lâm quét dọn vệ sinh, trang hoàng phòng khách, phát thiệp mời, Kiều Ngọc Phượng bận rộn lo liệu một việc, Lâm Nam Vũ vẫn thẫn thờ ngồi trên giường, mặt không rửa, râu không cạo, hai mắt vô hồn, sắc mặt tiêu tụy. Kiều Ngọc Phượng bảo người mang cháo lên cho Lâm Nam Vũ ăn, nhưng bị anh hất đầy ra đất, bà giận dữ, cao giọng:

- Con không ăn thì cứ nhịn đói đi, dù sao mẹ cũng không chiều theo ý con đâu. – Lâm Nam Vũ cũng không quan tâm tới lời khuyên giải của người khác, nằm lên giường, hai mắt ngó đăm đăm lên trần nhà, không nói tiếng nào.

Kiều Ngọc Phượng không còn cách nào khác, biết Lâm Nam Vũ chơi thân với bọn Bạch Hạo Uy bèn sai người tới tìm Bạch Hạo Uy và Giang Lỗi Hằng tới nhà. Giang Lỗi Hằng vừa nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Lâm Nam Vũ, không giống chút nào với anh chàng Lâm Nam Vũ đào hoa thường ngày, hai má đã hóp lại, hốc mắt sâu hoắm. Giang Lỗi Hằng thấy Kiều Ngọc Phượng đã ra ngoài, mới kéo Lâm Nam Vũ dậy:

- Vũ, cậu làm sao thế?

Từ đáy mắt của Lâm Nam Vũ lăn ra hai giọt nước mắt:

- Tôi có lỗi với Lạc Tiểu Phàm, tôi đã đồng ý sẽ chăm sóc cô ấy cả đời, vậy mà bây giờ tôi lại lấy người đàn bà khác, không có Tiểu Phàm, tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Bạch Hạo Uy không ngờ Lâm Nam Vũ lại si tình như vậy, thực sự thấy hơi tức cười, sự việc này xảy ra ở người khác còn có thể hiểu được, nhưng lại xảy ra với anh chàng đa tình Lâm Nam Vũ, thực sự là một chuyện động trời. Bạch Hạo Uy không nhịn được cười lớn:

- Ha ha ha! Vũ, thực sự không nhận ra cậu lại si tình như thế, việc này có gì đâu mà khó, cậu lấy Triệu Tiểu Mạn làm thê, để Lạc Tiểu Phàm làm thiếp, chẳng phải được rồi sao, dù sao...

Còn chưa nói xong, anh đã bị Lâm Nam Vũ đấm mạnh một đấm, Lâm Nam Vũ giận sôi máu, chỉ Bạch Hạo Uy hét:

- Tôi coi cậu là bạn, vậy mà cậu lại nói những lời như vậy!

Bạch Hạo Uy bùm miệng lại, cảm giác bỏng rát, cũng nổi nóng, túm chặt cổ áo Lâm Nam Vũ, gờ cao nắm đấm:

- Cậu điên rồi hả?

Lâm Nam Vũ cũng không đáp trả:

- Cậu đánh đi! Dù sao không có Lạc Tiểu Phàm, tôi cũng không muốn sống nữa.

Nói vậy thì Bạch Hạo Uy sao có thể xuống tay được nữa:

- Haiz! Tôi phục cậu thật, Lạc Tiểu Phàm đó là thần tiên phương nào mà lại trối được cậu chặt như thế, chẳng nhẽ là thất tiên nữ của Ngọc hoàng Đại đế.

Lâm Nam Vũ không quan tâm tới lời nói chế giễu của Bạch Hạo Uy, lại nằm xuống giường, nhìn lên trần nhà.

Giang Lỗi Hằng đánh mắt ra hiệu cho Bạch Hạo Uy rồi ngồi xuống cạnh Lâm Nam Vũ, khuyên nhủ:

- Cậu như vậy cũng không phải là cách, cậu không ăn cơm thì có thể thay đổi được sự thực sao? Hay là cậu trốn đi với Lạc Tiểu Phàm, để gạo nấu thành cơm thì tới lúc đó ba mẹ cậu cũng hết cách.

Bạch Hạo Uy chỉ ra cửa, lắc đầu nói:

- Đừng có mơ, cậu không thấy ở cửa có mấy người đứng đó sao, đó là vì họ ngăn Nam Vũ chạy trốn đấy, bởi vậy không thể làm theo cách này được, nghĩ cách khác đi.

- Thế cậu nói làm thế nào?

Giang Lỗi Hằng liếc xéo Bạch Hạo Uy, Lâm Nam Vũ cũng căng thẳng nhìn bạn, hy vọng bạn anh nghĩ ra cách gì đó. Bạch Hạo Uy thấy hai người đều nhìn mình chăm chăm thì cảm thấy rất áp lực, nghĩ một lát rồi nói:

- Tôi cảm thấy đây chẳng qua chỉ là đính hôn, cách kết hôn một khoảng thời gian nữa, chúng ta có thể nghĩ cách khác sau. Bây giờ quan trọng nhất là không được để cho Lạc Tiểu Phàm biết chuyện này, với tính khí của cô ấy thì nếu mà biết chuyện, cho dù sau này Nam Vũ được tự do, cô ấy cũng đã bay lâu rồi.

- Đúng, tuyệt đối không được để cho Tiểu Phàm biết. – Lâm Nam Vũ gật mạnh, anh quá hiểu Lạc Tiểu Phàm, nếu để cô biết chuyện này thì anh sẽ chết chắc.

Bạch Hạo Uy lại nói:

- Ông Lâm là người thương yêu Nam Vũ nhất, chỉ cần ông có mặt thì chuyện gì cũng giải quyết được. Đính hôn có thể không cần chờ ông nhưng kết hôn thì không thể không có ông, bởi vậy cậu và Lạc Tiểu Phàm vẫn còn hy vọng.

Lâm Nam Vũ lập tức ngồi bật dậy:

- Đúng, chỉ cần có ông nội thì chắc chắn ông sẽ giúp tôi, tới lúc đó, chắc chắn sẽ có cách.

Giang Lỗi Hằng đặt một bát cháo vào tay Lâm Nam Vũ, nói:

- Vậy thì mau ăn chút gì đó đi! Đừng để chưa kịp cưới Lạc Tiểu Phàm thì cậu đã chết đói trước rồi. – Lâm Nam Vũ đã thấy lòng nhẹ nhõm hơn, bụng lập tức cảm thấy đói, bèn ăn hết bát cháo mà vẫn còn đói.

Kiều Ngọc Phượng thấy Lâm Nam Vũ chịu ăn cơm, tưởng là con trai đã nghĩ thông suốt, sợ ăn đồ ăn cứng sẽ ảnh hưởng tới dạ dày nên sai người làm nấu cho anh một bát mì với một quả trứng gà. Lâm Nam Vũ trông có vẻ còn suy nhược, nhưng sau khi ăn no vào đã khá hơn nhiều, bèn nhớ ra mình phải gọi điện thoại cho Lạc Tiểu Phàm trước.

Lạc Tiểu Phàm đang nằm trên giường đọc sách thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại, cầm lên, thấy là Lâm Nam Vũ gọi tới, do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn muốn nghe xem anh nói gì. Lâm Nam Vũ giả vờ như rất hoảng hốt, nói:

- Tiểu Phàm, anh xin lỗi, công ty ở nước ngoài xảy ra chút chuyện, hôm qua anh phải bay sang đó, vì việc gấp quá nên không kịp nói với em, em không giận chứ!

Lạc Tiểu Phàm vốn dĩ đang giận Lâm Nam Vũ, nhưng thấy nói là do công ty xảy ra chuyện nên cũng nguôi giận, giọng nói dịu dàng:

- Vậy đã giải quyết xong chưa? Anh đừng có mệt quá, phải ăn cơm đấy, biết chưa? Nếu anh bận thì cứ làm việc đi, em không sao đâu.

- Tiểu Phàm, chúng ta làm lành với nhau được không?

Lâm Nam Vũ thấy thế thì mừng rơn:

- Được rồi, anh cũng còn chút chuyện, giải quyết xong rồi sẽ tới thăm em.

- Vâng! – Nghe thấy tiếng Lâm Nam Vũ cúp điện thoại, tâm trạng của Lạc Tiểu Phàm cũng khá hơn rất nhiều, chẳng trách có người nói, tình yêu sẽ biến người ta trở nên bất thường. Chiều hôm đó, có người ấn chuông cửa, Lạc Tiểu Phàm ra mở cửa, là nhân viên của công ty chuyển phát nhanh, trong tay là một cái hộp rất đẹp khiến Lạc Tiểu Phàm thấy thật kỳ lạ.

Nhân viên chuyển phát nhanh là một anh chàng trẻ tuổi, anh ta mỉm cười đưa chiếc hộp cho Lạc Tiểu Phàm:

- Mời cô ký nhận.

- Cái này là gì vậy? – Lạc Tiểu Phàm tò mò hỏi.

- Tôi cũng không biết. – Anh chàng đó ngượng ngùng nói, dù sao thì đứng trước mặt một người khác giới xinh đẹp, người ta cũng khó có thể tự nhiên được.

Ký tên xong, Lạc Tiểu Phàm mở hộp ra, sững sờ, bên trong là một bộ trang phục dạ hội màu vàng tươi, cổ hình chữ V, đuôi váy dài quét đất, vô cùng sang trọng. Lạc Tiểu Phàm từng nhìn thấy bộ váy này trên một quyển tạp chí thời trang, đó là kiệt tác của một nhà thiết kế người Pháp, nghe nói mỗi kiểu dáng chỉ có một bộ, là mong ước của hàng ngàn cô gái trên thế giới. Lúc đầu Lạc Tiểu Phàm còn tưởng là Lâm Nam Vũ tặng cho cô, nhưng trong hộp lại không có tấm thiệp nào, nghĩ rằng hôm đó mới tặng quần áo xong, hôm nay việc gì lại tặng nữa? Nhưng cô thực sự rất thích bộ quần áo này, đơn giản mà vẫn sang trọng, thiết kế hoàn hảo, không một khuyết điểm, thật không hổ danh là tác phẩm của một nhà thiết kế hàng đầu thế giới.

Chuông điện thoại vang lên, Lạc Tiểu Phàm vội vàng ấn nút nghe, bên trong vang lên giọng nói của Triệu Nhan Lỗi:

- Tiểu Phàm, có thích bộ quần áo đó không? Đó là quà xin lỗi của anh.

Trái tim Lạc Tiểu Phàm như rơi xuống vực thẳm không đáy, Triệu Nhan Lỗi tặng quần áo cho mình là có ý gì? Lẽ nào anh thực sự muốn xin lỗi cô sao? Chẳng phải cô đã đồng ý nhận lời đi ăn cơm với anh rồi còn gì? Cô bắt đầu cảm thấy con người Triệu Nhan Lỗi thật lắm mưu kế, chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài của anh.

Lạc Tiểu Phàm có vẻ không vui, lạnh nhạt nói:

- Anh Triệu tặng quần áo cho tôi, tôi không dám nhận đâu, huống hồ món quà này lại quá đắt.

Triệu Nhan Lỗi cười:

- Em không nhận quà của anh thì chứng tỏ em chưa chịu tha thứ cho anh, có cần anh đích thân tới nhà xin lỗi em không, hoặc là... – Triệu Nhan Lỗi im lặng một lát rồi lại nói – Hay là Tiểu Phàm ghét anh, có phải anh làm sai việc gì không? Để em ghét anh?

- Không phải, không có chuyện đó đâu, anh đừng nghĩ nhiều quá. – Lạc Tiểu Phàm vội vàng giải thích.

Triệu Nhan Lỗi lại nói:

- Vậy tại sao em không nhận quà của anh? Như vậy anh sẽ thấy lòng dạ không yên.

Lạc Tiểu Phàm thực sự không biết phải nói gì:

- Anh Triệu vừa mời tôi đi ăn cơm, vừa tặng tôi quần áo chứng tỏ anh khách sáo quá, huống hồ tôi với anh chỉ là bạn bè bình thường, anh không cần phải làm như thế, tôi thấy quần áo...

Triệu Nhan Lỗi hình như nổi giận, giọng nói có vẻ đau đớn:

- Xem ra em vẫn còn đang giận anh, chẳng nhẽ anh không có cơ hội để đền tội sao? Huống hồ bộ quần áo này anh muốn em mặc đi tới nay, coi như là mời em làm một người mẫu miễn phí, anh không cần trả em tiền, quần áo coi như phí lao động, được không Tiểu Phàm?

Lạc Tiểu Phàm thực sự không biết phải nói gì, im lặng một hồi lâu. Triệu Nhan Lỗi biết Lạc Tiểu Phàm đã bị anh thuyết phục, nghĩ thầm trên đời này làm gì có người phụ nữ nào thoát khỏi được cám dỗ từ trang

phục, nhất là những cô gái luôn cho rằng mình rất xinh đẹp. Nụ cười trên khóe miệng Triệu Nhan Lỗi lại càng sâu hơn:

- Tiểu Phàm, chúng ta quyết định như vậy nhé, 5 giờ chiều nay anh tới đón em, không làm phiền em nữa, anh cúp điện thoại đi.

Lạc Tiểu Phàm nghe thấy tiếng Triệu Nhan Lỗi cúp điện thoại rồi vẫn ngẩn ngơ ôm điện thoại trong tay, giờ cô thực sự không hiểu mình và Triệu Nhan Lỗi có mối quan hệ gì, không nói tới việc cô bắt đầu cảm thấy ghét con người Triệu Nhan Lỗi mà chỉ riêng việc anh ta là anh trai của Triệu Tiểu Mạn, cô đã không nên có bất cứ mối quan hệ nào với anh ta. Nhưng cô lại nghĩ, sau khi ăn một bữa cơm, hai người sẽ không còn mối quan hệ nào nữa.

25. Chương 16 Phần 1

Buổi chiều, Lạc Tiểu Phàm mặc bộ váy dạ hội màu vàng rực rỡ lên mình, thực sự không ngờ, mặc bộ quần áo này vào mới cảm nhận được hết linh cảm sáng tác của nhà thiết kế, chiếc cổ chữ V cả phía trước và phía sau, khi nghiêng người để lộ phần lưng gợi cảm của người phụ nữ, cổ chữ V phía trước hơi nhỏ, được đính một viên đá quý màu hồng lấp lánh, phần thắt lưng rộng, tạo cho người ta cảm giác bay bổng, thoát tục, đặc biệt là chiếc thắt lưng màu vàng thắt ở eo như thêm mắt cho rồng, khiến chiếc váy càng trở nên nổi bật. Đuôi váy cũng có hình chữ V, vừa vặn để lộ ra đôi giày cao gót màu vàng thanh mảnh, phía sau đuôi dài quét đất, trên đuôi có thêu hình chú chim phượng hoàng đang tung cánh, hình thêu sống động như thật, đường nét tinh tế, khiến người ta không thể rời mắt khỏi đó. Lạc Tiểu Phàm ngấm mình trong gương, không nhịn được bật lên tiếng khen:

- Đẹp quá! – Mặc dù cô ghét con người Triệu Nhan Lỗi. nhưng cô thực sự khâm phục khiếu thẩm mỹ của anh.

Lạc Tiểu Phàm búi gọn mái tóc dài của mình lên đỉnh đầu, cài một bông hoa mẫu đơn ở bên, trang điểm đơn giản cho khuôn mặt vốn tươi tắn, trong gương hiện lên một cô gái trẻ trung, xinh đẹp và đài các, Lạc Tiểu Phàm bắt giác lại mỉm cười.

Đúng 5 giờ, Lạc Tiểu Phàm xuống lầu, xe của Triệu Nhan Lỗi đã dừng ở đó, đó là một chiếc Ferrari màu trắng hai chỗ ngồi. Triệu Nhan Lỗi nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm, dường như trái tim ngừng hô hấp mất mấy giây, hai mắt không tài nào chớp nổi. Vẻ đẹp của Lạc Tiểu Phàm dường như đẹp từ trong xương cốt đẹp ra, mang theo hương vị của tự nhiên, không hề giả tạo. Triệu Nhan Lỗi xuống xe, giúp Lạc Tiểu Phàm mở cửa, Lạc Tiểu Phàm bị Triệu Nhan Lỗi nhìn đắm đắm, cảm thấy mất tự nhiên, sờ lên đóa hoa mẫu đơn trên đầu, hơi đỏ mặt:

- Em trang điểm như vậy có nổi bật quá không, hay là em tháo bông hoa xuống!

Triệu Nhan Lỗi nắm tay Lạc Tiểu Phàm, ánh mắt sâu thẳm như nước hồ thu, một cơn sóng kỳ lạ dâng lên trong lòng, giọng nói trở nên khàn khàn:

- Đẹp lắm, đừng tháo xuống, đúng là chỉ có em mới xứng với bộ trang phục này. – Rồi anh lại ngấm Lạc Tiểu Phàm thật kỹ một lần nữa, sau đó mới quay sang nổ máy xe.

Có lẽ mọi cô gái đều thích được người ta khen là xinh đẹp, Lạc Tiểu Phàm được Triệu Nhan Lỗi khen vài câu, bèn cảm thấy anh không còn đáng ghét như trước nữa, khuôn mặt cũng đã nở nụ cười. Khi Triệu Nhan Lỗi lái xe vào đường 15 khu Hương Xá, Lạc Tiểu Phàm hơi ngạc nhiên, cô nhớ đây là khu biệt thự của nhà giàu, hình như không có khách sạn hay nhà hàng nào, mặc dù trong lòng rất hy vọng nhưng cô vẫn không nói gì.

Triệu Nhan Lỗi quay đầu lại, cười với Lạc Tiểu Phàm:

- Tiểu Phàm, thực sự xin lỗi em, hôm nay có một người bạn của anh đính hôn nên kế hoạch của chúng ta phải tạm thời thay đổi, bởi vậy hôm nay anh không thể đi ăn cơm cùng em, chỉ đành mời em làm bạn gái của anh. Tiểu Phàm, em sẽ không trách anh chứ?

Lạc Tiểu Phàm nghĩ thầm, tôi thấy chắc là anh cố ý, nhưng lại không nói thành lời, chỉ gượng cười:

- Sao lại trách anh được? Dù sao hai người ăn cơm cũng chán, càng đông càng vui mà.

Triệu Nhan Lỗi kéo tay Lạc Tiểu Phàm, nhìn cô đầy ẩn ý:

- Tiểu Phàm, em tốt thật, không biết ai có phúc lấy được một người vợ như em, chắc chắn là sẽ vô cùng hạnh phúc.

Lạc Tiểu Phàm ngượng ngừng rút tay về:

- Làm gì có chuyện, em chỉ là một đứa con gái bình thường, những người như em ra đường là kiếm được cả đám.

- Vậy sao anh lại không gặp bao giờ nhỉ? – Triệu Nhan Lỗi cười cười nhìn Lạc Tiểu Phàm khiến cô ngượng ngừng không biết nói gì nữa, chỉ cười khan hai tiếng rồi lại im lặng.

Triệu Nhan Lỗi cũng chuyên tâm lái xe, hình như đang suy nghĩ gì đó, hai hàng lông mày cau lại, thi thoảng lại nở một nụ cười chế giễu, đôi lúc lại liếc sang Lạc Tiểu Phàm. Lạc Tiểu Phàm giả vờ không nhìn thấy, chỉ nhìn chăm chăm ra cảnh vật ngoài khung cửa.

Triệu Nhan Lỗi dừng xe trước một tòa biệt thự sang trọng, nơi đây đã đậu đầy những chiếc xe nổi tiếng và đắt đỏ, trong tòa biệt thự đèn hoa rực rỡ. Bữa tiệc được tổ chức ở hậu hoa viên, những khóm hoa hồng lớn nở rực rỡ, phủ lên mặt đất một bức tranh tuyệt đẹp. Thi thoảng lại có những cô gái trong các bộ trang phục sang trọng và những chàng trai ăn mặc lịch sự đi qua đi lại, Triệu Nhan Lỗi nhanh nhẹn chào hỏi mọi người, ánh mắt rất nhiều người đều dừng lại trên Lạc Tiểu Phàm. Lạc Tiểu Phàm ít khi xuất hiện trong những trường hợp này nên tỏ ra thiếu tự nhiên, cũng may mà có Triệu Nhan Lỗi ở bên cạnh.

Triệu Nhan Lỗi lại bị một người đàn ông trung niên giữ lại, Lạc Tiểu Phàm nghe thấy họ bàn chuyện làm ăn, cảm thấy thật vô vị nên một mình đi vào trong. Nhân viên phục vụ trong bộ đồng phục màu trắng bê một khay với những ly rượu sâm-panh đi qua đi lại giữa đám thực khách, Lạc Tiểu Phàm cũng lấy một ly, trong lòng nghĩ tới Lâm Nam Vũ. Một bữa tiệc đính hôn như thế này có lẽ là giấc mơ cả đời của các cô gái, không biết mình và anh... Lạc Tiểu Phàm nghĩ mãi, nghĩ mãi, bất giác mỉm cười.

Triệu Nhan Lỗi tiếp đón người đàn ông trung niên xong, quay đầu lại không thấy Lạc Tiểu Phàm đâu, vội vàng đi tìm cô, bước sâu vào bên trong, thấy Lạc Tiểu Phàm đang ngồi trên xích đu mơ mộng điều gì đó. Triệu Nhan Lỗi đặt tay lên vai Lạc Tiểu Phàm, hỏi nhẹ:

- Sao thế? Em đang nghĩ gì hả?

Lạc Tiểu Phàm lắc đầu:

- Không nghĩ gì cả, chỉ thấy chỗ này thật là đẹp. – Cô quay sang nhìn căn nhà màu trắng thiết kế theo phong cách châu Âu, trong giọng nói có chút gì ai oán – Không biết em phải phấn đấu trong bao lâu mới mua được căn nhà như thế này.

Triệu Nhan Lỗi cười, nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Muốn có một căn nhà như thế này bây giờ cũng được! Phụ nữ không cần phải phấn đấu nhiều, chỉ cần lấy được một ông chồng giỏi là được rồi, hay là em nghĩ tới anh xem sao.

Lạc Tiểu Phàm sững sốt, bụm miệng cười:

- Anh đúng là hay đùa, mặc dù anh không có scandal nào nhưng em cũng nghe thấy người trong công ty anh nói, có rất nhiều thiên kim tiểu thư đang theo đuổi anh, còn có cả nhiều ngôi sao, ca sĩ nữa, chẳng nhẽ không có ai mà anh thích sao?

Triệu Nhan Lỗi bắt lực cười:

- Hình như rất nhiều người đều tưởng rằng những anh chàng có tiền như bọn anh dễ tìm vợ lắm vậy, nhưng trên thực tế thì không phải. Tìm người để chơi thì đương nhiên là có rất nhiều, nhưng muốn tìm vợ thì khó lắm, con gái bây giờ thực dụng quá, yêu tiền của em hay yêu bản thân em, thật khó mà đoán được!

Lạc Tiểu Phàm cố nén cười:

- Anh đúng là đa nghi như Tào Tháo, hoặc là vì anh quá thiếu tự tin với bản thân, sao anh biết là người ta chỉ thích tiền của anh chứ không phải con người anh. Phụ nữ trên đời này đâu phải anh cũng như thế! Huống hồ anh nghi ngờ người khác vì tiền của anh, nói không chừng người ta còn tưởng anh là đồ háo sắc ý chứ. Cứ nghi đi nghi lại như thế thì thật là chán. – Lạc Tiểu Phàm ôm bụng cười nắc nẻ.

- Em nói đúng, đúng là anh sai rồi. – Triệu Nhan Lỗi nhìn Lạc Tiểu Phàm. – Anh thích một cô gái, anh biết cô ấy chưa bao giờ coi trọng đồng tiền, nhưng anh không biết cô ấy có thích mình không. Tiểu Phàm, em nói xem cô ấy có thích anh không?

Nghe Triệu Nhan Lỗi nói những câu này, Lạc Tiểu Phàm không thể cười nổi nữa, đứng dậy khỏi xích đu, nói thầm trong bụng, không phải anh ta đang nói mình chứ! Cô ngẩng cao đầu, nghiêm túc nhìn Triệu Nhan Lỗi, nói:

- Anh cảm thấy cô ấy thích anh không? Giả sử cô ấy không thích anh thì em nghĩ anh cũng không nên gượng ép người ta, dù sao tình yêu cũng là việc của cả hai người!

Triệu Nhan Lỗi uống nốt số rượu trong ly, dịu dàng nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Anh sẽ khiến cô ấy phải thích anh, bởi vì anh sẵn sàng đợi, đợi cho tới khi cô ấy nhìn thấy anh. Trước đó, anh sẵn sàng đứng cạnh cô ấy, làm hậu thuẫn cho cô ấy.

Lạc Tiểu Phàm đỏ mặt, cúi đầu im lặng. Đúng vào lúc đó thì một cô gái trong bộ vest màu trắng mỉm cười tiến về phía hai người, nhìn chằm chằm vào Triệu Nhan Lỗi, nói:

- Tổng giám đốc Triệu đang làm gì đó? Tôi cũng không chào hỏi em, thật là quá đáng.

Lạc Tiểu Phàm thấy cô gái kia nói chuyện với Triệu Nhan Lỗi rất thân mật, đoán chắc là cô ta có mối quan hệ gì đó với anh, mình không nên ở lại làm kỳ đà cản mũi, vội vàng đứng lên, định đi sang chỗ khác nhưng bị Triệu Nhan Lỗi kéo tay lại. Triệu Nhan Lỗi nói:

- Anh thấy em đang nói chuyện với người khác nên không dám làm phiền, vả lại... – Anh quay sang nhìn Lạc Tiểu Phàm, – Anh đã có một bạn nhảy rất xinh đẹp rồi, sợ bị người khác cướp mất nên không dám rời khỏi cô ấy.

Cô gái đó hậm hực liếc Lạc Tiểu Phàm một cái, nhưng vẻ đẹp của Lạc Tiểu Phàm quả thực là vượt qua cả cô ta, cô ta không nói được gì nên chỉ cười lạnh lùng:

- Nhan Lỗi, cô gái này là thiên kim nhà nào vậy, sao chưa bao giờ em gặp?

Lạc Tiểu Phàm thấy dáng vẻ thách thức của cô ta, quay đầu đi, giả vờ như không nghe thấy. Cô thực sự rất coi thường đám con gái nhà giàu, hờ một chút là lôi thân thể của mình ra đe dọa người khác, cứ như thể sợ người ta không biết vậy.

Triệu Nhan Lỗi cười:

- Cô Lạc đây một mình tạo ra thiên hạ cho chính mình, đây cũng là điểm mà anh thích nhất.

Cô gái đó thấy Triệu Nhan Lỗi nói giúp cho Lạc Tiểu Phàm thì chếp miệng:

- Hôm nay là tiệc đính hôn của em gái anh với Lâm Nam Vũ, sao anh không đi giúp đỡ? Thế mà cũng đòi làm anh trai.

Triệu Nhan Lỗi thực sự muốn cho cô ta một cái tát, anh không muốn để Lạc Tiểu Phàm biết chuyện này sớm quá như vậy. Triệu Nhan Lỗi sợ Lạc Tiểu Phàm giận quá bỏ về thì kế hoạch của anh sẽ thất bại mất, bởi vậy anh chỉ bực bội nói:

- Anh thấy em nhiều chuyện quá rồi đấy, đàn ông không thích những cô gái lắm lời đâu.

Cô gái đó lập tức đỏ mặt, định nổi cáu nhưng lại sợ đắc tội với Triệu Nhan Lỗi, chỉ trừng mắt nhìn Lạc Tiểu Phàm rồi quay người bỏ đi. Lạc Tiểu Phàm bỗng dưng sợ hãi điều gì đó, nắm chặt tay cô ta, hỏi dồn:

- Cô vừa nãy nói ai với ai đính hôn?

- Hừ! – Cô ta cười lạnh lùng. Nhìn dáng vẻ lo lắng sốt ruột của Lạc Tiểu Phàm, cô ta nói:

- Chắc là cô không quen với anh chàng Lâm Nam Vũ đào hoa đa tình chứ! Việc gì phải căng thẳng như vậy!

– Đang định nói thêm, cô ta nhìn thấy sắc mặt u ám của Triệu Nhan Lỗi, vội vàng ngậm miệng lại, đẩy tay Lạc Tiểu Phàm ra rồi nói, – Chẳng phải ngay ngoài cổng cũng viết đó sao? Nếu muốn biết thì tự đi mà xem, đúng là buồn cười, không biết ai với ai đính hôn thì cô tới đây làm gì?

Lạc Tiểu Phàm mặc kệ những lời châm chọc của cô ta, kéo váy chạy ra ngoài cổng, ở giữa có một tấm biển lớn với mấy chữ vàng: “Chúc mừng lễ đính hôn của Lâm Nam Vũ và Triệu Tiểu Mạn”. Triệu Tiểu Mạn đứng sững sờ. Chẳng phải anh nói là anh đi nước ngoài sao? Sao lại đính hôn, lẽ nào anh đang lừa cô? Những giọt nước mắt đau đớn không ngăn được, trào ra, mặc kệ ánh mắt hiếu kỳ của những người xung quanh. Cô quay đầu lại nhìn Triệu Nhan Lỗi, hét lớn:

- Anh biết hết có phải không? Tại sao anh lại lừa tôi, có phải anh muốn cười nhạo vào mặt tôi không? Muốn báo thù cho em gái anh, phải không?

Triệu Nhan Lỗi thấy mọi người xung quanh đều nhìn hai người thì vội vàng kéo tay Lạc Tiểu Phàm tới một nơi không có ai, ánh mắt kiên định nhìn Lạc Tiểu Phàm:

- Không phải, anh không hề muốn cười nhạo em, anh chỉ muốn em nhìn ra sự thật, không muốn em bị người khác lừa, không muốn em rơi vào cái bẫy của người khác, em có hiểu tấm lòng của anh không? Anh thích em, từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã thích em, anh muốn bảo vệ em, không muốn em bị tổn thương, em có hiểu không, Tiểu Phàm?

Lạc Tiểu Phàm đẩy mạnh hai tay Triệu Nhan Lỗi ra, nói lớn:

- Tôi không hiểu, tôi không hiểu gì cả, tôi chỉ biết tôi thật là ngu, thật là ngốc, bị các người lừa qua lừa lại như một con ngốc.

Triệu Nhan Lỗi đau khổ nhìn Lạc Tiểu Phàm, nói:

- Em tưởng rằng anh cũng giống như Lâm Nam Vũ, chỉ muốn chơi đùa với em sao? Anh nói cho em biết, anh không phải, những gì cậu ta không thể cho em, anh có thể cho em. – Triệu Nhan Lỗi lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ, mở ra, trong đó là một chiếc nhẫn kim cương 5 cara, anh quỳ một chân xuống đất, nhìn thẳng vào Lạc Tiểu Phàm, – Tiểu Phàm, hãy lấy anh, hãy làm cô dâu của anh, anh sẽ bảo vệ em suốt đời, sẽ không để em phải chịu bất cứ tổn thương nào. – Anh nâng tay phải lên rồi nói tiếp. – Anh thề với trời, tình cảm của anh dành cho Lạc Tiểu Phàm là chân thật, nếu có nửa lời giả dối, anh sẽ chết không toàn thây.

Lạc Tiểu Phàm đưa tay lên bịt miệng Lâm Nam Vũ, nước mắt tuôn lã chã:

- Anh đừng nói nữa, đầu óc em rối loạn lắm, em muốn yên tĩnh một chút.

Triệu Nhan Lỗi đứng lên, dìu Lạc Tiểu Phàm, đưa cô tới ngồi trên chiếc ghế ở gần đó, nhìn Lạc Tiểu Phàm rồi nói:

- Anh vốn dĩ không muốn đưa em tới đây, nhưng anh nghĩ để em đích thân chứng kiến việc này sẽ tốt hơn là nghe từ miệng của người khác, em có quyền được biết chân tướng sự việc.

Tâm trạng của Lạc Tiểu Phàm đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cô không hận ai cả, chỉ hận Lâm Nam Vũ đã lừa cô, nói là đi ra nước ngoài, thì ra là âm thầm ở nhà chuẩn bị lễ đính hôn. Thật buồn cười, lẽ nào anh nói thẳng ra thì cô vẫn còn bám lấy anh không tha sao? Lạc Tiểu Phàm cô đâu phải loại người như thế, anh tưởng rằng Lâm Nam Vũ là cái cóc khô gì, lẽ nào ngoài anh ta, Lạc Tiểu Phàm không thể yêu được ai khác sao?

Triệu Nhan Lỗi khoát tay lên vai Lạc Tiểu Phàm, nhẹ giọng nói:

- Anh sẽ luôn ở bên cạnh em, nếu em không muốn ở lại nữa thì chúng ta về trước, để em khỏi thấy khó chịu.

Lạc Tiểu Phàm đứng lên:

- Đi, việc gì em phải đi! Nếu đã tới rồi thì phải chờ lễ đính hôn của họ kết thúc rồi mới đi chứ, huống hồ người đính hôn là em gái anh, anh sao có thể đi được... – Giọng nói của Lạc Tiểu Phàm càng lúc càng nhỏ, tới cuối cùng, chỉ còn mình cô nghe được tiếng của chính mình.

Lâm Nam Vũ khoác tay Lạc Tiểu Phàm, trong đáy mắt thoáng một nụ cười, khoe miệng hơi nhếch lên:

- Được, anh nghe theo em, vậy chúng ta ra đằng đó ăn chút gì nhé!

Giang Lỗi Hằng và Bạch Hạo Uy đang bị bao vây bởi đám gái đẹp, chỉ cần không có Lâm Nam Vũ thì hai người sẽ trở thành mục tiêu mà đám đàn bà con gái muốn tiếp cận nhất. Bạch Hạo Uy đẩy Giang Lỗi Hằng, mắt sáng lấp lánh, nói:

- Nói thật lòng, tôi rất muốn Vũ kết hôn, như vậy những em xinh gái sẽ thuộc về hai chúng ta cả, ha ha ha!

Giang Lỗi Hằng uống một ngụm rượu, vui vẻ nói:

- Anh em, tôi rất đồng cảm với cậu, ai bảo cái gã đó đẹp trai hơn chúng ta, lại nhiều tiền hơn chúng ta. Nếu hấn mà kết hôn, chúng ta đúng là nên ăn mừng... – Còn chưa nói xong, hai mắt của Giang Lỗi Hằng đã bắt động, miệng há hốc ra như thể nhìn thấy ma.

Bạch Hạo Uy đẩy đẩy Giang Lỗi Hằng, tò mò:

- Làm sao thế? Cậu thấy ma hả? Hay là nhìn thấy tuyệt sắc giai nhân, chỉ cho anh em xem với.

Giang Lỗi Hằng lấp bắp:

- Đúng là người đẹp, nhưng người đẹp này thật đáng sợ, tôi thấy Vũ thế là xong rồi, làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

- Ai? Không phải là Lạc Tiểu Phàm chứ? – Sắc mặt của Bạch Hạo Uy cũng lập tức thay đổi, đẩy Giang Lỗi Hằng, hỏi. – Ở đâu? Ở đâu? Sao tôi không nhìn thấy.

Giang Lỗi Hằng chỉ về phía bày bàn ăn:

- Ở đằng kia, cùng với một người đàn ông, sao giống Triệu Nhan Lỗi thế nhỉ? Á! Sao họ lại ở cạnh nhau, giờ thì có kịch hay để xem rồi.

Bạch Hạo Uy cũng không dám tin, quay sang nhìn Lạc Tiểu Phàm và Triệu Nhan Lỗi, kéo mạnh tay Giang Lỗi Hằng, đi ra khỏi vòng vây của các cô gái, luôn miệng nói:

- Lỗi Hằng, làm thế nào? Làm thế nào? Chúng ta phải làm thế nào?

Giang Lỗi Hằng bắt lực lắc đầu, so vai:

- Cái gì mà làm thế nào? Tôi thấy chẳng còn cách nào cả! Có phải chuyện của hai chúng ta đâu, tôi thấy chúng ta nên tránh đi, để đỡ phải dính máu lên người.

- Vậy chúng ta có nên nói cho Vũ biết là Lạc Tiểu Phàm đã tới không? – Bạch Hạo Uy cũng không biết phải làm thế nào mới ổn.

- Cậu điên rồi hả? Nói với Vũ, cậu không sợ cậu ta ngắt đầu chúng ta ra đá bóng sao? Tôi không có cái gan đó, muốn đi thì cậu đi, tôi ở đây giúp cậu trông chừng Lạc Tiểu Phàm. – Có đánh chết Giang Lỗi Hằng cũng không dám dây vào Lâm Nam Vũ, anh quá biết tình tình của Lâm Nam Vũ, đúng là không phải tính người. Nếu mà để Nam Vũ biết Lạc Tiểu Phàm đã tới, vậy thì người chịu trận chắc chắn sẽ là anh và Bạch Hạo Uy, biện pháp duy nhất hiện giờ là tránh cho thật xa, cứ làm như không biết chuyện gì.

Bạch Hạo Uy cũng lắc đầu:

- Chúng ta không đi, dù sao cũng chẳng lo được chuyện của họ, chúng ta ngắm gái đẹp vẫn quan trọng hơn, sắc đẹp ở trước, bạn bè lùi sau.

- Đúng! – Hai bàn tay đập vào nhau. – Đi, đừng để các người đẹp phải chờ, chúng ta đều là những người biết thương hoa tiếc ngọc.

Lâm Nam Vũ vẫn thẫn thờ ngồi cạnh chiếc gương, người trang điểm và người lo trang phục bận rộn chạy qua chạy lại. Anh không hề động đậy, cứ như một người vờ, khiến cô gái trang điểm giúp anh cũng lóng ngóng mất tự nhiên mà lại không biết phải nói gì, chỉ đành chải qua mái tóc cho anh rồi dậm lên mặt anh một lớp phấn mỏng để nhìn anh đỡ nhợt nhạt, cũng may Lâm Nam Vũ vốn rất đẹp trai, cho dù không trang điểm cũng vẫn thu hút được ánh nhìn của mọi người khác.

Triệu Tiểu Mạn ở căn phòng bên cạnh, trên người là một trang phục dạ hội bằng lụa màu hồng phấn, trên đầu cài một vòng hoa hồng, xinh đẹp như một nàng công chúa trong truyện cổ tích. Bà Tuyết Y hiền từ nhìn con gái cưng, xoa đầu cô, giọng buồn buồn:

- Nghĩ lại hồi mới sinh con còn bé xíu, lúc đó mẹ nghĩ, không biết bao giờ mới lớn được, không ngờ chớp mắt một cái, con đã thành cô dâu rồi, trong lòng mẹ buồn lắm.

Triệu Tiểu Mạn nũng nịu sà vào lòng mẹ:

- Mẹ, con biết mẹ thương con, nhưng con chỉ mới đính hôn thôi mà! Cho dù có kết hôn thì con cũng vẫn ở trong thành phố này, vẫn thường xuyên về thăm mẹ mà, mẹ đừng đau lòng nữa.

Ông Triệu Cương nhìn vợ, giọng trách móc:

- Đàn bà lúc nào cũng thế, con gái không lấy được chồng cũng buồn, mà lấy được chồng cũng buồn.

Bà Tuyết Y liếc xéo chồng:

- Đàn bà bọn em làm sao nghĩ được như đàn ông các anh, cứ như thể không phải con của mình vậy, chẳng thấy anh lo lắng chút nào.

Ông Triệu Cương giận dữ đứng dậy:

- Thật là vô lý!

26. Chương 16 Phần 2

Tiếng nhạc bên ngoài vang lên, Lâm Nam Vũ mệt mỏi đứng lên. Phía bên kia, Triệu Tiểu Mạn cũng khoác tay ba đi tới hậu hoa viên, Lâm Nam Vũ chẳng buồn liếc Triệu Tiểu Mạn một cái, Triệu Cương nhìn thấy sắc mặt khó coi của Lâm Nam Vũ, hơi tức giận, cứ như thể con gái mình không gả được cho ai, phải bám lấy anh vậy. Nhưng Triệu Tiểu Mạn lại vui vẻ ôm cánh tay Lâm Nam Vũ, nói:

- Anh Vũ, em hạnh phúc lắm. – Nói xong cô tựa đầu vào vai Lâm Nam Vũ. Thấy con gái vui vẻ như vậy, ông Triệu Cương cũng không nói gì nữa, chỉ thấy trong lòng có gì đó không ổn, nhưng lại không nói rõ ra được.

Lạc Tiểu Phàm đứng lẫn trong đám người, nhìn Lâm Nam Vũ cùng Triệu Tiểu Mạn bước lên trên bục rồi chậm chậm đi về phía cổng chào. Lạc Tiểu Phàm vừa nhìn thấy mặt Lâm Nam Vũ là lửa giận lại bốc lên. Lâm Nam Vũ có vẻ nhưng không vui lắm, lông mày cau tít lại, hai mắt vô hồn, sắc mặt cứng đờ như sáp, mắt nhìn thẳng về phía trước, không biết đang nghĩ điều gì, cả người anh trông vô cùng tiêu tụy. Lạc Tiểu Phàm thấy anh như vậy thì rất kỳ lạ, đính hôn chẳng phải là nên vui vẻ sao? Sao trông mặt anh lại khó coi như thế, lẽ ra người khó coi phải là Lạc Tiểu Phàm cô mới đúng, bị người ta lừa lại còn tới đây tham dự lễ đính hôn.

Lâm Nam Vũ chậm chậm đi lướt qua mắt của Lạc Tiểu Phàm, Lạc Tiểu Phàm tưởng rằng anh sẽ nhìn thấy mình, nhưng không ngờ anh không buồn nhìn cô lấy một cái đã đi qua, Lạc Tiểu Phàm giận dữ tới mức muốn bước ra cho anh mấy cái bạt tai. Triệu Nhan Lỗi đứng đằng sau, nắm chặt tay Lạc Tiểu Phàm, lòng bàn tay cô toàn là mồ hôi.

Người chủ trì lễ đính hôn của Lâm Nam Vũ và Triệu Tiểu Phàm là Lâm Trung Tường, ông là chú họ của Lâm Nam Vũ, cũng là bạn thân của ông Triệu Cương từ khi còn nhỏ, cùng theo dõi sự trưởng thành của cả Lâm Nam Vũ và Triệu Tiểu Phàm. Nhìn hai đứa trẻ trước mắt, ông thật lòng thấy rất vui mừng.

Nghi thức đính hôn khác với nghi thức kết hôn, nó chỉ là một hình thức để công khai mối quan hệ của hai người trẻ tuổi. Âm nhạc chậm chậm nổi lên, đây là điệu nhảy đầu tiên dành riêng cho Lâm Nam Vũ và Triệu Tiểu Phàm.

Trái tim Lạc Tiểu Phàm như bị cửa nát, sắc mặt tái nhợt, cô hy vọng Lâm Nam Vũ sẽ nhìn thấy cô, sẽ giải thích với cô. Nhưng cô hoàn toàn thất vọng, Lâm Nam Vũ hình như không chú ý gì tới cô, có những lúc ánh mắt của anh đã liếc qua cô, nhưng lại như không phải, trái tim cô đã hoàn toàn nguội lạnh.

Triệu Nhan Lỗi nói vào tai người phụ vụ mặc đồng phục đứng gần đó, quay lại ôm vai Lạc Tiểu Phàm, nói nhỏ:

- Tiểu Phàm, lấy anh nhé! Anh sẽ chăm sóc em suốt đời, không để em phải chịu đau khổ.

Lạc Tiểu Phàm nhìn ánh mắt chân thành của Triệu Nhan Lỗi, rồi lại nhìn ánh mắt hờ hững của Lâm Nam Vũ, không nói được lời nào. Triệu Nhan Lỗi kéo tay Lạc Tiểu Phàm, len ra khỏi đám đông, tới gần cái cổng chào.

Đôi tân lang tân nương đã hoàn thành điệu nhảy đầu tiên, giờ đã là lúc mọi người cùng vui vẻ, nhưng đúng vào lúc này, bỗng dưng âm nhạc dừng lại, mọi người đều kinh ngạc nhìn người chủ trì hôn lễ. Ông Lâm Trung Tường mỉm cười bước lên trên bục, nói lớn:

- Mọi người hãy dừng một chút, hôm nay đúng là song hỷ lâm môn, còn có một đôi tân lang tân nương nữa đang chờ được mọi người chúc phúc.

Triệu Nhan Lỗi kéo tay Lạc Tiểu Phàm bước lên bục, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía họ, có người kinh ngạc, có người ngưỡng mộ, có người không dám tin vào mắt mình. Bạch Hạo Uy đẩy Giang Lỗi Hằng, nói:

- Hằng, có phải mắt tôi có vấn đề hay không? Đúng là điên rồi, điên thật rồi! – Không chỉ Bạch Hạo Uy thấy điên mà Giang Lỗi Hằng cũng sửng sốt, không biết bây giờ lại có trò gì mới, chỉ biết vở kịch đang diễn tới hôm nay càng ngày càng phức tạp, vượt xa khỏi sự tưởng tượng của anh.

Lâm Nam Vũ sửng sốt, anh không ngờ hôm nay Lạc Tiểu Phàm lại xuất hiện ở đây, lại còn với thân phận này. Trên thực tế, vừa rồi anh thực sự không nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm, từ hôm qua tới giờ, anh mới ăn một bữa cơm, lại không ngủ nghỉ gì, trong đầu chỉ nghĩ tới việc làm thế nào để giải thích cho cô hiểu, cả người cứ lảng lảng bay bổng, không hề chú ý tới những người có mặt ngày hôm nay.

Không phải chỉ có họ ngạc nhiên mà cả bà Tuyết Y cũng vậy, bà không ngờ con trai mình chưa thềm nói câu nào đã tuyên bố đính hôn cùng với Lạc Tiểu Phàm. Những người xung quanh không biết có chuyện gì, tất cả đều tỏ ra vui mừng và chúc tụng đôi trẻ mới, bà vì thể diện nên chỉ miễn cưỡng gật đầu cảm ơn, nhưng trong lòng thì vô cùng lo lắng. Ông Triệu Cương đứng cạnh không nói lời nào, mặc dù ông cũng hơi ngạc nhiên nhưng trong lòng ông thực sự hy vọng Lạc Tiểu Phàm sẽ cưới con trai mình để bù đắp lại sai lầm của ông năm xưa.

Triệu Nhan Lỗi đã chuẩn bị kỹ càng, nếu không Lạc Tiểu Phàm sẽ hối hận, vì em gái, và vì chính bản thân mình, anh lấy ra một chiếc nhẫn, nhìn Lạc Tiểu Phàm, tuyên bố:

- Đây không những là lễ đính hôn của tôi với Lạc Tiểu Phàm mà còn là lễ kết hôn của chúng tôi, những nghi lễ kết hôn còn lại, chờ sau khi chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật về sẽ làm tiếp.

Mọi người nghe Triệu Nhan Lỗi nói vậy đều nhất tề vỗ tay. Chỉ có mấy người già là không hài lòng lắm:

- Bọn trẻ bây giờ thật là, chẳng có chút quy củ gì cả, kết hôn là chuyện lớn cả đời, sao có thể làm qua loa thể được.

Triệu Nhan Lỗi đang định lồng chiếc nhẫn vào ngón tay Lạc Tiểu Phàm thì Lâm Nam Vũ giận dữ lao lên trên bục, đẩy mạnh Triệu Nhan Lỗi ra, kéo Lạc Tiểu Phàm chạy ra ngoài. Triệu Nhan Lỗi giữ chặt tay còn

lại của Lạc Tiểu Phàm, Lâm Nam Vũ cũng không hề nhường nhịn, Lạc Tiểu Phàm bị kẹp ở giữa, nhăn mặt vì đau đớn.

Bạn bè họ hàng hai bên gia đình đều sững sờ trước cảnh tượng diễn ra trước mắt, không biết họ đang chơi trò gì, Kiều Ngọc Phượng và Lâm Hàn cũng không biết phải xử lý ra sao.

- Buông tay ra! – Lạc Tiểu Phàm không thể nhẫn nhịn được lắm, một người thì lừa gạt mình, một người cũng chẳng tốt đẹp gì, chưa thềm hỏi ý kiến của mình đã tự đưa ra quyết định. Cô giang tay tát mạnh vào má Lâm Nam Vũ, sau đó cũng giáng lên mặt Triệu Nhan Lỗi một cái tát, lớn tiếng mắng – Bỉ ổi, tôi không muốn nhìn thấy hai anh nữa! – Rồi quay quay người lao ra khỏi đám đông, chỉ để lại Lâm Nam Vũ và Triệu Nhan Lỗi há hốc mồm kinh ngạc.

Kiều Ngọc Phượng giận sôi máu, họ hàng cũng tỏ vẻ khó xử, đều nói vài câu rồi bỏ về, một lễ đính hôn đang tốt đẹp bỗng dừng bị Lạc Tiểu Phàm phá hỏng hết cả. Triệu Tiểu Mạn kéo tay Lâm Nam Vũ, nước mắt giàn giụa, lớn tiếng hỏi:

- Anh Vũ, cô ta là ai, Lạc Tiểu Phàm là ai? Anh mau nói với em, anh yêu cô ta hay yêu em?

Lâm Nam Vũ nhắm chặt mắt, không nói lời nào, để mặc cho Triệu Tiểu Mạn lắc người mình. Kiều Ngọc Phượng xót con trai, giữ tay Triệu Tiểu Mạn lại, an ủi:

- Tiểu Mạn, có chuyện gì thì từ từ nói.

Triệu Tiểu Mạn nhào vào lòng bà Tuyết Y đang đứng gần đó:

- Mẹ, làm thế nào?

Bà Tuyết Y giận dữ nhìn Kiều Ngọc Phượng, nói lớn:

- Bà thông gia, rốt cuộc là chuyện gì hả?

Kiều Ngọc Phượng cười giả lả:

- Đều là hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà, hay là chúng ta vào phòng khách uống tách trà trước đã!

Bà Tuyết Y kéo tay con gái, sắc mặt vô cùng khó coi:

- Uống gì mà uống, chúng tôi với không tới, đi, Tiểu Mạn, chúng ta về nhà.

- Anh Vũ. – Triệu Tiểu Mạn vẫn chỉ nhớ tới Lâm Nam Vũ. Bà Tuyết Y lại càng giận hơn:

- Con gái mẹ không phải là không lấy được chồng, không cần phải bám lấy nhà người ta. Đi, sau này mẹ sẽ tìm cho con một người chồng tốt hơn.

Ông Triệu Cương và ông Lâm Hàn cũng khó xử, cả hai đều không nói gì, gật đầu với nhau rồi đi theo vợ của mình.

Triệu Nhan Lỗi và Lâm Nam Vũ vẫn thẫn thờ đứng bên cổng chào, sau đó Triệu Nhan Lỗi bị lái xe là họ Triệu kéo đi. Bà Tuyết Y thấy con trai, tát mạnh anh một cái:

- Con lấy ai mà không được, việc gì phải lấy đứa con gái mặt dày đó, lần này thì hay rồi, nhà họ Triệu đã thành trò cười cho cả thành phố này.

- Được rồi, con nó cũng đã buồn lắm rồi, em đừng có nói nhiều nữa. – Ông Triệu Cương lên tiếng bênh vực con trai.

- Anh lại còn bênh con trai anh, anh nói xem, có phải anh cũng thích con hồ ly tinh đó rồi hay không?

Bà Tuyết Y vừa nói xong đã lãnh trọn một cái tát của chồng:

- Cô đừng có nói bừa.

Triệu Nhan Lỗi vốn dĩ trong lòng đã rất khó chịu, nay thấy bố mẹ lại cãi nhau, chán nản bỏ đi.

Lạc Tiểu Phàm chạy ra khỏi hậu hoa viên, lao thẳng ra đường 14 khu Hương Xá, mặc kệ ánh mắt của những người đi đường, nước mắt cô đã che mờ mọi thứ. Trái tim cô đau đớn tới mức không thể nào thở nổi, miệng lẩm bẩm:

- Sao anh ấy lại lừa mình, sao lại lừa mình...

Sự lừa gạt của Lâm Nam Vũ, cái kế của Triệu Nhan Lỗi đều đâm mạnh vào trái tim vốn đã nhiều tổn thương của cô. Cô lại nhớ lại sự phản bội của Khương Hạo, thì ra đàn ông không có ai là tốt cả, Lạc Tiểu Phàm lắc mạnh đầu, nước mắt lăn xuống:

- Đều không ra gì cả, không đáng để đàn bà tin tưởng, không đáng tin tưởng! – Lạc Tiểu Phàm cảm thấy tim mình nguội lạnh, cảm thấy trên thế giới này không có ai đáng để cô tin tưởng, nhìn ánh đèn neon sáng nhấp nháy trong đêm tối, người đi đường thành từng đôi, từng nhóm, một cảm giác đau lòng, cô độc bao trùm lấy cô.

Lạc Tiểu Phàm lau khô mắt, bước vào một quán bar ven đường, quán bar vừa mới mở cửa, không có một người khách nào, các nhân viên phục vụ thấy Lạc Tiểu Phàm bước vào, tất cả đều kinh ngạc. Thông thường giờ này người ta ít vào quán rượu. Lạc Tiểu Phàm nằm bò trên quầy bar, gọi nhân viên:

- Mang rượu ra đây!

Nhân viên phục vụ giúp Lạc Tiểu Phàm lấy một chai bia, Lạc Tiểu Phàm tu một hơi cạn sạch.

- Thêm một chai nữa!

Mấy nhân viên quay sang nhìn nhau rồi lại lấy thêm cho Lạc Tiểu Phàm một chai nữa. Lạc Tiểu Phàm lại uống một hơi hết sạch, cứ như vậy, cô uống liền tù tì năm chai, nằm bò cả ra bàn, nước mắt tuôn như suối:

- Tôi vẫn muốn uống.

Lần này thì nhân viên trong quán không dám lấy thêm cho Lạc Tiểu Phàm nữa, họ chưa thấy ai uống rượu như vậy, ngộ nhờ xảy ra chuyện thì đúng là phiền phức. Các nhân viên đều khuyên nhủ cô:

- Cô ơi, cô uống nhiều quá rồi, không uống được nữa đâu.

Lạc Tiểu Phàm ngẩng đầu lên, ánh mắt đau đớn tới tột cùng:

- Tôi vẫn muốn uống, để cho tôi uống.

Nhân viên phục vụ kiên quyết lắc đầu:

- Thưa cô, nếu muốn uống tiếp thì cô tới quán khác đi.

Lạc Tiểu Phàm lão đảo đứng lên:

- Được thôi! Tôi đi nơi khác uống! – Vừa mới đi được một bước, cô đã ngã nhoài ra đất, nhân viên phục vụ vội vàng đỡ cô lại, thấy sắc mặt Lạc Tiểu Phàm tái nhợt, đôi môi xám xịt, mọi người vội vàng dìu cô lên ghế rồi bối rối nhìn nhau, không biết phải làm thế nào. Một người trong số đó nói:

- Hay là chúng ta đưa cô ta ra ngoài! Ngộ nhờ có việc gì xảy ra trong quán thì chúng ta không gánh vác nổi đâu.

- Thế sao được, thất đức quá, vả lại cô ấy cũng chưa trả tiền, chẳng nhẽ chúng ta phải trả thay sao – Anh chàng lấy bia cho Lạc Tiểu Phàm ban nãy lên tiếng phản bác.

Một người khác lớn tuổi hơn nói:

- Hay là thế này! Thử xem trong ví cô ta có tiền không, sau đó gọi taxi đưa cô ta về nhà là được! – Những người kia đều gật đầu, đang định mở túi xách của Lạc Tiểu Phàm ra thì có người từ ngoài bước vào. Triệu Nhan Lỗi đau lòng nhìn Lạc Tiểu Phàm, nói với nhân viên quán:

- Tôi sẽ trả tiền giúp cô ấy. – Anh bế Lạc Tiểu Phàm lên, nhân viên quán giúp anh mở cửa, anh nhẹ nhàng đặt cô vào trong xe. Từ sau khi ở nhà Lâm Nam Vũ đi ra, anh đi khắp nơi để tìm Lạc Tiểu Phàm, biết là cô chưa thể nào đi xa được.

Lên xe, anh thở dài, biết rằng mình đã cư xử thật quá đáng, vuốt mái tóc dài của Lạc Tiểu Phàm, ánh mắt anh đau khổ và bất lực.

- Tiểu Phàm, em biết không? Anh thực sự rất yêu em nên mới làm như vậy. Lâm Nam Vũ có điểm nào tốt? Đáng để em phải như vậy không?

Lạc Tiểu Phàm chỉ lặp đi lặp lại một câu nói:

- Tại sao các anh đều lừa tôi... tại sao?

Triệu Nhan Lỗi khởi động xem, đây là lần thứ hai anh đưa Lạc Tiểu Phàm về nhà, cũng có thể là lần cuối cùng.

Lâm Nam Vũ nằm trên giường, thi thoảng lại rơi vào hôn mê. Hai ngày trước anh đã không ăn được gì, thêm vào đó là không ngủ được, sự xuất hiện đột ngột của Lạc Tiểu Phàm lại gây cho anh một đả kích quá lớn. Anh không ngừng lẩm bẩm gọi tên cô, những người xung quanh thấy vậy đều rơi lệ xót xa.

Ông Lâm Chấn Nam nghe nói chuyện của cháu trai nên vội vàng bay về. Khi Kiều Ngọc Phượng hỏi thăm bác sĩ về tình hình của Lâm Nam Vũ, bác sĩ kiểm tra một hồi rồi an ủi nói:

- Không có chuyện gì lớn, nghỉ ngơi vài hôm là được. Bây giờ quan trọng nhất là cho người bệnh ăn mấy đồ dinh dưỡng để bồi bổ thể chất, còn phải để cho người bệnh nghỉ ngơi nhiều nữa.

Bà Kiều Ngọc Phượng gật đầu rồi sai người đi nấu cháo cho con.

Lâm Nam Vũ hình như không muốn ăn gì, cháo đã dứt vào tới miệng lại bị anh hắt đổ. Lâm Nam Vũ gượng ngồi dậy:

- Con phải đi tìm Tiểu Phàm, con phải đi tìm Tiểu Phàm.

- Mẹ không cho phép con đi gặp con nhãi mặt dày đó nữa, nhà họ Lâm tuyệt đối không chấp nhận đứa con dâu như vậy. – Bà Kiều Ngọc Phượng cảm hận cái dáng vẻ hiện tại của con trai, nói đi nói lại cũng là do Lạc Tiểu Phàm hại con bà ra nông nỗi này. Lâm Nam Vũ giờ tay rút ống truyền nước trên tay ra, cười lớn:

- Mặc kệ, dù sao không có Tiểu Phàm con cũng không muốn sống nữa, bố mẹ muốn làm thế nào thì làm! – Anh nhắm mắt, không nói lời nào nữa.

Kiều Ngọc Phượng tức run cả người, nhưng thấy con trai như vậy cũng rất đau lòng, sợ xảy ra chuyện gì đó nên bàn bạc với chồng:

- Có cần đưa Nam Vũ tới bệnh viện không?

Ông Lâm Hàn lắc đầu:

- Tâm bệnh thì phải có tâm giường, tới bệnh viện mà nó không phối hợp điều trị thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Lâm Chấn Nam bước vào, thấy dáng vẻ tiêu tụy của cháu trai, đau lòng xót xa, ông nhướng mày nhìn con trai và con dâu:

- Con nói xem, hai con chăm sóc cháu nội của ba như thế nào, biến nó thành ra cái gì rồi? Ngộ nhờ nó xảy ra chuyện gì thì hai con cũng cút ra khỏi nhà họ Lâm, nhà họ Lâm không có những đứa con như thế.

Kiều Ngọc Phượng đang định nói cái gì đó nhưng ông Lâm Hàn đã vội vàng nắm tay bà, nói:

- Ba nói rất đúng, ba nói chuyện với Nam Vũ đi, bọn con không làm phiền hai ông cháu nữa.

Bà Kiều Ngọc Phượng giận dữ gạt tay chồng ra:

- Anh làm cái gì vậy? Chúng ta làm sai việc gì chứ.

Ông Lâm Hàn nói một tràng:

- Em đừng có nói nữa, em thực sự muốn con trai xảy ra chuyện thì mới cam lòng sao? – Câu nói của ông khiến vợ lập tức ngậm miệng lại.

Lâm Nam Vũ thấy ông nội bước vào thì gượng cười:

- Ông nội, tại con không tốt, làm ông phải lo lắng rồi.

Ông Lâm Chấn Nam nắm tay cháu trai, quan tâm hỏi:

- Nói cho ông biết, chuyện gì xảy ra vậy?

Lâm Nam Vũ khép hờ mắt, khóe miệng run run rồi bỗng dưng mở mắt ra, nhìn ông nội, tâm trạng vô cùng kích động:

- Ông, con không muốn lấy Triệu Tiểu Mạn, có được không?

Ông Lâm Chấn Nam nắm chặt tay cháu trai, thở dài:

- Vậy con nói thật cho ông biết, cô gái mà lần trước báo đăng có phải là Triệu Tiểu Mạn không.

Dưới ánh mắt sắc bén của ông nội, Lâm Nam Vũ chỉ đành gật đầu:

- Nhưng ông nội, hôm đó con uống say, con không biết là cô ấy, con cứ tưởng là Tiểu Phàm.

Lâm Chấn Nam đứng lên, nói:

- Nhà họ Triệu chưa nói là bạn làm ăn của gia đình chúng ta, trước tiên họ là bạn của nhà mình, ông ngoại của Tiểu Mạn với ông là bạn thân cùng nhau lớn lên, bây giờ ba con với Triệu Cương cũng là bạn tốt, giờ xảy ra chuyện này, thật là khó xử!

- Ông nội, thế phải làm thế nào? – Lâm Nam Vũ chảy nước mắt. – Không có Tiểu Phàm, sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Ông Lâm Chấn Nam quay người lại, nhìn thẳng vào mắt cháu trai:

- Lạc Tiểu Phàm đó thực sự tốt như vậy sao? Có đáng để con đòi sống đòi chết như thế không?

Lâm Nam Vũ nhìn ông nội:

- Ông, con thực sự rất thích cô ấy, rất rất thích, nếu không có cô ấy, con thực sự không sống nổi nữa.

- Được, vậy ông nội sẽ gặp Lạc Tiểu Phàm, nếu nó tốt như con nói thì ông sẽ giúp con, cho dù có mất mặt cũng giúp hai con ở bên nhau. Nhưng mà... – Lâm Chấn Nam dừng lại. – Nếu cô bé Lạc Tiểu Phàm đó không tốt như con nói thì ông sẽ không giúp con đâu.

Lâm Nam Vũ không biết ông nội định làm gì, bèn hỏi:

- Ông, ông nói thế là ý gì?

Ông Lâm Chấn Nam kéo chân giúp cháu trai, hiền từ vuốt mặt anh, nói:

- Nam Vũ, con nghỉ ngơi đi, lát nữa ông bảo thím Lâm nấu cho con chút cháo, con ăn nhiều vào một chút. Con không ăn gì thì cho dù ông đồng ý cho con tới với Lạc Tiểu Phàm, bệnh của con không khỏi được, làm sao mà con đi tìm người ta. – Lâm Nam Vũ nghe ông nội hứa là sẽ giúp mình, bệnh tự nhiên khỏi được mấy phần, vội gật đầu:

- Dạ vâng, con sẽ ăn. – Ông Lâm Chấn Nam gật đầu rồi đi xuống lầu.

27. Chương 17

Triệu Nhan Lỗi đặt khăn mặt lên trán Lạc Tiểu Phàm, nhìn cô mệt mỏi ngủ thiếp đi. Vừa nãy suýt nữa thì cô đã dọa anh chết khiếp. Vừa đưa được Lạc Tiểu Phàm về tới nhà, cô cứ nôn mãi không thôi, nôn tới mức ra cả máu, Triệu Nhan Lỗi thực sự sợ hãi, cũng may bác sĩ nói không có việc gì lớn, uống chút thuốc

là sẽ khỏe lại. Triệu Nhan Lỗi chưa bao giờ đối xử tốt với người phụ nữ nào như thế, anh không giống như Lâm Nam Vũ, lúc nào cũng xoay quanh đám đàn bà. Từ nhỏ tới lớn, anh luôn sống rất giữ mình. Tới khi tốt nghiệp rồi tiếp quản công việc của gia đình, anh luôn đặt sự nghiệp lên hàng đầu, không bao giờ có bất cứ tin đồn không hay nào về con người anh. Nhưng lần đầu tiên anh đưa Lạc Tiểu Phàm về nhà, anh đã có một cảm giác kỳ lạ, rằng giữa anh và cô sẽ xảy ra điều gì đó. Triệu Nhan Lỗi không nhận được, bật cười, chỉ tiếc rằng mình quen Lạc Tiểu Phàm chậm hơn Lâm Nam Vũ một bước, nếu không không biết kết cục sẽ như thế nào?

Ngoài trời, trăng treo lơ lửng trên ngọn cây, mờ lung, mơ hồ, như nước, như sương, bất định. Cũng giống như trái tim của anh, vẫn lơ lửng trong không trung, chưa biết gửi vào đâu. Giúp Lạc Tiểu Phàm đắp chăn cẩn thận, tắt đèn rồi đi ra ngoài.

Sáng sớm, Lạc Tiểu Phàm mơ màng tỉnh dậy, chống tay ngồi lên, cô nhìn ra xung quanh, một nơi xa lạ. Đây là đâu nhỉ? Hình như hơi quen mắt. Triệu Nhan Lỗi ở bên ngoài gõ cửa:

- Tiểu Phàm, em tỉnh chưa?

Lạc Tiểu Phàm nghe thấy tiếng của Triệu Nhan Lỗi, giật nảy mình, vội vàng lao xuống đất, kiểm tra lại quần áo của mình, may quá, quần áo vẫn đầy đủ, nhưng sao cô lại ở đây? Cô nhớ mang máng là mình tới quầy bar uống rượu, sau đó cô không nhớ gì nữa. Lạc Tiểu Phàm mở cửa ra, Triệu Nhan Lỗi cười nói:

- Em tỉnh rồi hả, đói chưa? Mau ra ăn cháo đi, dạ dày còn thấy khó chịu không? Ăn chút cháo sẽ làm ấm dạ dày lên đấy.

Lạc Tiểu Phàm nhìn khuôn mặt tươi cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra của Triệu Nhan Lỗi thì chẳng nói lời nào, xách chiếc túi của mình để trên ghế, kéo cửa bỏ đi. Triệu Nhan Lỗi thần thờ nhìn bóng cô mất hút ngoài hành lang, cười đắng chát:

- Xem ra cháo mình nấu thì mình phải tự ăn rồi.

Lạc Tiểu Phàm xuống lầu nhưng không biết phải đi đâu, cũng may nơi này cách nhà cô không xa, men theo bờ biển, gió biển thổi vào mặt cô, mát lạnh, mang theo cả mùi tanh tanh, mặn mặn. Lạc Tiểu Phàm tìm một chiếc ghế nhìn thẳng ra biển, một mình ngồi nơi đó, thần thờ.

- Ông có thể ngồi ở đây không? – Lạc Tiểu Phàm nghe có người lên tiếng, giật mình ngẩng đầu lên, thì ra là một ông lão râu tóc bạc phơ, Lạc Tiểu Phàm vội vàng đứng lên, nói:

- Chỗ này không có người, ông cứ ngồi đi ạ. – Lạc Tiểu Phàm định tìm nơi khác để ngồi thì ông già nói:

- Ông vừa tới, cháu lại đi, có phải cháu chê ông già này không?

Lạc Tiểu Phàm thấy ông già nổi giận, vội cười:

- Không phải ạ, cháu sợ tâm trạng cháu không tốt, làm ảnh hưởng tới ông.

Ông già ngẩng đầu lên nhìn Lạc Tiểu Phàm, hỏi:

- Cháu có tâm sự gì, có thể nói cho ông nghe được không?

Lạc Tiểu Phàm thấy ông già nói vậy, bèn ngồi xuống, cúi đầu:

- Cũng không có việc gì, chỉ là tâm trạng không tốt thôi.

- Tâm trạng không tốt thế nào, có thể ông già này giúp cháu được đấy.

Lạc Tiểu Phàm thở dài:

- Tại sao người nào cũng lừa gạt cháu, cháu thấy mình thật ngốc. – Rồi cô quay sang nhìn ông lão, sờ lên mặt mình. – Ông à, ông thấy có phải mặt cháu trông ngốc lắm không?

- Ha ha ha... Sao cháu biết là người ta lừa gạt cháu, cháu có căn cứ gì không?

- Căn cứ? – Lạc Tiểu Phàm buồn rầu nhìn ông lão. – Cháu chính mắt nhìn thấy, có được coi là căn cứ không?

- Cháu chính mắt nhìn thấy cái gì?

- Anh ta... – Lạc Tiểu Phàm ngáp ngừng rồi thu hết can đảm, nói. – Anh ta cùng với người khác đánh hôn rồi, vậy mà nói dối cháu là ra nước ngoài xử lý công việc, sao anh ta lại lừa cháu? Nếu như anh ta nói với cháu là anh ta muốn sống cùng người đàn bà khác, cháu cũng sẽ không bám riết lấy anh ta, cháu đâu phải hạng người đó.

Ông lão cười ha hả:

- Vậy cháu là loại người như thế nào?

Câu hỏi của ông lão thật kỳ lạ, Lạc Tiểu Phàm nhất thời không biết trả lời ra sao:

- Cháu... cháu cũng không biết. – Lạc Tiểu Phàm vò đầu bứt tai.

Ông lão vỗ vai cô:

- Cô gái trẻ, ông nói cho cháu biết, những gì nhìn thấy chưa chắc đã là sự thực, cho dù là cháu chính mắt nhìn thấy thì cũng chưa chắc. Tại sao cháu không đích thân đi hỏi cậu ta, nghe xem cậu ta nói gì? Như thế vẫn còn hơn một mình buồn rầu ở đây, nếu cậu ta thực sự không thích cháu thì cháu buông tay ra, đàn ông trên đời này nhiều lắm, không cần phải chịu chết vì một cái cây mục ruỗng. Còn nếu cậu ta có nỗi khổ nào đó, và cháu thực lòng yêu thương cậu ấy, thì hãy tha thứ cho người ta.

Lạc Tiểu Phàm nhìn ông lão kỳ lạ trước mắt:

- Nhưng vị hôn thê của anh ta rất giàu có, cháu thì chẳng có gì cả. – Giọng nói của cô càng lúc càng nhỏ.

Ông lão hình như hơi nổi giận:

- Cháu ngẩng đầu lên cho ông, có tiền thì giỏi lắm sao, lẽ nào cháu yêu cậu ta vì tiền sao?

Lạc Tiểu Phàm lắc đầu:

- Không phải...

- Nếu cháu không yêu cậu ta vì tiền thì sao cháu có thể nghi ngờ người khác cũng yêu vì tiền? Những người không hiểu về tình yêu như cháu, ông không muốn nói chuyện nữa. – Nói rồi ông quay người bỏ đi.

Lạc Tiểu Phàm vội vàng đứng lên, níu tay ông già:

- Cháu xin lỗi, là cháu sai, cháu chỉ là... sợ người nhà anh ấy không thích cháu.

Ông lão cười lớn, quay đầu lại:

- Người cháu cưới là cậu ta chứ có phải người nhà cậu ta đâu? Chỉ cần cậu ta thích cháu, cháu thích cậu ta là được rồi, mặc kệ người nhà ra sao. Tình yêu thì phải dùng cảm giành lấy, biết không hả? – Nói xong, ông lão ung dung bước đi, bỏ mặc Lạc Tiểu Phàm vẫn ngây người đứng ở chỗ cũ.

Thím Lâm đang tưới nước cho hoa thì nhìn thấy một cô gái xinh xắn cứ nhìn về phía mình, thấy thím Lâm nhìn cô, cô lập tức cúi đầu xuống. Thím Lâm thấy hơi lạ, bỗng thấy cô gái đó chậm chậm bước về phía thím. Lạc Tiểu Phàm thấy hơi sợ, đứng ở cổng một hồi lâu, nếu không phải vì thím Lâm nhìn thấy cô thì không biết cô còn đứng ở cổng tới lúc nào.

- Cháu... có chuyện...

Thím Lâm thấy Lạc Tiểu Phàm ấp a ắp úng thì càng ngạc nhiên hơn:

- Xin hỏi cô tìm ai?

- Cháu... – Lạc Tiểu Phàm không biết phải nói thế nào, một lúc lâu mới hỏi – Lâm Nam Vũ có nhà không ạ?

- Cô tìm cậu chủ sao? – Thím Lâm nheo mắt nhìn Lạc Tiểu Phàm. – Cậu chủ ở nhà nhưng đang bị bệnh.

- Bị bệnh? Bệnh gì ạ? – Lạc Tiểu Phàm lo lắng hỏi.

- Cô là gì của cậu chủ? Cô tới tìm cậu chủ có việc gì không?

- Cháu... – Lạc Tiểu Phàm bị thím Lâm hỏi dồn dập không biết phải làm thế nào, cô có thể nói cô là gì của Lâm Nam Vũ – Cháu không có việc gì cả, anh ấy bị bệnh thì thôi cháu không vào nữa. – Nói rồi cô bỏ đi luôn.

- Này! – Thím Lâm gọi Lạc Tiểu Phàm lại, kéo tay cô. – Nếu cô đã tới thì lên lầu thăm cậu chủ đi! Ông bà chủ đều ra ngoài, cậu chủ lại không chịu ăn cơm, tôi đang lo lắng! Cô quen với cậu chủ nhà chúng tôi chứ, khuyên cậu ấy vài câu đi!

- Không ăn cơm? Tại sao? – Lạc Tiểu Phàm kinh ngạc hỏi.

Thím Lâm thở dài:

- Thì tại cái cô gái đó, cái cô... – Thím Lâm thấy mình nói hơi nhiều nên không dám nói tiếp nữa. – Cô xem cái miệng của tôi, toàn nói linh tinh. Cô mau vào đi! Ở ngoài nóng lắm.

Lạc Tiểu Phàm đi theo thím Lâm vào trong phòng, căn nhà được bày trí vô cùng sang trọng, khiến mắt Lạc Tiểu Phàm như hoa lên, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác tự ti, nhưng cảm giác đó mau chóng biến mất, nhớ lại lời ông lão, tiền chẳng là gì cả. Cô coi nó là tiền thì nó là tiền, cô coi nó là phân chó thì nó là phân chó. Thím Lâm đặt một bát cháo vào tay Lạc Tiểu Phàm:

- Cậu chủ ở trên lầu, cô lên đi! Tôi không lên cùng nữa, tôi không chịu nổi tính khí của cậu ấy.

Lạc Tiểu Phàm gạt đầu rồi mang bát cháo lên lầu. Cô không biết căn phòng nào là phòng của Lâm Nam Vũ, bỗng đứng nhìn thấy trên cánh cửa một căn phòng vẽ đầy những bức tranh biếm họa, Lạc Tiểu Phàm không nhịn được bật cười. Cánh cửa khép hờ, cô đẩy cửa bước vào, ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc, giữa giường có một người đang nằm. Lạc Tiểu Phàm chầm chậm đi vào, nhìn thấy Lâm Nam Vũ mặt mày tái nhợt, trên mặt vẫn còn vết của mấy giọt nước mắt, trái tim Lạc Tiểu Phàm trong phút chốc mềm nhũn ra.

Lâm Nam Vũ mơ màng cảm giác như có người bước vào, bực bội hét lớn:

- Ra ngoài cho tôi, ai cho thím vào đây, tôi đã bảo tôi không ăn, không ăn gì hết, cho dù có chết đói cũng không ăn.

- Không ăn thì đồ đi, chết càng tốt, đỡ phải hại người khác. – Lạc Tiểu Phàm lạnh lùng nói. Lâm Nam Vũ nghe thấy tiếng nói của Lạc Tiểu Phàm, mở bừng mắt, nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm đang sừng mặt đứng ở đầu giường nhìn mình, còn tưởng rằng mình đang mơ, đưa hai tay lên dụi mắt.

Lạc Tiểu Phàm bật cười:

- Đừng có dụi mắt nữa, anh chưa mù đâu.

Lâm Nam Vũ sững sờ:

- Tiểu Phàm, sao em lại tới?

- Em tới xem có người đã chết đói chưa để còn dọn xác. – Lạc Tiểu Phàm xúc một thìa cháo đặt lên miệng Lâm Nam Vũ, Lâm Nam Vũ nhìn cô chằm chằm quên cả chớp mắt, vẫn không dám tin vào sự thật trước mắt. Nhưng anh vẫn ngoan ngoãn ăn hết thìa cháo, lại còn nở nụ cười, lén nhìn Lạc Tiểu Phàm một cái, ôm đầu:

- Anh đau đầu quá, đau quá! – Rồi anh nằm lên đùi Lạc Tiểu Phàm, ôm lấy eo cô, bàn tay hư hỏng di chuyển linh tinh.

Lạc Tiểu Phàm đỏ khóc đỏ cười, chỉ tay vào trán Lâm Nam Vũ

- Anh nói đi, sao anh lại lừa em, nếu không giải thích được thì không xong với em đâu.

Lâm Nam Vũ nhìn Lạc Tiểu Phàm bằng con mắt vô tội:

- Anh không muốn nói dối, nhưng mẹ sai người canh gác anh, anh không bước nổi một chân ra khỏi cửa, anh lại sợ em lo nên mới nói dối. Nhưng anh nghĩ chỉ cần đính hôn xong là có thể đi tìm em, chúng ta cùng nghĩ cách, ai mà biết lại thành ra như thế.

Lạc Tiểu Phàm nhéo mạnh cánh tay Lâm Nam Vũ, trừng mắt nhìn anh:

- Nếu sau này anh còn dám nói dối em thì em không bao giờ thèm quan tâm tới anh nữa, biết không hả?

Lâm Nam Vũ thấy Lạc Tiểu Phàm đã chịu tha thứ cho mình thì cười tươi, ôm cô vào lòng, vui vẻ nói:

- Em lên đây được không, ngủ với anh một lát.

Lạc Tiểu Phàm đỏ mặt, giằng ra:

- Anh... đúng là mặt dày.

Nhưng Lâm Nam Vũ vẫn tham lam hôn lên mặt Lạc Tiểu Phàm, bàn tay bắt đầu lần mò cởi áo cho cô:

- Anh đói thì làm sao? Anh cho em ăn được không?

Lạc Tiểu Phàm giận dữ đẩy Lâm Nam Vũ ra:

- Em đi đây, anh chết đói kệ anh.

Lâm Nam Vũ vội vàng nắm chặt lấy tay cô:

- Em đừng đi, anh không ăn cũng được, em ở lại đi.

Lạc Tiểu Phàm biết Lâm Nam Vũ mấy ngày hôm nay không ăn gì, bây giờ chắc là rất đói nên bảo Lâm Nam Vũ nằm xuống rồi nói:

- Anh đói rồi phải không! Em đi làm cái gì đó cho anh ăn.

Lâm Nam Vũ làm nũng:

- Anh muốn ăn món em nấu, nếu không thì không ăn đâu.

Lạc Tiểu Phàm giả vờ xoa xoa cánh tay:

- Đúng là không chịu được anh, đàn ông mà còn làm nũng, nổi cả gai ốc. – Nói thì nói vậy nhưng trong lòng cô thấy ngọt như đường phèn. Người vui nhất là Lâm Nam Vũ, được nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm là anh vui rồi, mặc kệ cô nói gì về anh.

Lạc Tiểu Phàm xuống lầu, thấy thím Lâm vẫn đang bận rộn với công việc ngoài vườn, vốn dĩ cô thấy vào phòng bếp của người ta không lịch sự lắm, nhưng cô lại không muốn làm phiền thím Lâm, cũng may mọi thứ đều có đủ, Lạc Tiểu Phàm xào qua một đĩa thức ăn và nấu một chút cháo.

Thím Lâm bước vào, thấy Lâm Nam Vũ đi chân đất, đứng ở cửa phòng bếp, mặt cười tươi như hoa, nhìn cô gái đó say đắm.

- Tiểu Phàm, anh đói quá, đã xong chưa? – Lâm Nam Vũ đúng là thấy bụng mình đói thật, bây giờ có lẽ cho anh cả con lợn anh cũng ăn hết. Lạc Tiểu Phàm bận rộn toát cả mồ hôi, thấy Lâm Nam Vũ ung dung đứng ở cửa, bực bội nói:

- Chưa xong, đừng làm phiền em, ai bảo anh không ăn cơm, chết đói thì thôi.

Thím Lâm cứ tưởng cô gái đó nói như vậy, chắc chắn cậu chủ sẽ nổi giận. Nhưng không, Lâm Nam Vũ không có vẻ gì là giận, bước vào ôm eo Lạc Tiểu Phàm, hôn lên gáy cô:

- Vậy em cho anh ăn một miếng, anh sẽ không đói nữa. Thím Lâm giật mình, không dám làm phiền họ nữa, vội vàng đi ra ngoài.

Lạc Tiểu Phàm làm xong cơm, Lâm Nam Vũ chỉ vào má mình:

- Hôn một cái, không hôn anh không ăn cơm.

Lạc Tiểu Phàm chu môi:

- Em không hôn, anh bắn lăm, chắc là mấy ngày liền không tắm, hôn anh thì thà hôn lợn còn hơn.

Lâm Nam Vũ không vui, ôm Lạc Tiểu Phàm:

- Ai bảo thế, anh tắm rồi, em hôn thử xem, chắc chắn là còn thơm.

Lạc Tiểu Phàm ôm cổ Lâm Nam Vũ:

- Em yêu anh, đừng rời xa em được không? – Cô ngẩng đầu lên nhìn Lâm Nam Vũ, đôi mắt ầng ậng nước.

Lâm Nam Vũ ôm chặt Lạc Tiểu Phàm, giọng nói khàn khàn:

- Ủ, anh sẽ không bao giờ rời xa em, trước đây toàn là lỗi của anh, sau này anh sẽ thay đổi, sẽ không để em chịu khổ nữa.

Lạc Tiểu Phàm vòng tay xuống ôm eo Lâm Nam Vũ:

- Vay mau ăn cơm đi! Em không muốn làm quả phụ đâu.

Lâm Nam Vũ bế Lạc Tiểu Phàm đặt lên đùi mình:

- Vay em bón cho anh.

- Anh thật đáng ghét, em không bón đâu.

Lâm Nam Vũ lập tức nhắm mắt lại, dựa đầu lên người Lạc Tiểu Phàm:

- Anh chóng mặt quá, chắc là đói quá đây mà, làm thế nào bây giờ? Anh đói chết mất.

Lạc Tiểu Phàm chẳng còn cách nào khác, đành bón cho Lâm Nam Vũ, Lâm Nam Vũ mỉm cười tinh quái, khi ăn cơm, bàn tay cũng không chịu ngoan ngoãn, khiến Lạc Tiểu Phàm giận quá, nhéo mạnh vào tay anh, Lâm Nam Vũ la lên oai oái:

- Sao em lại nhéo anh, anh sờ vợ anh, em quản được sao?

Lạc Tiểu Phàm cầm cái thìa gỗ mạnh lên đầu Lâm Nam Vũ, anh lập tức ngậm miệng lại.

Kiều Ngọc Phượng và chồng cùng xuống khỏi xe. Hai người vừa tới nhà họ Triệu để xin lỗi, bà Kiều Ngọc Phượng bị bà Tuyết Y trách móc một hồi, không biết để mặt mũi đi đâu, nhưng ông Triệu Cương thì chẳng nói gì, Triệu Tiểu Mạn ở nhà cũng không ăn không uống, giống y như Lâm Nam Vũ. Bà Kiều Ngọc Phượng hỏi thím Lâm:

- Cậu chủ đã ăn cơm chưa?

Thím Lâm nói:

- Vừa nãy có một cô gái tới thăm cậu chủ, hình như đang ăn cùng cậu ấy.

- Con gái, là ai? Thím có quen không?

Thím Lâm lắc đầu:

- Tôi không quen, chưa nhìn thấy cô ấy bao giờ, nhưng tôi thấy mối quan hệ giữa cậu chủ với cô ấy không bình thường, hình như cô ấy tên là Tiểu Phàm, tôi nghe cậu chủ gọi cô ấy như thế.

Vừa nghe tới Tiểu Phàm, bà Kiều Ngọc Phượng đã nổi máu nóng. Ông Lâm Hàn giữ chặt bà lại:

- Em đừng có làm bừa, người ta tới là khách, em không thể bất lịch sự được.

Kiều Ngọc Phượng dùng dùng nổi giận:

- Em bất lịch sự, cô ta hại Nam Vũ ra nông nổi này, còn nói là em bất lịch sự. Em thấy người bất lịch sự là cô ta mới đúng! Cô ta làm em mất hết cả thể diện, giờ còn tới đây làm gì? Lại định quyến rũ con trai em sao, em không thể để cho cô ta như ý được. – Nói xong, bà đẩy ông Lâm Hàn ra, mở cửa, nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm và Lâm Nam Vũ đang thân mật ngồi bên nhau, lúc mình đi, Lâm Nam Vũ vẫn còn nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt, bây giờ trông anh đã hồng hào khỏe mạnh hơn rất nhiều, chứng tỏ Lạc Tiểu Phàm rất có sức thu hút.

Lạc Tiểu Phàm thấy cửa đột nhiên bị mở ra, rồi thấy ánh mắt khinh bỉ của Kiều Ngọc Phượng nhìn mình, vội vàng đứng lên khỏi vòng ôm của Lâm Nam Vũ, không biết nên làm thế nào. Lâm Nam Vũ thấy mẹ lạnh lùng nhìn Lạc Tiểu Phàm, bèn kéo tay cô, nói nhỏ:

- Đừng sợ, cùng lắm thì anh với em cùng đi, không về cái nhà này nữa.

Lạc Tiểu Phàm lắc đầu:

- Anh đừng như thế.

Kiều Ngọc Phượng thấy Lạc Tiểu Phàm và Lâm Nam Vũ trước mặt mình mà vẫn còn thì thào với nhau thì cười lạnh:

- Cô Lạc tới nhà tôi có việc gì không. Nhà tôi không hoan nghênh loại đàn bà như cô đâu.

Lạc Tiểu Phàm không ngờ Kiều Ngọc Phượng lại nói những lời độc địa như vậy, đẩy tay Lâm Nam Vũ lên:

- Vâng, cháu đi đây, sau này cháu sẽ không tới nữa, bác cứ yên tâm.

Lâm Nam Vũ ôm chặt Lạc Tiểu Phàm, nhìn Kiều Ngọc Phượng, ánh mắt vô cùng kiên định:

- Nếu cái nhà này không chứa được Tiểu Phàm thì con ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì nữa, con với Tiểu Phàm sẽ cùng đi, cứ coi như ba mẹ chưa sinh ra đứa con này. – Nói xong, anh kéo tay Lạc Tiểu Phàm bỏ đi.

Bà Kiều Ngọc Phượng càng nổi giận, chỉ mặt Lâm Nam Vũ:

- Tao nuôi mày lớn gần này rồi để mày đối phó với bố mẹ như vậy sao? Mày vì một con đàn bà mà không cần bố mẹ nữa. Mày đi đi, đi rồi thì đừng bao giờ quay lại. – Rồi bà quay sang nhìn Lạc Tiểu Phàm. – Mày đừng tưởng mày mê hoặc được Nam Vũ là có thể chiếm được tài sản nhà chúng tao, đừng có mơ! Chỉ cần Nam Vũ bước một bước ra khỏi cánh cửa này thì đừng mong có được một xu của nhà họ Lâm. Nếu mày đồng ý sống với một thằng nghèo kiết xác thì cứ đi đi.

Lạc Tiểu Phàm định nói cái gì đó nhưng Lâm Nam Vũ lắc đầu:

- Chúng ta đi thôi! Chỉ cần em không chê anh nghèo hèn là được. – Lạc Tiểu Phàm nắm tay Lâm Nam Vũ, ánh mắt tha thiết:

- Chỉ cần được ở với anh, cho dù ngày nào cũng phải gặm bánh bao, em cũng cam lòng. – Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Bà Kiều Ngọc Phượng đứng đằng sau hét lớn:

- Ngay cả xe cũng không được mang đi.

Lạc Tiểu Phàm và Lâm Nam Vũ không buồn quay đầu lại, hai người dựa sát vào nhau dưới ánh nắng mặt trời, ngọt gió mùa hè thổi bay mái tóc và quần áo của họ, ánh nắng vương vãi đầy mặt đất.

Kiều Ngọc Phượng dựa vào cửa, nhìn con trai mình và người con gái đó đi càng lúc càng xa, ngồi bệt xuống đất:

- Tôi tạo ra nghiệp chướng gì hử trời mà sinh ra một thằng nghịch tử như thế.

Ông Lâm Hàn đứng cạnh lắc đầu:

- Tôi nói rồi, con cái có tư tưởng riêng của nó, chúng ta làm cha mẹ đừng có quản thúc nó, bây giờ thì được rồi, bà hài lòng rồi chưa? – Nói xong, ông cũng mặc kệ bà Kiều Ngọc Phượng, bỏ lên gác.

Thím Lâm khuyên nhủ bà chủ:

- Tôi thấy cậu chủ chỉ bướng bỉnh nhất thời thôi, tới lúc nghĩ lại cậu sẽ lại về mà. Bà chủ đừng buồn nữa, phải giữ gìn sức khỏe.

Kiều Ngọc Phượng lắc đầu:

- Thím không hiểu Nam Vũ đâu, chuyện gì nó đã làm thì sẽ không quay đầu lại nữa.

28. Chương 18

Lâm Nam Vũ ngồi vào xe của Lạc Tiểu Phàm, cười:

- Anh thật sự chẳng còn gì cả, em có chê anh không?

Lạc Tiểu Phàm nghịch ngợm thè lưỡi, làm mặt hề:

- Có, em chuẩn bị tặng anh cho một bà già giàu có, sau đó... – Còn chưa nói xong cô đã bị chặn miệng lại, Lâm Nam Vũ ôm cổ Lạc Tiểu Phàm, cười tươi nói:

- Anh thích hầu hạ Lạc Tiểu Phàm, chỉ cần mỗi ngày Lạc Tiểu Phàm cho anh một cái bánh bao thì anh sẽ một lòng một dạ đi theo cô ấy.

- Ha ha ha... mặt dày. – Lạc Tiểu Phàm dí tay lên trán Lâm Nam Vũ. – Sau này em mà có con trai nhất định không được giống anh, mồm miệng dẻo kẹo, đáng ghét.

Lâm Nam Vũ tựa đầu lên vai Lạc Tiểu Phàm, nhìn ra bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng nhàn nhả trôi lững lờ, thấy tâm trạng của mình thật thoải mái:

- Con trai anh không giống anh thì giống ai, sau này anh phải đích thân dạy nó tán gái.

Lạc Tiểu Phàm dở khóc dở cười:

- Con trai của em không thể để anh dạy được, phải tránh anh thật xa, nếu không thì hỏng con em mất.

Lâm Nam Vũ vội vàng nói:

- Gì chứ? Anh hư hỏng, anh hư hỏng thế nào? Anh một lòng một dạ với Lạc Tiểu Phàm, có trời xanh làm chứng.

Lạc Tiểu Phàm khởi động xe, liếc xéo Lâm Nam Vũ:

- Anh phải thêm vài từ nữa, anh một lòng một dạ với mọi người đàn bà trên thế giới, có trời xanh làm chứng.

Mặt Lâm Nam Vũ lúc thì đỏ, lúc thì trắng, nói lớn:

- Lạc Tiểu Phàm, có phải em chán sống rồi không? – Lâm Nam Vũ quay sang cù Lạc Tiểu Phàm khiến chiếc xe loạng choạng, cũng may mà xe cộ trên đường ít, Lạc Tiểu Phàm không chịu được nữa, vội vàng xin lỗi:

- Tại em sai, em sai, xin đại hiệp tha cho tiểu nữ lần này! Lần sau không dám nữa.

Hai người nhìn nhau cười, Lâm Nam Vũ nói nhỏ:

- Anh yêu em, Tiểu Phàm, rất yêu, rất yêu em.

Lạc Tiểu Phàm cũng nói lớn:

- Em cũng rất yêu Lâm Nam Vũ, giống như con cáo yêu con thỏ, ăn một phát hết luôn.

- Ha ha ha... – Trong xe rộn rã tiếng cười.

Sức khỏe Lâm Nam Vũ vẫn còn suy nhược, về tới nhà, Lạc Tiểu Phàm bắt anh nằm ngoan ngoãn trên giường, đích thân đi nấu cháo cho anh, còn làm thêm vài món ăn nữa. Lâm Nam Vũ ngồi trước mặt Lạc Tiểu Phàm, làm ra vẻ bất động, bắt Lạc Tiểu Phàm phải bón cho anh ăn khiến cô giận lắm:

- Anh không biết tự ăn sao? Làm gì mà bắt em bón!

Lâm Nam Vũ há miệng, ánh mắt rất vô tội, nói:

- Mau bón cho anh, nếu không anh sẽ chết đói đây. – Lạc Tiểu Phàm giận dữ nhét mạnh thìa cháo vào miệng Lâm Nam Vũ rồi ghé sát mặt anh, uy hiếp:

- Lâm đại hiệp, anh tán gái có cần em cởi quần áo giúp không?

Lâm Nam Vũ nuốt chửng cháo trong miệng xuống, lắc đầu:

- Không cần, người đẹp sẽ giúp anh cởi quần áo, hướng hồ em vụng về như vậy, anh không cần em cởi! – Còn chưa nói xong, anh đã bị một cái cốc vào đầu. Lạc Tiểu Phàm nổi giận đùng đùng, nói lớn:

- Tự ăn đi, nếu không thì mời người đẹp tới bón cho anh.

Lâm Nam Vũ bật cười lớn:

- Có người ghen rồi, chua quá, chua quá. – Lạc Tiểu Phàm đâu chịu thừa nhận là mình ghen, chỉ có điều nghĩ tới việc Lâm Nam Vũ đi tới đâu cũng trên hoa gheo nguyệt là trong lòng đã thấy khó chịu.

Triệu Nhan Lỗi ngồi trên chiếc ghế trong phòng làm việc, trầm tư suy nghĩ, thở một hơi dài, vừa nghĩ tới việc Lạc Tiểu Phàm ở cùng với Lâm Nam Vũ là đã thấy khó chịu. Đã mấy ngày nay anh không về nhà ba mẹ, sợ phải nghe mẹ căn nhắc, cũng sợ phải đối diện với những giọt nước mắt của em gái. Anh không làm được việc gì, ngay cả người phụ nữ mà anh yêu thương, anh cũng không có cách nào giành lấy được.

Cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, Triệu Tiểu Mạn bước vào, hai mắt vẫn đỏ, nghiêng răng nói:

- Anh hai, anh tìm Lạc Tiểu Phàm rồi giết đi cho em. Em không có được anh Vũ thì người khác cũng đừng mong có được!

Triệu Nhan Lỗi giật mình, đứng bật dậy, không dám tin là em gái mình lại đánh mất lý trí như thế.

- Tiểu Mạn, em điên rồi, việc này không thể, em có biết không? Đàn ông trên đời này nhiều như thế, em đâu cần vì một người mà hủy hoại mình, từ lâu anh đã nói Lâm Nam Vũ không hợp với em, em không nghe nên mới xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Triệu Tiểu Mạn châm chích:

- Anh hai, anh không giận sao? Chẳng phải anh cũng thích Lạc Tiểu Phàm sao? Anh có thể nhìn họ ở cạnh nhau, lẽ nào anh không muốn Lạc Tiểu Phàm trở về bên cạnh anh sao?

Triệu Nhan Lỗi cười đắng chát, lắc đầu:

- Em gái, tình yêu không giống những thứ khác, có thể bỏ tiền ra mua, có thể mang ra trao đổi. Giả sử người đó không yêu em thì cách tốt nhất là nên buông tay ra, để mình không bị tổn thương.

- Không ngờ anh trai của Triệu Tiểu Mạn lại vô dụng như thế, ngay cả người phụ nữ mà mình yêu thương cũng không giữ được, còn nói những lời chẳng ra sao. Anh không đi, em đi. Chắc chắn em sẽ xé xác Lạc Tiểu Phàm ra! – Nói xong, cô giận dữ lao ra ngoài. Triệu Nhan Lỗi vội vàng đuổi theo sau.

Chập tối, Lạc Tiểu Phàm xách túi đồ từ siêu thị trở về, rẽ vào bãi để xe, Lâm Nam Vũ đã ở nhà ngủ, không đi cùng cô. Lạc Tiểu Phàm mở cửa xe, đang định đặt đồ vào xe thì nhìn thấy có hai người đứng sau lưng lăm lăm con dao trên tay, đang tiến về phía cô. Lạc Tiểu Phàm kinh ngạc, cũng may trong túi đồ mua về có móc quần áo, cô bèn cầm chặt trong tay, quay người nhanh như cắt, khiến hai người kia giật mình sợ hãi.

Hai người thấy xung quanh không có ai, là cơ hội ra tay rất tốt, hướng hồ Lạc Tiểu Phàm chỉ là một cô gái yếu ớt, 20 vạn này chắc chắn bọn họ sẽ kiếm được vào tay. Một người trong đó hươu dao lên nhào tới, Lạc Tiểu Phàm nhẹ nhàng đá bay con dao của hắn xuống đất rồi một cú song phi đá hắn áp sát tường. Gã đàn ông còn lại kinh ngạc, hắn tưởng rằng hắn không phải ra tay với Lạc Tiểu Phàm, chỉ cần đồng bọn mình là đủ, ai ngờ Lạc Tiểu Phàm lại biết võ, thế là cũng múa dao lao tới, Lạc Tiểu Phàm vừa né người một cái rồi nhanh chóng đạp mạnh lên lưng hắn bằng một thế võ rất đẹp mắt.

Hai người này đều là những người bình thường, không có võ công gì, thấy Lạc Tiểu Phàm giỏi võ, tự biết mình không đối phó được, hai người nhìn nhau rồi quay người bỏ chạy. Lạc Tiểu Phàm hơi kinh ngạc, không biết hai người này sao lại định giết mình, bản thân mình cũng đâu có đắc tội với ai? Cô lắc đầu rồi leo lên xe.

- Cái gì? Hai người không giết được cô ta? – Triệu Tiểu Mạn cầm điện thoại, kinh ngạc hỏi.

- Vâng, cô ta lợi hại quá, hai chúng tôi đều không phải đối thủ của cô ta, xem ra cô ta cũng luyện võ, không có mười mấy người thì không xử được đâu. Cô tìm người khác đi!

- Hai anh đúng là vô dụng! –Triệu Tiểu Mạn hẳn học cúp điện thoại, đi đi lại lại trong phòng rồi bỗng đứng nhìn tấm ảnh chụp chung giữa cô và Lâm Nam Vũ, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo.

Lạc Tiểu Phàm về tới nhà, vẫn còn nghĩ về chuyện vừa nãy: Rốt cuộc là ai cố tình làm hại cô nhỉ? Lâm Nam Vũ thấy sắc mặt của Lạc Tiểu Phàm không bình thường, bèn đón túi đồ trên tay cô, ngạc nhiên hỏi:

- Em làm sao thế?

- Vừa nãy lúc em đi mua đồ, có hai người cầm dao tới định giết em.

- Cái gì? – Lúc đầu Lâm Nam Vũ tưởng Lạc Tiểu Phàm nói đùa, nhưng trông cô lại không có vẻ gì là đùa cợt, anh căng thẳng nắm chặt tay cô. – Vậy em có làm sao không?

Lạc Tiểu Phàm lắc đầu:

- Em không sao, nhưng em đang nghĩ, hai người họ vì sao lại muốn giết em, thật là lạ!

Lâm Nam Vũ nghĩ tới mẹ của mình trước tiên, nhưng rồi lại thấy không phải, cho dù bà không đồng ý cho anh và Tiểu Phàm ở bên nhau thì bà cũng không thể tìm người giết cô được, huống hồ bà cũng không thể quen biết những người như thế.

Lẽ nào là cô ta? Hồi ông ngoại của Triệu Tiểu Mạn còn sống, ông ta là một tay anh chị có tiếng trong làng xã hội đen, chỉ vì ông có mối mẹ Triệu Tiểu Mạn là con gái, con rể Triệu Cương lại là một thư sinh nên tới đời của cô, gần như đã đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ với bọn xã hội đen. Nhưng đồ đệ của ông ta không ít, nếu Triệu Tiểu Mạn muốn tìm một vài người để giết Lạc Tiểu Phàm thì chắc là cũng đơn giản. Thật sự là cô ta sao?

- Tiểu Phàm, anh ra ngoài một lát. – Lâm Nam Vũ xỏ giày vào, Lạc Tiểu Phàm giữ tay anh lại, hỏi:

- Anh đi đâu?

Lâm Nam Vũ đặt tay lên vai cô, ánh mắt có vẻ xấu hổ:

- Không ngờ em ở cùng với anh lại không được yên ổn, dẫn tới chuyện như thế này, anh biết ai định giết em, anh đi tìm cô ta.

- Là ai?

Lâm Nam Vũ trầm tư một lát:

- Anh vẫn không dám khẳng định, nhưng có thể là Triệu Tiểu Mạn.

Lạc Tiểu Phàm kinh ngạc:

- Sao có thể thế được, cô ấy là con gái, làm sao có thể quen biết những người đó.

- Em đừng lo nữa, anh đi tìm cô ta. – Lâm Nam Vũ đẩy tay Lạc Tiểu Phàm ra, gọi taxi rồi tới nhà Triệu Tiểu Mạn, gọi điện thoại cho cô, nói. – Anh đang ở dưới nhà em, có chuyện cần nói, em xuống đây.

- Anh Vũ, anh tìm em có chuyện gì không? – Trong lòng Triệu Tiểu Mạn thấy rất căng thẳng, lẽ nào việc cô tìm người giết Lạc Tiểu Phàm, anh Vũ đã biết rồi sao? Nếu không sao anh lại tới tìm cô? Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

Lâm Nam Vũ bực bội hỏi:

- Em có xuống hay không?

Triệu Tiểu Mạn giả vờ ho một tiếng:

- Anh Vũ, em bị cúm rồi, đang nằm trên giường, không xuống được, có chuyện gì hôm khác nói được không?

Lâm Nam Vũ thấy Triệu Tiểu Mạn không chịu xuống, trong lòng càng chắc thêm vài phần, bèn hỏi:

- Hai người đó có phải do em tìm không, em nói thật cho anh biết.

Triệu Tiểu Mạn chối biến:

- Anh Vũ, anh nói gì thế? Hôm nay em ở nhà, chẳng làm gì cả.

Lúc này thì Lâm Nam Vũ thực sự nổi giận:

- Anh nói cho em biết, Tiểu Mạn, chuyện của anh và em cho dù không có Lạc Tiểu Phàm thì cũng không có kết cục tốt đẹp gì đâu. Sau này em từng gây phiền phức cho cô ấy nữa, có việc gì thì cứ đối phó với anh.

- Anh Vũ... – Triệu Tiểu Mạn đang định nói gì đó thì đầu bên kia, Lâm Nam Vũ đã cúp điện thoại.

Lạc Tiểu Phàm vẫn ở nhà đi qua đi lại, đầu óc rối bời, sợ Lâm Nam Vũ xảy ra việc gì thế. Vừa thấy anh trở về, cô đã vội vàng chạy ra đón, Lâm Nam Vũ không nói gì cả, chỉ cười, nói:

- Muộn rồi, chúng ta đi ngủ đi!

Hôm sau, Lạc Tiểu Phàm đang ngồi trong phòng làm việc giải quyết mấy việc còn tồn đọng thì nghe thấy có tiếng gõ cửa, Lạc Tiểu Phàm quay đầu lại nhìn, sững sốt khi thấy Triệu Tiểu Mạn. Thực ra trong thâm tâm Lạc Tiểu Phàm, cô luôn cảm thấy mình có lỗi với Triệu Tiểu Mạn, dù sao Triệu Tiểu Mạn mới là bạn gái chính thức của Lâm Nam Vũ, thấy Triệu Tiểu Mạn, ít nhiều gì Lạc Tiểu Phàm cũng thấy ngượng ngùng.

Triệu Tiểu Mạn nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm, chỉ hận là mình không thể cho cô vài cái tát, cố kìm nén tâm trạng của mình, cô mỉm cười nhạt nhẽo, nói:

- Tôi biết tôi tới tìm chị thế này hơi đường đột, nhưng... – Nước mắt cô rơi ra. – Tôi chẳng còn cách nào khác, chỉ đành tới đây cầu xin chị. – Cô lấy ra một tấm ảnh trong túi xách, đưa cho Lạc Tiểu Phàm, đó là một bức ảnh rất kỳ lạ, trên đó chỉ có một hình ảnh rất khó hiểu.

Triệu Tiểu Mạn đột nhiên quỳ thụp xuống dưới chân Lạc Tiểu Phàm:

- Tôi mang thai rồi.

Lạc Tiểu Phàm sững sờ:

- Cô có thai, vậy...

Triệu Tiểu Mạn gật đầu:

- Là của anh Vũ, chị còn nhớ bức ảnh bị đăng lên tạp chí chứ?

- Là cô sao?

- Vâng. – Triệu Tiểu Mạn gật đầu. – Anh Vũ nói anh ấy thích tôi, muốn ở cùng với tôi.

Lạc Tiểu Phàm vội vàng hỏi:

- Anh ấy biết chuyện cô mang thai chưa?

- Biết, chẳng nhẽ anh ấy chưa nói cho chị nghe sao? – Triệu Tiểu Mạn ngược khuôn mặt vô tội lên.

Lạc Tiểu Phàm ngồi trên ghế, sắc mặt hoảng hốt, những giọt nước mắt đau đớn lăn ra:

- Anh ấy biết...

Triệu Tiểu Mạn ôm chặt lấy chân Lạc Tiểu Phàm, ngẩng đầu lên, lắc lắc người cô:

- Tôi biết chị cũng từng bị người ta phản bội, chắc là chị biết nó có mùi vị như thế nào, huống hồ tôi còn mang thai đứa con của anh ấy, chị bảo tôi phải làm thế nào? Tôi cầu xin chị, hãy buông tha anh ấy! Hãy trả anh ấy lại cho tôi, con tôi không thể không có cha. – Cô đau đớn khóc.

Trái tim Lạc Tiểu Phàm như vỡ vụn, tại sao anh lại như thế, tại sao? Chẳng nhẽ đàn ông đều không có tinh thần trách nhiệm sao? Cô mặc kệ sự níu kéo của Triệu Tiểu Mạn, cô muốn tìm Lâm Nam Vũ để hỏi cho rõ, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.

Triệu Tiểu Mạn đứng lên, chặn cửa, khuôn mặt hoảng hốt:

- Chị không được nói với anh Vũ là tôi tới tìm chị, nếu không anh ấy sẽ không để ý tới tôi nữa.

Lạc Tiểu Phàm gật đầu:

- Tôi sẽ không nói đâu, không nói đâu.

Nhìn khuôn mặt thất thần của Lạc Tiểu Phàm, Triệu Tiểu Mạn nở một nụ cười độc ác.

Lâm Nam Vũ đang ở nhà chuẩn bị bữa tối, đầu tiên thì anh làm khô cơ, thức ăn thì hoặc quên cho muối, hoặc cho quá nhiều khiến mặt mũi anh nhem nhuốc cả. Ngày trước nhìn thím Lâm làm rất đơn giản, sao tới lúc tự làm lại khó như vậy? Ngắc đầu lên, thấy Lạc Tiểu Phàm đã quay về, đang thay giày ở cửa, sắc mặt nhợt nhạt. Lâm Nam Vũ vội vàng tháo tạp dề ra, đi ra cửa, quan tâm hỏi:

- Sao em về sớm thế, có phải vì nhớ anh không?

Lạc Tiểu Phàm gương gao cười, nhìn Lâm Nam Vũ một cái, bây giờ khuôn mặt đẹp trai của Lâm Nam Vũ trong mắt cô trở nên thật ngứa mắt. Cô nói:

- Em hơi mệt nên về nhà sớm. – Lạc Tiểu Phàm ngồi lên ghế salon, nhắm mắt lại, không biết làm thế nào để mở miệng hỏi anh.

Lâm Nam Vũ đặt một cốc nước lên bàn, đưa tay lên sờ thử trán Lạc Tiểu Phàm, không nóng, nhưng sắc mặt của Lạc Tiểu Phàm quả thật là rất khó coi, anh ôm cô vào lòng, dịu dàng hỏi:

- Sao thế? Nói cho anh biết chỗ nào không khỏe?

- Em... – Lạc Tiểu Phàm mở mắt, nhưng đừng phải ánh mắt quan tâm của Lâm Nam Vũ, cô lập tức trốn tránh. Lâm Nam Vũ thấy Lạc Tiểu Phàm ấp úng thì hơi ngạc nhiên:

- Em làm sao thế? Có chuyện gì hả? Có phải là lão béo đuổi việc em không? – Nói xong, Lâm Nam Vũ lại cười.

Lạc Tiểu Phàm khẽ cắn môi:

- Em muốn hỏi anh, người đàn bà trên báo là ai? – Đồng thời, hai mắt cô nhìn Lâm Nam Vũ chăm chú. Lâm Nam Vũ không ngờ Lạc Tiểu Phàm lại hỏi tới chuyện này, sắc mặt lập tức thay đổi, đứng lên, không dám nhìn thẳng Lạc Tiểu Phàm.

- Sao đột nhiên em lại hỏi vấn đề này? Chỉ là một người đàn bà mà anh mới quen thôi mà.

- Vậy sao? – Giọng nói của Lạc Tiểu Phàm thật là lạnh lẽo. – Em còn tưởng là Triệu Tiểu Mạn cơ!

Lâm Nam Vũ không rét mà run:

- Sao em lại nghĩ tới cô ấy?

Lạc Tiểu Phàm không nhịn được nữa, nói lớn:

- Em hỏi anh, có phải là cô ta không?

Lâm Nam Vũ quay đầu lại, thấy ánh mắt hung dữ của Lạc Tiểu Phàm, chỉ đành gật đầu. Lạc Tiểu Phàm lập tức cảm thấy hoa mày chóng mặt, ngã ngồi ra ghế. Lâm Nam Vũ vội vàng chạy lại, ôm chặt lấy cô:

- Tiểu Phàm, em làm sao thế? Không phải anh không định nói với em, nhưng anh sợ em không tha thứ cho anh. Anh sẽ xử lý việc này. Anh không yêu cô ấy, đó là một sai lầm, hôm đó anh tưởng cô ấy là em, anh thực sự không cố ý mà.

Lạc Tiểu Phàm không nói lời nào, chỉ im lặng rơi nước mắt. Lâm Nam Vũ cũng chẳng biết phải làm gì, nước mắt rơi ra, khẩn cầu:

- Tiểu Phàm, em phải tin anh, anh thực sự không cố ý, em tha thứ cho anh được không? – Lạc Tiểu Phàm quay người đi, không muốn nhìn anh, Lâm Nam Vũ bế cô lên giường, giúp cô đắp chăn rồi không dám làm phiền cô nữa, chỉ biết im lặng ngồi bên nhìn cô.

Không biết bao lâu đã trôi qua, Lạc Tiểu Phàm quay người lại, ôm chặt eo Lâm Nam Vũ, vùi mặt vào lồng ngực anh, nói nhỏ:

- Em nhớ anh. – Có nhiều lúc đây chỉ là một câu ám ngữ giữa hai vợ chồng, Lâm Nam Vũ đã ở bên cạnh cô, Lạc Tiểu Phàm không thể nói là nhớ cô, đó chỉ là ám ngữ của tình yêu. Khi hai vợ chồng cãi nhau, không thể hòa giải, vài phút giây ân ái có thể giải quyết mọi khúc mắc.

Lâm Nam Vũ vội vàng ôm chặt lấy Lạc Tiểu Phàm, anh còn khát khao được người yêu tha thứ hơn cả cô, thấy Lạc Tiểu Phàm nói muốn có anh, Lâm Nam Vũ cảm thấy có thể là vì cô đã tha thứ cho anh rồi. Anh nhẹ nhàng cởi quần áo của Lạc Tiểu Phàm, hôn lên khắp người cô, hai người càng hiểu nhau thì càng hòa hợp, cảm giác này khiến anh say mê, bởi vì đó là cảm giác mà anh chưa từng có với người đàn bà khác.

Lạc Tiểu Phàm tham lam quần lấy người Lâm Nam Vũ, nhưng dường như vậy vẫn còn chưa đủ. Lâm Nam Vũ có phần không đối phó nổi, thở dài:

- Xong rồi! Anh thấy anh già rồi.

- Tại sao? – Lạc Tiểu Phàm buồn rầu hỏi.

Lâm Nam Vũ véo mũi cô:

- Bây giờ anh không đáp ứng nổi Tiểu Phàm của anh rồi, có phải vì anh già rồi không?

Lạc Tiểu Phàm bật cười, nũng nịu:

- Anh thật là đáng ghét. – Lâm Nam Vũ cười lớn, ôm chặt cô vào lòng, âm thầm quan sát sắc mặt của Lạc Tiểu Phàm, thấy có vẻ đã khá hơn nhiều mới yên tâm hơn:

- Tiểu Phàm, em nói xem, chúng ta có con được không?

- Con? – Sắc mặt Tiểu Phàm lập tức thay đổi. Lâm Nam Vũ thấy Tiểu Phàm có vẻ không vui, tưởng là cô cũng giống những người phụ nữ khác, sợ sinh con sẽ hỏng ngoại hình, vội cười nói:

- Nếu giờ em chưa thích có thì sau này cũng được. Vả lại bây giờ anh cũng không muốn vợ anh đi hầu hạ người đàn ông khác, cho dù là con trai anh thì anh cũng sẽ ghen đấy.

- Chẳng ra sao cả. – Lạc Tiểu Phàm nói xong không nói gì nữa, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Sáng sớm, khi Lâm Nam Vũ tỉnh lại, sờ sang bên cạnh không thấy ai. Anh lập tức mở mắt ra rồi đi tìm kiếm khắp nơi, phòng tắm, ban công, nhà bếp, hình như lại quay lại với lần đầu tiên, trong lòng Lâm Nam Vũ có một dự cảm không lành, ánh mắt anh dừng lại nơi bàn ăn, trên đó có một tờ giấy. Lâm Nam Vũ không dám cầm lên xem, tay anh khẽ run rẩy, khó khăn lắm mới ổn định được tâm trạng của mình, cầm tờ giấy lên, trên đó chỉ có mấy chữ:

Em là một người đàn bà yêu tiền, bây giờ anh không còn tiền nữa, bởi vậy em không thể ở cùng với anh.

Lâm Nam Vũ há hốc miệng, anh không dám tin đây là những lời mà Lạc Tiểu Phàm nói, cô chưa bao giờ là người ham tiền cả. Anh điên cuồng lao vào trong phòng, mở tủ quần áo, đa số mọi thứ trong đó đều vẫn còn, chỉ thiếu mỗi bộ quần áo mà anh mua cho cô, và cả bức ảnh của anh nữa. Lâm Nam Vũ vội vàng mặc quần áo vào, xuống lầu đi khắp nơi tìm Lạc Tiểu Phàm, xe của cô cũng không thấy đâu nữa. Lâm Nam Vũ vội vàng gọi điện thoại tới công ty cô, người ở đó nói cô đã từ chức rồi, còn đi đâu thì họ cũng không biết.

Lâm Nam Vũ như phát điên, ngồi trong nhà Lạc Tiểu Phàm, cứ đờ như một khúc gỗ, không biết mình làm sai việc gì mà Lạc Tiểu Phàm lại như vậy. Lẽ nào... vì anh tưởng rằng mình quá thông minh, tưởng rằng Lạc Tiểu Phàm sẽ tha thứ cho anh, thì ra tối qua cô đã suy nghĩ kỹ, đã quyết định rời xa anh nên mới như vậy? Lẽ ra mình phải phát hiện ra mới phải. Lâm Nam Vũ, mày là một thằng ngốc sao? Sao mày có thể để mất Lạc Tiểu Phàm! Tiểu Phàm, em quay về đi! Anh biết anh sai rồi, sau này anh sẽ không như vậy nữa.

Ba ngày sau, Lâm Nam Vũ vẫn ngồi trên ghế salon, không ăn không uống, điện thoại người ta gọi tới anh cũng không nghe, cứ ngồi đó như người mất hồn, chờ đợi Lạc Tiểu Phàm xuất hiện trước mặt anh. Bỗng dưng anh nghe thấy tiếng mở cửa, ánh mắt thần thờ lập tức sáng lên, Lâm Nam Vũ đứng bật dậy, nhào ra cửa. Nhưng anh lập tức thấy thất vọng, đó là một người phụ nữ trung niên, bà nhìn thấy Lâm Nam Vũ cũng kinh ngạc:

- Cậu là ai?

Lâm Nam Vũ nắm chặt tay bà:

- Bác có gặp Lạc Tiểu Phàm không? Cô ấy ở đâu? Cô ấy ở đâu?
- Lạc Tiểu Phàm, cô ấy đi rồi, nói là tới thành phố khác.
- Đi rồi, cô ấy đi rồi? – Lâm Nam Vũ không chịu đựng nổi nữa, ngắt đi.

29. Chương End

Triệu Tiểu Mạn tưởng rằng ép Lạc Tiểu Phàm bỏ đi thì Lâm Nam Vũ sẽ là của cô, nhưng không ngờ Lâm Nam Vũ hoàn toàn biến thành một con người khác, nếu không sai người đi khắp nơi tìm Lạc Tiểu Phàm thì anh cũng ra sức làm thêm ở công ty, không thêm đoái hoài gì tới những người phụ nữ khác, với cô lại càng lạnh nhạt hơn.

Cuối cùng Triệu Tiểu Mạn cũng biết, cho dù có Lạc Tiểu Phàm hay không thì cô cũng đã vĩnh viễn mất đi Lâm Nam Vũ. Cô tuyệt vọng quyết định rời khỏi nơi này, ra nước ngoài định cư. Trước khi đi, cô tới gặp Lâm Nam Vũ.

Lâm Nam Vũ hình như đã già đi rất nhiều, không còn nụ cười vui vẻ yêu đời như trước kia nữa, có lúc mặt anh trông thật đau khổ, khiến người khác nhìn thấy không kiềm được nước mắt. Anh nhìn thấy Triệu Tiểu Mạn thì chỉ lạnh nhạt gật đầu:

- Em tìm anh có việc gì hả?

Triệu Tiểu Mạn cúi đầu:

- Anh Vũ, em sắp ra nước ngoài rồi, trước khi đi muốn tới thăm anh.

Lâm Nam Vũ gật đầu, lãnh đạm nói:

- Cũng tốt. – Rồi không nói gì nữa.
- Anh Vũ, có phải anh hận em lắm không, nếu không có em thì anh với Lạc Tiểu Phàm đã không chia tay nhau.

Khóe môi Lâm Nam Vũ thoáng run rẩy:

- Không có chuyện đó đâu, em đừng nghĩ nhiều.
- Không, đều tại em, tại em nói với chị ấy là em đã mang thai con của anh, nên chị ấy mới đi. Nếu em biết có kết cục ngày hôm nay thì em sẽ không ép chị ấy phải đi đâu.
- Cái gì? Em nói cái gì? – Lâm Nam Vũ kích động nắm chặt tay Triệu Tiểu Mạn. – Em nói là em có con với anh, sao em có thể nói như vậy? Làm sao có thể?
- Đều tại em, anh Vũ, anh mau đi tìm chị Tiểu Phàm về đi! Em biết là chị ấy yêu anh.

Lâm Nam Vũ hất mạnh cánh tay Triệu Tiểu Mạn ra, xua tay:

- Em đi đi! Anh không bao giờ muốn gặp lại em nữa.

Triệu Tiểu Mạn lùi dần về sau rồi lao như bay ra khỏi căn phòng.

Giang Lỗi Hằng và Bạch Hạo Uy đều đã kết hôn, thành phố này thiếu đi ba anh chàng đẹp trai đa tình, dường như cũng yên tĩnh hơn nhiều. Lâm Nam Vũ vẫn là hoàng tử bạch mã trong mơ của biết bao cô gái, chỉ tiếc rằng anh như đóa hoa trong gương, ánh trăng trong đáy nước, chỉ có thể ngắm, không chạm tới được.

Kiều Ngọc Phượng cũng hối hận, nhìn con trai ngày nào cũng sống như một cái xác không hồn, trên mặt không nở một nụ cười, cũng không vui vẻ với mình như trước, sớm biết như vậy, bà đã đồng ý cho con trai

với Lạc Tiểu Phàm, dù sao như vậy cũng còn tốt hơn hiện tại. Bà giới thiệu cho Lâm Nam Vũ mấy cô gái, nhưng ai ngờ Lâm Nam Vũ chẳng thèm đi, nói rằng cả đời này anh chỉ cưới một mình Lạc Tiểu Phàm.

Kiều Ngọc Phượng giận dữ nói:

- Vậy nếu cả đời này Lạc Tiểu Phàm không quay lại thì con cũng không lấy vợ sao?

Lâm Nam Vũ cười lạnh lùng:

- Đúng, không có Lạc Tiểu Phàm, cả đời này con không lấy vợ. Mẹ đừng có nhọc lòng nữa, sẽ nhanh già đấy. – Khiến bà Kiều Ngọc Phượng cũng chẳng còn biết nói gì hơn.

Lâm Nam Vũ mua lại căn nhà mà trước đây Lạc Tiểu Phàm đã thuê, đồ đạc bên trong không có gì thay đổi, một mình anh ở lại đó. Nơi đó có hơi thở của Lạc Tiểu Phàm, anh tin rằng có một ngày, chắc chắn cô sẽ quay lại, bây giờ anh đã học làm các món ăn mà Tiểu Phàm thích ăn, thường xuyên ngồi trên chiếc ghế mà Tiểu Phàm thường ngồi thẩn thờ, nhớ lại từng chi tiết khi anh quen Lạc Tiểu Phàm, những lúc đó, anh đều nở một nụ cười hiếm hoi. Anh đã thay đổi rồi, thay đổi tới mức người xung quanh anh đều không thể nhận ra được, đã trở thành một người đàn ông tốt thực sự, trưởng thành, trầm ổn, không quan tâm tới phụ nữ, hoàn toàn khác với một người đàn ông chỉ biết chạy theo đàn bà đẹp trước kia.

Lạc Tiểu Phàm không có chút tin tức gì, Lâm Nam Vũ vẫn chờ đợi như vậy, sự si tình của anh khiến bạc bẽ cũng phải lắc đầu, khiến Bạch Hạo Uy và Giang Lỗi Hằng cười nhạo mãi không thôi.

Đông qua xuân tới, lại một năm đã trôi qua, Lâm Nam Vũ đã 30 tuổi, trên mặt anh đã bắt đầu có dấu hiệu của năm tháng để lại. Một hôm, anh phát hiện ra trên đầu mình có mấy sợi tóc bạc. Kiều Ngọc Phượng đã hoàn toàn tuyệt vọng với ước mơ được bế cháu nội, những bà hàng xóm xung quanh đưa cháu đi chơi, bà chỉ biết nhìn theo thèm thưỡng.

Tại một thành phố cách thành phố này không xa, một cậu bé xinh xắn kéo tay một bà mẹ trẻ, lắc lư:

- Mẹ, sao những bạn khác đều có ba mà con lại không có?

Người mẹ trẻ đó chính là Lạc Tiểu Phàm, hình như cô không thay đổi nhiều lắm, chỉ có điều trông trưởng thành và chín chắn hơn trước nhiều. Cô ôm cậu bé, nựng nịu:

- Niệm Vũ, đương nhiên là có rồi, bức ảnh trên cổ con chính là ba mà! Chẳng phải con còn nói là ba rất đẹp trai sao?

- Con mặc kệ, con muốn có ba, con muốn ba chơi với con, con không muốn đeo ba trên cổ! – Niệm Vũ chu miệng khóc.

Trương Hân đứng gần đó lườm Lạc Tiểu Phàm:

- Cậu thật là! Ngày nào cũng chỉ biết nịnh con, ngày nào cũng mang bức ảnh ra làm lá chắn, cậu phải cho Niệm Vũ một người cha chứ.

Lạc Tiểu Phàm cười khổ:

- Tổ biết đi đâu để tìm cho nó một người cha chứ! Tổ đâu có phép thuật.

Trương Hân nổi giận nói:

- Sao lại không có ba? Tổ giới thiệu cho cậu bao nhiêu người, cậu chẳng thèm quan tâm tới ai, có nhiều người điều kiện cũng không tệ mà cậu vẫn không hài lòng sao?

- Tổ không muốn Niệm Vũ gọi người khác là ba, nó chỉ có một người ba, đó là Lâm Nam Vũ. – Mặc dù 3 năm đã trôi qua nhưng trong lòng Lạc Tiểu Phàm vẫn không thể quên được Lâm Nam Vũ.

Trương Hân thở dài:

- Vậy thì cậu hãy giành Lâm Nam Vũ lại.

Lạc Tiểu Phàm im lặng không lên tiếng, mặc dù cô ở cách Hương Xá không xa, nhưng Lạc Tiểu Phàm cố ý không tìm hiểu mọi tin tức liên quan tới Lâm Nam Vũ, bởi vậy cô không biết là anh vẫn chưa kết hôn.

Ba năm nay, Lâm Nam Vũ dường như cũng biến mất khỏi các tờ báo, không hề có chút tin tức gì của anh. Niệm Vũ vẫn khóc lớn:

- Con muốn có ba, con muốn con ba, các bạn khác đều có, sao con lại không?

Lạc Tiểu Phàm nổi giận dí trán Niệm Vũ:

- Con giống y như ba con vậy, đều đáng ghét. Được rồi, con muốn có ba thì mẹ sẽ tặng ba cho con, tới lúc đó đừng có nhớ mẹ nữa nhé.

Niệm Vũ vui vẻ bá cổ Lạc Tiểu Phàm:

- Mẹ sẽ đưa con đi gặp ba thật hử, thích qua, con cũng có ba rồi, con cũng có ba rồi.

Lạc Tiểu Phàm cũng cảm thấy không thể để Niệm Vũ không có ba mãi được, mặc dù cô và Lâm Nam Vũ không thể ở bên nhau, nhưng dù sao đứa con này cũng là của anh, phải để cho anh biết tới sự tồn tại của nó.

Mấy tháng sau.

Gió biển thổi nhẹ nhẹ, sóng biển rì rào, những cánh buồm nhấp nhô trên mặt biển, tiếng chim hải âu vút cao trên bầu trời trong xanh, tiếng cười vui vẻ của mọi người đang đùa nghịch trên bãi biển, mấy cậu bé đứng trên ván lướt, thi thoảng lại bị những cơn sóng biển nuốt chửng, làm rộ lên hàng loạt tiếng kêu lo lắng.

Lâm Nam Vũ ngồi trên bãi cát, im lặng, thi thoảng trong đáy mắt của anh, người ta lại nhìn thấy sự u buồn. Dường như từ sau khi Lạc Tiểu Phàm bỏ đi, thành phố này trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều. Ông Triệu Cương qua đời, Triệu Tiểu Mạn ra nước ngoài khiến mối quan hệ giữa anh và Triệu Nhan Lỗi bỗng dưng thay đổi hoàn toàn. Ngày trước hai người cứ gặp mặt là cãi nhau, bây giờ họ đã trở thành hai người bạn thân thiết của nhau. Hai người họ đều biết đối phương vẫn chưa quên được Lạc Tiểu Phàm, chỉ có điều từ sau khi cô biến mất, không để lại tin tức gì, Lâm Nam Vũ từng phái người đi khắp nơi tìm kiếm, nhưng biển người mênh mông, anh vẫn không biết cô đang ở đâu. Triệu Nhan Lỗi đã kết hôn vào tháng trước, một cô gái mà anh quen trong quán bar, cô gái đó có nhiều điểm rất giống Lạc Tiểu Phàm, mọi người đều biết, nhưng không ai nói ra.

Lâm Nam Vũ lại càng thêm cô đơn, thường nhớ lại những ngày tháng và tranh cãi của mình với Lạc Tiểu Phàm, rồi cả lần Lạc Tiểu Phàm đánh cho anh thâm tím mặt mày nữa. Lâm Nam Vũ đứng lên, anh cảm thấy hình như mình đã già đi rất nhiều, không còn hứng thú với điều gì nữa, ngay cả những người phụ nữ bình thường rất thích bám theo anh, giờ cũng đã biến mất. Anh đã thực sự trở thành người đàn ông mẫu mực nhất trong thành phố này, mặc kệ bạn bè giới thiệu cho anh bao nhiêu người đẹp, anh cũng không hề rung động, khiến bạn bè cười anh, nói anh đã sắp thành hòa thượng.

Lâm Nam Vũ đang định trèo lên bậc cấp thì một quả bóng da xinh xắn lăn tới chân anh, ngay sau đó anh nhìn thấy một cậu bé xinh xắn, mập mạp với đôi mắt to tròn đang lật đật chạy tới. Lâm Nam Vũ ngay lập tức bị cậu bé đáng yêu đó thu hút, cậu bé nhoẻn miệng cười:

- Con chào chú.

Lâm Nam Vũ nhìn đứa bé, có một cảm giác thân thiết khó nói thành lời, bèn ôm nó vào lòng, một mùi thơm của sữa thoang thoang bên mũi anh, anh véo má nó, hỏi:

- Nói cho chú biết con tên là gì.

Cậu bé tự hào đáp:

- Con là Lâm Niệm Vũ.

Lâm Nam Vũ sửng sốt, trong lòng có một cảm giác khó hiểu, lập tức hỏi:

- Mẹ con tên là gì?

- Chú, sao con phải nói cho chú biết mẹ con tên là gì? Trừ phi chú nói cho con biết chú tên là gì, con mới nói cho chú biết mẹ con tên là gì?

Lâm Nam Vũ cười:

- Nhóc con lém lỉnh, còn biết mặc cả nữa hả. Được thôi, chú tên là Lâm Nam Vũ!

Niệm Vũ đang định nói gì đó thì bỗng dưng thấy mẹ lại gần, vội vàng tụt xuống khỏi lòng Lâm Nam Vũ:

- Mẹ, con ở đây.

- Niệm Vũ, mau xuống đây, đừng có chạy lung tung! Nói với con bao nhiêu lần rồi, không được đi lung tung cơ mà, cẩn thận bị người xấu bắt cóc đấy, chẳng chịu nghe lời mẹ gì cả. – Lâm Nam Vũ nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc, lập tức quay đầu lại, anh nhìn thấy Lạc Tiểu Phàm đang đi về phía mình, bộ váy liền màu trắng, mái tóc buông xòa, khuôn mặt tươi tắn như một đóa hoa, cô vẫn như thế, vẫn không thay đổi nhiều so với ba năm trước.

Lạc Tiểu Phàm nhìn thấy Lâm Nam Vũ cũng bàng hoàng, sửng sốt, đứng nguyên bất động. Lâm Nam Vũ nhìn Lạc Tiểu Phàm rồi nhìn đứa bé trong tay mình, trong lòng thấy chua xót lạ thường, không ngờ Lạc Tiểu Phàm đã kết hôn, đã có cả con trai nữa.

- Em kết hôn rồi hả?

Lạc Tiểu Phàm lườm anh, bực bội bế con rồi nhìn về phía sau Lâm Nam Vũ:

- Bà Lâm sao không đi cùng với anh?

Lâm Nam Vũ mặc kệ sự châm chọc của Lạc Tiểu Phàm, nắm chặt tay cô, giọng nói run rẩy:

- Em thực sự kết hôn rồi sao?

Lạc Tiểu Phàm lạnh lùng hừ một tiếng:

- Tôi kết hôn hay chưa chẳng liên quan gì tới anh cả. – Nói xong, cô quay người định bỏ đi. Lâm Nam Vũ nghe lòng mình lạnh ngắt, thần thờ đứng ở chỗ cũ, sự chờ đợi bao nhiêu năm giờ đã hóa thành bong bóng, cảm thấy sống không bằng chết.

Nhưng đứa trẻ trong tay Lạc Tiểu Phàm thì không chịu ngoan ngoãn, nó khóc lớn, nhào về phía Lâm Nam Vũ:

- Con muốn chú bế con, không cần mẹ đâu, con muốn chú bế con.

Lạc Tiểu Phàm không giữ được con, vừa lỏng tay ra, cậu bé đã lập tức chạy về phía Lâm Nam Vũ, đưa đôi tay nhỏ ra:

- Chú bế con, chú bế con.

Lâm Nam Vũ đang lúc buồn rầu thì nhìn thấy Niệm Vũ nhìn mình cười. Niệm Vũ vốn rất xinh xắn, vừa nhoẻn cười đã khiến người ta phải yêu thích, Lâm Nam Vũ bèn bế cậu bé vào lòng. Niệm Vũ hôn lên má Lâm Nam Vũ. Nghiêng cái đầu nhỏ, nói vào tai Lâm Nam Vũ:

- Chú có phải là ba con không?

Lâm Nam Vũ giật mình. Niệm Vũ mở cái hộp nhỏ hình vuông đeo trên ngực mình ra, trong đó có một bức ảnh. Niệm Vũ nói:

- Mẹ bảo người này là ba con. Chú giống y người trong ảnh.

Lâm Nam Vũ vội vàng cầm bức ảnh lên nhìn kỹ, đó là bức ảnh của anh trong một bộple màu trắng, rồi anh nhìn Niệm Vũ, đôi mắt của nó rất giống mắt mẹ anh, khuôn mặt thì giống anh như đúc. Một niềm vui dâng lên từ đáy lòng.

Lạc Tiểu Phàm đứng cạnh vô cùng giận dữ, Niệm Vũ thấy mẹ nổi giận thì trốn vào lòng Lâm Nam Vũ, nói:

- Mẹ xấu, không chơi với mẹ nữa, con chơi với ba. – Lạc Tiểu Phàm không ngờ mình nuôi con suốt 3 năm ròng mà không bằng một người cha vừa mới gặp mặt, giận dữ nói:

- Vậy thì con cứ chơi với ba con đi, mẹ không cần con nữa. – Rồi cô quay người bỏ đi, nhưng bị Lâm Nam Vũ giữ lại.

Hai mắt anh vẫn đỏ:

- Sao em không nói với anh là em đã có con của chúng ta.
- Sao tôi lại phải nói, nói rồi thì anh sẽ không kết hôn với Triệu Tiểu Mạn nữa sao?

Lâm Nam Vũ ôm Lạc Tiểu Phàm:

- Ai bảo là anh kết hôn, chỉ có em nhẫn tâm vứt anh ở lại, người vô lương tâm nhất trên đời này chính là em.
- Anh không kết hôn? – Lạc Tiểu Phàm sững sờ, cô luôn tưởng rằng Lâm Nam Vũ đã kết hôn với Triệu Tiểu Mạn, nói không chừng còn có cả con với nhau nữa.
- Ai bảo là anh kết hôn rồi, anh vẫn chờ cô gái xấu xa tên là Lạc Tiểu Phàm, bỏ anh một mình rồi đi mất, số anh thật là khổ. – Nói mãi, nói mãi, nước mắt bắt đầu dâng lên trong mắt Lâm Nam Vũ. Lạc Tiểu Phàm ôm chặt lấy anh, ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập niềm vui:
- Thật sao? Anh thực sự chưa kết hôn?

Lâm Nam Vũ gật mạnh, ôm cô, nhìn cậu bé Niệm Vũ trong tay, mỉm cười:

- Ai bảo anh chưa kết hôn, giờ anh có vợ rồi, còn có cả con trai nữa.

Lạc Tiểu Phàm nũng nịu:

- Đáng ghét, anh thật là đáng ghét.

Người vui nhất vẫn là Niệm Vũ. Nó ôm cổ ba, rồi ôm cả mẹ, từ nhỏ tới lớn, những người bạn của nó đều có ba, chỉ nó là không, sau này nó cũng có ba rồi, ba nó lại còn rất đẹp trai.

Lạc Tiểu Phàm dựa vào lòng Lâm Nam Vũ, cảm thấy thật hạnh phúc, khoe mắt dịu dàng nhìn anh, bỗng dừng nghĩ ra cái gì đó, hỏi:

- Sao anh không kết hôn với Triệu Tiểu Mạn? Chẳng phải cô ấy có con với anh rồi sao? Anh không phải là người không biết chịu trách nhiệm đấy chứ?

Lâm Nam Vũ véo nhẹ mũi của Lạc Tiểu Phàm, hóm hỉnh nói:

- Chẳng phải em cũng có con với anh rồi sao? Lẽ nào ai có con với anh anh đều phải cưới người đó, thế thì anh sẽ thành Hoàng đế mất. – Thấy sắc mặt của Lạc Tiểu Phàm thay đổi, anh vội chuyển chủ đề – Chuyện đó đều tại anh không tốt, em đừng giận nữa, Tiểu Mạn không có con với anh, cô ấy lừa em thôi, đó là vì cô ấy muốn em rời xa anh nên mới nói dối. Chỉ có em là tin cô ấy, bỏ lại anh mấy năm trời, anh đi khắp nơi tìm em. Ai mà ngờ em vừa mới đi đã như mất tích, khiến anh bây giờ vẫn chưa có vợ, em nói xem phải làm thế nào? Em phải đền cho anh một người vợ thật xinh đẹp mới được.

Lạc Tiểu Phàm bật cười, nũng nịu ôm vai Lâm Nam Vũ:

- Anh xấu chết đi được, làm gì có ai cần anh.
- Haiz! Thế thì thôi, anh tìm bữa một người vậy!
- Anh dám! – Lạc Tiểu Phàm hung dữ nhìn anh. – Từ sau không được nhìn người đàn bà khác, biết chưa?
- Tuân mệnh, thưa vợ.

Hai người vui vẻ, ôm chặt lấy nhau. Ngay cả những người đi đường nhìn thấy cũng phải xúc động. Người vui nhất là Niệm Vũ, nó cứ ôm chặt lấy cổ Lâm Nam Vũ không buông. Lâm Nam Vũ càng nhìn càng thấy Niệm Vũ giống mình, trong phút chốc, không những tìm được người phụ nữ mà mình yêu thương nhất, lại còn có thêm một cậu con trai xinh xắn đáng yêu, vui mừng tới mức không thể nào bình tĩnh được.

Nhưng Lạc Tiểu Phàm lại không có được thái độ lạc quan như Lâm Nam Vũ, cô hơi lo lắng, kéo tay Lâm Nam Vũ, khuôn mặt nhỏ thoáng nhăn lại:

- Chúng ta thực sự phải tới nhà anh sao? Ngộ nhỡ mẹ anh không thích em thì làm thế nào?
- Không thích em thì em dẫn con trai của bà đi, xem bà còn dám không thích em nữa không – Đây không phải là vấn đề mà Lâm Nam Vũ thấy lo lắng.

Lạc Tiểu Phàm véo anh một cái thật mạnh:

- Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, lần trước em còn vô lễ với mẹ anh, chắc chắn là bà vẫn nhớ. Ngộ nhờ bà không cho em vào nhà thì sao? Em không đi đâu!

Lâm Nam Vũ kéo tay Lạc Tiểu Phàm:

- Yên tâm đi! Cho dù không thích em thì cũng phải thích cháu trai của bà chứ! Chỉ sợ em bé Niệm Vũ tới trước mặt mẹ, em đòi gì bà cũng đồng ý với em, kể cả bảo mang con trai của bà tặng cho em, chắc là bà cũng sẽ đồng ý không do dự! – Lạc Tiểu Phàm bật cười.

Kiều Ngọc Phượng đang ngồi trên ghế salon uống trà, lại nhớ tới hôm qua nhìn thấy bà Vương bế cháu đi chơi, rồi nghĩ tới mình, chán nản, nhìn chồng đang ngồi đọc báo như không có chuyện gì xảy ra, giận dữ đặt tách trà xuống bàn, nói:

- Anh nói xem làm thế nào? Anh không lo sao?

Ông Lâm Hàn ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn vợ, bực bội hỏi:

- Lại làm sao, anh đang đọc báo yên lành.

Kiều Ngọc Phượng đứng lên, giật tờ báo trong tay chồng, bắt đầu trách móc:

- Cả ngày từ sáng tới tối chỉ biết đọc báo, đọc báo có đọc ra được cháu nội cho tôi không. Ông nhìn xem bà Vương đã có hai đứa cháu rồi, vậy mà giờ tôi chẳng có lấy một đứa, ông bảo phải làm thế nào?

Ông Lâm Hàn không những không giận mà còn cười:

- Em đúng là vô lý, làm sao anh kiếm cháu nội cho em được, sao em không nói với con trai ý, nói với anh thì có tác dụng gì. Bây giờ thích có cháu nội rồi sao? Lúc đầu không phải là em thì bây giờ đừng nói cháu trai, có khi còn có cả cháu gái rồi.

Kiều Ngọc Phượng thấy ông Lâm Hàn quay sang trách mình thì thở dài:

- Nếu em biết sớm có ngày hôm nay thì khi đó đã không ngăn cản chúng nó ở bên nhau, nhưng hối hận thì có tác dụng gì, con bé Lạc Tiểu Phàm chẳng biết đi đâu rồi, để Nam Vũ nhà mình cô đơn một mình, thật đáng thương. Em giới thiệu cho nó bao nhiêu người mà nó chẳng liếc mắt lấy một cái. Lạc Tiểu Phàm thì có gì tốt mà khiến nó thần hồn điên đảo, ngay cả em là mẹ mà nó cũng chẳng cần. – Còn đang cần nhằn thì thấy có một cậu bé mũm mĩm đáng yêu chạy từ ngoài cổng vào.

- Trẻ con nhà ai thế nhỉ? - bà Kiều Ngọc Phượng và ông Lâm Hàn nhìn nhau. Cậu bé đó nhào ngay vào lòng bà Kiều Ngọc Phượng, ôm cổ bà gọi :

- Bà nội!

Kiều Ngọc Phượng nhìn cậu bé trong lòng, sao lại quen mắt đến thế, bèn gọi chồng:

- Anh nhìn nó giống ai?

Ông Lâm Hàn nhìn Niệm Vũ thật kỹ nói:

- Giống Nam Vũ nhà mình, em xem, khuôn mặt giống chưa?

Bà Kiều Ngọc Phượng cũng gật đầu:

- Giống, giống quá.

Đúng lúc đó, ông Lâm Chấn Nam ở trên lầu đi xuống, thấy một đứa trẻ trong nhà thì tới gần xem sao. Cậu bé cũng không hề sợ lạ, ôm cổ ông Lâm Chấn Nam, hôn lên má ông một cái thật lớn rồi cất tiếng trong trẻo:

- Cụ nội!

Mọi người đều như đang nằm mơ. Niệm Vũ nhìn thấy đồ điểm tâm đặt trên bàn thì lập tức kéo tay ông Lâm Chấn Nam, nói:

- Cụ cho con ăn điểm tâm! - ba người đều rất thích đứa bé này, lại thấy Niệm Vũ đáng yêu nên nó đòi gì là cho cái đấy, trong phút chốc, cả ba người đều bận rộn với cậu bé.

Lâm Nam Vũ đứng ở cửa ho khẽ mấy tiếng. Bà Kiều Ngọc Phượng thấy Niệm Vũ gọi mình là bà nội thì vui lắm, lại nhìn thấy Lâm Nam Vũ về, bèn nói mát:

- Haiz! Đến bao giờ con mới kiếm cho mẹ một đứa cháu nội, làm mẹ chỉ biết nhìn cháu của người ta mà thêm. – Nói xong, nước mắt bà rơi ra.

- Nếu con thực sự kiếm được cho mẹ một đứa cháu nội thì mẹ sẽ đối xử với mẹ của đứa bé đó thế nào?

Ông Lâm Chấn Nam và Lâm Hàn đều nhận ra câu hỏi này có vấn đề, rồi lại nhìn đứa bé quá giống Lâm Nam Vũ, chắc chắn là có chuyện gì đó, nhưng họ không lên tiếng. Bà Kiều Ngọc Phượng không nghĩ ngợi gì, đáp luôn:

- Có cháu nội rồi thì mẹ chẳng cần con trai nữa, mẹ sẽ tặng con cho cô ta, chỉ cần có cháu thôi, những việc khác mẹ chẳng quan tâm.

Lâm Nam Vũ cười kéo Lạc Tiểu Phàm đang đứng nấp sau cánh cửa ra, nói lớn:

- Mẹ, đây là mẹ nói nhé, giờ cháu nội có rồi, con trai mang tặng người khác. Vậy thì từ nay con sẽ là của Lạc Tiểu Phàm. – Lạc Tiểu Phàm hơi đỏ mặt, ngượng ngùng kéo tay Lâm Nam Vũ.

Bà Kiều Ngọc Phượng nhìn Lạc Tiểu Phàm rồi lại nhìn Niệm Vũ, bỗng hiểu ra tất cả, ánh mắt không che dấu được vẻ kinh ngạc, bà ôm chặt Niệm Vũ vào lòng:

- Mẹ có cháu rồi, con trai ai thích lấy thì lấy, mẹ không cần. – Cả nhà đều bật cười lớn.

Lâm Nam Vũ kéo tay Lạc Tiểu Phàm đi lên lầu, Lạc Tiểu Phàm vừa nhìn mọi người trong nhà, vừa nói:

- Mất mặt quá, ban ngày mà...

Lâm Nam Vũ nói nhỏ:

- Chỉ có em nghĩ xiên xẹo thôi, anh biết là ban ngày, anh cũng đâu nói là định làm gì, chỉ có em là nhớ anh thôi! – Lạc Tiểu Phàm lập tức đỏ mặt, rồi lại nhìn những người khác, họ đều đang chăm sóc cho Niệm Vũ, không ai chú ý tới hai người cả.

- Giờ thì em biết rồi chứ gì! Có cháu nội rồi nên chẳng còn ai thương thằng con trai như anh nữa, em miễn cưỡng nhận đi!

Lạc Tiểu Phàm nũng nịu:

- Người khác không cần, em cũng chẳng thêm!

Còn chưa nói xong, cô đã bị Lâm Nam Vũ bế lên, mở cửa, hai người ngã nhào ra giường. Lâm Nam Vũ vuốt mái tóc dài của Lạc Tiểu Phàm, trong ánh mắt anh, cô có thể đọc được nỗi thương nhớ vô vàn:

- Em biết không, không có ngày nào anh không nhớ em, không có đêm nào anh quên được những ngày tháng ở cùng em. – Còn chưa nói hết, anh đã chảy nước mắt.

Lạc Tiểu Phàm nhìn khuôn mặt tiều tụy của Lâm Nam Vũ, tóc anh đã điểm vài sợi bạc, thấy tim mình thắt lại, xoa xoa mặt anh, nói:

- Ai bảo anh xấu, đào hoa đa tình, bị báo ứng là đáng đời.

Lâm Nam Vũ cắn nhẹ lên ngón tay Lạc Tiểu Phàm, giống như lần đầu hai người gặp nhau, cắn từng ngón một, khiến Lạc Tiểu Phàm nhón nhột bật cười, đưa tay ra cởi cúc áo cho Lâm Nam Vũ. Lâm Nam Vũ nói nhỏ:

- Đừng nói với anh là lần này em không cởi được quần cho anh nhé, anh sẽ không giúp em nữa đâu. – Lạc Tiểu Phàm xấu hổ che mặt, khiến Lâm Nam Vũ lại càng cười lớn hơn.

Những cành trúc xanh ngắt ngoài cửa sổ khẽ đung đưa theo gió, lướt nhẹ theo điệu nhảy của riêng mình, hòa cùng tiếng thì thầm yêu đương của hai người trong căn phòng nhỏ, bầu không khí ấm áp và vui vẻ chảy tràn khắp nơi, mặt trời lặn dần về phía Tây, ngày mai chắc chắn sẽ là một ngày đẹp trời.

~~Hết

~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-doi-moi-em>